

Giới thiệu Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp

Truyện Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp của tác giả Jenny thuộc thể loại xuyên không. Hứa hẹn sẽ là một câu chuyện hay. Cổ Minh Tuyền là người của kỷ nguyên Bóng tối tang thi khắp nơi xuyên không đến 2000 năm sau.

Gặp lại những gương mặt cũ là hậu duệ của người Cổ Minh Tuyền từng gặp kiếp trước, từng tình huống cô gặp phải và mang trên lưng gánh nặng báo thù của cơ thể nguyên chủ, Cổ Minh Tuyền phải tự mình hóa giải hiểu lầm từng chút một từ đó tìm ra kẻ đứng sau mọi chuyện. Nhưng cuối cùng cô cũng hiểu ra nơi bắt đầu cũng mới chính là nơi kết thúc mọi chuyện ân oán này.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chết Trong Đau Đớn

Cổ Minh Tuyền mất trọn tròn không thể tin nhìn từng ngọn lửa đỏ rực đang thiêu đốt từng tấc từng tấc một trên cơ thể mình. Cô tuyệt vọng nhìn chăm chăm lên trần nhà cảm nhận dấu hiệu của sự sống đang dần tắt. Không thể khóc khi tuyền lệ đã bị băng biến dị phá hỏng, Cổ Minh Tuyền lúc này mới sâu sắc biết bản thân mình cỡ nào ngu ngốc, chộc ai không chộc lại đi chộc những người thực lực mạnh mẽ biến thái như vậy.

Cổ hòng chỉ có thể phát ra những tiếng ư ư kinh dị khàn đục, cô yên lặng nghĩ về cuộc sống kiếp này của mình. Cô còn trách ai được chứ. Mẹ của cô, Vĩnh Cơ. Người đàn bà đang phóng đăng ở căn phòng kia sao. Không, bà ấy vẫn là người bình thường, cần phải sống, quan tâm gì phế vật như cô chứ, nếu đổi lại là cô cô đã vứt kẻ người không ra người quỷ không ra quỷ này ra ngoài cho tang thi ăn từ lâu rồi chứ không phải để đây.

Chị gái Minh Hi của cô sao, rõ ràng là từ đầu cô đã cướp đi tất cả sự chú ý của mẹ và mọi người, giờ lấy cớ gì mà oán hận chị ấy chứ, đó là chị gái của cô, ruột thịt của cô suốt bao nhiêu năm trời chiều chuộng và chịu đựng tính cách bốc đồng của mình dù chị ấy có thật lòng quan tâm cô không đi chăng nữa. Cô mới chịu khổ sở được vài tuần ngắn ngủi, sao so sánh được những năm tháng chị Minh Hi của cô phải trải qua. Ngay cả trong thời kỳ mặt thể khan hiếm thức ăn, dù cho vì mục đích nào đi nữa chị gái Minh Hi vẫn nhường cho cô đồ ăn của mình, nhường cô quần áo ấm. Còn cô lại cho rằng đó là điều đương nhiên, cho rằng mình nên được mọi người cung phụng.

Cô đáng bị trừng phạt như vậy.

Ngọn lửa đỏ đã đốt cháy hoàn toàn tay và chân, đau đớn dày xéo từ từ chỉ khiến trí não cô chết lặng, băng biến dị Cổ Diệp Ninh lưu lại trong cơ thể toả nhiệt độ lạnh buốt và lửa giao nhau thực sự hành hạ đau đớn hơn gấp trăm lần so với người chỉ bị lửa thiêu.

Cổ Minh Tuyền hồi hận. Thực sự hồi hận. Cái chết gần kề sao làm cô sợ bằng chết tâm. Có lẽ đây chính là sự giải thoát cho mình. Nghiệt mình gây ra mình chịu, Cổ Minh Tuyền chậm rãi nhớ lại quãng thời gian thế giới này chưa biết đến mặt thể, chậm rãi nhớ lại từng biểu cảm của chị gái khi bị cô làm lép vế, và cả hành động điều ngoa ngu xuẩn của bản thân. Cô cười chua xót sao bản thân không nhìn ra sớm hơn, sao không để ý đến chị gái cũng cần sự yêu thương chăm sóc của mẹ. Có lẽ vì tất cả mọi chuyện cô làm đều quá dễ đạt được, đứng nhất toàn thành phố về thành tích học tập hay hoa khôi học đường khiến cô quên đi mất sự khiêm tốn cùng nỗ lực. Dù sao, đây cũng chỉ là một thành phố nhỏ mà cô đã cho rằng bản thân là thiên tài luôn rồi.

Nhắm mắt lại để lửa lan đến mặt, đốt cháy hoàn toàn tóc và lớp da bong ra từng mảng từng mảng do hậu quả của băng để lại. Băng tuyết biến dị kết tinh ở khoeo mắt không biết do quá lạnh hay nước mắt mà đọng thành vệt ở đầu nhìn qua càng thêm đau lòng. Tiếng thịt cháy xèo xèo rầm rì trong căn phòng sập sập. Đâu đó vang vọng tiếng Vĩnh Cơ cùng Vương Kiến kêu cứu, lửa quá to có lẽ họ đã chạy ra nhưng không thoát bị trần nhà đè xuống, tiếng người đi đường nhỏ giọng thảo luận chỉ chỗ nhưng chẳng ai hành động, đơn giản bây giờ là mặt thể lòng người nguội lạnh sao họ lại phải giúp chứ.

Cổ Minh Tuyền tuyệt vọng để bản thân thành ngọn đuốc sống. Cô nhận một cái chết đau đớn nhất. Cái chết dành cho kẻ ngu xuẩn. Nếu được sống lại, cô sẽ sống một cuộc sống khoái hoạt và sẽ sửa chữa mọi sai lầm. Sẽ yêu thương một cách cẩn thận hơn kiếp này.

Minh Hi, chị gái của em.

Minh Hi !!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sống Lại

Cố Minh Tuyền thấy bản thân trôi lơ lửng trong không trung, cô bay khỏi căn phòng của mình sau khi nhìn lại lần cuối cơ thể đã cháy đen, tiếng băng tuyết lách tách khi tiếp xúc lửa và tiếng thịt cháy vẫn vang lên không ngừng.

Cố Minh Tuyền tiếp tục trôi nương theo làn gió, xuyên qua đám người tị nạn đang chạy trốn khỏi móng vuốt tang thi, cô nhìn thấy Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh đang đứng ở cổng căn cứ thủ đô làm thủ tục. Cô thấy gương mặt của một vài bạn học cũ đang lang thang vô định trên sườn đồi với gương mặt thối rữa, thấy hai con quái vật biển sâu đang đánh nhau tranh giành lãnh địa, tang thi triều đánh úp một căn cứ cùng những con quái vật to lớn tạo nên khung cảnh thê lương cho con người, ...

Cô nhìn tất cả mọi vật bằng đôi mắt lạnh nhạt và bất định như vậy cho đến khi cô bỗng bị một cái gì đó giữ lại, ánh sáng trắng mạnh mẽ từ bầu trời đập thẳng xuống linh hồn trong suốt của cô, cho đến khi cảm thấy tinh thần không chịu nổi áp lực từ ánh sáng trắng, Cố Minh Tuyền mất đi thần thức mà chìm sâu vào giấc ngủ. Mọi vật xung quanh lại trở lại bình thường như chưa có gì xảy ra.

...

Trong bóng đêm vô tận, có ai đó đang gọi giúp đỡ, cô không biết là ai nhưng tiếng kêu đó vô cùng tuyệt vọng ai oán.

Một bóng dáng nhỏ bé xuất hiện, run rẩy không ngừng trong chiếc váy loang lổ màu máu, khi ngẩng đầu lên cô chỉ thấy lơ mờ 2 con người trũng sâu tràn ngập nước mắt đen thối khô.

”Giúp tôi,

làm ơn...

Tôi biết sai rồi..

xin hãy giúp tôi “

...

Tiếng kêu lặp đi lặp lại nội dung “giúp tôi” khiến Cố Minh Tuyền lặng đi. Cô đứng ngốc lảng nhìn bóng dáng đó bùng mặt nước nở, chưa kịp đưa tay lên chạm vào, thần thức của cô lại ngủ yên. Bóng tối vô tận nuốt lấy bóng dáng nhỏ bé kia, và cả tiếng khóc ai oán vang vọng. Mang theo bi thống không cam lòng và nguyên rủa.

....

Một buổi sáng trong lành, người làm nhà họ Diệp lục đục thức dậy chuẩn bị bữa sáng cho các vị chủ nhân và dọn dẹp sạch sẽ tiền sảnh. Trong một căn phòng trên lầu 3 cạnh cây sồi già có một bóng dáng nhỏ bé run từng đợt đang ôm chặt đầu gối thấp giọng nước nở. Ngồi trên chiếc giường rộng lớn cô liên tục dùng bàn tay xoa xoa lên cánh tay và để mặc nước mắt lấm lem lên gương mặt bết tóc. Tình trạng đó kéo dài cho đến 1 tiếng đồng hồ sau thân hình nhỏ bé ấy mới có động thái khác.

Cô ngẩng mặt lên nhìn chăm chăm về phía trước. Cơ thể cô vẫn còn, đây là hai bàn tay, cô có thể cử động được, đây là tóc, mái tóc dài và mềm hơn cả mái tóc cô biết. Đây là một căn phòng đặc trưng cho các gia đình giàu có, không khí trong lành. Sau đó sờ lên mặt, đây là nước mắt, cô có thể khóc. Đã có thể chạm tay vào nước mắt rồi.

Mất một lúc để quan sát và hồi thần, Cố Minh Tuyền biết đây không phải đang ở mặt thể, biết rằng cô đang ở trong một cơ thể khác. Cô vẫn không khống chế được run rẩy và những điều kinh khủng mình đã trải qua trước khi đến đây.

Con đau đớn từ trí não đánh úp lại khiến sắc mặt Cố Minh Tuyền trắng bệch. Hàng ngàn hình ảnh hàng vạn sự vật và tình huống liên tục tràn vào đầu cô. Lượng thông tin quá lớn khiến Cố Minh Tuyền đau đớn và có cảm giác buồn nôn. Không lẽ tinh thần lực của cô vỡ nát rồi bây giờ là đến đại não sao.

Kêu khẽ một tiếng nhỏ, Cố Minh Tuyền lần nữa mất đi ý thức. Trong mộng cô thấy cuộc sống của một người khác, cô gái đó cực kỳ xinh đẹp nhưng hành động tự đại ngu xuẩn còn quá quất hơn cả cô đã từng làm. Nhìn với tư cách người ngoài cuộc cô mới thấy bản thân trước đây khốn kiếp vô lý biết bao nhiêu. Cô gái đó cuối cùng bị tai nạn, bị vị hôn phu và bạn thân liên hợp giết chết bằng một mũi dao kim loại chảy ra từ bàn tay của cơ thể vị hôn phu rồi một cách tuyệt tình, họ đẩy cô xuống từ toà nhà 30 tầng. Trong khi cô vẫn chưa chết hẳn do mũi dao đem lại đã phải ném trái xương cốt nát vụn.

Hèn gì tiếng khóc của cô ấy mới đau đớn và thống khổ đến vậy. Có phải vì cô giống cô ấy, nên cô gái đó mới lựa chọn dâng cho cô sinh mệnh lần 2 của mình, từ chối trùng sinh vì đã quá mệt mỏi hay không. Không có dũng khí đối mặt với kẻ thù vì oán hận và tình cảm nên cô lựa chọn biến mất mãi mãi để tránh tâm ma của mình sao.

Cố Minh Tuyền chậm rãi nhắm mắt và ghi nhớ.

Từ bây giờ cô tên là Diệp An.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tam Tiểu Thư Diệp Gia

Lúc Cố Minh Tuyền tỉnh lại đã là 9h sáng. Tiếng gõ cửa phòng của ai đó đã đánh thức cô dậy, tiếp đó một giọng nói đều đều trầm ổn vang lên:

”Tam tiểu thư, bữa sáng đã xong, mời tiểu thư xuống lầu dùng bữa”

Người nói là Tề quản gia, ông đã gắn bó với Diệp gia từ khi còn rất nhỏ, vì vậy tiếng nói của ông tại ngôi nhà này có quyền lực chỉ đứng sau gia chủ, đến các vị phu nhân, con cháu khác của đại gia tộc cũng phải kiêng nể vài phần. Ông chuyển từ nhà chính về đây để chăm sóc riêng cho gia đình của Diệp Vĩnh Thành - cha cô. Nghĩ nghĩ một lúc Cố Minh Tuyền - hay đúng hơn bây giờ gọi là Tam tiểu thư Diệp An, mới nhẹ nhàng suy yếu trả lời:

”Phiền bác Tề đợi lâu, tôi qua cháu phát sốt giờ có hơi mệt, lát nữa sửa soạn tắm rửa xong sẽ xuống ngay”

Tề quản gia sững sốt một lúc nghe giọng nói khàn khàn kia sau đó nhanh chóng trả lời “Vậy tiểu thư xin thông thả chuẩn bị” Sau đó mang theo nghi hoặc cất bước ly khai

Diệp An ngồi trên giường ngật ngốc một lúc mới nhẹ nhàng xuống giường, chân vừa chạm đất cô đã ngã khuỵu, tiếp tục đứng lên rồi lại ngã như vậy ba lần cô mới chấp chừng đến tủ quần áo, hơi run run chọn cho mình một chiếc váy đơn giản nhất rồi bỏ giày vào phòng tắm.

Cô nhẹ đưa tay vén vén tóc bết vào má do nước mắt và mồ hôi để lại sau đó ngắm nhìn bản thân trong gương. Diệp An thừa hưởng hoàn toàn nét đẹp tốt nhất từ cha và mẹ, sống mũi cao, đôi môi nhỏ nhắn vênh lên do trải qua biến cố mà từ hồng hào giờ hơi tái nhợt, hàng lông mi cong vút làm nổi bật đôi mắt màu bạc trong vắt long lanh ngập nước, mái tóc đen nhánh thẳng mượt dài tới eo được cắt tỉa gọn gàng, làn da mịn màng căng mọng có chút kém sắc nhìn qua có vẻ vô cùng yếu ớt. Cơ thể cao hơn mét sáu nhưng hơi gầy. Cô nghĩ nếu có Tiểu Nha của Cố Diệp Ninh nữ chủ ở đây thì chỉ cần bị đè một cái thôi thân thể này của cô bị phế chắc.

Hôm qua thân thể này bị ngâm nước mưa do vị hôn phu cáu gắt đuổi cô xuống xe cho cô đi bộ về. Rõ ràng cô có thể đứng đó chờ tài xế riêng đến đón nhưng cô không làm, cô đứng im bất động để mặc mưa gió quất vào người rồi chậm chạp bước đi té ngã vô số lần. Lúc đó Diệp An vừa tròn sinh, vào khoảnh khắc vị hôn phu kéo cô xuống xe khiến cô bị ngã, Diệp An đã tròn sinh rồi, cô cũng muốn trả thù nhưng quá đau đớn khiến tâm ma của cô trở dậy, gương mặt vận vẹo đầy hận thù thét lên tên tâm liệt phế trong mưa.

Khi về đến nhà, Tề quản gia thấy cô ướt sũng liền lo lắng hỏi, cô không trả lời, đôi mắt cô vô hồn mà bước thẳng lên phòng. Diệp An mở một cuốn sổ tay cũ ra, trong đó có kẹp một tờ giấy mang ấn chú cổ xưa.

Diệp An trích một chút máu nhỏ lên tờ giấy, cuộn mình lại nằm trên giường bắt đầu niệm chú ngữ. Mắt cô chảy lệ, miệng không ngừng đọc, ấn chú trên giấy toả ra ánh sáng xanh, ma trận lấy cô làm trung tâm bắt đầu vẽ nên các ký hiệu rồi xoay chuyển. Diệp An vẫn mở trừng đôi mắt vô hồn như vậy nhìn ma trận mở ra hố đen và tiếng gió rít gào toán loạn bên trong như tiếng kêu quái vật.

Đến rồi.

Đến lúc cô phải trả giá để đánh đổi rồi.

...

Và rạng sáng, khi mọi vật vừa thức giấc thì Cố Minh Tuyền đến “mượn nhà” vô thời hạn.

Diệp An ngâm mình trong bồn nước nóng, rửa trôi tất cả mọi nỗi đau đã trải qua. Mang trong mình cả ký ức 10 năm sau của Diệp An cũ, cô biết thế giới này không có mặt thể, không có tang thi, tốt lắm, cô khỏi cần lo chạy trốn đả thu thập vật tư rồi. Nhưng mà lại có dị năng, về phần vì sao thế giới này có dị năng thì cô phải xem sách một chút rồi. Biết sao được thân thể này đâu chịu học hành đàng hoàng.

Vừa sấy tóc vừa suy nghĩ một chút hoàn cảnh gia đình này, cha Diệp An là con trai thứ ba trong đại gia tộc họ Diệp, cô là con gái thứ ba của ông, ông vô cùng yêu thương cô nhưng cô lại cho rằng ông là con người máu lạnh vô tình khi mẹ cô chết ông không có mặt ở bệnh viện, mà ở bên cạnh tiểu tam phá hoại gia đình cô tên Hà Như Bình, bà ta còn sinh ra một đứa con trai và một đứa con gái nữa. Theo cô được biết, đứa con gái kia có chung dòng máu với cô do một đêm cha say rượu tạo ra, mẹ đã rất đau khổ ốm đau liên miên và năm năm sau không chống chọi được mang theo đau lòng mà mất. Một lần dính luôn thì Hà Như Bình kia đi đánh xô số trứng độc đắc luôn quá.

Ngoài ra trong nhà còn có hai anh trai ruột thịt của cô, họ tới ngày bận bịu công ty hiếm khi về nhà, vì vậy cô mới càng lúc càng phá phách càng lúc càng quá quắt, dẫu sao dù cô gây ra việc gì cũng luôn có cha và các anh trai ở sau dọn dẹp.

Còn tên anh trai không chung dòng máu kia. Cô không để tâm lắm.

Xong xuôi, Diệp An chậm rãi xuống lầu đã là 30 phút sau. Cô thấy Tề quản gia đứng ở bàn ăn cung kính phục vụ, cha cô, người phụ nữ kia và hai đứa con của bà đang dùng bữa. Có vẻ các anh trai của cô đêm qua ở lại công ty không về.

Thấy Diệp An xuống, Tề quản gia cất tiếng “Tam tiểu thư, tôi đã để bữa sáng của tiểu thư ở đây đang định mang lên phòng cho tiểu thư dùng”

Diệp An khoát khoát tay “Không cần đâu bác Tề, cháu thấy ổn hơn lúc nãy rồi, phiền bác sắp xếp để cháu dùng bữa tại đây”

Tề quân gia nhanh chóng mang bữa sáng đặt trước mặt cô cùng một ly sữa ấm, cô cong cong khoé mắt. Đã lâu rồi cô không biết mùi vị một bữa sáng ngon lành như thế này rồi nha.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tam Tiểu Thư Đối Tính

Diệp An hôm nay lại mặc một chiếc váy màu vàng nhạt đơn giản vô cùng, trước đây y phục của cô toàn là những bộ cánh lộng lẫy đắt tiền nhiều màu sắc, khi cô khoác lên cộng thêm trang điểm đậm tí mĩ nhìn vô cùng diễm lệ.

Ấy vậy mà tự nhiên hôm nay Diệp An lại mặc chỉ diện một bộ váy không giống phong cách của cô một tí nào. Trước đây chẳng phải dù chỉ là bước chân từ phòng ngủ ra phòng khách cô cũng đã diện như đi tiệc sinh nhật rồi nha.

Thực chất Diệp An trang điểm đậm vì lý do rất đơn giản, vị hôn phu của cô thích.

Cô mặc lộng lẫy cũng rất đơn giản, vị hôn phu yêu quý của cô nói thích cô luôn nổi bật. Nhấp một ngụm sữa Diệp An cười trào phúng.

Quả là giống đực cực phẩm, cái tính cách khôn kiếp lưu manh như vậy mà Diệp An cũng thích đến chết đi sống lại cho được. Có lẽ vì trong mắt Diệp An hẳn là người ưu tú nhất cô biết, hẳn có dị năng Kim hệ quý hiếm người người ngưỡng mộ ở cái thế giới dị năng giả thì ít, người thường và cường hoá thân thể thì nhiều. Hừm. Nếu đặt hẳn cạnh Minh Tu - kim hệ biến dị thì cái giống đực kia chết chắc. Chưa kể có Nam Cung Lãnh Dạ con cưng của trời toàn năng tam hệ dị năng nữa. So ra thì cái kẻ giống đực kia không đáng để cô đem vào mắt. Quá kém cỏi và tự phụ.

Diệp An liên tưởng lại một chút kiếp trước sau đó ngẩng đầu lên nhẹ nhàng cất tiếng “Mời cha và di. Con xin lỗi vì đã xuống muộn”

Diệp Vĩnh Thành ngậy người nhìn đứa con gái của mình nhu thuận ngồi đó từ tốn dùng bữa, cô ngồi cạnh con trai của Hà Như Bình, việc mà từ khi cô biết mình có thêm một anh trai em gái không bao giờ làm. Khi gặp họ cô luôn dùng ánh mắt và tư thế kiêu ngạo nhìn họ như những kẻ hèn mọn nữa là chấp nhận ngồi chung.

Tổng Môn - nay đã đổi tên thành Diệp Môn do mẹ đã gả vào nhà họ Diệp, ngốc lẳng cứng ngắc ngồi đó dùng bữa. Hẳn có chút lo sợ đây là bình yên trước cơn bão mà quả bom Diệp An mang lại. Biết được lúc nào cái đĩa và cốc sữa kia sẽ đập vào mặt hẳn chứ. Bình thường nhìn thấy hẳn là Diệp An như xà tinh đến ngày miệng phun những lời độc ác khiếm nhã vô cùng để châm biếm ba mẹ con hắn. Vậy mà bây giờ con xà tinh kia đang ngồi ở đây ngay cạnh hắn chăm chú dùng bữa và không có dấu hiệu sẽ nổi loạn.

Hà Như Bình và con gái Diệp Hoa ngồi im mắt loé lên ánh sáng không thể tin cùng nghi hoặc, không phải con khủng long bạo chúa kia thích ăn thịt, thấy người liền cắn sao bây giờ lại hiền lành chuyển sang ăn cỏ rồi?? Không biết tiện nữ này đang có âm mưu gì, mà dù có thì cái thể loại ngu xuẩn này có trăm năm nữa cũng chẳng bao giờ đầu lại Diệp Hoa cô đâu. Nhếch khoé miệng Diệp Hoa trao cho mẹ mình một ánh mắt tỏ ý châm biếm.

Diệp An bỏ qua ánh mắt của mọi người trong phòng, cô nhẹ giọng cất tiếng “Cha, lát nữa con muốn vào thư phòng của cha một lát, tuần sau là thi rồi con muốn bổ sung một chút kiến thức xã hội”

Diệp Vĩnh Thành gạt mình sau đó mới hoàn hồn lắp bắp “Hà?? Được... hôm nay ta không phải qua công ty ... chỉ cần ở nhà giải quyết vài văn kiện... lát ta đưa con đến” Câu cuối còn ần ần mang một chút dò xét cẩn thận.

Diệp An cười cười “Được ạ, sách gì không biết ở đâu con sẽ hỏi cha”

Diệp Vĩnh Thành như mở cờ trong bụng nhanh chóng tiếp tục ăn, cảm thấy sáng nay bữa ăn ngon hơn ngày thường rất nhiều. Khoé mắt ông hơi ẩm ướt. Vì rất rất lâu rồi, từ khi vợ của ông mất con bé không còn thân cận với ông nữa. Điều đó luôn làm ông thấy tự trách và hổ thẹn, vì vậy Hà Như Bình và cửa ông không hề tổ chức hôn lễ gì, chỉ đơn giản là đăng ký kết hôn cho Diệp Hoa một danh phận sau đó ba mẹ con họ im lặng vào cửa. Diệp An từ lúc có sự xuất hiện của bọn họ thì sớm tối thất thường khiến ông đau lòng nhiều hơn là tức giận.

Hà Như Bình và Diệp Hoa âm thầm nắm chặt tay, sắc mặt có chút khó coi. Sao tiện nhân kia không phát hoá. Mọi việc không phải đang rất trôi chảy tốt đẹp sao. Cô ta bỗng đối tính như vậy rất nhiều kẻ hoạch họ mất công sức đặt ra sẽ đổ sông đổ biển. Tỷ như cho ta mang danh mình như con khủng long nơi nơi nổi loạn. Tỷ như Triệu Lâm sẽ hủy hôn do Triệu gia không bao giờ chấp nhận một kẻ không biết trên dưới như Diệp An vào cửa. Tỷ như làm mỗi bất hoà của Diệp An và Diệp gia càng ngày càng lớn...

Cô ta chấp nhận để Diệp Vĩnh Thành lại gần chứng tỏ cô ta đang có ý tha thứ cho lỗi lầm năm xưa của ông ta. Cái điều mà hai mẹ con họ ngàn vạn lần không bao giờ tính đến. Vì Diệp An hận cha mình đến tận xương tuỷ, vì muốn giết ông ta, Diệp An còn không ngại lặn lội xa xôi tìm kiếm một loại ấn chú cổ xưa để dạy cho ông ta một bài học cơ mà.

Không biết nói lời lẽ gì phù hợp, cả hai im lặng nhắc đứa mà thấy thức ăn này ngon bao nhiêu giờ khô khốc trong cổ họng uống sữa cũng không truyền giảm. Diệp Môn thì bảo trì âm trầm. Tề quân gia đứng đó thu hết tâm tình của mọi người vào trong mắt. Lát nữa ông có một vài việc phải báo cáo với

ông cụ ở nhà chính rồi.

Diệp An cười thầm trong lòng. Sao cô không biết hai mẹ con họ đang nghĩ gì cơ chứ. Cho dù người giết cô và đẩy cô xuống từ toà nhà 30 tầng chỉ có vị hôn phu đáng kính tởm kia cùng cô bạn thân nhau như chị em ruột nhưng cô biết thừa kẻ đứng sau giết đây.

Vị hôn phu này mê em gái cô như hận không thể moi tim gan của mình dâng lên, bất chấp mọi thứ không gì là không thể để giúp Diệp Hoa đạt được mong muốn. Kể cả lợi dụng cô bạn thân ngu ngốc của cô lên giường cùng hứa hẹn tương lai cả hai người. Ai biết được sau khi cô chết đi số phận của cô bạn thân kia sẽ ra sao chứ.

Bạn thân của cô không biết câu “Giết chồng bạn sẽ bị quạ bắt điều hâu tha” sao. Đẳng này lại còn lên giường ân ái suốt mấy năm trời. Hừm, bị làm công cụ tình dục miễn phí lâu như vậy hẳn yêu thật lòng mới là lạ.

Nở nụ cười càng thêm động lòng người, Diệp An vui vẻ dùng hết bữa sáng của mình.

Mặt thế nha, tang thi nha, đấu tranh giết người cô đã thấy hết còn ngại gì một chút mưu mô non nớt của mấy con người này cơ chứ. Kiếp trước cô ngu xuẩn là vậy kiếp này đừng hòng lừa gạt được cô cái gì.

Hơn nữa, tinh thần lực của cô vẫn còn.

Đúng vậy, thật kinh hi là nó vẫn còn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Vị Hôn Phu

Triệu Lâm là vị hôn phu được đính ước từ nhỏ của Diệp An. Hai vị gia chủ trong một bữa tiệc giao tình giữa các gia tộc đã định ra hôn ước này. Lúc đó cả Diệp An và Triệu Lâm đều mới 3 tuổi rưỡi sao hiểu được cái gì là hôn ước, cái gì là gia tộc thượng lưu. Cái chúng biết chỉ là mọi thứ chúng muốn đều được gia đình thoả mãn một cách tốt nhất mà thôi.

Lúc Diệp An 7 tuổi mới từ Mỹ trở về, rào cản ngôn ngữ khiến cô bé khó có thể hoà nhập được với các bạn cùng trang lứa. Đúng lúc đó cô gặp Triệu Lâm.

Đương nhiên việc cho hai đứa trẻ gặp nhau cũng đã được sắp xếp trước. Cả hai bên đều nghĩ rằng khi hai đứa trẻ lớn bỗng nhiên biết mình có một mối hôn nhân đã được định sẵn thì chắc chắn sẽ bị phản đối kịch liệt. Chỉ bằng cho chúng gặp nhau từ bây giờ để làm quen trước, có khi một trong hai thích đối phương thì hôn nhân này sẽ dễ dàng hơn nhiều. Chỉ cần một đứa có tình cảm thì chẳng mấy chốc sẽ lay động được đứa còn lại.

Tính toán của họ chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió nếu không có sự xuất hiện của Diệp Hoa, và chuyện “mượn xác nhập hồn” của Cố Minh Tuyền. Điều này đâu ai biết trước được, có trách hãy trách số phận muốn đòi lại công đạo cho Diệp An chết oan uổng mà thôi.

Khi đó trong ấn tượng của Diệp An, Triệu Lâm cũng chỉ là một cậu bé khôi ngô mà thôi, còn rất nhiều các cậu bé khác cô gặp ở Mỹ còn đẹp trai hơn nhiều nha.

Nhưng đúng như những gì hai nhà mong muốn. Diệp An đã bắt đầu thích Triệu Lâm.

Nửa năm tiếp xúc dần dần Diệp An cảm thấy càng ngày càng quý mến bạn nhỏ họ Triệu, không chỉ cư xử vừa phải không quậy phá như các bạn khác, thỉnh thoảng giúp đỡ cô khỏi bị bắt nạt, mà Triệu Lâm còn tự xúc phát ra dị năng hệ Kim quý hiếm. Triệu gia nhận được kinh hi này vô cùng tự hào về đứa cháu đích tôn. Lão nhân gia của Diệp gia cũng vậy. May là ông đã cho cháu gái mình đính ước với một nhân tài, vậy cũng đảm bảo được phần nào tương lai cho cháu gái. Phải biết dù cháu gái được dự đoán không xúc phát được dị năng do tinh thần lực quá mỏng manh, nhưng bằng với thể lực của Diệp gia lại không đủ để lo cho Diệp An một đời không lo ai khinh khi sao. Hơn nữa hai người con trai của Diệp Vĩnh Thành đều xúc phát ra dị năng hệ Thủy và hệ Mộc khi mới 5 tuổi. Hai nhân tài trăm năm khó gặp đã đủ để làm bất cứ gia tộc nào e sợ.

Trong văn phòng Chủ tịch của Triệu thị. Một người đàn ông ngoài 40 đang giận giữ ném tập văn kiện về phía con trai của mình, chính là Triệu Lâm. Ông không chê bàn tay run rẩy không ném cả cái bàn về phía hắn “Triệu Lâm, tôi qua cậu làm cái quái gì với Diệp An vậy hả???” Ông gầm lên đòi công đạo như thể người con thật sự của ông là Diệp An mà không phải là Triệu Lâm vậy. Nếu Diệp An mà nói câu nào không hay về Triệu Lâm trước mặt lão gia chủ thì với sự sùng ái của ông ta dành cho cháu gái mình các mối làm ăn giữa hai nhà chắc chắn sẽ hư không mà tiêu thất.

Triệu Lâm bình tĩnh nhặt văn kiện lên rồi nhẹ giọng trấn an “Cha, con chỉ không chịu được bản mặt kiêu ngạo của cô ta mà thôi. Lúc nào cũng bám dính lấy con nên con chỉ cho cô ta chút bài học”

“Chút bài học??” Ông quát lên “Chút bài học kiểu gì bỏ con gái người ta giữa đường trời mưa đi bộ về hả?? Cậu quá giỏi rồi”

Triệu Lâm vội lên tiếng “Cha. Người không biết đâu, do cô ta mà con bị mất mặt ở tiệc rượu nhà họ Quý. Cô ta lên con ghen vô cơ khi con vừa nói

chuyện đôi câu với tứ tiểu thư Diệp Hoa. Để tránh những lần sau khỏi mất mặt như vậy nữa nên con chỉ giáo huấn cô ta một chút biết yên phận thôi”

”Nói đôi câu với Diệp Hoa sao?? Triệu Lâm, cậu đừng nghĩ ta không biết cậu có cảm tình với đứa con gái không biết xấu hổ đó mà bỏ qua Diệp An. Ta nói cho cậu biết nếu cậu không nhanh chóng đến Diệp gia xin lỗi Diệp An đừng trách ta tống cậu qua Mỹ đến lúc chuẩn bị cử hành hôn lễ với Diệp An mới được về.” Ông gần từng tiếng một với cậu con trai Triệu Lâm như thể cô đã thật sự trở thành con dâu của Triệu gia rồi vậy, luôn luôn gây ra những sự tình như vậy sau này làm sao ông còn có mặt mũi mà gặp gia chủ Diệp gia. Sống hơn nửa đời người sao ông không biết đằng sau bản mặt hiền lành ôn nhu kia của Diệp Hoa là một kẻ đầy mưu mô tâm kế cơ chứ. Thà ông để Diệp An vào cửa ông còn thấy yên tâm hơn nhiều. Con bé thẳng tính, tâm tư đơn thuần lại một lòng một dạ thích con trai ông, nhất định sau này sẽ không bao giờ làm gì tổn hại đến nó và Triệu gia. Vậy mà thẳng nhóc ngu xuẩn này lại đi thích con gái của tiểu tam âm độc. Về sau lỡ như khi Diệp Hoa có mục đích cao hơn mà không cần con trai ông nữa nó sẽ làm gì với Triệu Lâm đây. Càng nghĩ ông càng lo cho tương lai của Triệu Lâm và Triệu thị.

Triệu Lâm cười cười trấn an cha mình “Cha đừng lo. Từ trước đến nay con còn có những chuyện tuyệt tình hơn đối với Diệp An nhưng mà ngay hôm sau cô ta đã gọi điện âm ỹ làm lành rồi.”

”Vậy sáng đến giờ Diệp An đã gọi điện cho người chưa” Nhíu nhíu mày Triệu Hán vặn hỏi.

”Có thể hôm qua dính chút nước mưa nên cô ta bị cảm. Lát nữa con sẽ đến Diệp gia mua chút quà tặng Diệp An sẽ quên ngay mà làm lành với con thôi.”

Triệu Hán gật đầu rồi khoát khoát tay ý bảo người đi nhanh nhanh đi như thể ông sợ nếu con trai mình đến chậm 1 giây thì cảm tình Diệp An dành cho Triệu Lâm sẽ giảm đi 1 bậc vậy.

Triệu Hán lo lắng đứng rồi đấy. Nhưng không phải cảm tình của Diệp An bị suy giảm, mà là cô đã không còn có chút ý tứ nào với con trai nhà họ Triệu rồi. Không chỉ vậy, những gì Triệu Lâm nợ Diệp An, cô sẽ đòi lại cả gốc lẫn lãi

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Diệp Hoa Tứ Tiểu Thư

Lúc Triệu Lâm đến trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố D thì tình cờ gặp Diệp Hoa đang đi mua sắm cùng bạn. Thấy cô, Triệu Lâm bỗng cảm giác trái tim nhảy nhót vui sướng.

Hừ. Diệp Hoa vừa hiền lành ôn nhu lại đẹp động lòng người, đâu như Diệp An hờ tì là điều ngoa ồn ào. Đáng lẽ hẳn nên sớm chấm dứt với đứa con gái không biết xấu hổ đó mà công khai yêu thương chiều chuộng Diệp Hoa mới phải. Cô rất tốt lại hiểu tính cách hắn, thỉnh thoảng hai người hay hẹn nhau đi nhà sách hoặc một triển lãm nào đó vì chung sở thích và chung suy nghĩ.

Nhiều lúc Triệu Lâm thực mong người đính ước với hắn là Diệp Hoa chứ không phải Diệp An. Hắn nguyện ý cùng một cô gái dịu dàng hiểu chuyện bầu bạn cùng hắn đi qua nửa đời người nhàm chán về sau.

Cố gắng kiềm chế bản thân khỏi hành động luống cuống do vui mừng nhìn thấy ý trung nhân, Triệu Lâm chậm rãi lại gần chào hỏi

”Tiểu Hoa, tình cờ gặp em ở đây.” Sau đó gật gật đầu coi như chào các cô bạn của Diệp Hoa ở bên cạnh

”Anh Lâm. Thật trùng hợp anh cũng đến đây mua đồ sao” Diệp Hoa vẻ mặt ứng hồng nhỏ nhẹ hỏi han trong lòng không ngừng đắc ý. Thấy không Diệp An, vị hôn phu của cô cũng bị mê hoặc bởi tay tôi mà thôi. Cho dù cô đã mê đắm và theo đuổi Triệu Lâm bao nhiêu năm đi chăng nữa, sẽ chẳng bao giờ có khả năng anh ấy thích cô đâu.

Diệp Hoa đã có ý định cướp Triệu Lâm về tay mình từ lần đầu gặp hắn 5 năm trước. Một người đàn ông điển trai ưu tú như vậy chỉ xứng đáng với Diệp Hoa cô mà thôi. Loại nữ nhân ngu xuẩn tự cao tự đại như Diệp An sao xứng với anh ấy cơ chứ.

Triệu Lâm càng nhìn càng thấy thích trước sắc đẹp dịu dàng lương thiện của Diệp Hoa. Cô không đẹp bằng Diệp An nhưng nhờ khí chất ôn nhu cộng thêm gương mặt hài hoà thanh tú, cũng có thể xem là một tiểu mỹ nhân. Một tiểu mỹ nhân dần dần chiếm cứ trái tim của Triệu Lâm hẳn lúc nào không biết.

”Hôm nay anh đến đây mua chút quà mang đến nhà em, bác trai bác gái có ở nhà không?” vừa nói Triệu Lâm vừa ôn nhu nhìn Diệp Hoa cứ như thể đây mới chính là vị hôn thê của hắn vậy.

Diệp Hoa đoán được một phần nào ý định của hắn liền cất tiếng “Thật là, không biết anh và chị gái có xích mích gì, nhưng hôm qua chị đã dính chút mưa về nhà trông rất tội nghiệp hơn nữa còn bị ốm, sáng nay chậm chạp mãi mới có thể xuống lầu dùng bữa cuối cùng sau cả nhà. Chị ấy yêu anh như vậy anh đừng làm chị ấy đau lòng quá em sẽ rất thương tâm a. Cho dù chị rất ghét em...”

Những câu cuối Diệp Hoa càng nói càng nhỏ, ẩn ý khác gì Diệp An cậy mình hơi ốm một chút đã thoải mái phóng túng cho phép bản thân không tôn trọng cấp bậc, dù Diệp An vô tình lạnh nhạt bao nhiêu Diệp Hoa cô vẫn không để ý mà vẫn toàn tâm toàn ý yêu thương lo lắng người chị gái kia. Mấy cô

bạn đứng cạnh liền thêm vào bệnh vực

”Tiểu Hoa cậu quá thiện lương rồi, cô chị gái kia của cậu mới tuần trước còn bắt cậu quỹ suốt một đêm ở trước cửa phòng phát sốt mấy ngày liền cô ta còn khinh khỉnh cậu, giờ mới ôm một chút cậu đã lo lắng cho cô ta là sao chứ. Là mình mình đã mắng cô ta máu lạnh vô tình từ lâu rồi còn chịu đựng tính khí thất thường của cô ta sao?”

”Tiểu Khiết... đừng nói nữa là do mình sai mà, mình không nên làm đổ cốc nước trái cây trước mặt chị ấy khiến chị ấy chê bản” Diệp Hoa ngoài miệng trách cứ nhưng trong lòng đã sớm trăm hoa đua nở. Mấy kẻ ngu ngốc này lừa gạt họ một tí mà đã tin sái cổ, đúng là đại ngu ngốc mà. Thật không uổng công cô hay mua vẩy vốc và mời họ ăn uống để dễ dàng kết giao hơn.

Triệu Lâm nghe xong liền âm trầm hỏi “Thật vậy sao. Tiểu Hoa đó là lý do khí sắc của em lúc dự tiệc ở nhà họ Quý kém đến vậy?” Triệu Lâm nhớ lại dáng vẻ yếu ớt đó của Diệp Hoa trong tâm lại đau một trận. Cô gái dịu dàng lương thiện tại sao lại có một người chị độc ác đến thế. Ngay cả em gái mình cũng không nương tình chỉ vì một cốc nước trái cây?.

Tại sao cha hẳn chỉ thích Diệp An tính cách điều ngoa bốc đồng độc ác mà lại không chịu nhìn Diệp Hoa đơn thuần nhẫn nhịn.

Cô gái tên Tiểu Khiết liền nhanh mồm nhanh miệng “Đúng vậy a anh Triệu Lâm. Không những sau khi biết Tiểu Hoa phát sốt mấy ngày không giảm, cô ta còn không thèm hỏi thăm một câu lại còn khinh khỉnh Tiểu Hoa ốm chẳng liên quan gì đến cô ta vậy. Hừ, chiếc váy em mua tặng Tiểu Hoa hôm sinh nhật cô ta còn cố tình bắt dùng cái váy đang mặc đó để lau nước trái cây bị đổ, lau rồi thì sao mặc lại được nữa chứ. Thật đúng quá quắt mà, chẳng hiểu phong phạm của một tiểu thư thế gia đâu nữa”

Triệu Lâm nghe xong liền tái mặt gượng giữ “Tiểu Hoa, sự việc lớn như vậy sao em lại một mình chịu đựng không nói với anh? Chịu ủy khuất lớn như vậy là anh có lỗi đã quá nuông chiều tính khí Diệp An rồi. Xin lỗi mọi người anh muốn đưa Diệp Hoa đi mua chút đồ bồi tội, việc Diệp An gây ra, là vị hôn phu của cô ấy anh cũng có một phần trách nhiệm, hẹn các em lúc khác đi cùng nhau vậy”

Nghe xong không những không ai mất hứng mà còn gật đầu đáp ứng nhanh chóng

”Anh mau đưa Tiểu Hoa đi đi a. Dù sao tại em cũng không còn nhiều đồ lắm đâu. Tiểu Hoa. Tạm biệt” Xong liền ly khai

”Tiểu Khiết. Tiểu Đồng, mọi người thật là...” Diệp Hoa vừa nói vừa gọi với theo bắt đầu đi. Chiêu bài việc xấu việc tốt này cách nói hiệu quả nhất đó là để người khác thay mình kể lại. Không những thu được hiệu ứng không tồi mà còn dễ dàng tăng hảo cảm của đối phương dành cho mình. Chiêu thức này Bạch Liên Diệp Hoa đã dùng vô số lần và thành công mỹ mãn, nên dần dần các tiểu thư thiếu gia trong thành phố D đều nghĩ Diệp An là kẻ không biết trái phải, diêm dúa loè loẹt suốt ngày gây sự với cô em gái Diệp Hoa đáng thương.

Và cũng chẳng còn ai để tâm việc thân phận của Diệp Hoa và Hà Như Bình chỉ là kẻ cưới vào cửa danh không chính ngôn không thuận chưa bao giờ được đặt chân đến nhà chính của gia tộc họ Diệp cả.

Có những nhân vật bạn cho rằng sẽ là đá cản đường nhưng lại hóa ra không phải vậy, có những nhân vật bạn cho là nhân vật tốt giúp đỡ nữ chính, nhưng hóa ra lại không phải vậy. Mang đến nhiều điều bất ngờ cho bạn đọc chính là mục đích của mình

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Dị Năng Có Biến Hóa

Tại thư phòng của Diệp gia có hai bóng dáng đang yên tĩnh tự làm công việc của mình. Diệp Vĩnh Thành ngồi trên bàn xử lý văn kiện do hai con trai gửi về, thỉnh thoảng trong không gian vang lên tiếng lật giấy, tiếng bút viết và những cuộc gọi ngắn.

Diệp An nhẹ nhàng tựa vào cửa sổ lật từng trang với tốc độ trung bình 10 phút xong một quyển sách. Tốc độ nhanh chóng đó hơi chút không hợp với sự lảng động nơi đây. Có vẻ cô cũng gần xem xong các tư liệu mình cần rồi. Cái danh thiên tài đứng nhất toàn thành phố C kiếp trước đâu phải để đó trưng bày.

Diệp Vĩnh Thành nhìn thấy sách từng chút chất đống dưới chân con gái không khỏi lắc đầu bảo “Tiểu An, con xem nhanh như vậy liệu có ghi nhớ được gì không a. Nãy giờ cha thấy con đọc cũng phải được 17 cuốn sách lịch sử, địa lý, khoa học và chính trị rồi.” Tuy vậy không khó để nhận ra giọng nói kia có bao nhiêu ôn nhu cùng cẩn trọng thăm dò. Lúc này Diệp Vĩnh Thành thực sự vui mừng. Niềm vui còn lớn hơn cả khi Diệp thị ký xong hợp đồng cả mấy Tỷ USD nữa. Con gái cưng ông sung ái mà lớn lên nay đã chịu nói chuyện với ông rồi. Còn con bé đã chịu tha thứ cho ông hay chưa chắc phải để một thời gian nữa ông mới dám hỏi. Ông sợ mình làm gì quá đáng Diệp An sẽ lại cách xa ông như lúc trước vô cùng.

Diệp An nghe câu hỏi của cha mình, dừng việc đọc lại ngẩng đầu lên cười cười “Cha à ngài không biết con gái độc nhất này của ngài rất thông minh sao. Hơn nữa đây chỉ là đọc và ghi nhớ đâu đòi hỏi tính toán đâu a”

Diệp Vĩnh Thành ngạc nhiên một chút, ông hiểu ý của Diệp An. Nói vậy con bé vẫn chưa chấp nhận việc ba người Hà Như Bình vào nhà ông. Ông hiểu nhưng làm sao ông có thể nhẫn tâm để giọt máu của mình lưu lạc bên ngoài không được ai công nhận đây. Ông biết Diệp Hoa không đơn giản như vẻ bề

ngoài, vì những hành động của Diệp Hoa bây giờ rất giống với Hà Như Bình lúc xưa tiếp cận ông.

Nghĩ lại, ông không khỏi nhủ nhớ đến người vợ đã mất, một trận đau tâm can dâng lên khiến ông thấy hơi khó thở. Hà Vĩnh Cơ là người phụ nữ duy nhất ông yêu, hai người là thanh mai trúc mã nhìn nhau lớn lên, lão gia từ cha của ông cũng rất yêu thích Hà Vĩnh Cơ vì vậy vào năm Vĩnh Cơ đủ tuổi kết hôn đã cho phép cả hai nên duyên vợ chồng mặc rào cản thân thế gia tộc họ Hà chỉ ở mức Trung lưu.

Vĩnh Cơ kém ông 4 tuổi, vào lúc bà 16 tuổi độ tuổi đẹp tựa trăng rằm người đến cửa tỏ tình ý đã xếp dài cả phố. Ông đã phải mất rất nhiều can đảm mới dám thổ lộ với bà.

Diệp An lớn lên rất giống mẹ, cô cũng làm dịu đi phần nào khuấy khoả nỗi nhớ vợ của Diệp Vĩnh Thành. Nhìn ánh sáng cửa sổ hắt lên bóng dáng con gái mình, trong phút chốc Diệp Vĩnh Thành tưởng như quay lại cách đây 23 năm ông cũng nhìn Vĩnh Cơ tựa người bên cửa sổ đọc sách thế này và trong phút giây xúc động đó ông đã ngỏ lời yêu trong thư phòng của Diệp lão gia.

Lúc Vĩnh Cơ nở nụ cười nhận lời yêu của ông, ông đã thấy đó là ngày hạnh phúc nhất của mình từ khi sinh ra. Ông nhìn Vĩnh Cơ lớn lên, che chở bà từ nhỏ chính vì vậy tình yêu cả hai dành cho nhau không ai có thể dễ xen vào được. Nếu như không có em gái của bà - Hà Như Bình nhảy vào phá hỏng có lẽ vợ của ông vẫn còn ở đây, bên cạnh ông bởi ông an nhàn sống qua ngày mà không phải vì thương tâm ông phản bội mà ôm nỗi hận ra đi.

Diệp An nhìn cha mình bỗng nhiên thất thần, cô thử vận dụng tinh thần lực ít ỏi bao trùm khoảng cách để dò xét dao động của Diệp Vĩnh Thành thì cô thấy ông đang có những cảm xúc thương tâm khó thở. Dem theo nỗi nghi hoặc Diệp An thu lại tinh thần lực, cô không hiểu ông đang thương tâm cái gì, không lẽ thái độ của cô biến hoá lớn quá nên ông bị choáng ư?? Có lẽ cô nên điều chỉnh mình thái độ gay gắt hơn cho giống Diệp An cũ mới được. Độc ác mới là nghề của cô không phải sao.

”Con lớn lên rất giống Vĩnh Cơ” Trong lúc Diệp An đang suy tính định hướng bộc lộ một chút sự điêu ngoa của mình ở kiếp trước khi còn là Cố Minh Tuyền thì Diệp Vĩnh Thành cất tiếng. Cô giật mình một chút. Khoan. Vĩnh Cơ?? Cái gì vậy???

Ký ức hai kiếp bỗng nhiên đảo lộn một chút khiến Diệp An hơi hoang mang. Dẫu sao đây cũng không phải thân thể của cô, cô bị nhầm lẫn giữa hai người mẹ cũng là lẽ hiển nhiên.

Diệp An hồi thần suýt làm rơi quyển sách trên tay, trán cô đã lấm tấm một chút mồ hôi do trong đầu đang xử lý một khối lượng thông tin rất lớn. Cô đã biết Diệp Vĩnh Thành đang nhắc đến ai. Đó là mẹ của thân thể này cũng tên là Vĩnh Cơ.

Trong ký ức cô thấy đây là một người mẹ rất độc lập, xinh đẹp và thông minh. Bà đã có một cuộc sống viên mãn khi được Diệp Vĩnh Thành yêu thương và mất khi Diệp An 12 tuổi. Cẩn cán môi, bỗng Diệp An thấy lo khi tên gọi và gương mặt của người kiếp trước và kiếp này trùng nhau. Liệu có còn những kẻ khác cũng mang tên và khuôn mặt như vậy cũng ở thời không này hay không?

Nhớ đến Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh, Diệp An lại thấy cơ thể lạnh buốt, trên mặt ần ần đau như dòng chữ Nam Cung Lãnh Dạ dùng lửa biến dị khắc lên và Liệt Băng của Cố Diệp Ninh chạy toán loạn trong từng mạch máu.

Nhận thấy vẻ mặt của con gái không ổn, ông tưởng cô đang khó thở khi nhớ lại sự việc lúc nhỏ. Diệp Vĩnh Thành liền tự trách mình không thôi. Là do ông đã quá xúc động mà nhắc lại sự việc ám ảnh của con gái ông, lỡ như con bé khó khăn lắm mới nhu hoà được một chút lại tan thành mây khói thì sao.

Nghĩ đến đây Diệp Vĩnh Thành lại càng gấp gấp hơn, ông đứng dậy đi nhanh về phía con gái mong Diệp An nghe ông giải thích thì bỗng thấy một luồng khí lạnh buốt ập đến. Ông kinh ngạc nhìn kỹ về phía Diệp An thì thấy bao trùm cơ thể cô là một lớp băng mỏng đang toả ra làn khói nhẹ nhẹ báo cho ông biết độ âm khùng khiếp của lớp băng kia mang lại không đơn giản chút nào.

Không lẽ Tiểu An đang xúc phát dị năng?

Không chút do dự ông liền vận chuyển Thủy hệ trong cơ thể mình tạo nên một lá chắn bao quanh Diệp An, hệ Thủy trải qua rèn luyện và hoá tạo của ông không những có chức năng bảo hộ mà còn có thể chữa lành thương tổn cho người được dòng nước bao quanh.

Nhìn con gái mình đang ôm người trong màn nước, ông sốt ruột bây giờ Diệp An 19 tuổi mới xúc phát dị năng sao?? Tuổi xúc phát đã trễ 7 năm rồi cơ mà. Kẻ xúc phát muộn nhất cũng là lên 14. Lúc xúc phát cơ thể cũng chịu cực nhiều thương tổn khiến thân thể kẻ đó mất 1 năm không xuống giường được.

Càng lớn dị năng xúc phát càng nhiều khó khăn bất trắc, ông thà Diệp An mãi là người bình thường hơn trở thành một dị năng giả chịu qua nỗi đau xúc phát đau đớn như thế này. Nghĩ đến những ngày sau của Diệp An ông lại thấy run lên một trận.

Màn nước Diệp Vĩnh Thành tạo ra đang đông cứng lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Bây giờ Diệp Vĩnh Thành chỉ có thể thấy bóng dáng mờ ảo sau quả cầu nước kia mà thôi. Chẳng nấy chốc hình ảnh đó cũng hoàn toàn biến mất để lại giữa thư phòng một quả cầu băng lam xinh đẹp, tiếng kêu lách tách kết tinh vang lên như báo hiệu mọi việc vẫn chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đau Đớn Hai Kiếp

Từng lớp băng mỏng lạnh buốt không kém dị năng của Cố Diệp Ninh khi cô cảm nhận Liệt Băng xuyên qua mạch máu chạy khắp cơ thể. Ngã xuống sàn nhà, Diệp An lập tức co cơ thể mình lại theo quán tính vì lạnh và sợ hãi.

Hình ảnh trừng phạt của Cố Diệp Ninh, Tinh Huyền, Nam Cung Lãnh Dạ, Chu Nhi, Minh Tu gây nên cho cơ thể Cố Minh Tuyền lúc đó không ngừng tái hiện, không ngừng va chạm vào não bộ khiến Diệp An tưởng như có hàng ngàn con voi đang chạy qua đầu của cô.

Con lạnh từ sâu trong xương tủy vang lên tiếng khắc khắc theo mỗi nhịp run rẩy của thân thể nhỏ bé kia. Diệp An nghe thấy tiếng tinh thần của mình không ngừng căng trướng và bạo động, không thấy có dấu hiệu dừng lại, cô hoảng sợ thét lên nhưng không thể.

Tinh thần của cô vừa mới trở về sao có thể bị tan vỡ dễ dàng như thế??

Tiếng nói của Diệp An lúc này khô cứng như gỗ mục, khàn khàn hết một ngụm phũ phàng bò lên từ địa ngục u oán muốn trả thù con người.

”Từ nay về sau, cô sẽ trở thành một băng nữ. Khóc không được, nói không thông, vĩnh viễn phải chịu cơn lạnh tới thấu xương thấu tủy.”

Tiếng nói âm lãnh nguyên rủa của Cố Diệp Ninh không ngừng vang vọng, mở trừng mắt mang theo kinh sợ tột cùng, Diệp An nghĩ Liệt Băng đã theo cô đến kiếp này rồi, nó sẽ đeo bám cô đời đời kiếp kiếp không thoát để nhắc cho cô nhớ kiếp trước cô là một kẻ vong ân phụ nghĩa độc địa trời không dung đất không tha.

”Tôi không muốn chết.. Tiểu Nha cũng không muốn chết. Thế nhưng cô lại đẩy tôi, hãm hại tôi khiến Tiểu Nha vì bảo vệ tôi mà bị thương. Cô nói xem làm sao tôi có thể tha thứ cho cô đây?”

Không.. tôi không cố ý. Tôi sai rồi !!

”Ninh Nhi, nhiều lời làm gì. Giết cô ta đi”

Đừng, ĐỪNG !!!

...

”Chết, có đôi khi là giải thoát. Sống, mới phải chịu sự dằn vặt”

Làm ơn dừng lại, tôi sai rồi TÔI BIẾT TÔI SAI RỒI !!!!!

...

”Diệp gia chủ, Diệp An tam tiểu thư rất tiếc không thể xúc phát dị năng. Bây giờ tiểu thư đã đủ 12 tuổi, độ tuổi xúc phát tốt nhất nhưng tinh thần lực quá mỏng không thể khai triển”

Nói dối, cô ấy có dị năng, sao các người lại khoá dị năng của Diệp An lại???

”Kẻ điều ngoa tuy hứng như chị đừng mong được Triệu Lâm yêu. Rồi chị sẽ nhận cái chết dằn vặt khổ sở y hệt như mẹ đàn bà Vĩnh Cơ vậy”

Cái gì?? Cô nói Vĩnh Cơ nào chết???

”Không. Không thể giết cô ta. Vậy quá dễ dàng” Phùng !!! Một ngọn lửa trắng độ nóng cực hạn nhanh chóng viết lên dòng chữ Vong Ân Bội Nghĩa lên gương mặt vụn vỡ của Cố Minh Tuyền

Thịt đỏ trên trán rơi từng mảng theo nhịp tay của Nam Cung Lãnh Dạ, mớ hồ lộ ra cả xương trắng.

KHÔNG !!! NAM CUNG LÃNH DẠ, KHÔNG CẦN !!!

”Chu Nhi, dùng dị năng của em phá huỷ tinh thần lực của cô ta đi”

ĐỪNG, TÔI VAN XIN CÔ DỪNG LẠI, LÀM ON !!!!

Diệp An thấy mình đang nằm giữa bãi đất trống, cơ thể lạnh buốt bị chế trụ bởi Hạ Kỳ Phong và Minh Tu. Mở trừng đôi mắt khô khốc vô hồn nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Chu Nhi vurun ra, nơi thịt cháy vẫn còn bốc làn khói mỏng. Chạm rầy lại gần và đặt ngón trỏ lên giữa mi tâm..

”Phá”

AAAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!

Tiếng tinh thần lực vỡ vụn loảng xoảng từng mảnh, sức lực bị rút cạn. Diệp An ngửa cổ lên gào rống tê tâm liệt phế. Hình ảnh sự vật câu nói của hai kiếp trợn lẩn không ngừng bòn rút ý chí của cô. Rơi vào vực thẳm sâu không đáy, bỗng một bóng dáng xuất hiện.

”Em gái”

Mở đôi mắt vô hồn không thể tin, Diệp An chớp mấy đôi môi khô khốc thì trào những chữ không rõ nghĩa

”Em gái... Chị thật mệt mỏi”

Tách !!! Tách !! Tách !!!

Diệp An lặng lẽ rơi nước mắt trước hình bóng người kia. Không phát thành tiếng, chỉ để mặc nước mắt không ngừng lăn trên gương mặt yếu ớt thảm thương.

”Từ nhỏ tao đã chán ghét mày. Vô cùng chán ghét mày” Thanh âm quen thuộc đều đều cất lên chứa chan nỗi bất lực mà suốt hai kiếp cô sẽ không thể nào quên “Tại sao? Tao cũng là con gái của cha mẹ. Tại sao lúc nào cha mẹ cũng chỉ thiên vị mày?”

Minh Hi. Là Minh Hi. Chị gái của cô. Bằng đôi mắt trống rỗng và cổ họng khàn đặc. Diệp An thấy bản thân đang mang hình dáng của Cố Minh Tuyền đối diện với chị gái của mình.

”Mày bị thành bây giờ. Đáng lắm” Nụ cười chua xót, Cố Minh Hi cúi mặt che dấu khổ sở nơi đáy mắt.

”Tao sẽ tự tay chấm dứt tất cả mọi chuyện. Kiểm chế bao năm..

...

... tao cũng mệt mỏi rồi”

Tia lửa điện từ tay Minh Hi loé sáng. Lách tách lách tách, sau đó bao trùm toàn thân cả hai. Diệp An đờ đẫn nhìn Lôi Điện của chị gái cắn nuốt từng tác da thịt. Nỗi đau thấu tâm can kiếp trước khi bị thiêu sống đã phá vỡ chút ý thức còn sót lại của Diệp An.

Cố gắng bằng tất cả sức lực cô gom góp được, Diệp An cất tiếng nói đứt quãng khó nhọc.

”Hi. Chị... Xin lỗi..

...

...em.. xin lỗi!!”

Từ từ gục xuống, cô thấy Minh Hi mỉm cười, nụ cười thoả mãn như thể khi còn sống chung chị gái vẫn hay an ủi cô. “Qua rồi, Minh Tuyền, tất cả đều qua rồi.

...

.. em gái”

...

Trong một không gian bùng kín tối đen như mực có một bóng dáng mỏng manh vỡ nát nằm đó. Chiếc váy vàng nhạt nay đã rách rưới nhuộm màu máu tươi.

Mệt mỏi về cả thể xác lẫn tinh thần, bóng dáng nhỏ bé kia đã hoàn toàn ngừng cử động. Nước mắt ngừng chảy. Môi khô nứt hé mở hít thở như có như không. Gai băng vụn vặt rơi rớt bên cạnh nơi cô gái đang nằm.

Đúng lúc Diệp Vĩnh Thành sốt ruột muốn phá băng cứu con gái thì một tiếng vỡ loảng xoảng như thủy tinh rơi từ toà nhà cao tầng xuống mặt đường vang lên trong thư phòng, phá hủy toàn bộ mọi vật dụng trong bán kính 2m.

Hạ xuống bức tường nước bảo vệ, Diệp Vĩnh Thành nhìn thấy Diệp An nằm đó nửa sống nửa chết, cơ thể nhuộm đỏ huyết sắc điểm lệ khiến ông tưởng con gái xúc phát thất bại đã đặt một chân đến quý môn quan rồi.

Diệp Vĩnh Thành tim đập thình thịch nhanh chóng lấy chiếc chăn mỏng trên thành ghế bao bọc cả người con gái lại sau đó chạy như bay ra khỏi thư phòng hướng về lầu 3 - phòng ngủ của Diệp An.

Vừa chạy ông vừa dùng tinh thần lực khuếch tán âm thanh vang vọng cả khu biệt thự ra lệnh nhanh chóng mời tất cả y bác sĩ riêng trong vòng 5 phút phải có mặt, đồng thời ra lệnh bất cứ ai cũng không được phép lại gần thư phòng cũng như phòng riêng của tam tiểu thư Diệp An, nếu không có lệnh của ông dù là con trai con gái cũng sẽ đều bị nghiêm phạt theo gia quy.

Tề quản gia nghe xong lập tức thi hành không nửa điểm dừng lại. Chỉ chưa đến 5 phút, toàn bộ y bác sĩ đều đã có mặt tại giường, nơi Diệp An đang mê man không rõ sống chết nhanh chóng chữa trị. Lúc nhìn thấy chiếc váy toàn máu là máu của cô đặt trong tay mình, đến Tề quản gia cũng phải thất kinh suýt nữa đứng không vững. Ông không được vào đó nhưng chỉ bằng cái váy này thôi ông cũng đã tưởng tượng ra cơ thể kia có bao nhiêu vết thương.

Cả nhà náo loạn do biến cố bất ngờ mang lại, không ai biết việc gì xảy ra, Tề quân gia thường ngày điềm tĩnh nay có vài phần khẩn trương sai sử họ làm theo yêu cầu của bác sĩ và lão gia khiến họ cũng khẩn trương theo. Không biết chuyện gì có thể khiến bức tượng sống Tề quân gia lay động đến vậy, nhưng chắc chắn là việc không nhỏ liên quan đến tam tiểu thư Diệp An. Hòn ngọc quý trên tay gia tộc Diệp gia có thể xảy ra chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cái Nhìn Của Tề Quân Gia

Diệp Hoa và Triệu Lâm đang vui vẻ bên nhau nào có quan tâm ở nhà xảy ra chuyện gì.

Cả hai đã mua sắm đủ và đang ngồi tâm tình ở một quán cafe sách lãng mạn trên cao. Đúng lúc đang bàn đến triển lãm ảnh sắp diễn ra thì Diệp Hoa có điện thoại. Cáo lỗi Triệu Lâm một chút cô ta liền nhỏ nhẹ nghe máy. Là mẹ cô ta gọi đến nên cô ta hoàn toàn tự nhiên ngồi nghe chứ không tránh đi chỗ khác.

Triệu Lâm càng lúc càng thích không khí hài hoà ấm áp khi ở bên Diệp Hoa, cô lúc nào cũng nhường nhịn và dịu dàng khen ngợi khiến lòng ham hư vinh của hắn vô cùng thỏa mãn. Con trai cả của Triệu gia như hắn người người ghen tị ngưỡng mộ vậy mà Diệp An kia nói thích hắn lại không ngừng điều ngoa ồn ào cư xử như kẻ ngoài hành tinh luôn khiến hắn thấy thật mất mặt.

Hết âm ỹ như cái loa phát thanh đi sau hắn nháo đến thiên hạ kém loạn lại tùy hứng ghen tuông hắn khắp nơi mỗi khi hắn tiếp xúc với một cô gái nào đó cô ta cho là “mối đe dọa cần loại bỏ”

Nhìn một chút cô gái ôn nhu đối diện. Hắn nhoen miệng cười trong lòng có chút tính toán đối phó hôn sự của hắn và Diệp An. Hôn sự đó bị hủy thì hắn mới có thể danh chính ngôn thuận theo đuổi Diệp Hoa được. Về phương diện này, hắn lại tự tin vô cùng trong một thời gian ngắn sẽ ôm được Diệp Hoa trong tay.

Hắn cũng nên nhanh tay thúc đẩy một chút nếu không Diệp Hoa sẽ bị kẻ khác nâng tay trên mắt. Diệp Hoa có bao nhiêu người theo đuổi sao hắn lại không biết. Cô tốt đẹp như vậy không có ai theo mới là lạ.

Lần đầu tiên gặp nhau cũng là hắn vô tình thấy Diệp Hoa bị một kẻ biến thái đuổi theo, giúp đỡ cô thoát khỏi kẻ đó rồi đưa cô về nhà hắn mới biết cô là tứ tiểu thư của Diệp gia, cô con gái bị thất lạc của Diệp Vĩnh Thành. Thiện cảm của hắn dành cho cô vẫn còn đó nên rất nhanh cả hai đã tự nhiên tiếp xúc với nhau như không hề có bất cứ rào cản nào.

Về phần Diệp Hoa sau khi nghe xong liền cúp máy, không khỏi thở dài ảo não cúi thấp đầu nhìn tách cafe trước mặt.

Thấy vậy Triệu Lâm liền có chút lo lắng hỏi “Sao vậy Tiểu Hoa, ở nhà có chuyện?” Hắn vô tư hỏi việc nhà người khác cũng cảm thấy chẳng có chút điểm không thích hợp. Diệp An là vị hôn thê của hắn, còn Diệp Hoa là người hắn yêu thương có khi tương lai sẽ là vợ của hắn, thì việc hắn quan tâm việc nhà của vợ chẳng có gì không đúng cả.

Diệp Hoa vẫn bảo trì ánh mắt như vậy sau đó mới cất giọng mang đôi phần khó xử “Chị em có vẻ ốm rất nặng, tất cả bác sĩ riêng của gia đình em đều triệu tập đến. Thật là lạ, sáng nay chị ấy vẫn còn xuống ăn sáng mà, khí sắc cũng rất tốt. Chẳng viết vì lý do gì mà đột nhiên ngã bệnh khiến cả nhà cả buổi náo loạn không yên”

Triệu Lâm nghe đến đó liền nhíu nhíu mày. Sáng nay còn tốt giờ lại nháo gọi tất cả bác sĩ đến xem bệnh, cô ta ồn ào như vậy còn chưa đủ sao còn muốn làm phiền người khác đến gà bay chó sủa mới chịu?

Càng nghĩ cảm tình của Triệu Lâm dành cho Diệp An càng giảm, chút quả hắn mua làm lành với cô ta giờ thật muốn quăng xuống đường cho ăn xin nhặt còn tốt hơn gấp nhiều lần.

Diệp Hoa nhìn vẻ mặt của Triệu Lâm thì biết ý định của mình đã thành công, không nói thêm nhiều liền tỏ ra mình thực lo lắng cho tình trạng của chị gái và muốn nhanh chóng về nhà xem tình hình.

Triệu Lâm một trận đau lòng cho cô gái ôn nhu thiện lương kia, dù Diệp An có độc ác thế nào cô vẫn quan tâm lo lắng cho chị gái, thậm chí dù liên tục bị khi dễ cũng không oán trách nửa lời hay hé môi với ai. Nếu hôm nay không phải nhờ có bạn của Diệp Hoa kể lại, không biết cô sẽ còn chịu đựng bao nhiêu chuyện quá đáng của chị gái mình mà im lặng nhẫn nhịn không để hắn biết đây.

Nghĩ đến đó, ánh nhìn của Triệu Lâm càng thêm ôn nhu. Hắn liền cố chấp đưa Diệp Hoa về nhà mặc cô ta “giả vờ” từ chối cái gì mà chị gái thấy chúng ta đi cùng nhau sẽ rất đau lòng, gì mà anh và em nên ít ở cạnh nhau thì hơn, dù sao anh cũng là vị hôn phu của chị gái em, rồi em tự về được, ... vv...

Nếu Diệp An cũ mà chứng kiến cảnh này chắc chắn sẽ không khách khí mà động thủ đập cô ta một cước rơi từ đây xuống dưới mặt đường. Mấy lời buồn nôn đó cũng nói ra được chỉ có đoá Bạch Liên Diệp Hoa mới học từ phim ảnh tình cảm ra đời thực không chút gượng gạo mà thôi.

Triệu Lâm và Diệp Hoa về đến Diệp gia đã là hơn 5h chiều. Lúc Tề quản gia nhìn thấy cả hai xuống xe túi lớn túi nhỏ và sánh vai nhau bước vào tiền sảnh ông đã thấy vô cùng chướng mắt với vị tứ tiểu thư lần Triệu đại thiếu gia này.

Tam tiểu thư Diệp An còn đang vật lộn với tứ thân không rõ sống chết, mà hai kẻ này chắc chắn dù đã biết chuyện cũng đừng mang vẻ mặt như tắm gió xuân đó bước vào Diệp gia. Càng không được sóng vai thân mật đi cùng nhau trong khi cả hai đều mang trên mình thân phận vô cùng nhạy cảm.

Nhìn một đồng túi đồ hàng hiệu nhìn qua là biết giá trị không nhỏ trên tay Triệu đại thiếu gia kia ông cũng biết đó không phải là mua cho Diệp An tiểu thư rồi.

Tay phải của tứ tiểu thư chỉ cầm một cái giỏ giấy nhỏ xíu nhãn hiệu trang sức đắt tiền, chắc cô ta thích tự mình cầm hoặc muốn khoe ra là cô ta vừa có một món đồ trang sức giá trị không nhỏ nên không thể bỏ vào lẫn với đám túi giấy kia được.

Hừ. Triệu đại thiếu gia kia làm vậy là có ý gì lát nữa ông nên cẩn thận quan sát thêm.

Trong lòng xoay chuyển không ngừng nhưng về ngoài của Tề quản gia vẫn không đổi, ông vẫn tẩn trách đứng đó nghiêm chỉnh thi lễ với hai kẻ vô si đang cười nói trước mặt kia.

Diệp Hoa mãi đắm chìm trong cảm giác hư vinh trước ánh nhìn của người làm trong nhà về phía mình nào để ý đến dò xét của Tề quản gia chứ. Vẫn nhỏ nhẹ như vậy, cô ta quay sang Triệu Lâm đưa tay lấy các túi giấy mà lúc từ trên xe xuống Triệu Lâm đã chủ động cầm trước đỡ cô ta rồi cất giọng thanh thuy “Anh Lâm. Để em đưa người làm mang lên phòng là được rồi. Anh mau mau theo Tề quản gia đến thăm chị Diệp An đi. Chị ấy sẽ không vui khi thấy em và anh đi cùng nhau đâu. Đợi lát nữa khi anh về rồi em sẽ vào thăm chị sau”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hai Người Anh Trai

Tề quản gia này giờ im lặng bấy giờ mới cất tiếng “Xin thứ lỗi tứ tiểu thư cùng Triệu đại thiếu gia. Lão gia đã có lệnh bất cứ ai chưa có sự cho phép của ông ấy đều không được phép đến gần căn phòng của tam tiểu thư. Thành hai vị lúc khác”

Diệp Hoa nghe đến đó nhũn mày rồi vặn hỏi “Nhưng anh Lâm là hôn phu của chị Diệp An chắc chắn chị ấy sẽ vui mừng khi thấy anh đến thăm. Chị thích anh ấy đến vậy có khi thấy anh Lâm lại khỏi bệnh thì sao”

Một câu anh Lâm, hai câu anh Lâm, Tề quản gia vẫn bất động thanh sắc như cũ mà cất giọng đều đều “Thưa tứ tiểu thư lão gia đã truyền đạt không để bất cứ ai đến thăm hoặc lại gần phòng tam tiểu thư. Kể cả Triệu đại thiếu gia cũng không ngoại lệ”

Triệu Lâm sững sốt một chút. Cô ta nháo như vậy mục đích không phải là để Triệu Lâm hấn đích thân đến dỗ sao. Dĩ xong cô ta sẽ lại để mọi thứ bình thường như chưa từng ốm đau, và nhân đó hẳn sẽ khuyên nhủ cô ta thôi không bắt nạt Diệp Hoa nữa, đó mới là mục đích chính hẳn đến đây đưa Diệp Hoa về nhà. Giờ cô ta không chịu gặp chẳng phải hấn công cốc sao.

Nghĩ đến đó Triệu Lâm im lặng này giờ mới cất tiếng “Tề quản gia, phiền ông lên thông báo với Diệp An một câu là tôi đã đến còn mang theo quà bồi tội. Tôi tin là khi nghe đến tên tôi Diệp An chắc chắn sẽ chịu để tôi vào”

Nhớ lại chuyện tối qua của tam tiểu thư, Tề quản gia cười trào phúng trong lòng nhưng gương mặt bên ngoài vẫn giữ nguyên mà đáp “Thưa Triệu đại thiếu gia. Đây là lệnh, mong thiếu gia đừng làm quản gia như tôi khó xử với nhiệm vụ được giao. Triệu đại thiếu gia nên đề lần khác đến thì hơn. Dẫu sao giờ thiếu gia có ở đây đến đêm cũng sẽ không thể gặp được tam tiểu thư”

“Vậy để tôi đến thăm chị ấy” Diệp Hoa liền nói chen vào

“Cả tứ tiểu thư cũng không được. Xin thứ lỗi Triệu đại thiếu gia không thể tiến đến cửa. Trong nhà còn bộn bề nhiều việc cần xử lý. Thành” Sau đó quay sang Diệp Hoa “Thỉnh tứ tiểu thư nhanh chóng về phòng nghỉ ngơi. Đi mua sắm cả buổi hẳn đã mệt. Xin phép tứ tiểu thư cùng Triệu đại thiếu gia tôi đi trước lo các công việc trong nhà.” Sau đó cúi người thay lời chào rồi Tề quản gia đi thẳng lên lầu.

Gương mặt của Diệp Hoa tái đi hơi chút vặn vẹo nhìn qua rất bất đồng với vẻ thiện lương thường ngày. Lão quản gia này là đang chỉ trích cô mãi đi mua sắm không lo Diệp An ốm đau sao. Rõ ràng chỉ là một người làm lại dám thái độ. Chờ đến lúc cô ta tông cổ được Diệp An, trở thành Triệu phu nhân cao cao tại thượng xem cô ta làm sao thu thập lão. Nhanh chóng điều chỉnh sắc mặt sau đó quay sang Triệu Lâm cũng đang khó xử không kém, Diệp Hoa cười dịu dàng an ủi mấy câu rồi tiễn Triệu Lâm ra xe.

Trước lúc chuẩn bị về, Triệu Lâm cố tình ôm nhẹ Diệp Hoa một cái lưu luyến chào tạm biệt, còn bảo khi về đến nhà sẽ nhắn tin báo cho cô biết sau đó mới lên xe lái ra cổng biệt thự. Mặt Diệp Hoa hơi ửng đỏ do cái ôm bất ngờ của Triệu Lâm, khoe miệng không tự chủ được cong lên, đứng nhìn bóng dáng chiếc xe khuất dạng hẳn mới vui vẻ vào nhà.

Mọi hành động của hai người từ lúc bước chân vào Diệp gia đã luôn được 3 bóng dáng quan sát từ phía thư phòng.

”Có vẻ tiểu tử họ Triệu kia thích Tiểu Hoa” Ngừng một chút, xoay người lại từ cửa sổ đi về phía bàn làm việc. Cầm lên tấm ảnh chụp một nhà 5 người cách đây 13 năm, Diệp Vĩnh Thành mới nói tiếp “Ông nghĩ sao, Tề quản gia?”

Người đàn ông nghiêm chỉnh này giờ đứng im trước cửa phòng đã khép chặt 3 bước đến cung kính đáp, khác hẳn với thái độ không mặn không nhạt của ông khi này tiếp xúc với Diệp Hoa và Triệu Lâm. “Lão gia, Diệp An tiểu thư theo đuổi Triệu đại thiếu gia đã 11 năm từ khi tiểu thư mới 9 tuổi, Triệu đại thiếu gia kia tâm không mấy may xê dịch. Vậy mà từ tiểu thư mới tiếp xúc được 5 năm đã có những câu nói, hành động thân mật, thậm chí là nhiều món quà đắt tiền. Điều mà Diệp An tiểu thư chưa bao giờ được nhận từ vị hôn phu. Lão đây thiết nghĩ đợi Diệp An tiểu thư tỉnh lại sẽ thử dò xét ý của tiểu thư về hôn sự này sau đó đưa ra hướng giải quyết. Dẫu sao tối hôm qua Triệu đại thiếu gia đã để tiểu thư dầm mưa về nhà, phần nào tiểu thư cũng đã chết tâm mới có sự thay đổi lớn vào sáng hôm nay như vậy”

”Ừm. Ông nói có lý. Tình hình con bé giờ ta vẫn chưa biết được như thế nào. nếu tiểu tử đó là nguyên nhân làm Tiểu An thành ra như vậy. Ta sẽ không để yên cho hôn ước này dù có bị lão gia tử phản đối” Diệp Vĩnh Thành nhủ mảy may từng tiếng một, ông là đang đau lòng cho đứa con gái ngọc ngà của ông, người làm cha như ông lại để con chịu ủy khuất lớn như vậy vẫn mắt nhắm mắt mở cho con bé chạy theo tình yêu đầy chông gai khổ sở. Ông thật không xứng đáng làm cha của Tiểu An mà.

”Tề quản gia. Ông nói là An An bị Triệu Lâm cho dầm mưa đi bộ về?”

Người cất tiếng nói là một thanh niên bề ngoài vô cùng xuất sắc, không những sở hữu vóc dáng hoàn mỹ cân đối, mà còn mang một gương mặt xuất chúng đến Triệu Lâm nổi tiếng điển trai cũng phải nhường 5 phần. Người thanh niên kia mới 25 tuổi nhưng đã sở hữu khí chất trầm ổn, gương mặt góc cạnh đường nét rõ ràng đẹp như tượng tạc, đôi mắt hổ phách sắc bén sẵn sàng chìm chết con mồi nào nhìn chính diện, đang đứng tựa vào giá sách sở những vết trầy xước do băng vỡ mang lại, ánh mắt tối đi vài phần.

Đó là con trai thứ của Diệp Vĩnh Thành, anh trai của Diệp An tên Diệp Viễn Thiếu. Suốt ngày bận bịu chuyện Diệp thị khiến anh từ lúc học xong đại học chẳng mấy khi về nhà quan tâm hỏi han em gái. Kể cả vậy suốt những năm tháng đi học cũng để đạt kết quả tốt nhất Diệp Viễn Thiếu luôn học thêm ở ngoài hầu như lúc về đến nhà đã là 10h tối, giờ đó Diệp An đã ngủ say rồi.

Nghe nhị thiếu gia hỏi, Tề quản gia không hề chậm trễ trả lời “ Đúng vậy thưa nhị thiếu gia. Tình trạng tiểu thư về nhà lúc đó rất bất ổn. Tiểu thư không ồn ào như thường ngày mà vô cùng trầm lặng, bước đi cũng rất chậm không mang chút tiếng động vội vã. Nhìn qua như tiểu thư đã chịu đựng kích rất lớn.”

Âm trầm nắm chặt tay, Diệp Viễn Thiếu hận không thể ngay lập tức gặp tên Triệu Lâm kia đánh hắn nửa sống thiếu chết một trận. Hòn ngọc quý Diệp gia nâng niu chiều chuộng từ nhỏ há lại để hắn tùy ý nhào nặn hay sao. Nếu không phải An An luôn miệng nói thích hắn muốn nhanh chóng kết hôn với hắn có lẽ Diệp Viễn Thiếu đã không để yên Triệu Lâm đến bây giờ.

”Cha. Dù Diệp An lúc tỉnh dậy nói tha thứ cho Triệu Lâm. Con vẫn sẽ dạy hắn một bài học.” Diệp Viễn Thiếu mặt không đổi sắc đối diện cha mình đưa ra yêu cầu riêng đối với vị hôn phu của em gái

”Đúng vậy, con cũng sẽ không tha cho Triệu Lâm” Người nói nửa quỳ chậm rãi đứng lên từ chỗ lúc trưa Diệp An xúc phát nằm đó rồi tiến về phía chỗ cha mình. Đó là con trai cả của Diệp Vĩnh Thành, Diệp Kiến Nguyên - cũng là anh trai của Diệp An và Diệp Viễn Thiếu. Năm nay 28 tuổi nhưng đã đủ năng lực làm Phó Tổng Giám Đốc cho tập đoàn Diệp thị.

Hai người đàn ông độc thân hoàng kim thiên tài mới 5 tuổi đã tự xúc phát dị năng Thủy hệ cường đại, lại còn có gương mặt và thân hình cực phẩm vẫn luôn khiến các cô gái nghe đến tên thôi đã thét chói tai thiếu điều muốn ngất.

Cả hai sau khi nhận tin tức Diệp An từ cha mình liền kín đáo nhanh chóng bàn giao lại công việc cho trợ lý cấp dưới rồi ly khai thẳng một đường về Diệp gia. Chỉ cần Diệp Vĩnh Thành vờ vện nhấn 1 tin “ Tiểu An xúc phát dị năng” đã quá đủ để cả hai bỏ lại toàn bộ công việc về nhà rồi.

Họ biết rất rõ tuổi này mới xúc phát cỡ nào nguy hiểm

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mê Man Không Chịu Tỉnh

Thế giới này cách đây 2000 năm đã xảy ra mặt thế. Lúc đó con người yếu ớt đã dần dà để tang thi tung hoành, thú biến dị làm vương, diện tích cư trú của người sống sót càng lúc càng thu hẹp.

Cuộc sống khốn cùng từ khi có sự xuất hiện của tang thi đó kéo dài những 300 năm, và kỳ tích xảy ra. Một đạo ánh sáng trắng không rõ từ trên trời ập xuống mặt đất, liên tục tạo các con sóng nhũ ánh bạc mỏng nhẹ như không khí quét qua từng góc ngách trên thế giới.

Con người thấy khi tiếp xúc với sự kỳ lạ đó thì cơ thể bỗng khỏe mạnh hơn rất nhiều và có những kẻ dị năng càng thêm mạnh mẽ khủng bố. Tang thi và thú biến dị bị ảnh hưởng trở nên yếu hơn, chậm chạp hơn, thực vật biến dị cũng không còn hung mãnh.

Con người biết cơ hội của họ đến rồi vì vậy qua trường kỳ chém giết không ngừng nghỉ của các lớp nhân loại kế thừa huyết thống mạnh mẽ đó. 100 năm sau con người đã lại có thể đứng trên đầu chuỗi thức ăn.

Mặt thể hoành hành 400 năm đã kéo nền văn minh của con người xuống vực sâu vạn trượng. Mọi toà kiến trúc đều bị đổ nát và phá huỷ hoàn toàn. Khó khăn còn nhiều hơn gấp mấy lần vì phải điều động nhân lực dọn dẹp phế tích hoang tàn, xây dựng lại công trình và học hỏi lại từ đầu xây dựng, nông nghiệp, phân chia lại địa lý, vv...v dựa trên tư liệu lịch sử ông cha để lại trong không gian khi mà lực địa liên tục động đất sóng thần thay đổi không ít.

Như một đám em bé to xác chấp chững học cách xây nhà, làm đường, xây cầu, đập thủy điện, toà nhà cao tầng tránh thú biến dị không an phận ... hơn 1000 năm trôi qua họ đã khôi phục lại đế chế của mình và còn lớn mạnh, văn minh hơn xưa gấp nhiều lần.

Thú biến dị bị đuổi vào các khu rừng nguyên sinh trả lại vùng đất hoà bình xưa cho con người. Quái vật biển sâu thì ngủ yên dưới lòng đại dương chờ sự tẩy rửa tiếp theo của thượng đế.

Trải qua thời gian an bình, huyết thống truyền thừa đời sau cũng bị mai đi chút ít. Người thường và người có dị năng thể chất chiếm 80% dân số toàn cầu càng lúc càng nhiều, tỷ lệ nghịch với đó là dị năng giả càng lúc càng ít. Dị năng giả hệ Mộc, hệ Phong, hệ Thổ, hệ Tộc Độ, hệ Không Gian chiếm hơn 10% dân số, sau đó là hệ Thủy, hệ Kim, hệ Hoả chiếm 6%.

Những hệ này chủ yếu rơi vào các đại gia tộc lớn mạnh mới có khả năng sinh ra một kẻ truyền thừa dị năng mạnh mẽ. Người bình thường chưa ai có thể sinh ra được đứa con mang một trong các hệ này cả vì huyết thống của họ bị pha tạp quá nhiều, khả năng thức tỉnh cực thấp. Các danh môn thế gia bảo tồn kết hôn giữa những người cao quý với nhau cũng là để tránh dòng máu lai tạp ít nhất và đứa trẻ sinh ra cũng mạnh mẽ nhất.

4% còn lại là các hệ Tinh Thần, Lôi, Âm, Quang, Băng, Độc hiếm hoi vô cùng, vài năm mới ngẫu nhiên có một người sở hữu. Mỗi lần một năng lực khan hiếm đó xuất hiện đều đem lại kinh động không nhỏ cho toàn thể đại lục, là đối tượng săn tìm của tất cả bè phái lớn mạnh.

Chỉ cần bên nào nắm được một người dị năng hiếm trong tay thì chỉ bằng cái tên của dị năng đó thôi cũng đủ để tiêu diệt cả một thành trì nhỏ, chưa kể người dị năng hiếm khi đem bán giá trị vô cùng khó đong đếm có thể so với giá của cả một quốc gia, và mang đến cho kẻ sở hữu danh tiếng vô cùng to lớn.

Được cả thế giới săn tìm và thèm muốn, 4% đó chính là con số họ muốn tái tạo và nhân bản ra nhất. Tuy vậy những kẻ mang dị năng nhân bản thực lực không mạnh mẽ bằng và cấp bậc cao nhất cũng chỉ dừng lại ở cấp 3 sơ kì.

Nền văn minh càng phát triển, dị năng càng mai một, không lẽ thượng đế để con người trải qua trận tẩy rửa lớn nhất lịch sử, sau đó khi cảm thấy con người đã có nền văn minh tiên tiến hơn liền đem món quà của người đi sao.

...

Tại lầu 3 của Diệp gia có một cô gái người quán băng đang nằm say ngủ. Đến nay là tròn 5 ngày cơ thể kia vẫn chưa nhúc nhích. Các bác sĩ riêng cho Diệp gia lúc nào cũng như đi trên bàn không đo sự nhìn chăm của bốn người đàn ông mà ai cũng biết là ai đấy.

Họ đã cố gắng hết sức rồi có được không hả, nhưng vết thương của tam tiểu thư kia vẫn giữ nguyên như vậy không hề có dấu hiệu chuyển biến. Sao họ biết được vết thương kia nháo cái gì a. Thuốc đã là thuốc tốt nhất, chăm sóc cũng là chăm kĩ càng nhất. Đến con đẻ họ cũng chưa từng chăm kỹ thể này đâu a...

Cầu xin vị tiểu tổ tông này mau chóng tỉnh lại đi họ thực không chịu nổi cái nhìn của 3 vị chủ nhân căn nhà này rồi, đến cả ông Tề quán gia kia mặt vạn năm không đổi họ cũng thấy toát mồ hôi lạnh khi đối diện với vị quán gia đó nha.

Thảm than cho số phận, các y bác sĩ cắt lại dụng cụ vào không gian sau khi kiểm tra kỹ lưỡng cơ thể không có dấu hiệu bất thường mới thay nhau lục tục về phòng nghỉ ngơi bố trí 5 ngày nay.

Có ngồi canh cũng đâu có gì chuyển biến đâu cơ chứ. Hơn nữa có 4 vị kia thay nhau trông nom rồi còn cần họ sao. Có khi họ đứng đó còn bị chê chướng mắt.

Diệp Viễn Thiệu ngồi trên mép giường ôn nhu cầm tay em gái xoa nhẹ để tránh cô lâu không vận động cơ thể cứng ngắc mệt mỏi.

Đôi tay sờ lên lớp băng gạc quấn quanh tay em gái, Diệp Viễn Thiệu lại thấy một trận đau lòng không nhỏ

Tiểu tâm can của anh đáng lẽ phải đang vui vẻ hoạt bát nói cười với anh mỗi khi anh tan sở về nhà mới đúng. Giờ được ở với em gái lâu nhất lại là lúc em gái hôn mê mãi chưa chịu tỉnh.

Thần trí của Diệp Viễn Thiệu đã bức đến muốn điên rồi. Nếu Tiểu An có mệnh hệ gì, cả ba cha con sẽ tự trách đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bỉ Ngạn Đổ

Thủy hệ của họ có khả năng chữa trị nhưng không hiểu sao đối với cơ thể Diệp An không chút tác dụng. Đến khép miệng vết thương cũng không, họ chỉ có thể dùng thuốc tân tiến nhất cầm lại ngăn không cho máu chảy quá nhiều. Nhưng được nửa ngày máu đã rỉ ra điểm đỏ lên băng gạc nhìn vô cùng đau lòng.

Họ nghĩ rằng nếu cứ để Diệp An chảy máu không ngừng thế này cô sẽ chết vì mất máu mất.

Cơ thể cô bài xích với các loại máu lạ tiêm vào cơ thể. Vì lúc đó các vết thương trên người sẽ không ngừng trào máu nhiều như thể chúng đang đẩy thứ dơ bẩn không nên có tồn tại trong cơ thể cô vậy.

Lần đầu tiên tiếp máu cho cô cả nhà lại gà bay chó sủa không yên vì huyết nhân trên giường kia đến cả miệng, mắt, lỗ tai, lỗ mũi cũng thi nhau trào máu. Thật khung cảnh vô cùng đáng sợ.

Sau đó Diệp Kiến Nguyên liền đề nghị lấy máu của mình tiếp cho em gái thì tình trạng đó mới chấm dứt.

Các y bác sĩ thăm than. Quý tộc a... đến cả máu cũng phải cùng đẳng cấp mới chịu nhận a...

Sau đó mỗi ngày, ba cha con Diệp Vĩnh Thành đều mỗi người trích một túi máu tiếp cho Diệp An. Và đương nhiên cả ba cũng phải sử dụng các món ăn bổ dưỡng nhất, an toàn sức khỏe nhất để cung cấp máu chất lượng nhất cho Diệp An. Văn kiện công ty cũng mang tất cả về nhà giải quyết.

Lão gia tử ở nhà chính biết chuyện cũng điều đi thân tín đến Diệp thị trợ giúp họ điều hành. Thình thoảng, lão cũng tự mình sang đây thăm cháu gái và ở nguyên ngày mới chịu về.

So với Diệp thị, Diệp An trong lòng họ quan trọng hơn hết thảy. Nhưng điều này nếu là Diệp An trước đây sẽ chẳng bao giờ chịu nhận và cũng chẳng bao giờ thêm ngó ngang, như thể họ hại chết mẹ cô làm vậy để bớt áy náy với cô mà thôi chứ chẳng yêu thương gì.

Diệp An làm vậy là có lý do của cô cả. Tại sao năm cô 2 tuổi cha lại đi ngủ cùng với một người đàn bà khác, để rồi người đàn bà đó vào lúc mẹ cô vừa mất liền dắt một đứa trẻ đến nói với cô rằng đây là em gái ruột thịt của cô?

Diệp An hoang mang nhìn cha mong giải thích thì chỉ thấy ông quay mặt đi giấu sự hồ thẹn. Cô lúc đó mới hiểu ra 5 năm trước vì sao cha và mẹ lại cãi nhau to đến vậy. Kể từ hôm cãi nhau bà không ngừng khóc và ốm đau liên miên, cơ thể bà càng lúc càng suy yếu nên phải nhập viện điều trị, tuy vậy bệnh tình lại không hề thuyên giảm. Và cho đến một hôm, cô thấy mẹ mỉm cười gọi mình lại gần. Bà lâu lắm chưa nở nụ cười ấm áp như vậy với cô rồi.

Bà dùng giọng nói suy yếu đó đưa tay vuốt ve gương mặt cô, nhìn thật lâu mới lên tiếng “Tiểu An của mẹ. Từ giờ con phải thật mạnh mẽ để không ai bắt nạt được mình... đừng đặt niềm tin vào bất cứ ai... Phẩm cái gì là của mình, đừng để ai tiếp cận nếu không sẽ mất lúc nào không biết... Tiểu An, mẹ yêu con.... Mẹ yêu con”

...

Sáu hôm đó Vĩnh Cơ chết. Bà dùng cái chết của mình để Diệp Vĩnh Thành ghi nhớ mãi mãi không quên Hà Vĩnh Cơ bà cho dù là mấy chục năm sau đi chăng nữa.

Có lẽ cả đời Diệp Vĩnh Thành cũng không quên được hình ảnh Hà Vĩnh Cơ tự bạo dị năng trong phòng bệnh. Người bà toàn máu năm đó, xinh đẹp tựa như một vườn bí ngạn đỏ giữa sắc trắng của căn phòng. Mất điểm huyết lệ. Hình ảnh tang thương đến đau lòng tất cả người chứng kiến.

Lúc đó đương nhiên có cả ba anh em Diệp An.

Từ đó về sau Diệp An có sự thay đổi lớn về tính cách. Thường ngày cô đã có sẵn sự kiêu ngạo của người quý tộc trong huyết quản cao cao tại thượng. Giờ sự kiêu ngạo đó lại càng bộc lộ rõ ràng.

Đám tang mẹ, Diệp An ôm di ảnh khóc lên khóc xuống và nhốt mình trong phòng mấy ngày liền. Tâm tính Diệp An thay đổi thất thường và càng ngày càng dễ nổi đoá từ khi mẹ con Hà Như Bình xuất hiện.

Cô phải mạnh mẽ, mẹ nói cô phải càng ngày càng mạnh mẽ để những thứ vốn thuộc về gia đình này được giữ nguyên. Còn những tạp chất dơ bẩn kia đừng hòng cô chịu chấp nhận cho chúng một cái nhìn để chịu.

...

Diệp Kiến Nguyên ôn nhu nhìn em gái nằm bất động đã hơn 1 tuần. Khí sắc suy yếu năm đó như thể chỉ cần cha con anh sơ sẩy một chút cô sẽ tan vỡ vậy.

Đôi mắt bạc trong vắt nhắm nghiền, đôi môi trắng bệch và gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc. Băng dán vết thương trên gương mặt và cả cơ thể đã được thay băng mới đắp thuốc tránh máu chảy.

Diệp Kiến Nguyên tự trách sao lúc trước anh không dành nhiều thời gian hơn để chăm sóc em, đến tận lúc này khi biết em nằm giữa lằn ranh giới sống chết mới biết hối hận.

An An, An An của anh mau mau tỉnh lại anh trai biết mình sai rồi. Tỉnh dậy và mắng bọn anh bỏ bê quan tâm em đi, đánh bọn anh mắng bọn anh thế nào cũng được.

Van cầu em đừng nằm đó như mẹ, rồi cũng rồi bỏ bọn anh bằng một vườn bí ngạn đỏ.

An An...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Gặp Lại Cố Diệp Ninh

Trong khung cảnh xác xơ tiêu điều, tang thi gào rống xa xa. Trước một toà căn cứ hùng vĩ có một cỗ xe thùng gia cố chắc chắn dừng lại.

Người trên xe lần lượt đi xuống, trên gương mặt ai cũng có đôi nét mệt mỏi do đường xá xa xôi nhưng không tiêu tụy yếu ớt như các đoàn khác. Một cô gái có gương mặt thanh tú và mái tóc ngắn đến cổ đi xuống sau cùng. Nếu đám người Cố Tinh Huyền ở đây chắc chắn sẽ nhận ra gương mặt kia giống hệt Cố Minh Tuyền - nữ nhân ngu xuẩn sở hữu đầu óc ngoài hành tinh mà họ đã phê đi 2 năm trước.

Diệp An cũng không biết vì sao cô lại ở đây. Lúc chìm vào bóng tối sau khi bị lừa điện của Cố Minh Hi bao trùm, tỉnh lại cô đã thấy mình quay về rồi.

Thở dài một hơi. Cô đã ở đây được hơn 1 năm. Chính xác là 1 năm 4 tháng. Tự thân mình lăn lộn trong mặt đất cô mới biết lúc xưa mình được bảo bọc che chở kĩ lưỡng đến bao nhiêu.

Cô đã giết vô số tang thi bằng dị năng của mình. Đúng vậy, trong mắt mọi người trong chiếc xe này đều biết cô là một cô gái không dễ chọc. Không chỉ một đao giết chết hai kẻ trong đoàn có ý định dâm ô với cô mà còn dùng Băng hệ càn quét sạch sẽ hơn 100 con tang thi tập kích. Và cô còn dùng dị năng Tinh Thần hệ điều khiển tang thi tấn công tang thi rất đáng sợ.

Bây giờ, tên thủ lĩnh của đoàn này sợ cô một phép không dám làm gì chọc cô mất hứng. Hắn còn không biết vì sao trong đoàn lại có một vị tiểu tổ tông này nữa a...

Trên một đường về đến căn cứ thủ đô, tang thi bị uy áp vô hình của Diệp An phóng ra sợ mất dạng không dám ho he. Nên họ rất thuận lợi về căn cứ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Đến lượt mình tiến vào máy kiểm trắc. Diệp An thần tình lạnh nhạt đứng đó mặc cho sóng âm sắc tím liên tục quét lên người.

Bảng điện tử dần hiện lên các thông tin khiến nhân viên kiểm tra cũng phải trợn mắt khiếp sợ. Giọng máy tính đều đều vang lên:

”Băng hệ dị năng : cấp 4 sơ kỳ. Đã biến dị”

Rè rè....

”Tinh Thần hệ dị năng: cấp 3 trung kỳ. Đã biến dị”

Rè rè....

”Lôi hệ dị năng: cấp 3 đỉnh phong”

Rè rè....

”Thể chất đạt cấp 7”

Rè rè....

”Phát hiện đã từng trải qua thực vật biến dị cải tạo”

Rè rè...

”Không có dấu hiệu bị nhiễm virus tang thi. Không phát hiện vết thương ngoài da”

”Hoàn tất quá trình quét”

”Hợp cách”

Nhân viên kiểm tra : ....

Đội trưởng đoàn: ....

Mọi người đi cùng : ....

Người qua đường: ....

Diệp An: (đến việc bị thực vật biến dị nuốt nó cũng biết?)

Hồi thần lại, nhân viên kiểm tra hơi kích động cấp cho Diệp An huy hiệu công dân cao cấp. Hưởng các chế độ đãi ngộ tốt nhất trong căn cứ. Những kẻ đi cùng dù thêm nhỏ rãi muốn được chia chút lợi tức nhưng chân cũng không dám động để mặc cô gái họ Diệp kia ung dung bước đi khỏi tầm mắt.

Đùa sao mà bảo họ lại đòi chia lợi tức. Cả dọc đường cô ta âm thầm quỹ dị chỉ cử động với hai mục đích duy nhất, ăn và chém giết tang thi. Hơn nữa có lần mọi người đang ngủ say thấy cô ta bật dậy, mọi người tưởng có tang thi tập kích nên nhanh chóng bật dậy theo thì cô ta đã chạy mất dạng vào trong rừng.

Một lát sau họ nghe được tiếng dã thú gào thét, không phải tiếng hưng phấn gặp con mồi mà là tiếng đe dọa đối phương mau rút đi a...

Chẳng mấy chốc cô ta đã xuất hiện tay lái theo một con Hồ biến dị to như con voi. Thân nhiên bề răng của nó ngấm ngĩa thần sắc hài lòng chấp nhận làm vũ khí sau đó vút lặn lốc cây kiếm cũ làm bằng ngà voi biến dị và con súc sinh gấp vận rủi vào đám người dụng ý “thích làm gì với nó thì làm”

Nên họ ngộ ra chân lý nếu muốn sống an toàn đừng động vào cô gái họ Diệp.

Thỉnh thoảng trên đường cô sẽ săn bắt một chút lấy cái gì đó từ thú biến dị mà họ không biết, sau đó ném cả con lại về phía họ cho họ nấu nướng ăn bổ sung năng lượng. Còn cô đã khoét sẵn một tảng thịt lấy điện lôi từ từ nướng chín..

Cmn lấy dị năng ra nướng thịt chắc chỉ có mỗi nữ quái vật này mới làm a..

Hoá ra thịt thú biến dị có thể ăn ... họ ăn một chút thịt cũng thấy cả người khoan khoái lên nhiều vì vậy khí sắc của mọi người trong đoàn đều hồng hào hơn người khác nhiều lắm.

Về phần Diệp An sau khi ly khai khỏi công căn cứ liền một vòng dạo quanh căn cứ thủ đô. Thả tinh thần lực đan thành chiếc lưới mảnh như tơ nhện bao trùm khắp ngõ ngách trong căn cứ. Diệp An liền tìm được đám người cô muốn tìm.

Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh cùng đám người Mặc Sở Minh. Họ đang vui vẻ ăn uống tại một nhà hàng lớn trong căn cứ.

Khi nhìn đến nét mặt của Nam Cung Lãnh Dạ, Diệp An thấy trán ần ần đau, vài giọt mồ hôi lấm tấm trên cái trán trơn láng. Cô bỗng thấy e ngại việc mình đến căn cứ thủ đô này là đúng hay sai.

Bỗng người đang vui vẻ cầm một cái chân gà to như chân chó cho vào miệng động tác đĩnh chỉ liếc về phía bắt nguồn của các sợi tinh thần lực.

Diệp An hoảng hốt khi nhìn ánh mắt đó, vội vã thu tinh thần lực lại rồi chạy thật nhanh về phía khu đông dân cư nhất.

”Chu Nhi. Sao vậy? Gà không ngon sao?” Hạ Kỳ Phong kỳ quái nhìn Chu Nhi đang gặm đùi gà bỗng ngẩng mặt lên đôi mắt sắc như dao liếc về phía cửa sổ. Rõ ràng ở ngoài cửa có gì đâu a...

”Có kẻ mang tinh thần lực rất mạnh vừa tiếp cận thăm dò. Em thấy hấn thả sợi tinh thần bao trùm phạm vi rộng bằng cả thành phố”

”Có kẻ mạnh như vậy ở đây sao? Nếu sớm có thì chúng ta đã biết. Hay là hấn ta mới nhập vào căn cứ nhỉ?” Mặc Sở Minh đẩy đẩy gọng kính vàng híp híp mắt tính toán. Không biết là bạn hay thù.

”Có thể năng lực hấn đang ở cấp 3. Lúc này em định tóm tinh thần lực của hấn men theo sợi tơ hấn thả thì hấn đã thu lại rất nhanh rồi. Hấn biết em hay sao đó mà chạy trốn nhanh vậy” Cô bé Chu Nhi vừa gặm đùi gà không lơ vừa nhồm nhoàm nói.

Đúng vậy. Đây là đội ngũ đã biến Cố Minh Tuyền thành phế nhân.

Chu Nhi. Cô bé còn nhỏ xíu đã sở hữu hệ tinh thần cấp 4, là người 2 năm trước đã phá hủy tinh thần của Cố Minh Tuyền bằng chạm một ngón tay.

Hai cậu bé ngồi hai bên Chu Nhi là Minh Tu - sở hữu hệ Kim và Tốc Độ, Hạ Kỳ Phong - sở hữu hệ Âm và Độc hiểm có. Cả hai cậu bé này là người đã thay mặt cả nhóm khống chế Cố Minh Tuyền khiến cô chật vật như từ hổ sâu cỏ quái thú chui ra.

Bên cạnh nữa là Mục Hoàng - cường hoá thân thể và Mặc Sở Minh - hệ Thủy cao cấp. Cánh tay đặc lực của Nam Cung Lãnh Dạ và đã theo anh từ lâu trước khi mặt thể tới.

Người đàn ông xuất chúng lạnh nhạt ngồi kia thỉnh thoảng ôn nhu gấp thức ăn cho cô gái bên cạnh là Nam Cung Lãnh Dạ. Người đã dùng lừa biến dị

khắc lên trán cô dòng chữ “Vong Ân Bội Nghĩa”, người mà Cố Minh Tuyền đã từng rất mê đắm.

Còn cô gái được Nam Cung Lãnh Dạ gấp thức ăn cho kia chính là Cố Diệp Ninh. Chính cô đã đưa Liệt Băng vào cơ thể Cố Minh Tuyền biến cô thành băng nữ người không ra người quỷ không ra quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đụng Độ

Cố Diệp Ninh phát phát tay với Chu Nhi “Không sao đâu Chu Nhi, có lẽ có người muốn tìm người quen ở căn cứ hoặc xem ở đây có nhiều kẻ mạnh hay không. Thả tinh thần lực bừa bãi như vậy không lo tốn sức, nếu kẻ đó muốn gây sự thì đã làm lâu rồi. Mau ăn đi lát nữa chị còn ra ngoài có việc”

Cô bé Chu Nhi nghe xong liền ngoan ngoãn cúi đầu ăn. Nam Cung Lãnh Dạ nghi hoặc nhìn con mèo nhỏ của mình. Như hiểu ý cô liền lấy máy nhắn tin ra nhấn nhanh một dòng “lát nữa ra kho tư liệu xem 1 tuần qua những kẻ nào mới đến nhập căn cứ”

Khoé môi nhếch lên liền hiểu. Nam Cung Lãnh Dạ liền bỏ máy nhắn vào túi rồi tiếp tục uy con mèo nhỏ của mình ăn.

Dù là ai nếu đụng đến đồng bạn của hần hần đều sẽ không cho kẻ đó sống dễ dàng.

Mặc Sở Minh liếc Lãnh Dạ một cái liền hiểu định làm gì. Có lẽ lát nữa hần sẽ phụ trách đưa tụi nhỏ này về Cố gia sau đó bố trí thăm dò một chút tai mắt trong căn cứ xem gần đây có biến động gì đáng chú ý hay không.

Cả hai sau khi tạm biệt đội Mặc Sở Minh liền đến toà dữ liệu căn cứ. Với thân phận của hai người quá đủ để bất cứ ai trong đó không có quyền truy vấn lý do họ muốn xem tài liệu riêng của căn cứ nữa là xem danh sách những kẻ mới đến.

Xem nhanh một lượt lật qua những người không đáng xem. Bỗng Cố Diệp Ninh dừng lại khi thấy ảnh của một cô gái. Nhíu nháu đôi mi thanh tú. Cố Diệp Ninh liền yêu cầu nhân viên mở đoạn video kiểm tra của cô gái đó lên.

”Băng hệ dị năng: cấp 4 sơ kỳ. Đã biến dị.

Tinh thần hệ dị năng: cấp 3 trung kỳ. Đã biến dị.

...

Quá trình quét hoàn tất

Hợp cách”

Nghe xong, cả Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh đều cảm thấy bất ngờ. Nếu cô không nhầm thì vẻ mặt của cô gái mang độc tên Diệp kia rất giống Cố Minh Tuyền. Nếu là cô ta thì Liệt Băng vì sao lại tiêu thất không còn. Gương mặt cũng nhắn nhụi không dấu vết. Hơn nữa còn là tam hệ dị năng giả rất cường đại?

Nam Cung Lãnh Dạ thở ra một hơi âm trầm sau đó ra lệnh “Mau điều tra xem cô ta đang ở đâu. Ngay khi phát hiện báo cho tôi”

Nhân viên nhận lệnh cung kính đáp vâng sau đó nhanh chóng thực thi.

...

Lúc này Diệp An mang gương mặt Cố Minh Tuyền đang cuộn mình ngồi trong một góc tối của bức tường trong khu người tị nạn. Cô cúi mặt vô thần nhìn dòng người đi lại trước mắt lòng ngổn ngang suy nghĩ.

Cô đang ở đây để làm gì. Thân thể Diệp An ở thế giới kia ra sao rồi. Cô đã kẹt ở đây hơn 1 năm. Phải chăng thân thể kia của Diệp An cũng đã ngủ say thời gian y như vậy hay không?

Thở dài một hơi. Cô thấy có lỗi với Diệp An. Giờ cô đang là Cố Minh Tuyền, thân thể của Cố Minh Tuyền cô lại lảnh lặn xuất hiện trong bụng của thực vật biến dị chứ không phải cháy xém nằm trong ngôi nhà kia. Trải qua biến hoá đó cô mới có dị năng mạnh mẽ và thể chất tốt đến vậy.

Quả thực cô không biết mình ở đây làm gì. Không lẽ cô hy vọng mình chịu sự đau đớn của nhóm người này mang lại cô sẽ quay trở về với thân thể của Diệp An sao.

Cười khẩy khoé miệng, cô thấy thật mệt mỏi với cuộc sống này. Xuyên không liên tục như một bộ môn thể thao khiến ý chí của cô có chút không thích ứng kịp.

Vừa nghĩ mình bắt đầu một cuộc sống mới tốt đẹp ở thế giới kia, lại xảy ra bạo động tinh thần bức linh hồn quay về thời kỳ mạt thế.

Aaaaa.... Thật mệt mỏi. Cô muốn về. Thực sự muốn về nơi đó dù cô chỉ mới ở được nửa ngày có được không. Cô ghét mạt thế. Cô nhớ bữa sáng với cốc sữa ấm của Tề quân gia kia nếm một lần liền không quên. Bây giờ cô đành quay lại uỷ khuất làm Cố Minh Tuyền sao.

”Cô là ai?”

Bỗng một giọng nói nghi hoặc vang lên khiến cô giật mình. Người đứng trước mặt cô là một lão nhân có chút bản thiêu tiêu tuy, mắt nhắm nghiền nhưng vầng trán rất cao.

Cô sùng sốt nhìn lão nhân rồi cất tiếng “Chỗ này là của ông sao. Tôi lập tức đi ngay”

”Cô không phải người ở đây” Lão nhân vẫn dùng giọng nói đó mà đáp khiến cô càng nghi hoặc.

Cô đứng lên nhường rồi a. Sao ông còn chất vấn cô vậy.

”Trở về đi”

Hả? Cô quay đầu lại nhìn lão nhân “Trở về? Ông đang nói gì vậy? Thực sự tôi không hiểu lắm”

”Chỉ cần cô để mình tẩy rửa trong Hoá Diễm dị sắc lần nữa. Cô sẽ được về nhà”

Nói đến đây mắt của Cố Minh Tuyền liền mở to nhìn lão nhân kia không chớp mắt.

Ông là đây đang nói “nhà” sao. Có phải ý của ông biết cô xuyên không về đây? Vì sao ông ta lại biết???

Không!! Cái đó không quan trọng

Cố Minh Tuyền khép mở miệng hồi lâu mới cất tiếng thì thào “Ông biết cách để tôi có thể trở về đó sao”

”Như lão đã nói. Cô gái. Tẩy rửa mình trong Hoá Diễm dị sắc lần nữa. Cô sẽ trở về nơi cô nên thuộc về. Án chú kia của lão không phải để trưng bày tùy cô phá hỏng”

Án chú?? Án chú....

Là án chú Diệp An sử dụng gọi linh hồn cô đến?!!.. Án chú cổ xưa đó là do lão nhân này viết?? Má ơi cái án chú đó lịch sử gần 2000 năm tại sao Diệp An lại có được vật nguy hiểm này chứ.

Cố Minh Tuyền liền vội vàng hỏi “Lão nhân. Tôi cũng không biết vì sao tinh thần lực bị bạo động sau đó trôi về đây. Tôi không cố ý a.. ông có cách gì tự như viết một án chú khác cho tôi du hành trở về không?? Lão nhân??? LÃO NHÂN A ÔNG ĐỊNH ĐI ĐÂU ????”

Cố Minh Tuyền sốt ruột đuổi theo bước chân của ông lão kia. Nhưng ông lão đi rất nhanh chẳng mấy chốc cô đã mất tung tích của lão. Thả cả tinh thần lực cũng vô dụng cô không thấy lão nhân đó đâu cả. Cái quái quỷ gì vậy ông ta còn biến thuật đi sao???

”Cố Minh Tuyền”

Bỗng một giọng nói lạnh không chút độ ấm vang lên khiến Cố Minh Tuyền sùng sốt dừng lại cước bộ. Sao cô có thể quên được giọng nói âm lãnh nguyên rủa kia đã gây ra cho cơ thể cô cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiep* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cuộc Chiến Thử Vận May

“Từ nay về sau, cô sẽ trở thành một băng nữ. Khóc không được, nói không thông, vĩnh viễn phải chịu cơn lạnh tới thấu xương thấu tủy”

Thân thể không khống chế được run rẩy, chậm chạp quay đầu lại Cố Minh Tuyền liền nhìn thấy gương mặt xinh đẹp đã đưa Liệt Băng vào cơ thể cô.

Cô nhớ rõ đến tận lúc bị hành hạ như một con ác quỷ cô vẫn không ngừng mắng Cố Diệp Ninh rằng tại cô ta mà cô mới trở nên chật vật xấu xí như vậy. Tại cô ta nên Nam Cung Lãnh Dạ mới không để ý đến Cố Minh Tuyền.

Đúng là ngu xuẩn đến đáng trách mà. Cười chua xót, Cố Minh Tuyền cảm nhận tinh thần lực của dị năng giả đang dần bao vây nơi này. Người thường và

không liên quan nhanh chóng bị mang đi chỗ khác.

Bên cạnh Cố Diệp Ninh là bóng dáng quen thuộc lãnh khốc của Nam Cung Lãnh Dạ. Liếc một chút trên cổ hai người, cô thấy mặt dây chuyền đôi nằm đó toả ra ánh sáng hút hồn. Bấy giờ hẳn cả hai đã thành người yêu rồi nhỉ.

”Cố Minh Tuyền. Nữ nhân ngu xuẩn cô lại còn sống? Thật đáng ngạc nhiên. Liệt Băng cũng bị hoá giải. Xem ra vận khí của cô không tệ”

Nam Cung Lãnh Dạ. Người kiếp trước cô biết vô cùng kiêu lời. Lần này nói nhiều như vậy lại là dấu hiệu chuẩn bị cho cô đi ăn muối biển đây.

Cười cười mang giọng trầm thấp, nghe vào tai người xung quanh như tiếng nữ quỷ đòi mạng. Cố Minh Tuyền ngẩng đầu mang đôi mắt hờ hững nhìn hai kẻ sóng vai nhau đối diện. Cô đang có chút tính toán và muốn thử vận may đây “Lâu không gặp Cố Diệp Ninh, Nam Cung Lãnh Dạ hai người vẫn khoẻ chứ. Tôi thật nhớ mọi người nha” Âm cuối còn kéo dài hơi thô bỉ, nội tâm Cố Minh Tuyền bật ngón cái cho bản thân. Rất chí khí !!!

Nhiều mây mang theo chán ghét, Nam Cung Lãnh Dạ mở miệng “Cô muốn trả thù? Vậy xin mời”

”Ồ !! Làm gì mà vội vàng vậy nhỉ Lãnh Dạ ca ca. Em thay đổi rất nhiều rồi không còn dễ xúc động như xưa đâu” Cố Minh Tuyền rất tròn trách nhiệm để bản thân như một kẻ ác độc ngu ngốc mà họ vẫn biết. Liếm liếm khoe môi, chiếc lưỡi đỏ tươi như đã hút máu rất nhiều người mới khiến nó có màu đỏ làm những người chứng kiến không khỏi run rẩy muốn đá ra quần.

Dị năng tinh thần trung kì cấp 3 a... Biết được đến lúc nào cô ta điều khiển mình tự dâng cổ lên cho cô ta cắn cơ chứ.

Cố Minh Tuyền nhìn phản ứng của dị năng giả xung quanh có chút nghi hoặc. Môi cô có vấn đề sao, liếm một chút họ đã sợ rồi?

Và cảnh tượng Cố Minh Tuyền tự nhiên liếm khoe môi thêm vài lần khiến các dị năng giả thật muốn khóc gọi cha mẹ đội mồ sống dậy. Có phải cô ta muốn tóm 1 người trong bọn họ hút máu bổ sung năng lượng không a....

Cố Diệp Ninh này giờ im lặng liền cất tiếng “Mọi người mau lui đi. Ở đây để chúng tôi. Hơn nữa có Chu Nhi yểm trợ phía sau”

Mặc Sở Minh ra tay rất nhanh, người trong cục chưa kịp tìm ra tung tích của Cố Minh Tuyền hẳn đã biết cô đang ở đâu, nên ngay khi vừa bước ra khỏi trung tâm dữ liệu Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh đã thấy Mặc Sở Minh mang theo Chu Nhi khoan thai đứng chờ rồi.

Cố Minh Tuyền nghe đến tên Chu Nhi thì hơi run một chút, liếc liếc về phía xa đằng sau hai kẻ kia cô thấy một cô bé tóc đỏ rượu đang đứng mút kẹo.

Cmm cô đứng đây đang khản trương muốn chết trước mặt các kẻ thù không đội trời chung con bé tên Chu Nhi kia lại khoan thai đứng mút kẹo? Đây là đang khinh bỉ cô yếu ớt sao.

Dù có xúc động muốn chạy đi nhưng nhớ đến lời lão nhân, cô liền muốn thử vận may. Cùng lắm là không chết lại đi tìm Hoà Diễm khác.

Nghĩ đến nơi đó, cảm xúc của Cố Minh Tuyền không khỏi nhu hoà lại.

”Chu Nhi thân thương. Có muốn xem dị năng tinh thần của chị đây bị huỷ mạnh thế nào không”

Bắt đầu phát động dị năng, dưới chân Cố Minh Tuyền dần đóng băng tuyết và không ngừng chạy ra tứ phía.

”Băng Nhận”

Nhặt giọng nói một câu, hai bàn tay của Cố Minh Tuyền phát ra vô số mảnh vỡ băng bay toát loạn và chém về phía hai người họ.

Cái gì Băng Nhận?? Cố Diệp Ninh ngạc nhiên. Theo cô biết chiêu Nhận chỉ có hệ Phong mới có sao hệ Băng lại có được. Nhanh chóng dựng lên bức tường băng ngăn cách lưỡi dao của Cố Minh Tuyền lại, Cố Diệp Ninh liền phóng các lưỡi dao gió đáp trả.

Nam Cung Lãnh Dạ cũng nhanh chóng thi triển Lôi điện đánh về phía Cố Minh Tuyền.

”Lôi Đoạn”

Từng đạo điện tím to dày như lươn điện từ hai tay Nam Cung Lãnh Dạ rơi xuống đất rồi chạy về phía mục tiêu.

Cố Minh Tuyền cũng không chậm trễ vừa tránh lưỡi dao gió của Cố Diệp Ninh vừa nhảy lên không trung, bám vào một sợi dây vắt ngang đường hầm nhắm độc chú ngữ không rõ. Sau đó một luồng điện từ trên trời giáng xuống chỗ Nam Cung Lãnh Dạ đang đứng khiến cả hai người đều phải tách nhau ra tránh đi. Theo đó Lôi Đoạn của Nam Cung Lãnh Dạ cũng tiêu thất.

Cố Diệp Ninh hí mắt đánh giá Cố Minh Tuyền. Năng lực rõ ràng thấp hơn cô và Lãnh Dạ. Nhưng sử dụng chiêu thức lại vô cùng thuần thực, gọi được cả Thiên Phạt. Thậm chí biết những chiêu kỳ lạ không ai nghĩ tới. Cố Diệp Ninh điều tra nhanh những người đi cùng Cố Minh Tuyền đến căn cứ thì họ nói mới tiếp xúc được với cô ta gần 1 tháng.

Họ gặp cô ta đang đi bộ ở bìa rừng phía Tây rồi từ đó đi cùng nhau. Cô ta rất ít nói và tàn bạo nên trong đội hầu như không ai nói chuyện với cô ta cả.

Phía Tây sao? Nơi đó nổi tiếng thần bí về khu rừng động thực vật biến dị cực kỳ mạnh mẽ hung tàn. Nếu Cố Minh Tuyền bước ra từ đó để tới luyện bản

thân đến trình độ như bây giờ trong thời gian ngắn. Có lẽ cô cũng nên rũ đội ngũ của mình đến đó rèn luyện một lần.

Vận động Băng hệ tập trung vào hai bàn tay. Cố Diệp Ninh hít sâu một hơi sau đó dậm mạnh xuống đất.

”Băng Hoá !!”

Ngay lập tức mặt đất nứt ra nhường chỗ cho Băng Hoá theo tốc độ ánh sáng chạy về phía Cố Minh Tuyên vừa đáp xuống đất

Độ âm lạnh thấu xương chạy đến mang gai nhọn khủng bố, Cố Minh Tuyên không hề né tránh mà trực tiếp đứng đón.

”Giải. Chuyên”

Nhẹ nhàng phun một chữ, Băng Hoá hung mãnh nhiều gai nhọn cứ thế vỡ tan sau đó liền đảo ngược hợp lại chạy về phía Cố Diệp Ninh.

Nam Cung Lãnh Dạ không chút chần chừ phát ra hai đạo Hoả Diễm đỏ rực phá tan đòn xoay chuyển của Cố Minh Tuyên sau đó cười giọng điệu từ tính.

”Cố Minh Tuyên. Cũng khá đấy”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ngoại Truyện Diệp Hoa

Diệp An... nữ nhân ngu ngốc kia chết rồi...

Khục khục.... Ha ha ha !!!!

...

Cuối cùng thì cũng chết rồi. Rơi từ độ cao 30 tầng xuống như vậy, tận mắt nhìn thấy nhân viên y tế cầm từng mảnh xương, từng mảnh thịt của cô ta bỏ vào hộp mới khoái trá làm sao..

Aaaaaa ..... Diệp An..

Cô thấy sao hả.. thấy bản thân từ vị trí cao cao tại thượng rơi xuống vực sâu không đáy cô thấy thế nào hả.....

Chà chà.... chắc chắn đó là một cảm giác vô cùng.. vô cùng thú vị mà tôi đây đã dày công sắp xếp tặng cô...

...

Sao?? Cô thấy trống trải quá ư??

...

Khục khục .... Đừng lo.. chị gái thân yêu của tôi.... Chẳng mấy chốc cô sẽ đồng bạn đi cùng.

Cô thích ai?

...

Triệu Lâm?

...

Lam Cát?

...

Diệp Vĩnh Thành?

...

Diệp Viễn Thiếu ...

....hay là Diệp Kiến Nguyên???

Ha ha ha ....

...

Cô đừng đòi Tề lão quản gia của cô nha... lão già đó tôi đã cho ngủ yên bằng 5 phát súng 2 năm trước rồi cô có nhớ không Diệp An?? ...

Lão già đó chuyên giả nhìn tôi như đã chứng, lại còn hay dùng giọng điệu bất kính dạy dỗ tôi.

Thật chướng mắt mà.

...

Cô có biết tôi đang đứng đâu không Diệp An?? Tôi đang ngồi trong căn phòng điểm lệ của cô. Ngồi trên giường của cô, dùng gót giày dẫm lên chiếc gối trắng tinh của cô... xé nát ảnh một nhà 5 người của cô luôn nâng niu trân trọng.

...

Có tức giận không?? Nếu có thì mau mau về đây trả thù tôi đi Diệp An... Cô thua quá nhanh.

Tôi mới thực sự phản công 1 năm nay mà cô đã thua thảm hại không còn cả thân xác lạnh lặn mà chết rồi..

Quả thực nhảm chán !!

....

- Tạch tạch tạch... rè rè -

Thấy gì không Diệp An?? Tôi để điện thoại ở đây cho cô xem nhé.

Phur phur.... Cô thấy thích không. Máu đỏ điểm lệ của máu luôn khiến tôi phấn khích...

Lam Cát vì nhớ cô nên tôi đã sai Triệu Lâm giết cô ta luôn rồi đó...

Chà chà... đang ân ái nồng nhiệt như vậy. Lại không rõ vì sao mình lại chết..

Về mặt thật ngu ngốc !!

Y hệt cô vậy Diệp An. Luôn khiến tôi thấy buồn nôn.

Đây là đoạn tôi thích nhất.. Triệu Lâm rất hiểu ý tôi. Cô nhìn xem kia... dao lam đang cắm từng nét mảnh vào cơ thể cô ta... Giấy dựa gì chứ, chân tay buộc vào thành giường, đứng tư thế cô ta thích nhất khi làm tình cùng Triệu Lâm mà..

Đúng là con ả ti tiện bản thủ.

Bây giờ thì đổ muối biển lên người cô ta... Tiếp đó là đổ một chậu máu có cái đầu lâu của anh trai cô ta lên người cho cô ta chiêm ngưỡng.

Ha ha ha... Đúng rồi hét lên như vậy... Rất thích đúng không Diệp An??

Cô ta đạ làm Triệu Lâm của tôi bị vấy bẩn. Nên trừng phạt như vậy là thích hợp nhất.

Lam Cát là món quà đầu tiên tôi gửi xuống an ủi linh hồn cô. Kế tiếp nên là ai nhỉ?!

Chà.... Diệp Vĩnh Thành nghe về không tôi.

Khục khục.....

...

...

...

Diệp An. Cô bị như vậy đáng lắm !!!

Chương 17: Kịch Thích Hoả Diễm Bạo Phát

Nam Cung Lãnh Dạ vừa dứt lời liền biến không gian xung quanh Cố Minh Tuyền hơi vặn vẹo.

Thầm kêu không ổn. Cố Minh Tuyền liền bật người nhanh như thiểm điện về phía Cố Diệp Ninh và không quên phóng ra vô số băng vỡ về phía Nam Cung Lãnh Dạ hồng che tầm nhìn.

Cố Diệp Ninh biết ý định của Cố Minh Tuyền muốn ở chung một chỗ với cô tránh Khoá Không của Lãnh Dạ. Không chần chừ Cố Diệp Ninh liền tạo lỗ xoáy với sức gió khủng khiếp lấy mình làm trung tâm nhằm thổi bay Cố Minh Tuyền ra xa cho Lãnh Dạ ra tay dễ dàng.

Cố Minh Tuyền biết thời cơ đã đến, cho tay vào túi áo sau đó liền hoá lỏng băng của mình ném vào trong lỗ xoáy rồi phóng Lôi Điện.

Mọi việc diễn ra rất nhanh chỉ trong 5s nhưng đã đủ để Nam Cung Lãnh Dạ ngừng ngay việc dựng Khoá Không mà tạo chiêu thức hoá giải của Cố Minh Tuyền.

Nhưng chỉ chậm 2s Cố Diệp Ninh trong trung tâm gió xoáy đã bị điện giật đến tê dại chân tay rồi. Tuy đầu óc còn thanh tỉnh nhưng cô vẫn cần chút thời gian hồi phục.

Cần rằng điều tức cơ thể Cố Diệp Ninh thầm mắng Cố Minh Tuyền năng lực thấp hơn cũng có thể khiến cô khó ứng phó, dù có nhanh chạy ra thì cô vẫn bị điện giật thôi vì băng trước đó Cố Minh Tuyền tấn công vẫn còn dưới chân cô đã hoá lỏng hắt ướt cả người và mặt đất cô đang đứng rồi. Tốc độ của cô không nhanh được hơn tốc độ dòng điện.

Nhìn bản thân được Lãnh Dạ dựng phòng bảo hộ, cô ngược về phía trước hai bóng dáng đang so chiêu không ngừng nghỉ.

Niệm chú mang thanh kiếm đen tuyền của mình từ không gian ra. Cô liền nói với Lãnh Dạ mau thả cô ra ngoài.

Nam Cung Lãnh Dạ nhún mày nói cô ở yên đó anh có thể ứng phó được. Dị năng đã đến cấp 5 sơ kỳ như anh há lại không diệt được một kẻ mới cấp 4 sơ cấp sao. Dù cô ta có lươn lẹo đến đâu anh cũng có thể đốt dòng chữ đó một lần nữa lên gương mặt kính tòm của Cố Minh Tuyền.

Cố Minh Tuyền không ngừng phát Lôi điện đối phó với Nam Cung Lãnh Dạ, đồng thời sử dụng cả chiêu của Cố Diệp Ninh để tạo hiệu quả mong muốn.

Cái lạnh buốt thấu xương thấu tủy không ngừng lan ra khiến các dị năng giả đã đứng cách rất xa vẫn cảm thấy được.

Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Họ còn muốn sống à....

Cố Diệp Ninh tuy được ở trong lồng phòng hộ bảo vệ nhưng không hiểu sao càng lúc tứ chi của cô lại càng tê dại. Cảm xúc đó không hề giảm trái lại khiến cô thấy run rẩy từng đợt.

Nam Cung Lãnh Dạ nhận thấy tình hình không ổn phía nẻo nhỏ liền định chỉ động tác hướng về lồng bảo vệ. Tiểu Ninh của anh đang run run ngồi đó và tình trạng có vẻ xấu đi. Tại sao lại....????

Nhân lúc máy gây thất thần đó Cố Minh Tuyền đã nhanh chóng phóng ra một đạo băng khiến cánh tay phải của Nam Cung Lãnh Dạ rách ra một vết thương lớn máu chảy không ngừng.

Híp híp mắt cười điệu bộ cực kỳ giống ác quỷ, Cố Minh Tuyền khoái trá khiêu khích “Sao hả ???! Lãnh Dạ ca ca phân tâm gì vậy nha. Cố Diệp Ninh sao?”

Sau đó tay chỉ về phía bóng dáng đang an toàn nằm trong lồng bảo vệ.

Khục khục khục.... cười thêm mấy tiếng. Cố Minh Tuyền nhẹ nhàng cất giọng “Tôi đã gieo một loại hạt siêu siêu nhỏ trong lỗ xoáy Cố Diệp Ninh tạo ra, loại hạt đáng yêu tôi vô tình có được trong khu rừng phía tây sẽ đem đến kinh hi rất lớn cho ai dính phải nha. Ví dụ như nếu tôi sử dụng dị năng gì ở cách xa chỗ tôi gieo hạt, thì số hạt đó sẽ sinh từ trường tạo dị năng y hệt như tôi đang làm vậy”

Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh nghe đến đó đều giật mình. Có loại hạt nghịch thiên đó ở khu rừng phía tây sao.

“Hay đúng không ???!” Vừa nói Cố Minh Tuyền vừa không ngừng tạo công kích cho Hoả Diễm của Nam Cung Lãnh Dạ thêm mạnh mẽ. Chưa đủ, cô muốn nó phải to hơn nữa.

“Loại hạt này ở sâu trong rừng mới có nha. Nó nhỏ xíu như hạt bụi vậy, lúc thả tôi có 'trắng' dị năng lên hạt rồi nên bây giờ nếu tôi dùng dị năng thì cô gái của Lãnh Dạ ca ca sẽ.....” Ngừng một chút, Cố Minh Tuyền liền tạo một đạo sấm sét cực lớn diện tích rộng 1m vuông đánh về phía Nam Cung Lãnh Dạ

đang đứng.

“.... như này này”

Kèm theo đó là tiếng rên đau đớn của Cố Diệp Ninh.

”Đó là sự cộng hưởng đó nha... Giờ anh có mở lồng cũng vô dụng, hạt bám hết vào quần áo rồi trừ phi bắt cô ta cởi hết đồ và cạo tóc. Hoặc là.....” Cố Minh Tuyên tốt bụng giải thích. Mắt Nam Cung Lãnh Dạ đỏ ngầu chứng tỏ anh đang vô cùng tức giận. Tiểu Ninh của anh !!

”Hoặc là giết tôi đi”

Vừa dứt lời, Nam Cung Lãnh Dạ đã bẻ gãy lời định nói khác của Cố Minh Tuyên bằng một loạt đạo Hoả Diễm trắng có độ nóng cực hạn. Nhưng không hiểu sao Cố Minh Tuyên vẫn chần chừ chưa muốn lao vào ngọn lửa đó.

Cô có cảm giác đây không phải là ngọn lửa cô muốn.

Nam Cung Lãnh Dạ như biến thành sát thần liên tục tạo thương tổn cho thân thể Cố Minh Tuyên, quần áo cô đã rách toạt tả tơi cháy khét nhuộm máu nhưng gương mặt cô vẫn mỉm cười như thể mọi việc đang xảy ra đúng quỹ đạo.

Cmn đứng là đứng vào nam chủ có khác.

Mặc Sở Minh âm thầm đứng phía xa quan sát thông qua màn nước gần đó. Hắn có cảm giác không đúng lắm. Sao Cố Minh Tuyên hành động như thể kích thích Lãnh Dạ phát ra dị năng cực hạn cô ta mới hài lòng vậy? Đặc biệt cô ta rất chú ý đến Hoả Diễm của Lãnh Dạ. Tại sao?

Sức lực và tinh thần của cô ta đã gần đến giới hạn. Cô ta chỉ cần nín lại thêm 1 khắc thì chết chắc không nghi ngờ. Cố Minh Tuyên. Cô đang đợi chờ điều gì vậy?

Ngay lúc còn đang nghi hoặc không thôi, bỗng một bóng trắng nhanh như điện vụt qua Mặc Sở Minh và Chu Nhi lao về phía trận chiến.

Mặc Sở Minh ngạc nhiên. Tiểu Nha? Không phải đang nằm ngủ trong sân sao lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tẩy Rửa Hoả Diễm Trở Về

Một con sói to lớn nhanh chóng lao về phía trước lồng bảo vệ, ngưng tụ một quả cầu tím trong miệng rồi bắn nhanh cột lửa như lazer về phía Cố Minh Tuyên.

Sững sốt trước tình huống con súc sinh ở đâu nhảy ra cản đường như phát điên. Cố Minh Tuyên chặt vật tránh né nhưng vẫn bị lửa cháy vào bả vai trái, mất liếc về phía con vật khó ưa nghiên cứu. Cô nhận ra rồi, kiếp trước gặp phải sự tấn công của yêu thụ cấp 4, chính cô đã đẩy Cố Diệp Ninh ngã vào dây mây của Yêu thụ nhằm nhờ nó diệt trừ cô ta thì có một con chó trắng nhảy ra thay Cố Diệp Ninh chịu chết. Cuối cùng bị dây mây đâm xuyên thủng tim. Kìa chẳng phải là con chó trắng không hiểu vì sao thoát chết ư.

Cẩn cẩn môi bật ra máu tươi giữ mình thanh tỉnh, Cố Minh Tuyên nhìn ngọn lửa dị sắc đang dần tắt trên vai mình.

Có dị trạng.

Vết thương của cô theo tốc độ mất thường thấy dần dần bị bào mòn toả ra làn khói nhè nhẹ. Nhưng cô lại thấy không hề có chút đau đớn

”Tẩy rửa mình trong Hoả Diễm dị sắc... cô sẽ trở về nơi cô nên thuộc về”

Đúng vậy. Tẩy rửa. Là tẩy rửa không phải đốt cháy như tro tàn. Hoả Diễm dị sắc không nhất thiết phải là màu trắng biến dị của Nam Cung Lãnh Dạ.

Cố Minh Tuyên ngẩng đầu thờ đốc nhìn về phía Nam Cung Lãnh Dạ đã mở lồng bảo vệ ôm lấy Cố Diệp Ninh. Đồng thảo quả biến dị cô tìm được ở khu rừng phía Tây giúp tấn cấp dị năng nhanh chóng lên 2 cấp cô nuốt ban đầu sắp hết tác dụng. Cơ thể chuẩn bị phản kháng do dùng dị năng quá mức rồi.

Chắc. Đồ ngu ngốc Nam Cung Lãnh Dạ. Không phải tôi đã nói đã gieo hạt giống ở đó rồi sao. Nó là bụi a... bụi có thể bay a... anh nghĩ nó không dính được vào anh sao hả đại ngu ngốc???

Giờ cô mà thi triển Lôi điện thì hẳn ta bị giật chung với Cố Diệp Ninh là chắc. Hạt giống đặc biệt đó dù anh có là dị năng hệ Lôi hay hệ quái quái gì đi nữa cũng không thoát khỏi công kích của nó đâu. Thoát được thì sao còn gọi là con Át chủ bài của Diệp An tôi nữa hả.

Cố Minh Tuyền như sắp mất ý thức mà suy nghĩ và miệng hành động song song với nhau luôn. Nãy giờ cô nói nhảm nhảm đều thu vào tai của Nam Cung Lãnh Dạ. Ngay cả vô ý thức gọi cái tên Diệp An cũng vậy.

Có vẻ cô gái của chúng ta bắt đầu lẫn lộn thân phận hai kiếp lần nữa rồi.

Bỏ qua hình ảnh chường mắt của đôi chim câu kia. Cố Minh Tuyền liếm liếm khoé môi tanh mùi máu nhìn về phía con sói trắng to lớn, bắt đầu phát động Băng dị năng để công kích.

Tiểu Nha rất nhanh tránh Băng Nhận sau đó vurun lợi trào có mang theo ngọn lửa tím vung về phía nó cho là kẻ thù của hai vị chủ nhân.

Giờ Tiểu Nha đã vô cùng mạnh mẽ. Một con lang vương đồng tử loé từ sắc vô cùng yêu dị nhanh như điện công kích kẻ thù.

Chẳng mấy chốc Cố Minh Tuyền biết mình đã tới giới hạn. Nở nụ cười hải lòng liền ngưng tụ một quả cầu điện ý đồ phóng về phía Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh.

Tiểu Nha thấy hai vị chủ nhân có khả năng gặp nguy hiểm vì thân thể Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh đang co giật không ngừng, mơ hồ nó thấy cả dòng điện tím bao quanh.

Gầm lên giận giữ, Tiểu Nha liền ngưng tụ một quả cầu lửa cực lớn bán kính 1m phóng về phía Cố Minh Tuyền đang “giả vờ” đưa tay công kích.

Đến rồi.

Bà mày chờ mãi khoảnh khắc này con súc sinh đáng ghét....

ẦM !!!!!!! ẦM ẦM !!!!!!!

Ba tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, phá hồng hoàn toàn liên tiếp gần ngôi nhà đằng sau vị trí Cố Minh Tuyền đang đứng.

Khói bụi nhanh chóng bị gió thổi tan...

Tiếng gạch vụn đất đá lộp bộp rơi xuống. Giữa làn khói chưa tiêu tán hết, một bóng dáng gầy yếu chập vật đứng đó, mái tóc ngắn bị cháy xém bay nhẹ trong gió. Quần áo hầu như toi tã đến đáng thương. Cô đã che chắn bằng hết tất cả sức lực để bảo trì hình ảnh đỡ xấu hổ rồi có được không.

Khuyu đầu gối xuống và liên tục ho ra máu. Cố Minh Tuyền thở gấp cố gắng nhìn về phía con sói trắng mập mạp môi “Làm tốt lắm tiểu súc sinh”

Tiểu Nha đã có trí thông minh đủ để hiểu ngôn ngữ của con người. Kẻ thù nó vừa tiêu diệt sao lại nói như vậy?? Nghiêng nghiêng đầu thú, Tiểu Nha ánh lên vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Cmn đến động vật của nam nữ chủ cũng cực phẩm

Sau đó khó nhọc quay đầu sang phía Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ. Mặc Sở Minh và Chu Nhi đã đứng đó từ lúc nào.

Cơ thể của cô bắt đầu có dị trạng hết như vết thương lúc đầu ở bả vai. Từng làn khói mỏng lấp lánh bụi ánh sáng xanh nhè nhẹ bay lên, một loạt ký tự lầy cô làm trung tâm bắt đầu mở ra lan tràn xung quanh thành một vòng tròn với các hình vẽ ký hiệu khó hiểu.

Lão nhân già chữ xấu quá.. thâm mắng trong lòng, tay ôm ngực thở một cách khó nhọc nhìn thân thể dần dần tiêu thất như bụi phấn dạ quang.

Cô ngẩng lên nhìn 4 kẻ không xa thì thào:

”Chơi đủ rồi tôi về nhà đây”

Thời gian như lắng đọng.

Sau đó từng dải ánh sáng xanh như hàng vạn con đom đóm từ cơ thể Cố Minh Tuyền dần dần bay lên trời..

Ấn chú mở ra Truyền Tống Trận cũng chậm rãi thu hồi hết như lúc chúng đến.

Nét vẽ cuối cùng biến mất. Thân ảnh Cố Minh Tuyền và ánh sáng xanh cũng không còn. Thứ duy nhất còn lại trong tầm mắt 4 người họ là một túi vải nhỏ như lòng bàn tay

Tiểu Nha nhìn hai vị chủ nhân, hiểu ý liền ngoạm túi vải đó chạy lại. Nam Cung Lãnh Dạ nếu không nhầm vào lúc Cố Minh Tuyền gần như biến mất đã nói chữ “Hạt giống”

Đúng như những gì anh dự đoán. Cô ta để lại túi hạt lạ kỳ lại cho anh để lần theo dấu vết đến khu rừng phía Tây mà tìm

Mặc Sở Minh nãy giờ im lặng liền lên tiếng “Cố Minh Tuyền lần này gặp lại biến hoá rất lớn. Rất khôn khéo thông minh. Ứng phó tình huống cực nhạy bén. Cô ta không ngừng công kích cậu và Diệp Ninh hồng bắt cậu phát ra Hoả Diễm. Lúc cậu phát điên đã thương cô ta bằng Hoả Biến Dị y như mong muốn, cô ta lại loé lên sự thất vọng

Cho đến khi Tiểu Nha xuất hiện và dùng Hoà Tử Sắc ứng phó cô ta liền có thần sắc mừng rỡ.

Trong loạt chiêu thức công kích cô ta vẫn luôn tránh sử dụng Lôi hệ ít nhất có thể.

Không khó để thấy kích cuối cùng kia là cô ta cố ý cho Tiểu Nha kích thích để phóng Hoà Tử Sắc kích cỡ to nhất rồi đứng im chịu ngọn lửa bao trùm.

Cái ẩn ký khó hiểu lúc cô ta biến mất kia tôi sẽ điều tra xem nó là gì. Có một lão nhân ở căn cứ biết rõ về cái này.”

Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh im lặng nghe phân tích của Mặc Sở Minh. Chu Nhi ngay sau đó liền tiếp lời “Chị ta không sử dụng dị năng tinh thần. Em không cảm nhận được chị ta sử dụng bất kỳ một giây phút nào”

”Cố Minh Tuyền có ý”

”Hà??” Mặc Sở Minh nhìn Cố Diệp Ninh vẫn im lặng cất tiếng.

”Lúc cô ta phát động Lôi hệ công kích Lãnh Dạ. Tôi thấy cô ta quay về phía tôi mấp máy -Chịu khó một chút giúp tôi-. Về sau quan sát hành động của cô ta tôi thấy đúng như Sở Minh nói cố gắng kích thích Hoà Diễm của Lãnh Dạ đi ra mức cao nhất.”

Im lặng một chút Cố Diệp Ninh có chút tiếc nuối “Đó là cô ta lại vừa không phải là cô ta. Nhưng dù sao, hẳn cô ta làm vậy cũng không có ý xấu”

Mặc Sở Minh nghe xong thực ngạc nhiên với suy tính của Cố Minh Tuyền. Nếu cô ta đã tính chuẩn xác từng đường đi nước bước ngay từ đầu trận đấu, thì nếu đổi lại cô ta muốn mọi người ở đây thực sự chết hết. Cũng khó để nói điều đó không thành sự thực.

Cố Diệp Ninh suy tư nhớ lại từng khoảnh khắc gặp Cố Minh Tuyền trước đó và bây giờ rồi liền tưởng đến chuyện hy hữu kia...

Nếu là thật, thì cái tên Diệp An, chắc là thân phận mới của Cố Minh Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tỉnh Lại

Một buổi sáng nắng sớm đẹp trời phủ lên khu biệt thự Diệp gia. Tại lầu 3 cạnh cây sồi già có một bóng dáng nhỏ bé nằm trên giường không nhúc nhích. Trên người cô vận chuyển một đạo ánh sáng xanh li ti như bụi phấn chậm rãi nhập vào cơ thể chữa trị từng vết thương cách đây 1 tháng cô gặp phải.

Ánh sáng xanh loại bỏ các miếng băng gạc trên cơ thể vớt ra xung quanh sau đó tiến nhập chữa trị tốc độ mất thương có thể thấy được.

Vết thương nhanh chóng khép miệng, lưu lại vết sẹo hồng hồng sau đó tiêu thất như chưa từng có. Cả cơ thể Diệp An liên tục được ánh sáng chữa trị, tái tạo, kinh mạch không ngừng đã thông nói rộng, vì vậy chẳng mấy chốc cô đã thay da đổi thịt hoàn toàn còn xinh đẹp hơn xưa gấp mấy lần.

Ánh sáng xanh biến mất, theo đó người trên giường cũng từ từ mở mắt.

Im lặng nhìn trần nhà một chút để xác định. Diệp An thở dài một hơi.

Về rồi.

Cuối cùng cô cũng về được. Một lần du hành đi hẳn 1 năm. Một lần xúc động chui hẳn cmn vào bụng thực vật biến dị.

Có trời mới biết lúc tỉnh dậy trong bụng con thực vật biến dị kia cô có bao nhiêu ghê tởm. Cô thể cô cực kỳ ghét bộ môn xuyên không này. Làm thế nào để ngăn mình xuyên không? Kho sách của cha có hay không chắc cô nên tìm một chút để bảo đảm tương lai mới được.

Bước xuống giường đi về phía tủ quần áo. Diệp An không có bị vấp ngã như lần đầu nữa mà thân thể cực kỳ nhẹ nhàng sáng khoái, lấy một cái váy màu hồng phấn điểm hoa nhỏ trắng xinh xắn ở đuôi váy. Diệp An liền bước vào phòng tắm ngâm nga hát. Lâu rồi cô không được sử dụng nước nóng ngâm bồn thích thế này nha.

Mặc kệ trong phòng tắm có ai đang chờ nào vui vẻ. Bên ngoài biệt thự đã gà bay chó sủa lần thứ n.

Tam tiểu thư Diệp An bỗng nhiên không thấy !!!!

Câu nói vang vọng đập thẳng vào trí não 3 cha con họ Diệp kia liền chạy kém cả bay lao vào phòng của Diệp An.

Trên giường hỗn độn rơi rớt vài mảnh băng gạc trắng có dính máu của Diệp An.

Cửa sổ sắt đất thì mở toang. Lo sợ con gái bị bắt cóc đương nhiên tất cả mọi người có mặt đều nháo nhào đi tìm. Có người làm mang thể chất cường hoá còn trực tiếp nhảy từ cửa sổ xuống mong tìm ra kẻ bắt cóc nhanh hơn.

Chăn còn hơi ẩm chắc chắn hần chưa đi xa.

Diệp An... cái cô gái ngu ngốc vừa tỉnh dậy đã yêu thích không khí trong lành nên lon ton đi mở toang cửa xong mới chịu đi tắm a..... 1 năm ở mặt thể cô toàn ngửi mùi hôi miệng của tang thi nên cô yêu quý không khí trong lành là đúng rồi.

Tắt vòi nước, lau lau sấy sấy tóc cho khô vừa ngắm mình trong gương Diệp An không khỏi hài lòng thêm vài phần. Ừm rất xinh đẹp. Đẹp hơn cả trước đây mấy lần. Có thể đặt cạnh Cố Diệp Ninh tuyệt đối không thua kém nha.

Vui vẻ vừa sấy khô tóc vừa nhắm hát. Diệp An suy tính một chút cho tương lai thân thể này.

Ừm, đầu tiên là phải giải quyết tên họ Triệu chưa gặp mặt kia đã, còn vô số nam nhân ưu tú hơn hẳn ta sẽ yêu thương cô hết mực thôi “Diệp An” a. Sau đó là hoà thuận với cha và các anh trai. Sau đó....

Diệp Vĩnh Thành, Diệp Kiến Nguyên và Diệp Viễn Thiếu mất đồ ngẫu, bọn họ như phát điên lần từng góc ngách trong biệt thự. Riêng cái phòng tắm kia thì lại không = _ = thậm chí điều người ra bên ngoài để tìm người rồi vẫn không chút tung tích.

Đúng lúc cả ba đang đứng ở tiền sảnh bàn nhau gọi cho cục cảnh sát hỗ trợ thì một bóng dáng xuất hiện ở cầu thang thanh thủy cất tiếng gọi “Cha, anh. Chào buổi sáng tốt lành”

Cả ba người cứng ngắc quay về phía cầu thang thì thấy người tới là một cô gái xinh đẹp vô cùng đang nở nụ cười toả nắng, hàm răng trắng tinh lấp ló sau bờ môi hồng căng mọng, mái tóc đen nhánh mượt mà lay động sau mỗi bước đi của chủ nhân. Tà váy hồng nhẹ nhàng thướt tha điểm trắng, thoát nhìn cô như một tiểu thiên sứ thất lạc xuống trần gian vậy.

Đến tận lúc cô đứng trước mặt 3 người vẫn chưa có ai chịu cử động. Này, Sao vậy? Cô đang cười mà. Nụ cười tiêu chuẩn rất động lòng người nha sao cả 3 ngây ra như phỗng y hệt dị năng giả bao vây cô sợ cô dùng dị năng tinh thần ăn thịt vậy????

Quơ quơ bàn tay trắng nõn nhỏ xinh lên, Diệp An nghi hoặc nói “Không lẽ mọi người thích con như thường ngày quá tháo -Mấy giờ rồi sao còn chưa dọn bữa sáng lên- sao????”

Diệp Kiến Nguyên là người đầu tiên hồi thần. Liền nhanh chóng ôm lấy bóng dáng trước mặt như xác định “An An... là em sao... An An... anh không mơ đúng không?”

Sau đó đến lượt Diệp Vĩnh Thành và Diệp Viễn Thiếu xúc động ôm lấy cả Diệp An và Diệp Kiến Nguyên miệng liên tục thì thào “Không có mơ.. không có mơ... Tiểu An ở đây với chúng ta... con bé tỉnh dậy rồi... Tiểu An đã chịu dậy rồi”

”An An... An An là anh không tốt... lát nữa em hãy đánh anh đi... đánh xong đừng ngủ lâu như vậy nữa có được không?”

Tiếp đó là Tề quản gia ngây như phỗng đứng trước cửa tiền sảnh nhìn một nhà 3 người to xác miệng không ngừng niệm kinh, mắt ẩm ướt nước đang ôm chặt tam tiểu thư bé tí mòng manh không thoát ra được.

Nhìn qua thực có chút buồn cười.

Tề quản gia lặng lẽ lấy khăn tay lau lau khoé mắt sau đó gọi người làm về phân phó. Ông còn phải gọi điện thông báo cho lão gia tử bên kia tình hình tam tiểu thư, lão nhân gia hẳn rất sốt ruột rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thể Hiện Dị Năng

Lúc này trong thư phòng Diệp gia. Có một cô gái cực kỳ xinh đẹp ngồi tựa thoải mái vào chiếc ghế lông vũ bọc vải nhung đỏ mềm mại mà Diệp Vĩnh Thành mới mua cho riêng Diệp An, dự định khi cô tỉnh dậy và cha con còn hoà thuận sẽ để ghế ở đây cho cô tiện ngồi đọc sách khỏi mỏi.

Ngồi đối diện và hai bên là cha cô và hai anh trai. Thực ra cô vẫn chưa biết nên nói chuyện như thế nào với hai người anh này. Dẫu đó có là anh trai ruột của thân thể này đi chăng nữa nhưng cô cũng mới xuyên qua thôi a... coi như đây là lần đầu tiên gặp mặt đi. Bảo cô làm sao mà mở miệng nói trước được chứ... nên cô bảo trì mi lặng uống cốc sữa ấm Tề quản gia chuẩn bị là đúng rồi.

Cả ba người kia đều chăm chú cẩn thận nhìn cô gái mòng manh ngồi trước mặt. Họ vẫn không biết nên nói gì với cô mới đúng. Cô vừa tỉnh lại còn rất yếu ớt. Lỡ nói nhiều thêm một câu lại ngất đi thì sao a...

Cuối cùng Diệp Vĩnh Thành cũng không nhịn được mà mở lời trước “Tiểu An... con.. con có cảm thấy chỗ nào không khoẻ hay không?”

Câu đầu tiên của Diệp Vĩnh Thành lại không phải hỏi dị năng của Diệp An là gì mà là quan tâm thân thể cô ra sao. Có lẽ gia tộc này chủ yếu sinh ra dị năng giả Thủy hệ, không thì hoá hoàn lắm là Không Gian hệ nên cha cô cũng cho là cô thức tỉnh một trong hai đi.

Cả cha cô và hai người anh đều là Thủy hệ, Mộc hệ cao cấp nhất, mẹ cô là Không Gian hệ, tổ tiên gia tộc Diệp gia chính là Tinh Thần hệ song song Thủy hệ. Chính vì dị năng đó tổ tiên đã tự xây dựng một đế chế Diệp gia vô cùng hưng thịnh và cường đại đến nay.

Đến cả Diệp Hoa hơi hơi lai tạp cũng mon men có được Không Gian hệ giống hệt người mẹ Hà Như Bình của mình, lại còn là một không gian rất lớn chút đặc biệt, có thể chứa được cả vật sống. So ra may mắn cũng thoát kiếp người bình thường. Còn Diệp Môn thì độc tôn thức tỉnh Hoả hệ cũng khá mạnh, không giống cha mẹ hẳn nên cũng được cho là một nhân tài.

Nhẹ nhàng đặt ly sữa xuống bàn, Diệp An vén vén tóc ra sau tai sau đó trả lời “Cảm ơn cha, con rất khoẻ. Dị năng của con đã chữa trị cơ thể tốt hơn trước nhiều lắm”

Không ai muốn nhắc đến dị năng thì cô cũng nên chủ động một chút. Tam tiểu thư Diệp gia tính hướng mạnh mẽ độc lập không thể dịu dàng quá được không phải sao..

Diệp Kiến Nguyên dùng âm thanh ôn nhu với em gái cưng “An An... vậy là em cũng thức tỉnh dị năng giống cha và tụi anh. Em mê man suốt 1 tháng không cử động, anh sợ xúc phát quá muộn thể này sẽ không tốt cho thân thể. Lát nữa anh chở em đến bệnh viện tổng bộ thành phố kiểm tra, có được không?”

Câu cuối của Diệp Kiến Nguyên vẫn cẩn thận mang ý dò xét sợ chọc em gái không vui. Dù ở công ty anh trên vạn người, liếc mắt không hài lòng một cái đủ để cả Diệp thị hoảng hốt bất an sóng gió sắp ập đến. Nhưng trước mặt em gái anh luôn mềm mỏng khác gì cộng bún cơ chứ. Hơn nữa sau sự việc này sự cưng chiều ôn nhu của hai anh trai chỉ có hơn chứ không có kém.

Không chỉ riêng Diệp Kiến Nguyên mà Diệp Viễn Thiếu cũng có lo lắng y như anh trai “An An... Anh cả nói phải, để anh bồi An An đi kiểm tra cho em đỡ buồn nhé”

Tề lão quản gia đứng đó lông mày giật giật. Cả ba cha con, ba người đàn ông hô phong hoán vũ trên thương trường người người e dè lại khép nép khúm núm dò xét cẩn thận ý kiến của một cô bé 19 tuổi như thể chỉ cần cô nhấc tay sẽ có hàng loạt công ty chấp nhận phá sản, chỉ cần cô lắc đầu sẽ có hàng loạt lãnh đạo cấp cao ngay lập tức nộp đơn từ chức.

Mỗi cái nhăn mày, mỗi cái liếc mắt của cô đều khiến ba cha con kia thấp thòm không thôi..

Nô lệ a...

Nữ vương a...

Tề lão quản gia thầm mặc niệm cho số phận của ba con người kia.

Diệp An thu thần tình của mọi người vào trong mắt không khỏi phì cười. Khẩn trương lúc đầu cũng biến mất. Cô trấn an ba vị trụ cột Diệp thị trước mặt “Không sao đâu, cha và anh đừng lo. Thân thể con ra sao con biết. Với lại... con không xúc phát dị năng Thủy hệ hay Không gian hệ. Tề quản gia, phiền bác mang quả cầu trắc nghiệm trong ngăn bàn cha cháu ra đây”

Tề quản gia phản ứng nhanh chóng liền đem quả cầu đặt trước mặt Diệp An. Ông cũng rất tò mò tiểu thư sẽ xúc phát ra dị năng gì đây a... Diệp gia chủ yếu xúc phát ra ba hệ dị năng đó là Thủy hệ, Không Gian hệ và Mộc hệ.

Tiểu thư nói không phải Thủy hệ và Không Gian hệ, chẳng lẽ là Mộc hệ?? Vậy cũng tốt. Diệp gia chưa bao giờ chê cây cối quá nhiều cả. Nhất là từ Diệp An tam tiểu thư được Diệp gia nâng niu.

Diệp An bỏ qua ánh mắt nghi hoặc của bốn người bắt đầu đặt tay lên quả cầu và rót vào một đạo tinh thần lực.

Quả cầu trong suốt bỗng chói lòe khắp gian phòng một ánh sáng màu băng lam xinh đẹp, tựa như màu của nước biển trong vắt đẹp nhất Vịnh Bắc Đại Lục khiến mọi người không khỏi sững sốt.

Là Băng Hệ, họ có nhìn nhầm không là băng hệ a... hơn nữa mạnh mẽ như vậy nó đã ở cấp mấy?? Cấp 2 hay cấp 3, cấp 4??

“Băng hệ. Đã biến dị” giọng nói nhẹ nhàng của Diệp An vang lên khiến mọi người một lần nữa thêm khẳng định dị năng của cô.

Là dị năng khan hiếm a... không ngờ Diệp gia lại xuất hiện dị năng hiếm. Chuyện kinh hi này lần cuối xuất hiện là từ 100 năm trước.

Chưa dừng lại ở đó, Diệp An tiếp tục rót vào tinh thần lực khác. Lập tức ánh sáng trắng chói lòe như muốn chọc mù mắt những người ở đây bao trùm khắp gian phòng. Cái này...

”Tinh thần hệ. Đã biến dị”

Bốn người Diệp Vĩnh Thành hoàn toàn hoá đá ngậy ngốc nhìn ánh sáng trắng chói mắt kia. Cẩn thận mù mắt a...

Tiểu An nói là Tinh Thần hệ. Dị năng khan hiếm kia lần thứ 2 xuất hiện trên người Tiểu An khiến ông sùng sốt không thôi. Tương tự Diệp Viễn Thiệu, Diệp Kiến Nguyên cũng vậy. Cả hai mươi mấy năm sống của họ chưa bao giờ nhìn thấy hai dị năng này ở khoảng cách gần như thế nữa là ở chung trong một cơ thể.

Diệp An cong khoé miệng ý định tiếp tục đưa đến một kinh hi nữa.

”Lôi điện”

Vừa dứt lời. Ánh sáng trắng từ quả cầu chậm rãi bị một màu tím yêu dị bao trùm. Mơ hồ thấy cả vài tia trắng dị sắc xen trong đó.

Đến lúc này thì cái gì hình tượng của những người đàn ông hoàng kim Diệp gia nữa. Miệng họ mở có thể nhét vừa một quả trứng ngỗng rồi có được không.

Còn Tề lão quân gia sau khi thấy ánh sắc tím liền đỡ trán ngã vào bức tường phía sau miệng lẩm bẩm. Lão nhân gia... tôi không biết vì sao bây giờ tôi vẫn còn sống nữa a...

”Tất cả đều trên cấp 3 sơ kỳ. Thể chất đã đạt cấp 7. Cha. Anh. Con gái đã xúc phát thành công ba hệ dị năng hiếm nhất thế giới”

Và câu nói cuối cùng kia cũng thành công triệt để làm ba vị đàn ông hoàng kim Diệp gia bất tỉnh theo Tề lão quân gia trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Lo Lắng

Tại nhà chính của Hà gia. Hà Như Bình và hai người con đã ở đây được 1 tháng.

Diệp Môn học năm cuối đại học khá bận bịu nên hầu như đến tối muộn mới về.

Kể từ khi Diệp An xảy ra chuyện. Diệp Vĩnh Thành liền báo cho Hà Như Bình mang Diệp Hoa và Diệp Môn về nhà mẹ đẻ 1 thời gian, lúc nào có chỉ thị của ông mới được quay lại.

Hà Như Bình nằm nghiêng trên tràng kỷ trong sảnh nhìn chằm chằm tấm ảnh gia đình chụp cách đây 20 năm. Khi Hà Vĩnh Cơ chuẩn bị kết hôn với Diệp Vĩnh Thành.

Bà ta hận không thể không cắt cái gương mặt tươi cười kia khỏi ảnh gia tộc của bà. Trước là mẹ, giờ là con cũng muốn hành hạ Hà Như Bình bà không một ngày yên ổn.

Chị em ruột sao. Cũng có nghĩa lý gì khi bà và cô ta cùng yêu một người chứ. Diệp Vĩnh Thành bỏ qua sự theo đuổi của bà mà ngo lời yêu Hà Vĩnh Cơ. Lúc biết tin cả hai chính thức hẹn hò, bà đã phát điên dùng Không Gian Nhận phá tan cả một đồi cây sau núi.

Vĩnh Cơ. Nữ nhân ích kỷ đó đã bức bà đến mức này. Dù đã chết nhưng vẫn không ngừng quấy nhiễu bà như âm hồn không tan.

Diệp Hoa lúc xuống lầu thì thấy mẹ mình mang về mặt khó coi nhìn bức ảnh treo tường. Cảnh này cô ta thấy đã rất nhiều lần rồi.

”Mẹ, con ra ngoài đến chiều sẽ về” Diệp Hoa chẳng cần phải dùng giọng điệu nhỏ nhẹ như ở Diệp gia, cô ta thoải mái dùng âm điệu vốn là của mình ở nhà bà ngoại. Dẫu sao đây cũng là nhà của mẹ cô ta, nơi đào tạo ra rất nhiều nữ nhân trong ngoài bất nhất. Ở đây 10 năm cô ta đã được dạy dỗ không ít rồi.

”Đi đâu với ai” Dùng giọng điệu lạnh nhạt không kém. Hà Như Bình tư thế không đổi, ánh mắt chăm chú nhìn bức tranh. Hừ. Mẹ của bà rõ ràng cố ý vấn đề nó ở đây để kích thích ý chí của bà không được phép mai một. Thật khó chịu.

”Triệu Lâm hẹn con đi triển lãm của họa sĩ Tứ Hiên. Anh ấy chờ ở cổng rồi. Con đi đây”

Hà Như Bình gật nhẹ đầu “Cổ mà biểu hiện cho tốt” Sau đó lại tiếp tục ánh nhìn vào bức tường kia như đang nghĩ về chút chuyện quá khứ.

Diệp Hoa đi ra khỏi sảnh liền thấy chiếc xe trắng quen thuộc của Triệu Lâm dừng ở đó. Còn hẳn thì đang đứng tựa người ở cửa xe, diện bộ vest xanh đen thời thượng, hai tay dứt túi quần chăm chú nhìn tiểu tâm can của mình phía trước.

Tim hơi đập nhanh một chút, Diệp Hoa nở một nụ cười nhẹ thoả mãn sau đó bước đi uyển chuyển lại gần Triệu Lâm. Hôm nay cô ta cố tình mặc một chiếc váy hoa xếp ly và uốn xoắn đuôi tóc, cài thêm một chiếc nơ đáng sau thoát nhìn vô cùng nữ tính khiến Triệu Lâm càng mê mẩn không thôi.

”Anh Lâm, để anh đợi lâu thật ngại quá. Mẹ em không khoẻ lắm nên em vừa pha cho mẹ cốc nước trái cây tẩm bổ mới yên tâm đi được”

Triệu Lâm nghe giọng nói mật ngọt dịu dàng kia càng hận không thể không nhanh tay mang tiểu bảo bối này về nhà mỗi ngày chiều chuộng. Cô tốt đẹp hiếu thảo như vậy hẳn cũng muốn chết chìm trong đó rồi.

”Tiểu Hoa thật ngoan. Đến đây anh đưa em đi ăn chút gì đó rồi qua triển lãm” Sau đó hắn mở cửa để cô ngồi vào mới vòng qua kia ngồi vào ghế lái. Trước khi khởi động xe cũng không quên ôn nhu giúp Diệp Hoa cài dây an toàn, như vô tình môi hắn nhẹ lướt qua gò má Diệp Hoa làm cô ta quả thực hơi thẹn thùng mà cúi đầu xuống.

Nhìn biểu hiện của tiểu bảo bối. Hắn mới vừa lòng cười cười khởi động lái xe đi.

Còn người làm của Hà gia đã quá quen với cảnh các vị nữ chủ nhân, tiểu thư 1 khuôn mặt nhiều tính cách rồi nên không nhìn gì nhiều, liền đóng cổng đi vào trong nhà phục vụ vị tổ tông đang chăm chú nhìn ảnh có thể sắp phát hoạ kia.

Đọc đường Triệu Lâm và Diệp Hoa nói chuyện rất vui vẻ chẳng mấy chốc đã đến nhà hàng ăn sang trọng.

Triệu Lâm để Diệp Hoa gọi những món cô ta thích sau đó phát tay cho phục vụ đi chuẩn bị. Ánh nhìn vẫn ôn nhu như nước Địa Trung Hải đêm trăng non vậy.

”Anh Lâm, lúc sáng gọi điện về nhà thì em nghe chị Diệp An hình như bị bắt cóc. Tình trạng Diệp gia rất hỗn loạn nhưng khoảng 30p sau thì tìm được chị ấy rồi.

Mai anh ghé qua nhà thăm chị ấy xem sao. Em đoán chắc chị đã nguôi giận anh hoàn toàn rồi mới làm vậy để anh đến làm lành đó”

Diệp An vừa nói vừa trưng ra vẻ mặt em gái vô tội dịu dàng lương thiện một lòng lo lắng cho an nguy và tình yêu của chị gái. Quả thực là ai nhìn từ ngoài vào cũng thấy quá buồn nôn cho mấy lời tình cảm này, ngoại trừ Triệu Lâm nào cá vàng mới không nhận ra Diệp Hoa 99% bước ra khỏi phòng riêng là bắt đầu diễn xuất thôi.

Triệu Lâm nhăn mày mím môi lại, nhỏ giọng gật đầu “Anh biết rồi. Ngày mai anh sẽ qua đó thăm Diệp An. Diệp Hoa, em cũng quá tốt bụng rồi. Cô ta bệnh ốm ảnh hưởng ai sao lại đuổi em về nhà bà ngoại 1 tháng nay không được đặt chân đến Diệp gia chứ. Em cũng không ý kiến gì cứ vậy mà im lặng đáp ứng điều vô lý của cô ta sao.”

Một lần nữa Triệu Lâm nào cá lại bênh vực cho kẻ đang công trên đầu danh phận 'em dâu chưa chính thức' và chỉ trích không nương tình 'vị hôn thê chưa cưới vào cửa'. Thật không hiểu ai mới là vợ chưa cưới hẳn nên đòi công đạo nữa a..

Diệp An hôn mê suốt mới tỉnh lại lúc nào đã ra chỉ thị đuổi cô ta ra khỏi Diệp gia không được về rồi?

Diệp Hoa cắn cắn nhẹ đôi môi hồng tươi uý khuất nói “Dẫu sao Diệp An cũng là chị gái em, dù chị ấy có đối xử với em ra sao em cũng bằng lòng. Nếu 7 năm trước chị không đồng ý cho em vào Diệp gia ở, có lẽ giờ này em đang vẫn là tiểu thư của Hà gia không danh không phận.

Ít ra em biết chị ấy cư xử về ngoài tuy hững hờ ào ào như vậy nhưng vẫn có chút tình cảm thương xót đối với em gái mình thôi. Chung quy cũng là chị em ruột thịt”

Diệp Hoa nhẹ nhàng cúi đầu giải bày tâm tư, đôi tay trắng mịn miết nhẹ lên miệng ly trà nhỏ. Hình ảnh mỏng manh đó càng thêm hiệu ứng tăng độ cảm động của câu chuyện và độ yêu thích của Triệu Lâm.

Hắn thích đến chết cô gái ngọc ngàch lương thiện này. Lòng âm thầm quyết tâm nhanh chóng giải quyết hôn sự với Diệp An, để được đường đường chính chính cưới Diệp Hoa vào cửa sủng nịnh che chở cô cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đối Thoại Buồn Nôn

Diệp Hoa vẫn tiếp tục duy trì gương mặt điệu bộ đó một lúc, mới nở nụ cười chua xót “Em chỉ là đứa con không được Diệp gia công nhận. Nếu không có Diệp An có lẽ em...”

Ngừng một lúc, cô ta chậm chạp ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của Triệu Lâm khiến hắn hơi sững sốt một chút. Cô ta tiếp lời “ Anh Triệu Lâm. Mong anh từ nay về sau hãy luôn đối tốt với chị, yêu thương chị. Về phần em, dù có bị cả Diệp gia quay lưng, dù cả đời không tìm được một tình yêu có người sẵn lòng che chở, chỉ cần chị Diệp An sống tốt. Em đã rất hài lòng rồi.” Phụ họa theo đó là nở một nụ cười đầy thỏa mãn như thể cô ta đang nguyện làm chuyện xấu để nâng Diệp An lên vậy.

Triệu Lâm thực xúc động trước cô gái nhỏ tâm tư thuần khiết này. Hắn vươn tay nắm hờ vài ngón tay của Diệp Hoa đang để ở tách trà ôn nhu bảo “Diệp Hoa, đừng lo lắng gì cả. Em chỉ cần sống thật vui vẻ khoái hoạt thôi. Tất cả đã có anh lo”

Diệp Hoa nở nụ cười nhẹ biểu hiện sự tín nhiệm và vui mừng. Sau đó không ngừng nhỏ nhẹ nói cảm ơn Triệu Lâm.

Kiếp trước Diệp Hoa đã dùng chính chiêu này để từ từ triệt để thu phục tâm Triệu Lâm và đẩy Diệp An vào con đường không lối thoát. Triệu Lâm cứ dần mù quáng trong tình yêu của Diệp Hoa mà quên mất rằng. Mọi hành động của Diệp An hẳn biết, đều do các sự việc của Diệp Hoa kể lại.

Một cô gái sở hữu mái tóc ngắn ôm cổ nhuộm light thời thượng, ánh mắt hơi xéch xanh nhạt sắc bén với đôi môi căng mọng đã tình cờ nghe đoạn đối thoại buồn nôn vừa rồi. Biết sao được cô ngồi ngay phía sau họ mà.

Từ đoạn đối thoại trên cô biết ngay họ đang nhắc đến ai. Diệp An, Diệp Hoa, Triệu Lâm. Ba nhân vật có chút tiếng tăm trong giới thượng lưu nhất là cái cô Diệp An tam tiểu thư kia. Nổi tiếng điều ngoa tuy hứng đánh ghen khắp nơi với những cô gái từng tiếp xúc Triệu Lâm - vị đại thiếu gia họ Triệu xúc phát Kim hệ quý hiếm. Hôn thê cũng là thanh mai trúc mã từ nhỏ nhưng lại có những hành động ôn nhu cung chiều với cô em gái cùng cha khác mẹ Diệp Hoa kia sao.

Cái cô à Diệp Hoa kia cũng không vừa, chỉ là con gái của tiểu tam không biết xấu hổ, em gái của phu nhân Diệp Vĩnh Thành liền bước vào Diệp gia ngay khi chị gái chết 1 năm.

Hừ. Nghe cái đoạn đối thoại ngôn tình 3 xu và giọng điệu nhão nhoét đó của Diệp Hoa, cô đã thấy da gà da vịt nổi lên muốn chết rồi. Mấy kẻ giỏi quyền rũ đàn ông đều cùng một giuộc thích diễn kịch như nhau sao.

“Cát Nhi. Sao không tiếp tục ăn đi? Thức ăn không ngon sao?” Người nói là một chàng trai đeo kính gọng vàng ôn nhuận như ngọc. “Để anh gọi phục vụ đổi món”

“Không cần đâu anh trai. Đồ ăn rất ngon. Anh tiếp tục dùng đi. Lát nữa đi xem phim với em nha. Có bộ phim mới ra rạp rất hay. 4 năm anh học đại học ở nước ngoài em chưa được đi xem với anh rồi” Thu lại ánh nhìn sắc bén vừa nãy cô ngẩng đầu chớp mắt tinh nghịch gấp cho anh trai mình một miếng thịt ngỗng biến dị qua tinh chế được xông khói thơm lừng

Người con trai kia cười cười ôn nhu gật đầu đồng ý sau đó tiếp tục bữa ăn dang dở. Anh cũng nghe thấy đoạn đối thoại của đôi nam nữ kia. Nếu dự đoán của anh đúng thì tình cảm của hai kẻ này dành cho nhau không đơn giản, chỉ là ả nữ nhân kia quá giỏi diễn trò làm đoá Bạch Liên nên không ai dễ nhận ra mà thôi.

Hừm. Cũng chẳng liên quan đến anh. Chỉ cần không ảnh hưởng đến Cát Nhi và anh là được rồi anh đâu rảnh quan tâm đến chuyện công chúng. Nhưng anh có đôi chút hứng thú muốn gặp cái cô Diệp An kia. Chẳng phải nổi tiếng đánh đá hay ghen sao, hai kẻ gian phu em dâu kia giữa thanh thiên bạch nhật công khai y nha y nha sao cô ta không lao ra ngăn cản nhỉ.

Tuy anh ở nước ngoài học tập nhưng vẫn không quên nắm các sự việc trong nước để phục vụ cho việc điều hành Lam thị dễ dàng hơn. Các chuyện xoay quanh cô gái Diệp An kia đảm ba bữa lại lên báo mạng khiến anh không ghi nhớ cũng khó.

Đẩy đẩy chiếc kính gọng vàng, nhếch miệng cười một cái thật ôn nhu với em gái, gấp cho cô một miếng thịt ngỗng mềm mại nhìn cô vui vẻ ăn sau đó anh mới hài lòng tiếp tục động đũa.

Trái đất tròn, cô gái tên Cát Nhi và người anh trai đeo kính gọng vàng trong tương lai sẽ đem đến ngạc nhiên không nhỏ đối với Diệp An. Và hai người này cũng là cầu nối giúp cô gặp được vị nam nhân tương lai của mình. Cái trước mắt là cô để hai người đó thành bạn hay thành thù mới là quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tính Toán Của Diệp An

Tại biệt thự Diệp gia. Có ba người đàn ông vẫn ngồi ngốc lảng trong thư phòng liên tục nhấp ngụm nước ổn định cảm xúc của mình. Tề quân gia thì đã nhanh chóng ly khai địa phương đáng sợ này rồi a... Trái tim già nua của ông quả thực không chịu nổi.

Ba người đàn ông này đầu cúi gằm, tay nhẹ xoa thái dương đầy hắc tuyến, nhắm nhắm mắt biểu hiện họ đang kinh ngạc đến tột độ a... hơi hé mắt nhìn cô gái đang nhàn nhã cầm quả cầu trong tay rót một ít tinh thần lực vào khiến quả cầu lóe sáng nhiều màu khác nhau y hệt đèn trong hộp đêm.

Băng hệ, Tinh Thần hệ, Lôi hệ, lại còn tất cả đều đã trên cấp 3.....

Thực có một xúc động muốn ngắt lằn nĩa nha thiên địa ời...

“Cha, anh. Con biết ba người đang rất kinh ngạc” Cô nhảm chán nghiêng người trên ghế tiếp tục quay quay quả cầu kiểm tra sức lực.

Đương nhiên là cực kỳ kinh ngạc rồi a... Dị năng nghịch thiên như vậy đâu phải dễ tiếp nhận trong một sớm một chiều được. Tam hệ dị năng giả a... thể chất đạt cấp 7 a.... Ôm đầu một lần nữa cả ba người đàn ông bảo trì trầm mặc không cử động thêm một cái nào nữa dù là ánh mắt.

Dị năng này cỡ nào nghịch thiên. Chỉ cần một trong ba năng lực này xuất hiện đã đủ làm đại lục một trận sôi trào nữa là cả ba hệ dị năng hiếm đều tập trung trên người của một cô gái nhỏ bé.

Những dị năng hiếm này ở Nam Đại Lục của họ xuất hiện cực ít. Chúng chủ yếu phân bố ở Bắc Đại Lục và Đông Đại Lục. Chính vì vậy ở đó họ hay tập trung xây dựng các trung tâm bồi dưỡng dị năng tốt nhất thế giới với những siêu thiết bị tối tân hiện đại nhất, tạo nên các đội ngũ dị năng giả mạnh mẽ hiếm thấy nhất. Hai đại lục đó chủ yếu xây dựng kỹ năng quân sự chiến đấu cho toàn thể giới tránh khỏi kẻ thù từ ngoài hành tinh, từ cả thú biến dị đột nhiên tập kích, các bộ lạc ẩn mình sâu trong các cánh rừng tấn công. Còn ở những đại lục khác tập trung xây dựng vững mạnh nền kinh tế, giàu về tiền tài, cũng có các trung tâm bồi dưỡng dị năng giả nhưng không quy mô như đại lục quân sự.

Tiền tài ở các đại lục kinh tế sẽ đổ tiền mua thiết bị, thuê dị năng giả ở đại lục quân sự bảo vệ mình. Còn đại lục quân sự, đương nhiên là cần tiền của đại lục kinh tế để nuôi dưỡng rồi.

Có thể nói, các đại lục lựa chọn vững mạnh về một mảng để hỗ trợ lẫn nhau, tránh đầu tư quá nhiều về ngành khác khiến đại lục không tập trung mạnh về một cái nào cả. Cho nên những con dân ở các đại lục lựa chọn đi du học cũng là lựa chọn đại lục kinh tế du học đến đại lục kinh tế khác hoặc đại lục quân sự du học đến đại lục quân sự khác.

Có một số người thi du học cả quân sự cả kinh tế để bổ sung năng lực và mở rộng thêm tầm nhìn. Ví dụ như anh trai đeo kính gọng vàng của cô gái tên Cát Nhi vậy, nhưng những người gánh được kiến thức của cả 2 mảng này đều là những thiên tài chỉ số trí năng cực cao và dị năng rất mạnh mới đủ sức tiếp nhận 2 loại chương trình học.

Người có dị năng rất khó có thể để sự tập trung của mình bao hàm cả hai cái vì sẽ khiến cơ thể suy nhược nhanh chóng thậm chí thành người bình thường. Nên những thiên tài học được cả hai mảng này luôn là con cưng của quốc gia, được quốc gia chú trọng đào tạo giúp đỡ phát triển. Đúng kiểu muốn gì được vậy y hệt các dị năng giả hệ hiếm vậy.

Nghĩ xem trong một cuộc đàm phán kinh tế, nếu người đàm phán học sâu hiểu rộng còn có thể tự tin bảo vệ được an toàn của bản thân thì cỡ nào đáng quý, các dị năng giả khác đi theo bảo vệ sẽ yên tâm hơn trong việc giết chết kẻ ý định phản nghịch.

Mãi sau Diệp Vĩnh Thành mới phá vỡ trầm mặc lên tiếng trước “Tiểu An, ý định sắp tới của con như thế nào?”

Không khó để thấy sự lo lắng của Diệp Vĩnh Thành trong lời nói. Con gái cưng của ông nếu để thế giới biết sở hữu tam hệ dị năng hiếm thì ông quả thực không dám nghĩ đến kết cục đau lòng mà con gái ông sẽ gặp phải. Tất cả các dị năng hiếm được phát hiện đều nhận được đãi ngộ ngang với tổng thống quốc gia nhưng lại có cuộc sống trong lồng sắt ngày ngày huấn luyện không được gặp ai, thậm chí thỉnh thoảng phải đi tham chiến với các bộ lạc ở tận các đại lục vô văn nguy hiểm khác.

Hàng ngày, thứ họ tiếp xúc và bầu bạn chỉ là những cỗ máy robot vô tri vô giác mà thôi.

Diệp Viễn Thiệu và Diệp Kiến Nguyên cũng đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía em gái. Con bé cũng đã đủ 18 tuổi, đủ tuổi tự có những quyết định của riêng mình mà không ai được ngăn cản. Không lẽ họ phải xác định xa em gái sao.

Diệp An trầm ngâm một lát, tính toán về năng lực này của cô nếu là vẫn còn làm Cố Minh Tuyền ở mặt thể thì cùng lắm chỉ bước vào hàng ngũ cường giả, vì một người sở hữu nhiều dị năng ở mặt thể chẳng có gì quá hiếm lạ cả. Có người vừa kích phát đã ở cấp 3 sơ kỳ.

Như chị gái Minh Hi của cô chẳng hạn.

Còn thế giới 2000 năm sau, mặt thể kết thúc rất lâu rồi con người cũng không còn nỗi lo sinh tồn chống tang thi thú biến dị hung tàn theo đó dị năng cũng gần mai một.

Bây giờ song hệ dị năng đã hiếm, tam hệ lại càng hiếm hơn hầu như là không có. Nếu cô công bố năng lực này ra ngoài. Những ngày tháng sau của cô chán chán không thể yên ổn, nhất là bây giờ năng lực cô chưa đủ mạnh để tự bảo vệ mình khỏi những cái nhìn chăm chăm của những kẻ thèm khát dị năng hiếm, cũng như bảo vệ được những người yêu quý Diệp An.

Suy xét xong cô mới nghiêm túc ngồi dậy bày tỏ quan điểm “Con sẽ không công bố ba hệ này của mình ra. Mà sẽ báo là dị năng của con thuộc Thủy hệ” Sau đó từ cánh tay cô chậm rãi hiện lên quả cầu nước nhỏ như làm mình chứng.

“Cái gì? Thủy hệ? An An em còn có cả dị năng đó sao?” Diệp Viễn Thiệu không khỏi giật mình thán thán. Em gái của anh càng lúc càng mang đến nhiều bất ngờ khiến anh không khỏi thêm suy sụp. Tứ hệ dị năng a... sau này liệu anh có còn cơ hội được nhìn thấy bóng dáng của em trong tầm mắt nữa không. Tam hệ anh đã thấy nhìn em gái qua màn hình liên lạc là chuyện khó rồi, tứ hệ chẳng phải là xa tựa hư vô sao...

Diệp An cười cười nhìn anh trai đang ảo não không thôi “Không có, đây là Băng hệ em hóa lỏng nhờ tạo sức nóng từ ma sát điện lưu trong cơ thể. Với lại.... Băng hệ này cũng là Thủy hệ của em được biến dị ở mức cao nhất mà thành. Anh trai, Thủy hệ đã theo em từ còn bé tí nên em rất quen thuộc triệu tập chúng”

Câu nói cuối của Diệp An khiến cả Diệp Vĩnh Thành và hai người anh trai giật nảy mình lần nữa. Cái gì? Theo từ nhỏ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Gặp Mặt Triệu Lâm

Họ có nghe nhầm không?

Diệp An nói Thủy hệ đã có từ khi cô còn bé tí? Chẳng phải vào năm 12 tuổi lần cuối kiểm trắc dị năng người của sở nghiên cứu đã thông báo cô không thể kích phát dị năng vì tinh thần lực quá mỏng manh sao? Bây giờ Diệp An lại thông báo tin tức chấn động như vậy, họ không tin sở nghiên cứu lại dễ dàng bỏ qua một nhân vật sở hữu năng lực nghịch thiên không để quốc gia chú ý.

”Em cũng không rõ vì sao năm đó lại được dự đoán như vậy nhưng mà... Có một điều em chắc chắn. Ai đó đã phong ấn dị năng của em lại”

”Phong ấn? Tiểu An, con nói là dị năng của con bị người động tay chân sao” Diệp Vĩnh Thành như nghĩ đến việc gì đó không thể tin, gấp gáp muốn nghe cô xác nhận.

Diệp An không chán chừ tiếp lời “Đúng vậy, cha. Lúc con chưa xúc phát đã từng thử thăm dò dị năng nhưng không được. Có một sức mạnh vô hình nào đó đã khoá tinh thần lực của con lại khiến nó chỉ hiện hữu một phần rất nhỏ”

Phần rất nhỏ đó cô đã sử dụng hết trong lần thăm dò cảm xúc dao động của Diệp Vĩnh Thành lần trước tại đây, thật bất ngờ khi tinh thần lực dùng cạn, nó lại bị cảm xúc hoảng sợ kiếp trước của cô mà xảy ra bạo động.

Hoá ra, khi cô nhớ lại đoạn bị cô bé Chu Nhi phá vỡ tinh thần lực. Tiếng loảng xoảng như thủy tinh chịu va đập cực lớn đó là tiếng phong ấn bị hoá giải. Hoặc có thể lúc Diệp An sử dụng ấn chú cổ xưa triệu tập Cố minh Tuyền đến, phong ấn đã bị phá hỏng rồi.

Trong hoạ lại có phúc. Những dị năng từng ăn mòn ý chí và cơ thể cô đều hiện hữu. Tuy rất đau đớn và suýt nữa đưa cô rơi vào vạn kiếp bất phục, nhưng rất đáng. Nếu không cô đã không được bắt đầu một cuộc sống mới, sửa chữa sai lầm của cả Cố Minh Tuyền và Diệp An tạo ra rồi.

Nhìn tia lửa điện tím lách tách trên đầu ngón tay, ánh mắt của Diệp An không khỏi nhu hoà thêm vài phần. Thình thoảng nhớ đến, cả tâm của cô liền đau đớn không thôi. Tính cách của cô, sự kiêu ngạo bướng bỉnh của cô vẫn không hề mất, chỉ là cố gắng để bản thân nhìn sự việc theo một hướng khác ôn hòa và bao dung hơn mà thôi.

Diệp Vĩnh Thành lâm vào trầm mặc. Phong ấn dị năng... Vĩnh Cơ, có phải là bà đã làm việc đó không, có phải bà đã biết năng lực nghịch thiên của con gái nên đã phong ấn nó lại để mong muốn con gái chúng ta có được cuộc sống yên bình vô lo vô nghĩ.

Trên thế giới này đã thất truyền một loại ấn chú được liệt vào các loại phép nguy hiểm nhất.

Ấn chú phong ấn dị năng

Nếu nó rơi vào tay của kẻ địch có ý đồ không tốt, thì kẻ địch sẽ đưa một con rối đã tẩy ký ức để thi triển ấn chú.

Ấn chú này nguy hiểm ở chỗ, chỉ cần nắm trong tay một vật của kẻ chúng muốn phong ấn ví dụ như máu tươi, mảnh da, móng tay, lông mi, tóc, thì ấn chú sẽ đủ điều kiện hoàn thành. Kẻ đó sẽ không bao giờ có thể sử dụng dị năng được nữa nếu không có kẻ biết cách phá giải chỉ điểm.

Nó bị liệt vào loại phép nguy hiểm vì nó sẽ giết chết kẻ thi triển ấn chú ngay khi đã phát huy hiệu lực. Chính vì vậy những dị năng giả bị tẩy sạch sẽ ký ức là lựa chọn tốt nhất.

Nghĩ lại Vĩnh Cơ cơ thể đầy máu hôm đó, Diệp Vĩnh Thành đau lòng không thôi. Ông vẫn chưa hiểu được ý định của Vĩnh Cơ tại sao bà lại hy sinh chính mình làm vật tế cho ấn chú mà không để kẻ khác chết thay.

Bà vẫn luôn giữ lại cho mình những bí mật mà bất kỳ ai cũng không bao giờ được biết.

(Diệp An có đôi lời muốn nói: Dị năng của cô là cô cực khổ ăn máu nằm gai khi còn là Cố minh Tuyền mới có được chẳng liên quan xiu xiu gì đến dòng máu họ Diệp nhà ông cả TT_TT)

Diệp Viễn Thiếu này giờ im lặng hướng anh trai của mình trong lòng đã tính toán ổn thoả “Anh, có lẽ em và anh nên nói chuyện riêng với nhau một chút về vấn đề này sau. Bây giờ việc quan trọng nhất là tai mắt của Diệp gia báo cáo bên ngoài đã rõ rí ra tin tức An An xúc phát dị năng, có lẽ số lượng lớn thuốc và máu chúng ta sử dụng đã có kẻ tò mò tìm hiểu” Diệp Kiến Nguyên lập tức đồng ý.

”Anh sẽ cho người điều tra kẻ phát tán tin tức là ai” Sau đó quay sang Diệp An “An An, thời gian tới có lẽ sẽ uỷ khuất em ở nhà không tiếp tục đi học, anh lo em ở trường xúc động bộc phát dị năng. Đến lúc đó sẽ không cách nào giữ được chuyện liên quan đến dị năng của em nữa”

Diệp An nghe xong hơi nhướn mi. Đi học? Cô vẫn còn đang đi học sao...

Nghĩ nghĩ một lúc cô chợt nhớ ra thân thể này mới 19 tuổi, vừa vào đại học T nổi tiếng nhất thủ đô để học tập, chưa đi học được ngày nào đã xúc phát dị năng nằm liệt giường. Tính ra thời gian khai giảng đã bắt đầu 2 tuần.

Trong lúc Diệp An đang sắp xếp ký ức thì hai anh em kia lại đổ mồ hôi lạnh. Có phải đã lỡ lời chọc em gái mất hứng hay không a...

Diệp An im lặng một giây là trái tim của hai anh em lại thấp thỏm không yên một giây.

“Không sao, em sẽ tiếp tục đi học. Với lại... có thể sau biến cố đi mưa về em đã có thể điều chỉnh rất tốt cảm xúc của bản thân rồi. Sẽ không còn làm cho anh trai và cha phiền lòng nữa” rồi cô hí hí mắt cười cười.

Câu nói nhu thuận của Diệp An khiến tâm của ba người đau đớn không thôi. Tất cả là do cái tên khốn kiếp Triệu Lâm kia. Nếu không phải do hắn thì Diệp An đã không có xảy ra biến hoá tính hướng trầm ổn nhanh chóng đến thế.

Tuy việc cô trở nên kín đáo chín chắn hơn ba người họ rất vui. Nhưng cũng vẫn thực đau lòng, họ tình nguyện Diệp An vẫn vui vẻ sống khoái hoạt như trước đây không lo lắng bất cứ điều gì. Chỉ cần cô thích thì hành động gì của cô gây ra họ cũng sẵn sàng ở phía sau dọn dẹp thay cô.

Đúng lúc này thì Tề quản gia gõ gõ cửa phòng, đi vào cung kính bẩm báo “Thưa Tam tiểu thư, Triệu đại thiếu gia đến thăm tiểu thư hiện đang đứng ở ngoài cổng chờ”

Diệp An nhướn mi. Đứng ở cổng? Sao không trực tiếp đi vào luôn cho rồi. Thường ngày Diệp Hoa nghe tin Triệu Lâm đến đều không phải cố tình ngồi ở phòng khách trò chuyện luôn với hắn đợi cô phát hoá đuôi mới đi sao. Từ lúc cô tỉnh lại cũng chẳng thấy mấy mẹ con bọn họ đâu.

Hiểu em gái thắc mắc, Diệp Kiến Nguyên liền giải thích mang theo chút lầy lòng “Là anh ra lệnh cho đến khi em tỉnh thì cứ để Triệu Lâm bên ngoài từ chối cho vào. Giờ em có muốn gặp Triệu Lâm để anh báo quản gia hủy lệnh” Tuy thực ghét Triệu Lâm nhưng đây là mức phạt cao nhất anh có thể làm, dẫu sao Diệp An thích hắn ta, nếu Triệu Lâm xảy ra chuyện gì chắc anh sẽ bị em gái từ mặt luôn quá.

Diệp An biết mọi người nghĩ cô còn thích Triệu Lâm nên mới e dè cẩn trọng như vậy. Haizzz. Thân thể này lúc trước đúng là điều ngoa tạo bóng ma đối với họ luôn rồi.

Diệp An cười cười báo Tề quản gia cho Triệu Lâm vào sau đó quay sang đối diện “Anh cả, anh hai, cha. Chúng ta xuống phòng khách nói chuyện với Triệu Lâm một chút”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tâm Ý Của Tôi Quá Đủ Rồi

Lúc bốn người trong thư phòng lục tục đứng dậy xuống lầu thì Triệu Lâm đã ngồi chờ ở đó.

Hôm nay hắn thoải mái mặc áo len màu ghi không tay, bên trong là áo sơ mi trắng đi cùng là quần âu đen cắt may vừa chân, cẳng tôn lên dáng vẻ điển trai của hắn. Nếu là Diệp An kia có lẽ đã quên hết lễ nghĩa mà lao đến ôm tay hắn làm nũng rồi.

Triệu Lâm đặt sẵn một túi quà nhỏ bên cạnh, tay chậm rãi cầm cốc trà nhâm nhi, nhìn qua thực mỹ cảnh.

Nghe tiếng có người tới hắn liền đặt cốc trà xuống đứng lên thì thấy một hình ảnh đập mạnh vào mắt hắn.

Diệp An đi đầu tiên, đằng sau là ba người đàn ông trụ cột của Diệp gia như những người bảo hộ mà đi theo cô. Diệp An mặc một chiếc váy cộc tay màu hồng phấn điểm cánh hoa trắng nhỏ dài đến giữa bắp chân. Cô đi giày cao gót 5 phân màu trắng, bước chân vô cùng nhẹ nhàng khoan thai. Mái tóc đen nhánh tùy ý xoả sau lưng không chút ràng buộc, vài sợi vắt lên vai làm nổi bật lên làn da trắng nõn mịn hồng, đôi mi cong vút nhẹ nhàng như cánh bướm để đôi mắt ánh bạc trong veo như hồ thu lúc ẩn lúc hiện mang vẻ lười biếng. Gò má hơi hồng. Môi mọng nước không son mà đỏ hơi hé mở.

Đến tận lúc Diệp An đã ngồi xuống mà Triệu Lâm vẫn ngơ ngẩn không động đậy. Tùy ý nghiêng người lên thành ghế, cảm ly hồng trà tao nhã nhấp một ngụm, Diệp An đặt ly trà xuống đĩa 'cách' một tiếng, bây giờ Triệu Lâm mới hồi thần luống cuống chào hỏi ngồi xuống.

Diệp An thăm bặt ngón cái cho bản thân trong lòng. Cô là cô đã muốn bắt chước sự lạnh nhạt của Cố Diệp Ninh từ lâu rồi a... Chỉ là kiếp trước gương mặt cô nhìn hơi ác không hợp với cỗ khí chất kia, làm thử trước gương nhìn như kẻ thần kinh mất sổ gao vậy. Hiện giờ thì Diệp An cực kỳ xinh đẹp tao nhã không vương bụi trần, rất hợp tạo đất cho khả năng diễn xuất của cô nha.

Chậm rì rì mở miệng nhấp ngụm trà nữa Diệp An mới lên tiếng “Triệu Lâm. Anh hôm nay đến có việc gì không.”

Triệu Lâm nghe giọng nói quen thuộc đã 1 tháng nay không điểm qua liền hơi sững sốt một chút. Hắn nhận ra giọng nói của Diệp An đã lạnh nhạt với hắn đi nhiều.

Ép xuống suy nghĩ nghĩ hoặc của bản thân, Triệu Lâm nhẹ cười đưa túi quà về phía Diệp An “Biết em bị bệnh nên anh đến thăm nhưng đều không gặp được, hôm nay Diệp Hoa báo em đã khoẻ lại nên anh liền mua quà mang đến chúc mừng, tiện thể xin lỗi là do anh hơi xúc động khiến em dính mưa ôm một trận lâu như vậy”

Diệp An tiếp nhận túi quà liếc mắt một cái. Trang sức sao. Hừ. Tôi đây không hiếm lạ. Tặng trang sức để mà sưu tập cho chó đeo à. Người ôm dậy kẻ có tâm sẽ tặng đồ bồi bổ dưỡng thân thể, chắc đây là hân đi mua sắm với Diệp Hoa tiện thể mua cho cô luôn thì có. Đúng là giống đực cực phẩm mà.

Diệp Vĩnh Thành âm trầm ngồi ở ghế chủ vị đang có chút không vui với kẻ sắp thành con rể kia. Mới vừa rồi còn trước sân nhà ôm Diệp Hoa tâm tình, giờ lại tặng quà Diệp An muốn làm hoà là sao. Đúng là Diệp An đã quá yêu thích hân đến mức, dù có thân mật với em gái mình ngay trong nhà cũng sẵn sàng bỏ qua cho hân như trước đây.

Còn Diệp Kiến Nguyên và Diệp Viễn Thiệu về ngoài không đời nhưng trong nội tâm đã nguyên rủa Triệu Lâm số lần bằng họ của hân rồi. Càng lúc cả hai càng thấy chướng mắt với hân, làm Diệp An thương tâm xong giờ mang đến một món quà vỡ vụn tép riu xin lỗi vài câu. Đừng tưởng họ không biết nhân hiệu trang sức kia y hệt nhân hiệu Diệp Hoa vui vẻ cầm về hôm Diệp An nằm giường do xúc phát dị năng. Nói nhẹ nhàng là do hân mua, nói trắng trợn là hân tiện thể bồi ý trung nhân mua sắm nên có quà giảm giá đi kèm.

“Nếu không còn việc gì thì anh có thể về rồi” Diệp An nhàn nhạt lên tiếng có ý đuổi người. Cô chẳng muốn phí thời gian với kẻ này thêm chút nào.

Triệu Lâm nhủ mảy, một tháng không gặp Diệp Hoa có cái gì đó thay đổi khiến hân hơi e ngại. Không chỉ tính cách có vẻ có biến hoá lớn, mà khí chất thông dong kia hân cũng chưa bao giờ thấy xuất hiện ở cô. Lúc nào cô ta cũng trưng vẻ mặt kiêu ngạo không coi ai ra gì, luôn ồn ào vô lý khắp nơi. Diệp An khi đó dù hân làm gì cô cũng đều vui vẻ chấp nhận mà si mê hân. Nhưng bây giờ hân sợ nếu mình lỡ lời một cái chọc cho Diệp An mất hứng chắc chắn hân sẽ bị đuổi ra cổng Diệp gia ngay tức khắc.

Nghĩ vậy hân mềm mỏng thêm vài phần mà nói “Diệp An, em còn giận anh sao. Anh đã xin lỗi rồi. Chúng ta làm lành có được không?”

Diệp An nghe đến mà thấy thực tức giận. Hân nói nghe thật nhẹ nhàng. Tên khốn này không biết lúc người thô bạo đẩy Diệp An khỏi xe cô ấy đã bị chấn động kéo linh hồn đã chết năm 28 tuổi về rồi không. Vì người mà Diệp An đó đến ham muốn báo thù còn không đủ sức báo đã gồng mình dùng ấn chú thiết lập truyền tống trận đưa một linh hồn xa lạ đến thay Diệp An trả thù. Rồi để chính bản thân mình rơi vào cõi vực sâu địa ngục trả giá cho điều vừa thực thi.

Nếu đổi lại là một linh hồn ưa giết chóc đến người có biết nó sẽ không thay Diệp An báo thù mà sẽ đại khai sát giới gặp thần giết thần gặp phật giết phật hay không.

Nở nụ cười châm biếm Diệp An tốt bụng nhắc lại chuyện xưa cũ “Triệu Lâm. Trước đây khi anh thấy tôi làm sai, anh liền giận khiến tôi hàng ngày bám theo xin lỗi đến gần 10 ngày anh mới nguôi ngoai.

Tôi vô ý làm đổ rượu vang lên váy cô gái đang nói chuyện với anh anh liền không khách khí mắng tôi điều ngoa ác độc trước toàn thể người có mặt trong bữa tiệc. Bỏ tôi ở lại mà chửi cô gái kia về tuy tôi đi bằng gì cũng được.

Tôi làm rơi một cây bút mực xuống hồ nước mà không biết vì sao bản thân cầm cây bút đó của anh, thì anh liền bắt tôi xuống tìm trả anh. Về sau tôi mới biết đó là cây bút Diệp Hoa mua tặng anh sinh nhật. Còn quà tôi tặng, anh lại vứt trong kho phủ bụi chẳng đoái hoài lần 2.

Hay ngày mẹ tôi mất, anh lại đang đi nghỉ mát nửa năm không về cũng chẳng gọi điện an ủi tôi một câu. Minh tôi cuộn mình trong góc phòng cô đơn gọi điện tìm anh anh không thèm nhắc máy.

Triệu Lâm, còn rất rất nhiều điều Diệp An tôi làm vì anh rộng rãi 11 năm trời có bao giờ anh liếc mắt đến tâm ý của tôi một cái chưa. Có bao giờ anh để hình bóng Diệp An tôi vào lòng mà che chở rằng dù tôi bốc đồng vô lý đến đâu cũng chỉ là một cô gái bé nhỏ yếu ớt không có dị năng một lòng một dạ thích anh hay chưa.”

Gần từng tiếng một như đánh thẳng vào tâm những người ở đây, từng sự việc cô nhắc đến họ mới biết, cô gái Diệp An này dường thành tính cách độc lập kiêu ngạo không phụ thuộc vào ai, lúc nào cũng cứng cỏi cũng chỉ vì một kẻ tên Triệu Lâm.

Một kẻ đã nhấn tâm đâm nát mọi tâm ý của cô khiến linh hồn cô tận lúc chết, cũng không thể siêu thoát mà được lên thiên đường.

Một kẻ nhấn tâm bào mòn ý chí muốn sống tiếp của một cô gái 28 tuổi dành trọn tuổi thanh xuân cho hân mà vui vẻ lên giường với kẻ khác

Kẻ nhấn tâm như vậy, sẽ có ngày cô tự tay giết chết hân.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hủy Bỏ Hôn Sự

Cả căn phòng bao trùm một không khí nặng nề khiến mọi người hít thở không thông. Người làm cũng phải dùng tay yên lặng lắng nghe vị tam tiểu thư kia giải bày nỗi lòng. Cái vị tiểu thư dù làm việc gì điều ngoa vô lý đến mấy cũng chẳng bao giờ mấy may quan tâm cái nhìn của kẻ khác để mà giải thích cả.

Cầm hộp quà của Triệu Lâm, Diệp An lập tức vò nát rồi ném nó vào thùng rác.

”Triệu Lâm. Mọi tình cảm tôi dành cho anh đã hoàn toàn chết rồi, ngay từ khi anh đẩy tôi xuống xe giữa trời mưa vào 1 tháng trước đó”

Chính là ngày Diệp An 28 tuổi tròn sinh, và cũng là ngày cô lựa chọn rời đi trong tiếng mưa rền gió bão khóc thương cho số phận oan nghiệt của cô.

20 năm miệt mài theo đuổi một tình yêu đau khổ không bao giờ được hồi đáp.

”Tôi nhận ra 11 năm qua của mình đã bị vứt hết cho chó gặm. Vì vậy, Triệu Lâm, tôi thành toàn cho anh được ở bên ý trung nhân mà anh ngày đêm mong nhớ.

Diệp - Hoa.

Từ nay anh không còn phải khổ sở kìm chế mình coi đó là em dâu mà ôm ấp ôn nhu nữa, từ nay sẽ được danh chính ngôn thuận tay trong tay với mỹ nhân trên đường phố người người chúc mừng trai tài gái sắc.

Triệu Lâm, tôi tuyên bố, chúng ta từ nay đường ai nấy đi, không ai phạm ai, Diệp An tôi kể từ giờ phút này không còn vị hôn phu tên Triệu Lâm nữa.

Và Triệu Lâm đại thiếu gia.... Tôi xin đề Diệp Hoa - em gái tôi tiếp tục hôn ước này, như cả hai đều thực tâm mong muốn và cũng để việc làm ăn Diệp thị và Triệu thị tiếp tục trôi chảy.

Cha, anh. Ý của hai người thế nào. Diệp Hoa và Triệu Lâm thực lòng thực dạ yêu thương nhau, con cũng không muốn ngăn cản họ nữa”

Diệp An chậm rãi ra quyết định như thể cô đang nói “thời tiết hôm nay không nắng không mưa mây có chút bần bần chắc trời sẽ râm” vậy.

Diệp Vĩnh Thành, Diệp Kiến Nguyên và Diệp Viễn Thiệu hỏi thán lại những gì Diệp An vừa nói. Họ là đang bị ù tai phải không sao lại nghe thấy Diệp An muốn hủy bỏ hôn sự? Điều mà họ đã muốn làm từ em lâu quá rồi. Diệp An sẽ không còn phải chịu khổ sở do tình yêu không được đền đáp nữa. Cô gái nhỏ đã tỉnh ngộ mà buông xuôi khiến họ vui mừng không thôi liền thi nhau nhanh chóng đáp ứng không thắc mắc, không chút chần chừ.

”Được được. Tiểu An con nói phải, cha sẽ đi gọi điện ngay cho lão nhân gia bên nhà chính Diệp gia về quyết định của con. Cha tin ông nội con sẽ đáp ứng” Sau đó liền đứng dậy ly khai.

”Anh sẽ liên lạc với bên nhà Triệu gia sắp xếp tối nay gặp mặt thông báo hủy hôn và hôn sự mới” Diệp Kiến Nguyên cũng nhanh không kém lời điện thoại đi ra ngoài.

”Anh đi thông báo cho bên Hà gia việc 'vui' này” Diệp Viễn Thiệu cũng vội vã đi gọi điện và thông báo Tề quản gia phân phó người làm tối nay chuẩn bị tiếp đón khách.

Ai cũng bận rộn công việc của mình như thể sợ chậm trễ Diệp An sẽ đổi ý vậy, không quan tâm nhân vật chính là Triệu Lâm kia vừa bị tước đi hôn ước với Diệp An lại vừa bị quyết định đặt luôn hôn sự mới với Diệp Hoa. Hẳn đứng dậy tiến về phía Diệp An chần vãn.

”Diệp An !! Em đang nháo cái gì vậy. Sao đang yên đang lành lại hủy bỏ hôn sự”

”Đang yên đang lành? Triệu đại thiếu gia, tôi nhớ là hôm anh đuổi tôi xuống xe đã quát tôi rằng ước gì hôn sự giữa chúng ta không hề tồn tại còn gì. Tôi chỉ đang giúp anh biến nó thành hiện thực mà thôi” Diệp An trào phúng vắn gọn lời biếng như vậy mà trả lời sự chần vãn của Triệu Lâm.

”Đó là anh hơi xúc động nên lỡ lời. Diệp An anh đã xin lỗi em rồi em đừng nháo nữa có được không. Gia đình hai bên sẽ không chấp nhận đâu.”

”Hừ. Lỡ lời?” Diệp An đặt mạnh ly hồng trà xuống bàn khiến chiếc ly lập tức vỡ nát, mảnh vỡ văng tứ tung mà rơi xuống nền nhà.

Triệu Lâm kinh ngạc nhìn ly trà làm từ chất lượng hảo hạng có rơi xuống đất cũng khó sút mẻ nữa là vỡ vụn, tan tành trước ngón tay mảnh khảnh của Diệp An.

”Triệu đại thiếu gia anh cho là lỡ lời sao?” Diệp An từng bước chậm rãi lại gần phía Triệu Lâm, một sức mạnh vô hình bức hấn không tự giác lùi lại.

Nâng lên khoe miệng chàm chọc, Diệp An mang vẻ mặt cao cao tại thượng thi triển dị năng hệ thủy cao cấp mang theo chút hơi lạnh bao vây người của Triệu Lâm.

Kinh hoàng trước dòng nước xoáy khủng khiếp bao quanh nhưng vẫn chưa hề chạm vào người mình như vòn con mồi. Triệu Lâm mở to mắt ngẩn đầu nhìn về phía Diệp An. Tà váy và tóc cô tung bay trong gió phát ra từ sức nước và tinh thần lực, mắt cô lạnh nhạt nhìn hấn như thể nhìn kẻ sắp chết, khoe môi hơi nhếch trào phúng nhìn hấn hết một kẻ ngu xuẩn.

Triệu Lâm thực sự kinh hoàng, Diệp An xúc phát dị năng Thủy hệ từ lúc nào hơn nữa còn vô cùng mạnh mẽ đến Kim hệ cấp 3 sơ kỳ, thể chất đạt cấp 4 như hấn cũng không nhúc nhích được trước áp lực cô mang lại.

Rất nhanh chóng, khối nước bao quanh Triệu Lâm liền ồ ạt tràn vào người hắn tạo thành một quả cầu nước khổng lồ giữa phòng khách, sau đó cô thoải mái lôi quả cầu nước đó đi qua tiền sảnh, bước đến trước bậc thềm thì dừng lại.

Trước ánh mắt không thể tin miệng há hốc của người làm trong nhà. Cô ép quả cầu nước phun ra người bên trong bắn về phía trước tiếp đất bịch bịch rồi dừng lại. Quả cầu nước cũng dần dần hư không tiêu thất để lại một xoáy nước nhỏ trong không trung, rồi biến mất hẳn. Để lại dư âm hơi lạnh của quả cầu nước và tinh thần lực mạnh mẽ nặng nề bao trùm.

Triệu Lâm chặt vật ho sặc sụa khó khăn từ dưới đất đứng lên chân hơi run rẩy. Thủy hệ này của Diệp An hẳn chưa bao giờ tiếp xúc, dị năng giả Thủy hệ khác tạo ra nước sức mạnh khủng khiếp nhất cũng không mang khí lạnh như nước đá kia và tinh thần lực mạnh mẽ như vậy cả.

Mặt hắn tái nhợt, ngược lên nhìn bóng dáng trên bậc thềm kia lòng kinh ngạc mang theo chút sợ hãi. Hắn bỗng nhận ra hiện giờ đứng trước cô, dị năng của hắn hoàn toàn vô dụng khai triển.

Diệp An mắt lạnh đứng đó nhìn xuống như thể nhìn một con kiến, cất giọng trầm trầm

”Triệu Lâm, tôi lặp lại lần nữa anh nghe cho kỹ. Chúng ta từ nay đường ai nấy đi, không ai phạm ai, Diệp An tôi kể từ giờ phút này không còn vị hôn phu tên Triệu Lâm. Và Triệu Lâm đại thiếu gia, kể từ nay đừng bao giờ tìm tôi vì bất cứ việc riêng gì nếu chuyện đó không liên quan đến công việc làm ăn của hai tập đoàn, nếu không tôi sẽ không khách khí.”

Sau đó lạnh lùng xoay người đi vào trong mặc kệ Triệu Lâm đứng đó ướt sũng như vẫn không thể tin vào tai và mắt của mình trước một Diệp An hắn chưa từng biết đến.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bữa Tối Khó Trôi Của Triệu Gia

RẦM !!!!

RẦM !!!!

Trong văn phòng lớn nhất của Triệu thị, Triệu Hán đang không ngừng cảm những thứ gần mình nhất phát tiết

RẦM RẦM !!!

LOÀNG XOÀNGGGG !!!!!!!!

”CẬU NÓI CHO TÔI NGHE !!! TRIỆU LÂM !!!

CẬU MAU GIẢI THÍCH CHO TÔI !!!

CUỘC ĐIỆN THOẠI CỦA DIỆP GIA CÓ Ý GÌ??”

Triệu Hán như muốn phát điên rồi. Đứa con ngỗ nghịch bất hiếu này chọc kiêu gì lại khiến bên đó mất hứng hủy bỏ hôn ước. Ngay cả lão gia tử ở nhà chính Diệp gia cũng gật đầu tán thành. Ông đã tạo nghiệt gì mà con trai ông lại làm Diệp An kia thương tâm đến mức liệt giường 1 tháng không khỏi, sau đó tỉnh dậy liền nói muốn hủy bỏ hôn ước.

”TÔI ĐÃ NÓI CẬU PHẢI NHƯỜNG NHIN DIỆP AN HƠN SAO CẬU KHÔNG CHỊU NGHE ?????”

Ông thật bị bức đến muốn điên rồi khi nghe giọng nói đều đều như tuyên án tử của Diệp Kiến Nguyên “Triệu Tổng. Tôi nay Diệp gia có một bữa tiệc nhỏ muốn gặp mặt gia đình ngài để thông báo hủy hôn sự của Diệp An. Mong gia đình ngài phối hợp đến đủ”

Ông lập tức cho người đi điều tra thì được hẳn người làm của Diệp gia đến tận trước mặt thám tử mà cung cấp thông tin.

(Chị An quả là cao tay ==)

Mắt ông đỏ ngầu nhìn đứa con trai ngỗ nghịch trước mặt. Ông phải làm sao mới tốt đây. Đã khuyên can nó đến hết nước hết cái cố gắng giữ mối hôn sự này một phần là vì việc làm ăn của hai tập đoàn rất quan trọng, phần lớn là vì Diệp An vô cùng thích con trai ông khi đã lấy về nhà sẽ dùng danh tiếng của Diệp gia bảo toàn con trai ông một đường đi lên.

Vậy mà một nước cờ sai quân vua mất đầu. Giờ thì hay rồi. Ông thật hổ thẹn với tổ tông Triệu gia không rên giữa nỗi một đứa con trai.

Triệu Lâm đứng đó bất động cũng không tỏ dấu hiệu giải thích như mọi lần mà chỉ nhàn nhạt nói một câu. “Diệp An xúc phát dị năng Thủy hệ cường đại.

Thế chất cơ thể trên cấp 3. 1 tháng qua nằm liệt giường là do xúc phát dị năng ở độ tuổi quá lớn”

Triệu Hán mắt mở to không thể tin. 19 tuổi mới xúc phát dị năng mà lại còn là Thủy hệ cao cấp cường đại?? Chỉ mất 1 tháng nằm liệt giường đã hồi phục. Như kẻ bình thường khác 14 tuổi xúc phát đã muốn biến nửa người thành phế nhân rồi. Đẳng này còn nâng thế chất từ người bình thường lên cấp 3.

Triệu Hán trừng mắt nhìn con trai như thể muốn tìm một chút đùa cợt trong đó nhưng không, con trai ông hoàn toàn nghiêm túc.

Nhìn biểu tình cha mình y hệt vẻ mặt bản thân lúc bị nước của Diệp An bao vây. Triệu Lâm thần tình không đổi nói một câu “Bên đó để Diệp Hoa kết hôn với con tiếp tục hôn ước. Cha, người chuẩn bị lễ vật đi con về trước”

Sau đó liền ly khai.

Cánh cửa khép lại Triệu Hán cũng hồi thần. Sự việc diễn ra quá nhanh ông có chút không biết ứng phó thế nào.

Trong căn phòng gần tan hoang của Triệu thị. Triệu Hán đứng đó ôm đầu bất lực cúi mặt xuống bàn nghĩ đến tương lai Triệu thị và cả cuộc sống hôn nhân về sau của Triệu Lâm.

...

Trái ngược với Triệu gia không khí nặng nề. Diệp gia lại vô cùng náo nhiệt như thể sinh nhật vị chủ nhân nào đó vậy. Người làm nhanh chóng quét tước lại sân và lau dọn sảnh, phòng ăn sạch sẽ đẹp đẽ nhất. Đầu bếp tay bận rộn không ngừng nấu những món ngon nhất và trang trí bàn tiệc đẹp mắt cho bữa tiệc tối nay.

Diệp Hoa, Diệp Môn và Hà Như Bình về đến Diệp gia là chứng kiến cảnh tượng như vậy. Nghi hoặc không thôi nhưng cả ba vẫn vào đại sảnh tay mang hành lý -được phép về nhà- của Diệp Vinh Thành rồi tản ra về phòng cất đồ. Hà Như Bình ở một phòng riêng ngay từ khi bước chân đến Diệp gia, nên bà đành hỏi người làm Diệp Vinh Thành đang nơi nào rồi nhanh chóng đến đó.

Gõ gõ cửa thư phòng sau đó là sự cho phép của Diệp Vinh Thành. Hà Như Bình liền ân cần chào hỏi quan tâm chồng mình sau đó nhẹ nhàng nói sự việc gì đang diễn ra.

Diệp Vinh Thành bỏ văn kiện xuống nhìn về phía Hà Như Bình rồi cất tiếng” Bà có biết đạo này Diệp Hoa hay đi chơi cùng với vị thiếu gia nào không”

Câu nói vừa là hỏi vừa là khẳng định. Im lặng một chút, Hà Như Bình nghĩ đến Triệu Lâm, nếu chồng bà đã hỏi hẳn là ông nắm trong tay kết quả rồi. Kể thừ thời làm trang tuần kiệt. Nói dối sẽ giảm thọ nhanh tốt nhất bà nên thật thà một chút.

”Tôi có biết.”

”Bà không ngăn cản?” Diệp Vinh Thành nhướn mi.

”Chuyện tui trẻ tôi có khuyên chúng cũng không nghe, người trong cuộc thì để người trong cuộc giải quyết. Người ngoài như tôi chỉ nên nhìn và khuyên bảo, chúng tiếp thu hay không thì trong lòng chúng đã quyết định rồi.”

Trả lời khôn khéo. Hà Như Bình thấy bà tốt nhất là nên trả lời như vậy, nếu nhận cũng không được mà phủ nhận cũng không xong. Tốt nhất bà nên để trách nhiệm lên vai mấy đứa gây nên.

Chuyện của Diệp Hoa bà không phải chưa từng ngăn, nhưng mà biết sao được khi nó giống hệt bà hồi trẻ, chấp nhất với tình yêu của mình. Dù đôi lúc bà dường như không nhìn thấy tình yêu thiếu nữ của Diệp Hoa khi nhắc đến Triệu Lâm. Tính toán của con gái còn nhanh hơn cả bà. Bà đã già rồi đưa không được.

Gật gật đầu. Diệp Vinh Thành dặn dò tối nay mặc lịch sự một chút tiếp đón Triệu gia đến dùng bữa. Nhận được câu trả lời cho mục đích ban đầu của mình, Hà Như Bình liền ly khai.

Lúc Triệu gia đến đông đủ là 6h tối. Tất cả đều ngồi vào bàn ăn chậm rãi dùng khai vị. Những người biết chuyện thì hơi run rẩy đợi chờ khoảnh khắc Lão nhân gia chủ Diệp gia ở chủ vị mở miệng về hôn sự. Người không biết thì hơi thấy áp lực do không khí mang lại. Rốt cuộc là có chuyện gì mà cha lại gấp gáp gọi anh em bọn họ đến Diệp gia dùng bữa vậy.

Ai cũng trầm ngâm a... rõ ràng đồ ăn thượng hạng rất ngon nhưng vào miệng của những người đứng đầu Triệu gia hơi khó để nuốt xuống.

Thấy mọi sự cũng đã ổn, bấy giờ lão nhân gia chủ Diệp gia. Diệp Chính mới cất tiếng

”Diệp An, Triệu Lâm, ta đồng ý cho hai đứa hủy bỏ hôn ước”

Một câu nói không dài dòng, không lê thê, đập thẳng vào trọng tâm y hệt như phong cách của lão gia tử Diệp Chính.

Chiếc đĩa của tất cả người Triệu gia đều không hên mà cùng va đập hơi mạnh vào đĩa ăn món mặn vừa mới dọn lên. Đương nhiên người kinh ngạc cũng bao gồm cả ba mẹ con Hà Như Bình. Tất cả những người khác ở Diệp gia đều được thông báo trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Hôn Sự Mới Của Triệu Lâm

“Lão Chính, ông chắc chắn là muốn hủy bỏ hôn sự của hai đứa trẻ sao?”

Người nói là lão nhân gia chủ Triệu gia, khi xưa chính ông và Diệp Chính là hai người cùng định ra hôn ước cho hai đứa nhỏ Diệp An và Triệu Lâm. Mọi chuyện vẫn đang yên ắng và hai nhà cũng đang chuẩn bị tổ chức lễ cưới rồi, Diệp Chính lại bất ngờ gọi điện cho ông thông báo muốn tới nay qua Diệp gia bàn việc hủy hôn.

“Phải, lão Huy, hai đứa nhỏ suốt thời gian qua có chuyện gì ông hẳn cũng biết rõ. Chúng ta nên thành toàn cho chúng”

Gật gật đầu. Triệu Huy liếc mắt xuống phía dưới bàn ăn nhìn Diệp An thần tình lạnh nhạt lễ độ ngồi đó dùng bữa như thể chuyện không liên quan đến mình vậy. Lâu lâu Triệu Huy mới gặp Diệp An một lần nhưng lần này phá lệ đặc biệt. Diệp An vốn mang trong mình sự kiêu ngạo của giới quý tộc từ lúc sinh ra nhưng nếu là trước đây, sự kiêu ngạo đó bộc lộ một chút điều ngoa ồn ào của một tiểu thư được nuông chiều mà thành.

Bây giờ thì sự kiêu ngạo kia vẫn có nhưng lại mang khí chất nhàn nhả ung dung, thông dong điềm tĩnh của một tiểu thư thế gia chuẩn mực. Thấp thoáng ông còn cảm nhận được một cỗ khí tức cổ xưa từ người cô gái này vô cùng khác biệt khó lẫn được so với các tiểu thư thế gia khác.

“Nhưng mà hai đứa nhỏ cũng đã đến thời điểm kết hôn, tình cảm 10 năm bên nhau sao có thể một sớm một chiều nói bỏ là bỏ được. Biết đâu chúng chỉ giận nhau thôi thì sao hà lão Chính?”

Triệu Huy vẫn chưa từ bỏ hy vọng liền muốn cố vớt vát lý lẽ cuối cùng. Tính tình Diệp Chính không phải ông không hiểu, vì vậy ông mới đẩy vấn đề về hai đứa nhỏ chứ không chất vấn với lão tại sao lại quyết định vội vã như vậy.

Diệp Chính vẫn nhẹ cắt một miếng thịt bỏ vào miệng rồi từ từ nhai.

“Nếu kết hôn được thì đã tổ chức ngay khi Diệp An tròn 18 tuổi rồi. Ông nghĩ sao bao nhiêu năm hai đứa bên nhau lại chậm chậm mãi đến bây giờ vẫn chưa cử hành hôn lễ huh?”

Đến đây thì Triệu Huy thật nhenh nhong không trả lời được. Diệp An điên cuồng theo đuổi Triệu Lâm trong giới thượng lưu ai cũng biết. Năm cô sinh nhật tròn 18 tuổi nói ước nguyện của mình được nhanh chóng kết hôn cùng Triệu Lâm. Nhưng thẳng cháu của ông cứ viện hết lý do này đến lý do nọ khước từ chưa muốn.

Nếu Triệu Lâm vẫn giữ được hôn ước với Diệp An thì tốt rồi. Con bé đã hoàn toàn thoát xác thành một đoá mẫu đơn lộng lẫy cao quý. Loài hoa vương đẹp dễ mà ông chỉ thấy được trong tranh chữ cổ. Không những xúc phát thành công đạt được Thủy hệ cao cấp quý hiếm, mà còn có thể chất cấp 4 mạnh mẽ dễ dàng chế ngự dị năng già khác cùng cấp. Triệu Lâm a... đã dễ vượt khỏi tay một đoá hoa quý rồi, sau này ngàn vạn lần đừng trách ai không ngăn cản người sao khi xưa không đối tốt với Diệp An một chút a...

Diệp An nhìn hai vị lão gia chủ thảo luận xong mới bỏ dao đĩa xuống, lấy khăn tay lau lau khóe miệng dùng giọng điệu nhẹ nhàng khoan thai trả lời. “Thưa ông nội, thưa Triệu lão gia chủ, hai người đều biết hơn 10 năm qua con cũng đã cố gắng theo đuổi Triệu đại thiếu gia hòng lay động được tâm người nọ.

Nhưng người tính cũng không bằng trời tính. Triệu đại thiếu gia lại quý mến em gái con, Diệp Hoa không thôi.

Tuy cũng đã có nhiều cố ý tách họ ra nhưng đều không được. Thiết nghĩ ý trời đã định. Con liền mạn phép thưa cha muốn hủy hôn sự. Để thành toàn cho Triệu đại thiếu gia và Diệp Hoa em gái con.

Nếu con cứ tiếp tục khăng khăng giữ tình cảm này, cả ba sẽ vô cùng đau khổ. Chi bằng con bỏ đi sự ràng buộc, trái lại cả ba đều được giải thoát khỏi chấp niệm của mình.”

Nói xong, Diệp An lại nhu thuận ngồi im đấy mắt sụp nhẹ nhìn xuống mặt bàn khiến mọi người nghĩ là cô đang có chút khổ sở.

Ý tứ lời nói vừa rồi của cô mọi người ngầm hiểu Diệp An hay ồn ào đánh ghen là do Triệu Lâm không đáp lại tình cảm của cô cũng chẳng giải trừ hôn sự, lại vô tư cấy vào tình cảm của cô mà công khai đi cùng Diệp Hoa. Còn kia là em gái cô vậy mà không biết liêm sỉ, ngang nhiên quyền rũ vị hôn phu của chị gái để người làm chị liên tục đau lòng, cuối cùng đành chấp tay thành toàn cho cả hai hạnh phúc bên nhau, mình cô lui lại ôm theo nỗi đau đớn hơn 10 năm công cốc.

Không hổ là con gái của tiểu tam hà Như Bình, giới quyền rũ đàn ông hết như mẹ nó khi xưa tìm cách leo lên giường của Diệp Vĩnh Thành vậy. Nhưng Diệp lão nhân gia hẳn đã sắp xếp xong ý định của mình rồi mới từ tốn ngồi kia dùng bữa như vậy. Để Diệp Hoa vào cửa nhà họ, họ đành chấp nhận chứ biết làm sao a...

Đứa nhỏ Diệp An kia xúc phát xong dị năng đúng là có sự thay đổi lớn về tính cách. Không chỉ xinh đẹp hơn xưa vài phần mà còn vô cùng hiểu chuyện

nói năng lễ độ lưu loát không thôi, thật sinh cho người khác tăng thêm hảo cảm hơn trước rất nhiều.

Lão gia chủ Diệp Chính không khỏi hài lòng với suy nghĩ và thay đổi của cháu gái liền ra quyết định “Nhân thế cả hai nhà Triệu gia và Diệp gia đông đủ, lão thấy tình cảm của hai đứa Triệu Lâm và Diệp Hoa đã nảy nở không sai biệt. Muốn định ra hôn ước cho Triệu Lâm và Diệp Hoa coi như vấn đề hôn nhân này vốn dĩ không đổi, lão Huy ông thấy thế nào?”

Đây, biết ngay mà.... Người Triệu gia trong lòng thầm kêu

Triệu Huy nhìn quan sát hai đứa nhỏ vừa được nhắc tới, lòng dù không vui nhưng cũng mở miệng đáp ứng “Được, tôi cũng không có ý kiến gì, cứ quyết như vậy đi”

...

Sáng hôm sau trên khắp các mặt báo lớn, nhỏ, giấy, mạng, âm thanh đều đưa tin sự việc chấn động ngày hôm qua của Triệu gia và Diệp gia.

Diệp An tam tiểu thư bỗng nhiên xúc phát dị năng Thủy hệ cao cấp, thể chất đạt cấp 4 hôn mê suốt 1 tháng mới tỉnh liền ra quyết định hủy bỏ hôn sự với đại thiếu gia họ Triệu, từ bỏ tình cảm 2 năm quen biết và 11 năm theo đuổi không thành.

Diệp Hoa tứ tiểu thư, em gái cùng cha khác mẹ của Diệp An tam tiểu thư liền thay chị gái nhận mối hôn sự giữa hai nhà, trở thành vị hôn thê của Triệu đại thiếu gia do mong muốn của Diệp An tam tiểu thư, em gái và Triệu đại thiếu gia được đường đường chính chính ở bên nhau do tình cảm hai bên đã sâu đậm không thể tách rời.

Diệp An cảm tờ báo mới nhất được người làm đưa đến, niêng vừa cười khoái trá không thôi. Gương mặt thoải hoác của tên ngu đần mắt chó Triệu Lâm và Bạch Liên Diệp Hoa tối qua rất rất đặc sắc.

Ở bên nhau chẳng phải là kết quả cả hai đều muốn sao, trung về mặt đó cho ai xem cơ chứ. Cô chỉ rút ngắn quá trình nhanh 9 năm thôi mà. Còn nó có tạo hiệu ứng hồ điệp khiến các sự việc trong tương lai thay đổi bao nhiêu cô không quan tâm a...

Nhân vật phản diện trong phim chẳng phải đều sống tốt 99 tập, 1 tập cuối cùng mới phải ăn quả đắng sao. Cô thì vốn đã ác độc rồi cứ vui vẻ tận hưởng những tập còn lại của bộ phim thôi a..

Từ nay Triệu Lâm đã có Bạch Liên Diệp Hoa bồi ân ái rồi, khỏi phải đi phát giống linh tinh nha..

Nhìn em gái vui vẻ đọc báo, Diệp Viễn Thiếu không khỏi ôn nhu ngồi cạnh, đặt đĩa nho căng mọng to như trứng gà mới sinh lên bàn, xoa xoa đầu em rồi ôn nhu bảo. “Tối nay anh có một bữa tiệc xã giao, giao lưu giữa các đại gia tộc lớn nhất trong Nam Đại Lục 10 năm mới tổ chức một lần, rất nhiều người sở hữu dị năng mạnh mẽ đều ở đó. Anh có lấy 1 vé mời cho em, tối nay theo anh với anh cả đến xem một chút.”

Diệp An vừa ăn nho vừa ngẩng đầu thắc mắc “Tại sao hai anh lại muốn cho em đi cùng a.. em dẫu sao cũng chưa từng đến mấy bữa tiệc quá cao quý như vậy sợ sẽ có hành động thất lễ”

Diệp Viễn Thiếu ôn nhu cười cười trả lời nghi hoặc của em gái “An An, em biết điều tui anh đang lo lắng nhất là gì không.

Là bây giờ năng lực nghịch thiên của em nếu một ngày bị bại lộ, rất có thể Diệp gia sẽ không bảo vệ được em, mà em khi bị kẻ địch tấn công cũng sẽ không thể tự bảo trì an toàn bản thân tiếp được khi sức lực bị rút cạn.

Thế nên anh và anh cả nghĩ muốn giúp em kết giao với những người thực lực mạnh, biết đâu có kẻ lại tình nguyện che chở em khỏi kẻ thù bên ngoài thì sao. Dù xác suất cực thấp, anh và anh cả cũng muốn thử”

Nghe lời Diệp Viễn Thiếu nói, Diệp An cảm thấy cũng có lý, chẳng ai ngại từ chối kết giao thêm với người mạnh hơn mình cả. Hơn nữa hai anh trai của cô cũng lo lắng tính cách cô còn dễ xúc động bộc phát lúc nào không biết.

Nghĩ đến đó cô gật đầu đáp ứng “Em biết rồi, tối nay em sẽ đi”

”An An ngoan” Hài lòng nghe em gái nhu thuận nghe lời hơn trước rất nhiều, trái tim Diệp Viễn Thiếu không khỏi nhu hoà đến tan cả nước “Lát nữa anh cho người đi chuẩn bị dạ phục trang sức cho em, những nhân viên matxa trang điểm tốt nhất 3h chiều sẽ đến giúp em chuẩn bị”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Dạ Tiệc Xã Hoa Nhất Nam Đại Lục

6h tối tại toà biệt thự cổ đẹp nhất thủ đô.

Tùng cổ xe cực sang trọng đắt tiền nhất thế giới thay phiên tới trước cửa chờ chủ nhân trên xe xuống mới rời đi. Xa xa là sân đậu của các phi cơ, máy bay điện từ tân tiến và chiến cơ hoá tốc giống hệt một triển lãm cỡ lớn vô cùng thích mắt.

Các vị chủ nhân các đại gia tộc quyền lực lớn nhất ở Nam đại lục đều có mặt không loại trừ chính đạo hay hắc đạo. Phàm là những kẻ có tầm ảnh hưởng đến đại lục, thậm chí là toàn thế giới đều đủ tư cách có mặt tại khu biệt thự cổ danh giá nhất thế giới rộng hơn 1000km² này.

Một bữa tiệc xa hoa long lẫy ở sân trong của khu biệt thự, mọi thứ được trang hoàng vô cùng đắt giá tinh xảo, đến một chiếc đĩa xiên trái cây cũng đã được đúc bằng bạc nạm bạch ngọc giá trị xa xỉ rồi. Tất cả đồ vật ở đây đều được vị chủ nhân của khu biệt thự cất giữ bảo quản 10 năm mới được sử dụng một lần. Có dưới chân cũng là cỏ vô cùng quý hiếm, người làm và phục vụ đều là đệ tử cấp 2 đỉnh phong trở lên mới đủ tư cách vào khu biệt thự này làm việc.

Những bức tượng được đúc bằng vàng ròng, những viên đá lấp lánh thả dưới hồ non bộ là kim cương thất sắc cực kỳ đắt đỏ.

Toàn bộ vật dụng, cây cối ở đây không quý thì hiếm, vì vậy chủ nhân toà biệt thự này là kẻ có quyền lực có thể ảnh hưởng đến toàn thế giới chỉ bằng một câu nói đưa ra chính sách phán quyết.

Chính vì thế dù là kẻ có tiền cũng chẳng lo nổi một vé vào đây dù có bán tất cả gia sản đi chăng nữa.

Những người đến đây đều là được chủ nhân khu biệt thự cổ mời đến, họ không phải bỏ tiền nhưng ai cũng biết quy tắc ngầm được đánh đổi bằng cái khác. Nên hầu như trước khi vé mời phát ra đều có một số lượng lớn những thứ -không đo đếm được giá trị- liên tiếp chuyển đến khu biệt thự mong được nhận một vé mời của vị chủ nhân cao quý kia.

Trên chiếc xe hơi sang trọng không bánh đang trượt nhanh trên con đường cao tốc đến khu biệt thự cổ. Một cô gái xinh đẹp đến độ minh tinh nổi tiếng đẹp nhất cũng phải nhường đôi phần đang nhâm nhả tựa vào chiếc nệm êm mềm mại đọc truyện chữ.

Thế giới này cũng có loại truyện mật thế 2000 năm trước sao, trí tưởng tượng cũng kinh thật. Về nên con người lúc đó y như vườn tói cổ vậy. Động chút là cắn tang thi, động chút là dùng bàn tay đập chết thú biến dị. Đùa chắc. Kinh khủng quá a.... Cô chưa bao giờ dùng tay không chiến đấu với thú biến dị cả. Cả căn cang thi cũng vậy, chúng vừa hôi thối vừa bắn thiu cắn vào chưa kịp bị lây virus cũng đã chết trước vì kinh tởm rồi.

Hai người anh trai của cô và cha cô thì ngồi rất nghiêm túc bàn chuyện làm ăn ở Diệp thị và những kẻ hôm nay sẽ có mặt tại khu biệt thự cổ.

Diệp gia cũng là một gia tộc rất có tiếng tăm ở Nam Đại Lục. Không chỉ xuất hiện nhiều nhân tài đệ tử quý cường đại, mà đầu óc kinh doanh của Diệp gia cũng liệt vào hàng ngũ có chỗ đứng vững chắc trên thế giới nhất là từ khi cha và hai anh trai của cô tiếp nhận. Vừa học hỏi cả quân sự, cả kinh tế, họ là con cưng của quốc gia chú trọng bồi dưỡng đã đưa Diệp thị phát triển lên gấp 10 lần. Vì vậy chuyện họ có vé mời cũng không có gì lạ. Còn quà là gì cô chẳng bận tâm nổi.

Chẳng mấy chốc đã đến cổng, Diệp An nhẹ đưa cánh tay trắng nõn của mình về phía hai người anh trai sau đó nhẹ nhàng bước xuống xe. Lúc xe của Diệp gia đến thì tiệc cũng đã chuẩn bị bắt đầu. Những bản nhạc cổ du dương nhẹ nhàng cất lên.

Cô liếc nhanh những kẻ đang có mặt trong bữa tiệc thì thấy rất rất nhiều thương gia, trùm hắc đạo nổi tiếng Nam đại lục tề tựu chỉ có một vài kẻ đại lục khác rất quan trọng mới được có mặt mà thôi. Đây gọi là tiệc nội bộ đại lục sao..

Đúng là xa xỉ. Cô nhìn khung cảnh và thở than. 2000 năm sau người nghèo hầu như không có a... nên những bữa tiệc xa xỉ này cũng chẳng ai rồi hơi than thở “bán một chiếc que xiên thịt cũng đủ một nhà 5 người ăn trong 10 năm”

Lắc lắc đầu đánh giá, cô không hứng thú lắm với mấy món ăn ở đây, thịt thú biến dị thực khó ăn nhất là khi cô đã nếm đồ ăn bình thường 22 năm trước khi mật thế tới a... bà mẹ Vĩnh Cơ kia của cô tay nghề nấu ăn thực rất ngon không ai so được.

Diệp Viễn Thiếu ở lại đảm nhiệm đi theo bồi em gái để cha mình và anh cả đi tạo mối quan hệ. Anh thích ở cạnh An An như thế này, rất dễ chịu, hôm nay cô còn phá lệ xinh đẹp hơn bình thường nhiều lắm khiến anh nghĩ fra phải ở bên cạnh bảo vệ cô không thể để cô một mình trong nơi xa lạ này được.

Mặc một chiếc váy tím nhạt điểm nơ to ở sau eo, làn váy trước ngắn đến đầu gối khoe ra đôi chân thon dài trắng muốt với chiếc lắc chân gắn đá thạch anh tím nhỏ xinh kêu leng keng theo mỗi bước đi của cô, làn váy sau xếp ly to bản từ chiếc nơ kéo dài đến chạm nền đất, mép váy toả màu từ đậm đến nhạt dần lên trên điểm những con bướm làm từ vàng dát mỏng tụ tập ở đuôi váy của cô nhìn quả thực như chuẩn bị nâng cô bay lên..

Mái tóc đen nhánh nay đã dài quá eo được uốn lọn xoắn quăn theo những sợi chỉ vàng điểm con bướm nhỏ lay động theo làn gió thổi qua mái tóc của chủ nhân.

Đôi mi dày được uốn cong, chuốt nhẹ mascara tím ánh lên đôi con ngươi màu bạc như màu trăng đêm nay dễ dàng hút hồn người đối diện, gò má phớt hồng như tiên từ lễ trọng nhấp ngụm rượu làm ai nhìn cũng không uống mà say. Vài lọn tóc xoắn lướt qua gò má cô nhẹ chạm đến đôi môi tô son bóng hồng hào căng mọng thật muốn cắn một cái.

Em gái của anh chắc không biết rất rất nhiều kẻ đang chăm chú nhìn theo với ánh mắt si mê. Hừ. Dù cũng muốn em gái kết giao với những kẻ cường đại nhưng anh vẫn thấy chướng mắt.

Diệp An ngẩng đầu nhìn anh mình đang đắm chìm trong suy nghĩ riêng, sao vậy a... anh thất thần cái gì vậy?? Có cô gái xinh đẹp nào lọt vào mắt anh hử??

Cô liền hướng theo tầm mắt của anh trai ý đồ tìm xem ai đã câu mất hồn phách của anh rồi?

Đúng lúc cả hai đang đi ngang qua hồ kim cương thất sắc thì Diệp An và phải một người đi ngược chiều.

Suýt nữa bị ngã nhưng cô đã phản ứng cực nhanh lập tức ổn định trọng tâm định lợi dụng sức gió từ nước dưới chân tạo ra đẩy cơ thể mình lên lại thì đã có một vòng tay ấm áp vững chãi ôm lấy eo cô kéo ngã vào lồng ngực hân. Một giọng nói trầm thấp đầy từ tính như tiếng đàn cello kéo bản hay nhất mọi thời đại vang lên trên đỉnh đầu.

”Cẩn thận chút nhóc con”

Diệp An lập tức đen mặt. Nhóc con?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nam Cung Gia

Người đàn ông đang ôm eo cô tranh thủ ăn đậu hũ mà dám gọi thiếu nữ tròn 19 như cô là nhóc con sao. Mất hân có bị mù không? Ngực cô là cup B còn nhìn hơn bình thường chỗ nào nhìn giống nhóc con chứ?

Mặt vẫn áp vào lồng ngực vững chãi kia cô không khỏi tức giận ngẩng lên xem kẻ gọi cô như nhi đồng là ai. Muốn Diệp An này phát hỏa đâm cho người một dao Băng Gai vào ngực không. Thấy cô dạo này đôi môi nhiệt đới ôn hòa nên nghĩ gió mùa đông bắc đã lỗi thời hả.

Người đàn ông kia mang mặt nạ bạc được chạm khắc từng nét mảnh vô cùng tinh xảo che khuất hơn nửa khuôn mặt, không hề gắn thêm đá quý nhưng đã đủ để cô thấy cái mặt nạ đó giá trị bằng cả một gia tài. Mái tóc đen cắt tỉa gọn gàng không quá ngắn hay quá dài rủ tuý tiện trước trán

Ẩn giấu sau chiếc mặt nạ bạc đó cô chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt màu cafe lạnh nhạt phản chiếu hình ảnh của mình. Môi mỏng mím chặt hơi nhếch lên.

Không hiểu sao khi nhìn vào đôi mắt kia cô thấy dâng lên chút sợ hãi và quen thuộc.

Hình như đã từng thấy ở đâu...

Cúi đầu nhìn cô gái trong ngực hân vừa gọi -nhóc con-, không khỏi hí hí mắt đánh giá. Lúc đầu thì thể hiện chút bức tức khó chịu mặt hơi ửng hồng, sau thì lại mang nét mặt nghi hoặc dò xét, tiếp đến là như nhận ra chút quen thuộc, và bây giờ thì đôi mắt màu bạc của cô gái ánh lên nét sợ hãi với hân rồi lại dịu lại bình thường.

Cô gái này thật sự rất xinh xắn và kỳ lạ mà hân chưa bao giờ gặp trước đó, sao cô biết hân mà sợ hãi được? Đôi má hồng hồng kia nếu hân đưa một ngón tay ấn vào liệu có non mềm đến mức chảy ra nước? Nhấn mi lại tò mò, cô gái trong ngực bắt đầu giãy dụa thoát ra khỏi lồng ngực hân.

Cảm giác vòng tay trống rỗng khiến hân không hiểu vì sao thấy hơi không vui.

Diệp An hắng giọng “Cảm ơn đã giúp tôi khỏi bị ngã” ngắn gọn không nhiều lời, về mặt quay lại kiểu ngạo xa cách bình thường đứng cách hân 1 bước. Cô nhanh chóng thu lại tâm tình nhớ lại chút sự việc khiến bản thân thất thần.

Người xa lạ mà cô lại thoải mái để hân ôm sau đó để im mà dò xét người ta a... Thật đúng là quá thất lễ mà, lẽ là một đại nhân vật khó chọc vào chẳng phải Diệp An cô tiếp theo sẽ sống chuỗi ngày như con chuột cống rúc trong ổ Diệp gia suốt đời luôn sao.

”Em không sao chứ An An, chân có bị trặc không?” Diệp Viễn Thiệu đến bên cạnh lo lắng hỏi. Lúc này đi bên cạnh An An thì anh thấy cô bị va vào người kia, chưa kịp kéo cô lại không biết vô tình thế nào tay Diệp An lại vung lên đẩy Diệp Viễn Thiệu ra xa đến 2m. Sức lực cô rất lớn a...

”Em không sao. May nhờ vị này kéo em lại” Diệp An lắc đầu nở nụ cười nhẹ, hình như lúc này cô đẩy anh trai ra thì phải, lực mạnh vậy may sao anh không bị thương ...

Diệp Viễn Thiệu quay sang người đàn ông Diệp An chỉ liền hơi cúi đầu “Cảm ơn ngài đã giúp em gái tôi. Sau này nếu có dịp, Diệp gia rất vinh dự được hoan nghênh ngài ghé thăm để chúng tôi tiếp đãi tỏ lòng cảm ơn” Thái độ không kiêu ngạo, không siểm nịnh của Diệp Viễn Thiệu quả thực tạo ấn tượng khá tốt với kẻ đeo mặt nạ bạc.

Hân nhàn nhạt mở miệng, giọng nói trầm thấp vang lên khiến Diệp An lại càng thấy quen thuộc hơn “Không có gì, tiện tay. Cậu là Diệp nhị thiếu của Diệp gia?”

Diệp Viễn Thiệu hơi giật mình một chút nhưng vẫn nhanh chóng đáp “Đúng vậy. Xin hỏi ngài đây là...”

Nhếch môi mỉm lên một độ cong nhẹ, liếc mắt về phía cô gái đứng đó đang nghi hoặc không thôi hân mới từ từ trả lời “Chủ nhân biệt thự Lam Dục”

Sau đó quay người tiến về phía trung tâm bữa tiệc.

Tiếng nói của hắn nhỏ chỉ đủ cho ba người nghe nhưng vẫn rất hữu lực mang chút ma mị.

Diệp An nhớ nhanh đến biệt thự Lam Dục. Chẳng phải là khu biệt thự cổ này sao. Nếu hắn là chủ nhân chẳng phải là quá trẻ, đủ sức kế thừa gia sản từ cha mình nhanh vậy hắn hẳn là người mà cô rất rất rất không nên chọc vào.

Nghĩ đến đó Diệp An không khỏi nhanh chóng đưa chủ nhân Lam Dục vào danh sách đen. Có khi cô mới kết giao với hắn đã bị đem bán luôn rồi a...

Diệp Viễn Thiệu hồi thần lại nhìn em gái vừa được chủ nhân biệt thự Lam Dục giúp đỡ, anh không khỏi vui mừng một chút. Được tiếp xúc với chủ nhân Lam Dục gần thế này thực sự rất vinh dự đối với anh và Diệp An. Đó là con người cực thông minh tài giỏi mà anh hoặc anh cả rất khó sánh được dù chỉ bằng 5 phần.

”An An, em có biết thế lực chủ nhân Lam Dục lớn thế nào không?”

Diệp An ngẩng đầu nhìn anh trai mình sau đó nhẹ đáp “Em biết, thế lực Lam Dục trải khắp trên thế giới, quân sự và kinh tế đều thuộc hàng ngũ mạnh nhất rất ít gia tộc so sánh được trừ phi là những đại gia tộc lịch sử ngàn năm, gia tộc đứng ra quản lý Lam Dục trải rộng khắp các ngành nghề, nắm rõ như lòng bàn tay các biến động xảy ra bất cứ nơi nào họ muốn”

”Đúng vậy” Diệp Viễn Thiệu không khỏi tán thưởng em gái trí nhớ tốt “Họ có thế lực rất lớn ở hắc đạo và có khả năng ảnh hưởng đến mọi tình hình an ninh quân sự trên thế giới”

”Nắm giữ và sở hữu rất nhiều vùng đất quý” Diệp An tiếp lời

”Đại gia tộc sở hữu và điều hành Lam Dục là gia tộc cổ xưa đã có lịch sử hơn 2000 năm”

”Nam - Cung - gia” Đồng thời cả hai cùng đưa ra một đáp án, sau đó là Diệp An lâm vào trầm mặc quý dị. Nam Cung gia?

Đúng rồi!!! Cô đã nhớ ra cô từng nhìn thấy đôi mắt màu cafe đó ở đâu rồi... Lung chảy ra chút mồ hôi lạnh, Diệp An lại thấy hình ảnh kiếp trước và kiếp này bao trùm.

Nam Cung Lãnh Dạ. Hắn ta đã cùng Cố Diệp Ninh đưa cô đến quý môn quan 2 lần. Lần này, lo lắng của cô lúc biết đến Vĩnh Cơ cũng không khác mấy. Đầu tiên là Vĩnh Cơ mẹ cô, tiếp đến là Nam Cung Lãnh Dạ, những kẻ kiếp trước đang lần lượt xuất hiện ở đây ngay trước mắt cô. Lần hôn mê vừa rồi thành Cố Minh Tuyền lúc chiến đấu với hai vị nam nữ chủ, cô đã phải cắn răng nuốt bốn quả linh thảo đỏ để tấn công nhanh chóng hông có năng lực cao hơn Nam Cung Lãnh Dạ. Đôi lại nếu dùng đi năng quá độ có thể tu vi của cô sẽ bị phế.

Đùa sao mà kẻ tay mơ như cô lẫn lộn ở mặt thế một đoạn ngắn thời gian có thể đánh tay đôi với nam nữ chủ vận khí cực tốt được. Không chỉ ăn linh thảo, cô còn nuốt vô số mật thú biến dị để đề cao thể chất cường kiện tinh thần, đủ sức chịu áp lực đánh với họ. Nếu không có mấy thứ đó, cô chỉ là Cố Minh Tuyền yếu ớt dần dần run rẩy như một con chó hoang trước chúa sơn lâm mà thôi.

Đúng lúc cô đang bao mình ở trong suy nghĩ riêng thì Diệp Vĩnh Thành và Diệp Kiến Nguyên quay lại đưa cả hai người tiến vào chỗ ngồi của mình. Vị trí ở bên trái dãy bàn thứ 7 cạnh hành lang, rất hợp ý cô khỏi phải đụng mặt với người kia. Lỡ như anh ta cũng gặp tình huống máu chó xuyên không giống cô thì sao. Lúc đó cô chết chắc không thể nghi ngờ.

Vừa rồi xuyên qua cô đã cố tình chọc anh ta tức chết, lại còn làm bị thương tiểu bảo bối Cố Diệp Ninh, lợi dụng con chó của hắn phá hủy nhiều ngôi nhà dân tị nạn. Cô thực mong anh ta ngàn vạn lần đừng tìm đến cô trả thù. Tốt nhất đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng gặp nhau đi a...

Diệp An ngốc ngếch luôn tự cho mình thông minh sao lúc này không thi triển một chút cơ chứ. Cô quên cô đang mang một gương mặt khác, thân phận khác hay sao... Nam Cung Lãnh Dạ có xuyên không thật cũng chẳng bao giờ nhận ra Cố Minh Tuyền đang trú ngụ trong cơ thể Diệp An đâu mà cô đã sợ lo tính đánh bài chuẩn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chủ Nhân Biệt Thự Lam Dục

Cùng lúc đó tại biệt thự Triệu gia.

Trong căn phòng riêng tối tăm chỉ có một chút ánh sáng từ ánh trăng rọi vào, một người đàn ông ngồi trước cửa sổ hút thuốc lá trầm ngâm... dưới chân hắn rất nhiều đầu lọ thuốc vương vãi.

Hắn không tài nào hiểu được vì sao Diệp An, nữ nhân ngu ngốc kia lại muốn hủy hôn với hắn. Dù hắn có công nhận cô ta thay đổi khá lớn sau khi xúc phát dị năng, nhưng thay đổi lớn đến vậy hẳn quả thực không ngờ tới.

Bất ngờ nhất là cô ta lại chịu chấp tay để Diệp Hoa và hân ở bên nhau. Điều mà trước đây cô ta ghét cay ghét đắng hận không thể xé Diệp Hoa thành từng mảnh nhỏ mỗi khi thân cận hân.

Đương nhiên hân cũng khá hài lòng với cái kiểu đột nhiên biết điều của cô ta. Suốt 10 năm trời cô ta gây ra cho hân quá nhiều rắc rối, khiến nhiều mối quan hệ của hân bị phá bỏ do những phút giây bốc đồng của cô ta.

Trầm ổn hơn thì sao, xinh đẹp hơn thì sao. Trí não và tính cách con người không thể dễ dàng thay đổi thế được. Dù cô ta có âm mưu tính toán gì, hân cũng sẽ hoan nghênh tiếp đón.

Tâm của hân đối với mọi tình cảm của Diệp An. Đã mất 10 năm không thể phát sinh thì bây giờ cũng thế mà thôi.

Sau đó người đàn ông nhấp một ngụm rượu cay nồng, hít thật sâu một hơi thuốc lá tiếp tục trầm ngâm trong những tính toán riêng của mình...

--- ----

Bữa tiệc tại khu biệt thự cổ đang diễn ra bình thường thì tiếng đàn bỗng chốc dừng lại, nhường một khúc cao trào tiết tấu nhanh hơn báo hiệu khách khứa nên hướng mắt đến trung tâm sân khấu đặt ở giữa sân.

Một người dẫn chương trình xuất hiện nhẹ nhàng cất lời chào đầu tiên đến những vị khách mời “ Các vị khách quý tại Lam Dục đêm nay, thật vinh dự khi biệt thự cổ Lam Dục trở thành nơi các vị ưa thích và đều tự giác đến đây đông đủ khi nhận được thư mời của chủ nhân chúng tôi. Đêm nay còn rất nhiều những vật phẩm đầu giá rất lớn mong chờ các vị trở thành chủ sở hữu, không uổng công quý vị lặn lội xa xôi đến Lam Dục để mong tận mắt thấy bảo vật của chủ nhân chúng tôi đâu”

Diệp An tay vẫn cầm một cái đùi ngỗng gặm gặm, mắt hướng lên sân khấu đánh giá tên dẫn chương trình. Lúc này cô đã kín đáo thả một sợi tinh thần lực mỏng như tơ nhện về phía hân thì thật kinh ngạc kẻ kia có dị năng hệ Kim biến dị đã đến cấp 3 đỉnh phong, còn một chút nữa là đột phá cấp 4 rồi. Thể chất cũng rất mạnh mẽ đạt cấp 6. Đến dẫn chương trình cũng là cao thủ thì tên Nam Cung Lãnh Dạ kia kiếp này biến thái cỡ nào a...

Vinh Cơ mẹ cô kiếp trước không hề có dị năng, kiếp này sở hữu Không Gian hệ và một vài điều thần bí cô chưa tiện điều tra. Hân Nam Cung Lãnh Dạ kia cũng giống về gương mặt nhưng dị năng có thể khác. Tam hệ dị năng thì đã danh chấn thế giới ghi luôn vào trong sách rồi nha. Với lại dị năng hiếm 15 năm nay vẫn chưa được phát hiện tại Nam Đại Lục.

Một kẻ được cả thế giới nhìn theo từng bước đi, cô không tin dị năng của hân có thể giấu được khỏi tất cả mọi người.

”Và sau đây tôi xin phép được mời vị chủ nhân của tôi, chủ nhân cao quý đứng đầu toàn Lam Dục.

Nam - Cung - Lãnh - Dịch đại thiếu của Nam Cung giaaaa !!!”

Diệp An hơi giật mình suýt đánh rơi cả cái đùi ngỗng. Kia.... kẻ vừa xuất hiện....

Dẫn chương trình sau khi dẫn tên chủ nhân khỏi miệng, liền đứng lui về một bên cung kính đưa bàn tay phải lên ngực đúng vị trí trái tim, cúi thấp người xuống 45 độ tiêu chuẩn về phía khoảng không trước mặt. Ngay sau đó một bóng dáng mặc đồ đen bỗng từ trên cao rơi xuống và cực kỳ nhẹ nhàng tiếp đất không cần dùng đến 1 ngón tay chạm đỡ lực. Từ từ ngẩng đầu lên nhìn xuống toàn thể người có mặt như con dân của mình, chậm rãi cầm một ly rượu đỏ tươi như màu máu mà kẻ dẫn chương trình đưa đến trước mặt.

”Cảm ơn các vị đã nhận thư mời của tôi không ngại đường xa đến biệt thự cổ Lam Dục. Chúc quý vị đêm nay thật vui vẻ và lấy đó làm tiền đề cho sự kết nối tương lai 10 năm tới của chúng ta. Cạn”

”MỜI NAM CUNG ĐẠI THIẾU. CẠN”

Tất cả mọi người trong bữa tiệc đều đồng loạt đứng dậy nâng ly với kẻ đang đứng trên bục kia, tao nhã xuất hiện từ trên trời đáp xuống không một tiếng động, và cũng không một ai dám tỏ ra bất ngờ với sự xuất hiện của hân. Điều nhanh chóng làm theo lời hân nói như đã tôn hân làm Vua.

Kẻ cao cao tại thượng bất phàm đứng trên đó, không phải là kẻ cô đã chạm mặt ở Hồ Kim Cương Thất Sắc. Và cũng không phải hân.

Không phải Nam Cung Lãnh Dạ !!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Hứng Thú Với Cô Gái Nhỏ

Diệp An liền thả sợi tinh thần lực thăm dò kẻ được cho là Nam Cung Lãnh Dịch - chủ nhân của biệt thự cổ Lam Dục. Dị năng Tinh Thần hệ của cô đã

mạnh hơn xưa do bản thân vẫn luôn nỗ lực nâng cao rèn luyện nhuần nhuyễn dị năng, không hiểu sao lần xuyên vào thực vật biến dị đã cải tạo cả thể chất và tinh thần lực của cô khiến cô là kẻ duy nhất có thể điều khiển tang thi và thú biến dị ở mặt thể. Dù là kẻ dị năng Tinh Thần giống mình thậm chí cấp bậc cao hơn, cô cũng thừa tự tin đánh bại hần mạnh giáp không còn.

Càng bất ngờ hơn là cô xuyên về đây cũng mang nguyên vẹn theo năng lực của Cố Minh Tuyền y hệt mua hàng tốt tặng kèm đồ khuyến mãi vậy.

Chu Nhi kia cô không dám động cũng vì cô nhóc để lại bóng ma trong cô rất lớn. Là một kích huỷ luôn Tinh thần lực nha. Nên dù mạnh mẽ đến đâu cô cũng chẳng dại đụng đến con bé đáng yêu ưa giết chóc đó.

Dò xét nhanh trong mấy giây cũng đủ để Diệp An thấy hơi toát mồ hôi, kẻ này quanh cơ thể có bao bọc một loại ẩn chú bảo vệ ngăn sự tấn công dị năng của những kẻ không biết điều khác và tạo phản phệ cho chính kẻ phát ra. Mới khiến cô có chút khó khăn chọc thủng nó. Nhưng dị năng của cô là gì chứ.

Là Tinh Thần hệ. Lại biến dị.

Cái đặc biệt của Tinh Thần hệ là có thể dò xét sức mạnh của đối phương, điều mà các dị năng giả bình thường khác chỉ có thể dựa vào cảm nhận uy áp và khí tức của đối phương mới biết được.

Dò xét hoàn thành, cố gắng không để ai phát hiện dấu vết cô sử dụng, đã có thể chắc chắn hần không phải kẻ cô đụng ở Hồ Kim Cương Thất Sắc. Khí tức kẻ đó rất cường đại, áp bức và nồng nặc mùi máu tươi. Quanh thân hần như có hắc khí bao trùm vì vậy không chút do dự tin hần nói thật khi hần nói với hai anh em cô mình là chủ nhân Lam Dục.

Nhìn anh hai mình thần sắc ngờng mọ, chắc chắn không nhận ra rồi.

Còn kẻ này, tuy có mùi máu nhưng nhạt hơn kẻ kia, và cô cũng cảm nhận được hần vẫn còn thiếu rất nhiều yếu tố để trở thành Nam Cung đại thiếu.

Tại sao tên Nam Cung Lãnh Dịch chân thật kia không thích xuất hiện mà lại cho kẻ khác thay mình? Hần giao dịch làm ăn cũng để kẻ kia đàm phán thay hần sao. Hay là thể diện từ nhỏ?

Im lặng gặm gặm tiếp cái đùi ngỗng vừa suy nghĩ vừa chu cái miệng nhỏ ra nhai. Ba người đàn ông Diệp gia thấy An An đúng là làm gì cũng dễ thương cả, họ chẳng ngại hành động của cô làm Diệp gia xấu hổ, vì thực sự cô rất xinh đẹp, xinh đến mức làm gì cũng quá đáng yêu và hợp với cô.

Cứ nhìn những kẻ ngồi xung quanh một lát lại quay sang nhìn cô là hiểu. Diệp gia sắp tới sẽ náo nhiệt lắm đây.

Cái vẻ dùng ngón tay trắng mịn cầm đùi ngỗng to kia nhăm nhăm, cũng rơi vào mắt của một người đeo mặt nạ bạc cách cô 4 dãy bàn, xa xa trung tâm gần như biệt lập. Những người ngồi cùng thì vô cùng quy củ ăn chậm rãi thức ăn của mình không ai nói một câu, thái độ cũng thoảng mang theo một chút cung kính.

Cái cô gái kỳ lạ kia hần biết. Tam tiểu thư Diệp An của Diệp gia. Lúc đầu nhìn thấy cả tên của cô đi kèm ba người đàn ông Diệp gia hần đã chú ý. Đạo gần đây cô rất nổi với chuyện hôn phu em gái và đã thức tỉnh Thủy hệ dị năng cường đại.

Hoá ra cô gái Diệp An này xinh và đặc biệt hơn trong ảnh rất nhiều. Thái độ cũng khác xa lời đồn đãi hần được nghe. Không quá ngang ngược vô lý ồn ào mà lại có chút bướng bỉnh kiêu ngạo.

Chẳng quá câu nệ tiểu tiết hoặc chú ý mình đang ở trong bữa tiệc xa hoa lớn như thế nào. Tự nhiên cầm đùi ngỗng mà ăn trước ánh nhìn như sói đói của kẻ khác. Làm vậy chẳng những không khiến cô bị đồn đãi không có phép tắc, mà còn đem đến sự thoải mái thả lỏng đôi phần cho những kẻ tham gia luôn luôn khép nép cứng nhắc mình chú ý xung quanh sợ chọc phải đại nhân vật lớn nào đó.

Cười nhẹ một tiếng, hần chú ý lúc Kim Ảnh và Nhất Điểm xuất hiện trên sân khấu. Cô gái nhỏ kia đã thả tinh thần lực dò xét họ ý định thăm dò..

Chà chà... không biết ý định của cô là gì nhưng mà có lẽ hần nên điều tra một chút cô gái có thể có Tinh Thần hệ dị năng kia.

Nếu là song hệ dị năng thì Diệp gia giầu cô cũng quá kỹ đi.

Cái Tinh Thần hệ.

Rất giống dị năng của hần!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Dấu Giá

“Nào nào... các quý vị đã cảm thấy chúng ta nên dừng uống rượu lại, và tập trung vào những thứ đặc sắc hơn chưa...”

Bây giờ là lúc nhường cho những vật phẩm rất hay mà Lam Dực chúng tôi thu thập được...”

Tách !!!

Tất cả ánh đèn trong sân đều tắt và tập trung vào trung tâm. Ở đó đã xuất hiện một cái bục bằng gỗ quý điêu khắc tinh xảo toả mùi thơm phức sơn một màu đen tuyền, điểm trên đó là rất nhiều các viên bảo thạch lấp lánh nhiều màu sắc giá trị xa xỉ.

Chắc ! Mỗi cái bục cũng có thể xa xỉ đến vậy thì trân bảo được đấu giá sẽ thế nào a....

Tất cả mọi người khi thấy chiếc bục đấu giá xuất hiện đều đồng thời đứng dậy vỗ tay, và nhỏ giọng bàn luận xem vật phẩm đấu giá năm nay có gì đặc biệt.

Người dẫn chương trình liền đưa bàn tay lên không trung xoay cổ tay nhẹ một cái. Vật phẩm đầu tiên cứ như vậy vô thanh vô thức xuất hiện mà hần biến ra như một ảo thuật gia.

Đương nhiên những kẻ nhà giàu này cái gì cũng từng thấy rồi nên chẳng mấy ai ngạc nhiên, họ tập trung chú ý đến chiếc vòng tay trắng muốt toả ra thứ ánh sáng nhẹ nhàng theo linh khí nồng đậm khiến tâm họ nhộn nhạo không thôi.

Diệp An không khỏi nhướn mi nhìn kỹ vật đó một chút. Chắc, không phải là một vật thời mạt thế cô hay thấy sao. Vòng tay bạch ngọc, nhẵn thậm chí mặt dây chuyền, những thứ vật phẩm kỳ diệu khi mạt thế tới cũng thì nhau thức giấc, đem đến cho kẻ chúng nhận làm chủ sở hữu rất nhiều điều kinh hi.

”Vật phẩm kỳ diệu đầu tiên này là vòng bạch ngọc thượng hạng có lịch sử hơn 3000 năm trước cả Niên Kỷ Mạt Thế xảy ra, rất được các tiểu thư công chúa hoàng cung xưa ưa chuộng. Chúng tôi đã mất gần một đội hơn 30 dị năng giả cao cấp xuống đáy biển sâu để có được chiếc vòng ngọc này.

Chà ... quý vị biết điều tôi thích thú nhất ở chiếc vòng này là gì không. Chính là rất khác so với vật phẩm không gian nhân tạo hoặc Không Gian hệ dị năng mà chúng ta biết.

Chúng có mặt đất, cây cối, linh thảo, mây núi, bầu trời, ôn tuyền thích hợp tu luyện dị năng, ... đầy đủ những gì tạo nên một thế giới thu nhỏ”

Một trận oanh tạc cực lớn nổ ra vì chiếc vòng nghịch thiên. Ai chẳng biết Không Gian hệ một số đặc biệt có thể chứa được vật sống chứ. Nhưng nó cấu tạo hết một thế giới thực thu nhỏ thì đúng là chưa từng có ai được sở hữu.

” Các vị khoan đã nào... đặc biệt hơn khi niệm chú đi vào, cả cơ thể chủ nhân chiếc vòng cũng sẽ vào trong không gian. Điều đó nghĩa là sao? Là khi chủ nhân gặp điều bất trắc chỉ cần trốn trong không gian, thực chẳng ai có thể tìm ra được quý vị đang ở đâu nữa. Xin mời”

Vừa dứt lời kẻ dẫn chương trình đã tạo hiệu ứng cực tốt. Rất nhiều người có tiền sẵn sàng bỏ ra một con số thiên văn để sở hữu nó.

Cô liếc sang ba vị đàn ông nhà cô thì thấy thần sắc họ cũng khá kích động nhưng không đến nỗi muốn đấu giá làm gì.

Ồi! Lần trước xuyên về cô có nhặt được mấy miếng ngọc thượng phẩm chứa không gian trong khu rừng phía tây. Cô không có thu thập vật tư mà cũng chẳng có nhiều đồ ngoài thanh kiếm từ nanh thú biển dị, đôi thì săn thú nướng cháy lên ăn tại chỗ. Nên số phận của chúng bị cô vứt lại không thương tiếc a...

Đấu giá xong chiếc vòng tay là đến một viên tinh hạch tang thi 2000 năm to bằng một nắm đấm người lớn. Con tang thi Vương một cồi bị chính ông tổ của Nam Cung gia giết chết, lúc đào ra được viên tinh hạch đồ sộ to như vậy ông đã đem tặng phu nhân của mình làm vật kỷ niệm. Nay được sự cho phép của lão nhân Nam Cung gia, Nam Cung đại thiếu đã đem đấu giá nó để cả thế giới được chiêm ngưỡng tinh hạch tang thi Vương 2000 năm trước tận mắt như thế nào.

Tinh hạch bình thường qua một thời gian 20 năm nếu không hấp thu nó sẽ mất đi tác dụng nâng cao dị năng mà trở thành viên đá bình thường. Riêng tinh hạch này được phủ lên một lớp bảo quản đặc biệt từ nước mắt nhân ngư giúp nó mãi mãi bảo tồn như ban đầu.

Nhàm chán aaaa... Diệp An người tối cổ như cô thực nhàm chán với trân bảo thế giới tương lai a...

Ông tổ Nam Cung gia giết con tang thi Vương này có khả năng là Nam Cung Lãnh Dạ lắm. Khi cô gặp hắn ở thủ đô thế lực nhà hắn cũng đã mạnh nhất căn cứ rồi, giết tang thi Vương ghi vào gia phả chiến công hiển hách cũng chẳng có gì sai. Còn phu nhân, hẳn là Ninh nhi của hắn đi.

Đồ của họ thải ra. Cô cóc thèm

Tinh hạch tang thi Vương có gì hay cơ chứ. Chúng nó là kẻ mang oán khí nặng nhất trong giống loài tang thi, cầm theo nó như bảo vật khác gì mang hoạ sát thân a...

Với lại đối với Diệp An cô, thì cái đầu óc cực phẩm đan đá ngu dần của Cố Minh Tuyền cô lúc gặp phải đội ngũ Cố Diệp Ninh mới thực sự đáng để suy tập. Cmm cái đầu óc gì hơi tí là phát điên đó đến giờ nhớ lại cô vẫn có chút xấu hổ nha.

”Và vật tiếp theo đây các quý ông đang có mặt rất nên sở hữu nó để tặng cho phu nhân bảo bối nhà mình. Xin giới thiệu trân bảo của Vịnh Bắc Đại Lục nổi tiếng xinh đẹp nhưng số dị năng giả bỏ mạng tại đó lại nhiều nhất thế giới.

Nước - mắt - nhân - ngư

Nó có tác dụng giữ tuổi thanh xuân trẻ mãi đến tận lúc 100 tuổi, 200 thậm chí 300 cho những người may mắn và chết đi cũng vẫn tươi trẻ y nguyên như năm 20 tuổi tràn ngập sức sống.

Chết rồi xác cũng sẽ không hề phân huỷ mà có thể để thêm 100 năm nữa cũng không hề gỉ”

Đến khúc này thì Diệp An đầu đầy hắc tuyến không khỏi nguyên rủa đồng trần bảo khó ưa của chủ nhân Lam Dực.

Nhìn những vị phu nhân tiểu thư tranh nhau làm nũng nam nhân của mình đấu giá cũng đủ hiểu cái niên đại này hay niên đại nào đi chăng nữa trẻ mãi không già luôn là thứ con người săn tìm.

Haizz... nếm trải cái chết nhiều lần như cô cô đến phát mệt với cái gọi là vĩnh cửu rồi. Họ cho là sắc đẹp vĩnh cửu quý giá nhất. Nhưng liệu họ có tính đến người bạn đời của họ, có hay không lúc già nua đi nhìn vợ của mình còn trẻ khoẻ đứng đó thu hút nam nhân khác họ sẽ không phát điên mà giết cô ta theo cùng mình hay không.

Chưa kể tiền tài danh vọng để làm con người mờ mắt, có thể bán đứng đối phương bất cứ lúc nào khi sự trẻ đẹp vĩnh cửu đã nuốt luôn cả linh hồn họ.

Nước mắt nhân ngư. Là máu thịt của nhân ngư tạo thành. Là đau khổ thế gian họ cảm nhận được qua từng con sóng nhỏ mà thành. Nuốt nó, đồng nghĩa kẻ sở hữu vẻ đẹp vĩnh cửu phải trả giá cho linh hồn mình không lúc nào được thanh thản.

Ngồi đó nhàm chán chống cằm. Cô thực muốn buổi đấu giá toàn đồ tối cổ thời Cổ Minh Tuyền này nhanh kết thúc a...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Minh Tu ???

Cầm một tách trà lên nhân nhả uống sau đó đặt 'cạch' xuống, bàn tay giữ nguyên một chút mới chịu thu lại. Hành động lặp lại lần thứ 3 này của vị chủ nhân khiến mấy thuộc hạ thân tín ngồi cùng không khỏi toát mồ hôi.

Chủ nhân đang không hài lòng cái gì sao...

Kẻ mang mặt nạ bạc quả thực đang có chút không vui. Hẩn quan sát tất cả những người trong bữa tiệc thì họ đều có thần sắc cực kỳ kích động với những vật phẩm quý hiếm cho đấu giá. Nhưng cô gái nhỏ không biết điều kia lại ngồi nhàm chán ngáp ngáp dài hoặc cầm cùi ăn hoa quả trắng miệng.

Rất nhiều. Cái eo của cô bé tí sao có thể chứa được nhiều đồ ăn như vậy? Hẩn còn tưởng cô cất Không Gian Thứ Nguyên trong dạ dày nên mới có sức chứa nhiều gấp 5 lần vóc người cô có thể ăn.

(Đại nhân tương tượng phong phú quá đi a... người ta không ăn còn biết làm gì? Phóng tính thần lực đùa giỡn người khác mua vui sao?)

Có thể học ở một ngôi trường danh tiếng và hay ra ngoài nháo loạn mua sắm đến mức hôm sau đều lên khắp các mặt báo vì trang phục điểm lệ cô mua, cô không phải thuộc dạng kém hiểu biết đến nỗi không biết giá trị xa xỉ của những vật kia quý cỡ nào.

Có cái gì có thể khiến cô có hứng thú để ngừng đầu khỏi bàn ăn mà quan sát hoàn chỉnh đấu giá một vật phẩm một lần?

Nghĩ nghĩ một chút, đồ cổ cô không thích vậy thì hẩn sẽ chơi “luật rừng” khơi dậy hứng thú của cô gái nhỏ xem sao.

”Kim Ảnh. Cho đoàn nô lệ đi lên” Nhặt giọng nói một câu, kẻ mặt nạ bạc lại tiếp tục cầm ly trà thượng phẩm lên nhấp môi.

Kẻ dẫn chương trình tên Kim Ảnh nghe được tần âm chỉ thị của chủ nhân mình, liền quay xuống ra lệnh người làm kéo rộng sân khấu.

Rất nhanh, sân khấu nở to gấp 5 lần được hoàn thiện. Những kẻ giàu có cũng phấn khích một chút suy đoán, rất nhiều các trân phẩm hiếm có ngàn năm xuất hiện trong bữa tiệc khiến họ kích động không thôi. Bây giờ chủ nhân Lam Dực sẽ đưa đến bất ngờ tiếp theo nào đây.

”Để quý vị chờ lâu” Dẫn chương trình cười cười hơi chút giao hoạt chỉ về phía giữa sân khấu “ Sau đây chủ nhân của chúng tôi xin mang đến cho quý vị 10 khế ước nô lệ được đào tạo tuyệt đối trung thành với người chúng nhận làm chủ. 10 khế ước này không cảm xúc, không dao động, tuyệt đối vâng mệnh chủ nhân.”

Vừa dứt lời, một loạt đạo bóng dáng từ tứ phía xung quanh bật lên thật cao tiến đến vị trí kẻ dẫn chương trình chỉ, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Quả thật như hần nói là 10 kẻ vô cảm xúc giống như đúc nhau về thần tình.

Diệp An nghe đến phần nô lệ này thì dừng ăn trái cây liếc lên sân khấu nhú nhú mày. Mua bán nô lệ? Hừ. Kẻ chủ nhân biệt thự cổ Nam Cung Lãnh Dịch kia cũng quá vô tình rồi.

Không biết bằng cách gì, nhưng cô nhận thấy những kẻ kia đều bị dị năng giả Tinh Thần chế ngự cảm xúc. Tuy tinh thần lực đó không thuần khiết, có thể là dị năng tinh thần nhân tạo, nhưng hậu quả dị năng đó gây ra cho kẻ bị tác động không nhỏ.

Biến con người thành cỗ máy vô cảm. Ngoài để giết chóc ra còn lý do gì nữa chứ.

Tuy Cổ Minh Tuyền từng rất vô lý độc địa, nhưng cô vẫn tiếp nhận nền giáo dục bình thường biết thương xót kẻ yếu. Nếu không phải mặt thể đến khiến Cổ Minh Tuyền chứng kiến lòng người nguội lạnh quá nhiều, cha biến thành tang thi, mẹ và chị vì cô hi sinh vô số lần, có lẽ Cổ Minh Tuyền đã không nảy sinh sự ích kỷ cần người yêu mạnh mẽ bảo vệ mình và gia đình đến mức không ngại giết tình địch để chiếm hữu Nam Cung Lãnh Dạ rồi.

Cô gái nhỏ kia đang bị thương cho số phận những nô lệ kia sao?

Thình thoảng liếc mắt sang nhìn Diệp An một chút, bỗng kẻ mặt nạ bạc thấy cô có chút thần sắc khổ sở khi nhìn thấy nô lệ đứng ở trung tâm sân khấu mặc người nhìn ngó như xem hàng hoá.

Thấy tất cả đều tập trung bàn luận về 10 kẻ ước nô lệ, Kim Ảnh hài lòng cất tiếng.

”Thưa quý vị, cái hay còn ở đằng sau. Không phải quý vị cứ đấu ra giá cao sẽ được lựa chọn một kẻ ước cho mình, mà là quý vị phải tự mình thể hiện năng lực bản thân, quy phục được kẻ ước của chúng tôi. Dầu sao chúng vẫn không phải vô cảm hoàn toàn, vẫn có tâm tính con người đợi chờ chủ nhân chân chính thức tỉnh để hoàn toàn trung thành. Nếu chúng thấy quý vị xứng đáng, chúng sẽ gọi quý vị là chủ nhân”

Nhiều tiếng rầm rì bàn tán nâng lên, đùa sao mà bảo họ hôm nay cố gắng ăn mặc lộng lẫy lên đó đánh nhau với kẻ ước chứ. Họ thật có chút không dám, lại càng không muốn sai sử người làm đi thu phục vì kẻ ước chỉ nhận kẻ chúng quy phục làm chủ nhân.

Đúng lúc này thì dẫn chương trình Kim Ảnh liền bồi thêm một câu “Mời quý vị nhanh chóng lên đài kéo một kẻ ước mình muốn ra thử sức thôi a... Xin hãy nhanh lên nha vì 10 kẻ ước ở đây...”

Đều sở hữu một năng lực Dị năng hệ quý hiếm nhất chiếm 4% dân số toàn cầu thôi a...”

Câu nói vừa chấm dứt, bóng dáng của hần ta cũng biến mất ngay tại chỗ để lại một trận sôi trào không thôi.

Là dị năng hệ quý hiếm nhất toàn cầu.

Lần đấu giá này quá khủng khiếp rồi. Chủ nhân Lam Dục quả là kẻ quá cường đại, đến mức sở hữu một lúc 10 dị năng giả hệ quý hiếm nhất.

Ngay lập tức có một vài kẻ lên trước lựa chọn công kích một kẻ ước với hy vọng kẻ ước đó có dị năng khắc dị năng của mình để họ dễ ra tay hơn.

Sân khấu thành nơi hỗn loạn của một đám côn đồ đội lốt tri thức rồi. Diệp An không khỏi thăm thở dài. Lúc đầu nghe nói phải đánh nhau để thu phục kẻ ước thì không ai muốn lên. Vừa nhắc đến dị năng quý hiếm thì lao lên như hận không thể nuốt 1 lúc 10 người vào tay.

Cô nhìn các anh trai đang ngồi đó xem như thể xem trận đấu boxing kiếp trước cô hay mờ lúc 8h tối. “Các anh không muốn lên thử sức sao... dị năng hiếm nha” câu cuối Diệp An còn cố tình ngân dài lên. Cha cô đã đi tạo quan hệ với các bàn quý tộc rồi nên bây giờ trên bàn ăn chỉ còn cô và hai anh trai ngồi mà thôi.

Diệp Viễn Thiệu và Diệp Kiến Nguyên ôn nhu nhìn em gái không trả lời như kiểu - quý hiếm nhất thế giới ở ngay đây rồi sao phải đi tranh giành làm gì-

Buồn cười lác lác đầu, Diệp An lần nữa chú ý lên khán đài nhìn lác đác đã có vài kẻ hắc đạo cường thế thu phục xong và đang dẫn kẻ ước của mình về chỗ ngồi. Nhìn thoáng qua 1..2..3... kẻ ước còn sót lại chưa ai động cước. 2 trận đánh thu phục vẫn đang diễn ra với ba hệ dị năng là Quang hệ, Băng hệ và Lôi hệ.

Chậc chậc. Rất đặc sắc nha.

Nhanh vậy chủ nhân Lam Dục đã mất đi 7 dị năng quý hiếm như bán một đàn gà mái rồi.

Sau đó bỗng một bóng dáng nhỏ bé đen đúa trên sân khấu khiến cô chú ý..

Nhìn kỹ bóng dáng nhỏ gầy kia con người Diệp An không khỏi co rụt lại....

Mình - Tu??

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ngoại Truyện Vĩnh Cơ (1)

Trong một buổi chiều nắng nhẹ, tiếng chim hót râm ran ngoài cửa sổ khiến lòng người dịu lại không ngừng cất lên vang vọng trong khu thư viện.

Hà Vĩnh Cơ ngồi cạnh cửa sổ ngược nhìn con chim nhỏ màu đỏ tía với lông đuôi rất dài không ngừng đong đưa trong gió, mỉm cười thật dịu dàng, cô tiếp tục cúi đầu xuống đọc quyển sách còn dang dở, miệng khẽ ngâm một ca khúc không tên.

Bỗng một tiếng nhạc chuông thanh thúy vang lên từ đồng hồ trên cổ tay, cô không cần nhìn tên người gọi cũng đã ấn nút nghe như dự đoán trước rồi

”Xin chào ! Người ngài tìm hiện không ở đây”

Một tiếng cười nhẹ vang lên, sau đó là giọng nói ôn hòa của người thanh niên cất lên “ Vậy phiền tiểu thư báo giúp, tiểu nhân Diệp Vĩnh Thành đã đứng ở trường của tiểu thư Vĩnh Cơ đang theo học”

”Tiểu thư quý tộc không rảnh rồi gặp mặt một tiểu nhân nho nhỏ đâu a... cô ấy rất bận”

Tiếng cười của người thanh niên càng thêm vui vẻ hơn và mềm mỏng đi nhiều “ Nương nương, ngài đang ở thư viện đúng không, tiểu nhân đã đi đến trước cửa thư viện đón ngài rồi đây”

Sau đó Hà Vĩnh Cơ quay đầu lại liền phát hiện một người thanh niên điểm trai đang chậm rãi đi vào. Cô tất âm thầm phát ra ở đồng hồ, nhẹ đóng sách lại đưa về vị trí cũ, vừa đi vừa lầm bầm “ Quá chậm a... bốn cung đã đọc hết cả sách của thư viện này rồi Vĩnh Thành tiểu tử, chờ đợi lâu quá nhàm chán mà”

Diệp Vĩnh Thành cười cười sùng nịnh cảm lấy bàn tay mềm nhỏ của cô “ Xin lỗi nhiều, Vĩnh Cơ đừng giận anh, hôm nay anh phải kiểm tra qua môn nên mới đến muộn”

”Xin lỗi suông không được, phải đền cho em cái khác” Hà Vĩnh Cơ nắm lại tay anh sau đó cả hai từ từ ly khai. “ Em muốn đến thư phòng cha anh đọc mấy cuốn sách lịch sử. Sách ở trường và thư viện thành phố em đọc xong hết rồi, muốn xem cha anh có giữ sách lịch sử nào hay hơn không”

Diệp Vĩnh Thành liền gật đầu đáp ứng “ Không thành vấn đề, bây giờ em có muốn đi luôn không, cha anh cũng lâu rồi chưa chơi cờ với em nên ông rất ngứa tay”

”Ha ha ha...” Hà Vĩnh Cơ quay sang nhìn anh cười cười tinh nghịch “ Cha anh toàn đánh thua em thôi, ông có chơi mấy năm rồi chẳng lên tay chút nào”

Diệp Vĩnh Thành nhớ đến vẻ mặt đen sì thua 17 trận liên tiếp của ông không khỏi phì cười theo “ Đúng vậy a... chỉ là đưa 5 quân thắng hàng nhau là thắng mà mãi cũng chưa thắng được em, cũng do em cho ông ấy chơi trò lạ quá mà”

Trò chuyện rất nhanh đã đến nhà chính Diệp gia. Lúc Hà Vĩnh Cơ đi vào thì Diệp Chính đang làm công việc ông vốn rất thích - tỉa cây cảnh

Nhìn thấy Hà Vĩnh Cơ đi vào ông liền dừng động tác dùng con dao nước dĩa nặng của mình lại ngẩng đầu lên nhìn cô.

”Vĩnh Cơ con bé này, lâu rồi không thấy cháu sang chơi, ta mới làm một bàn cờ 500 ô rất đẹp có muốn đấu với ta một ván không.”

Vĩnh Cơ lại gần Diệp Chính cười híp mắt hơi làm nũng “Chú Chính, cháu sắp có một kỳ kiểm tra môn lịch sử mà sách thư viện trường cháu đọc hết rồi chẳng tìm được đề tài nào hay để viết luận cả. Nên hôm nay cháu qua để chiếm tiện nghi thư phòng chú một chút. Cháu hứa sẽ chỉ xem sách và xem sách thôi không động lung tung ở đâu cả. Tìm được sách ưng ý rồi cháu ra chơi cờ với chú có được không?”

Nhìn cô nhóc Hà gia làm nũng mình Diệp Chính không khỏi bất đắc dĩ bật cười xoa xoa đầu cô “Thành thiếu nữ rồi còn thích làm nũng, nếu tối nay người ở lại ăn cơm với trẫm, trẫm sẽ suy xét ban đặc ân cho người được quyền tiến cung xem tấu chương tùy ý. Sao hả?”

Vĩnh Cơ liền vui vẻ cong cong đôi mắt như trăng khuyết cười sáng lạn “ Tuân lệnh Bệ hạ, nô tỳ xin tiếp chỉ, tạ ân điển Bệ hạ vạn tuế trường tồn thọ tỷ nam son a..”

Sau đó vui vẻ theo Diệp Vĩnh Thành lên lầu đến thư phòng khiến Diệp Chính không khỏi phì cười vì sự đối đáp nhanh chóng uyển chuyển của cô.

Thư phòng Diệp gia rất rộng, rất nhiều sách quý mà Diệp Chính tự tay sưu tầm. Có những quyển có thâm niên hơn 1000 năm ông cũng có được nhờ một số mối quan hệ đặc biệt. Sở thích sưu tầm sách quý của Diệp Chính hầu như mọi người đều biết, vì vậy nếu có chuyện gì nhờ Diệp gia giúp đỡ, chỉ cần hần mang đến một quyển sách đủ làm Diệp Chính yêu thích, ông sẽ không ngại ra tay.

Hà Vĩnh Cơ lướt đôi tay trắng nõn trên mấy quyển sách cô tìm được, tựa người vào cửa sổ vị trí cô yêu thích mà tìm điều mình muốn.

Diệp Vĩnh Thành nhìn cô gái mình yêu chăm chú đọc, tâm không khỏi mềm mại thêm vài phần. Ôn nhu đặt một đĩa trái cây và nước hoa quả trước mặt cô rồi bản thân cũng đi tìm sách đọc tránh quấy rầy cô mất tập trung.

Không gian im ắng lắng đọng chỉ còn lại tiếng giờ sách lật soạt và tiếng thở nhẹ nhàng của cả hai. Không ai nói một câu cũng chẳng ngồi gần nhau nhưng hài hoà vô cùng.

Diệp Vĩnh Thành đang chăm chú đọc một quyển truyện trinh thám rất hay về người có dị năng quý hiếm bị giết chết, thì bỗng cảm nhận được một bóng hình nhỏ đang dần bao trùm lấy mình.

Nghi hoặc ngẩng đầu lên thì đôi môi thiếu nữ ấm áp mềm mại đã chạm vào môi anh. Mở to mắt ngạc nhiên và xen lẫn chút vui sướng. Diệp Vĩnh Thành định ghi đầu cô xuống ý đồ một nụ hôn sâu hơn thì Hà Vĩnh Cơ đã nhanh chân lùi ngay lại, cầm theo mấy quyển sách nháy mắt tinh nghịch.

”Mau mau đi theo em bồi cha anh đánh cờ thôi a... em định mượn mấy quyển này về nghiên cứu nên sẽ nhẹ tay hơn cho cha anh vui về... nhanh nào”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Ngoại Truyện Vĩnh Cơ (2)

Một cô gái nhỏ vui vẻ từ trên xe xuống trước một toà biệt thự của Hà gia, chàng trai trong xe hình như nói điều gì đó với cô khiến cô cười khúc khích không ngừng.

Một cái vẫy tay lưu luyến chào tạm biệt, chiếc xe vẫn đậu ở đó đợi cô gái đi hẳn vào nhà an toàn mới lái xe phóng đi. Chiếc xe trượt điện cao tần lao vun vút chẳng mấy chốc chỉ còn một màu đỏ của đèn lưu lại trong tầm mắt.

Vui vẻ ngâm nga một khúc bằng âm mũi, cô gái đi ngang qua phòng khách thì thấy hai bóng người đang ngồi đó. Cô nhẹ nhàng đi vào chào hỏi “Mẹ, con về rồi” bà gật gù đầu với người còn lại.

”Ừm, 'ông ta' vẫn thực thích con” Một câu nói vừa là hỏi vừa khẳng định từ miệng của người phụ nữ ngoài 40 nhưng vẫn vô cùng trẻ trung quý phái phát ra, cô nhẹ đáp “Vâng. Con chơi cờ với chú Chính cả chiều”

Gật đầu hài lòng người phụ nữ liền phát phát tay “Lên phòng nghỉ đi”

Cô vâng lời xin phép sau đó liếc thoáng qua cô gái ngồi phía trước đang chăm chú xem ti vi “Nhu Bình, mai có kiểm tra môn Năng cao dị năng, lên học bài đi” Sau đó đi thẳng.

Cô gái vừa bị nhắc thoáng nhú mày sau đó cũng xin phép người phụ nữ đi lên lầu.

Đứng trong phòng tắm vịn vòi nước nóng ra bồn, cô vẫn ngâm nga ca khúc kia, nở nụ cười ôn nhu nhưng cảm xúc không đạt đến đáy mắt. Lầm bầm một câu nhỏ “Em gái hư”

Rồi không gian phòng chỉ còn lại tiếng nước chảy cùng tiếng hát của cô. Nhẹ nhàng mà lại có chút kỳ lạ khó hiểu.

Hà Như Bình là em gái song sinh của Hà Vĩnh Cơ. Cô sinh sau chị gái mình 5 phút, nhưng thật lạ là khuôn mặt của cả hai chỉ giống nhau 5 phần mà thôi. Hà Vĩnh Cơ xinh đẹp dịu dàng thoát tục với mái tóc dày hơi xoăn màu nâu nhìn cực giống một con búp bê.

Còn Hà Như Bình lại có một mái tóc nâu mượt mà ngắn đến ngang lưng, xinh đẹp theo kiểu một cô gái có chút kiên cường tự chủ.

Vì vậy đặt hai cô gái cạnh nhau, thật khó để có ai bảo cả hai giống nhau quả thực là chị em sinh đôi.

Lúc Hà Vĩnh Cơ tắm xong đi ra thì em gái đang ngồi vào bàn học bài rồi. Cong cong đôi mắt như trăng khuyết đêm, giữ nụ cười thường trực trên môi vào bàn học của mình.

Học xong bài, Hà Như Bình chẳng nói chẳng rằng leo lên giường mình trùm chăn bắt đầu ngủ để mặc chị gái thích làm gì thì làm.

Thấy em gái đi ngủ, Hà Vĩnh Cơ liền với tay tắt đèn phòng, mở đèn bàn của mình lên tiếp tục đọc sách đã mang về hôm nay.

Đến lúc này, vẻ mặt của cô mới có sự thay đổi. Rõ ràng khoé miệng vẫn nhếch lên như đang cười nhưng thần tình và đôi mắt vô cùng lạnh lẽo. Lật nhanh trang giấy như điều cô vẫn thường làm chẳng quan tâm Hà Như Bình có khó chịu hay không, như thể tìm kiếm điều gì gấp gáp, khoé mắt cô dần dần hiện lên chút hưng phấn nhàn nhạt.

Rất nhanh xem xong 3 cuốn sách, nở nụ cười thực sự thoả mãn. Đôi mắt ánh lên chút tàn khốc, cô vừa lòng cất sách vào không gian rồi leo lên giường đi ngủ.

Nằm trong chăn, cơ thể cô tự nhiên run lên từng đợt. Nằm nghiêng người sang một bên, cô co cơ thể lại hai tay bắt chéo, một tay ôm lấy sườn, một tay ôm lấy vai. Đôi mắt trong đêm không hề nhắm loét lên ánh sáng kỳ dị, miệng không tự chủ nhếch lên phần khích cô càng run rẩy giữ dội hơn.

Hà Như Bình nằm ở giường gần đó co mình lại trong chăn hơi run rẩy theo. Chị gái cô lại bắt đầu rồi, đúng là một kẻ kì dị đáng sợ sau vỏ bọc ôn nhu.

Một buổi sáng sớm 1 tháng sau đó, Hà Vĩnh Cơ tay đeo đồng hồ đang kết nối với một người, vừa đi cô vừa trò chuyện.

”Em đến rồi a... phong cảnh ở đây rất đẹp, con người cũng thân thiện, anh đừng lo nha Vĩnh Thành”

Giọng của người con trai trong thiết bị âm tần nhu hoà hơn vài phần “Vĩnh Cơ, nhớ chơi đùa phải cẩn thận một chút, biện hộ chuyên đề xong anh sẽ qua đón em”

Hà Vĩnh Cơ nhìn tờ giấy trong tay tiếp tục dẫm lên con đường đá điểm rêu tím trả lời lại “Vậy khi nào anh qua? Để em đến những chỗ nào không đẹp lắm chơi đợi anh rồi hai đứa cùng đi sau”

Diệp Vĩnh Thành nghĩ nghĩ một chút rồi báo cô “Em cứ đi chơi đi, chiều anh sẽ qua đón rồi đưa em đi ăn luôn. Nhớ nếu gặp gì không hay, đập vỡ vòng tay anh đưa em em sẽ được bảo hộ trong lòng laze 2 tiếng trước khi anh gọi người đến giải cứu kịp, hiểu không”

Hà Vĩnh Cơ bật cười bất đắc dĩ. Đáp ứng rồi tắt máy. Thu lại nụ cười trên môi cô đã đứng trước một ngôi nhà cổ khuất sâu trong thành phố.

Nhéch lên lần nữa khoe miệng, Hà Vĩnh Cơ tự nhiên đi vào ngôi nhà cổ. Một người phụ nữ trung niên đang quét sân nhìn thấy cô không khỏi sững sờ liền hỏi “Cô là ai? Có việc gì?”

Hà Vĩnh Cơ nhìn người phụ nữ một lúc sau đó mới cất tiếng lạnh nhạt “Đồng gia có nhà không?”

Người phụ nữ nhui nhủ mày đánh giá Hà Vĩnh Cơ một lúc mới chịu mở miệng “Cô tìm ngài Đồng có việc gì? Để lại lời nhắn rồi đi đi. Không phải ai ngài Đồng cũng gặp. Thật vô phép tắc”

Hà Vĩnh Cơ không nói gì trực tiếp bỏ qua người phụ nữ trung niên đi thẳng vào nhà. Người phụ nữ liền giật mình chạy theo “Đồ vô phép tắc kia cô làm gì vậy hả? Ai cho cô tự tiện...”

”Được rồi...”

Một giọng nói già nua vang lên, người phụ nữ quay đầu lại thấy một ông lão vừa ở ngoài trở về, liền cầm túi giúp ông miệng không nói câu nào nữa.

Ông lão híp mắt nhìn Hà Vĩnh Cơ đứng trong cửa nhà mình liền đuổi người “Đi đi, ngôi nhà này chẳng có buôn bán hay có gì cần bán cả cũng không nghe tiếp thị”

Sau đó đi vượt qua Hà Vĩnh Cơ đi vào trong. Nở một nụ cười trầm ngâm, cô chậm chạp cất lời “Ta đến lấy một chiếc hộp gỗ tổ tiên người cất giữ. Đồ không phải của mình, thì nên trả lại cho chủ nhân thực sự”

Ông lão lập tức dừng cước bộ quay đầu lại. Lần nữa híp mắt đánh giá cẩn thận cô gái vô lễ “Cô nói gì?”

Hà Vĩnh Cơ cười khẩy tiến tới chiếc bàn uống trà. Tự rót cho mình một ly rồi tao nhã uống sau đó mới chậm rì rì nhàn nhạt liếc mắt về phía ông lão.

”Chiếc hộp gỗ màu đỏ như máu Đồng gia người cầm bao nhiêu năm, mau đem trả cho ta”

Đến đây thì ông lão thực sự giật mình “Cô.... cô là.....”

Hà Vĩnh Cơ đặt tách trà xuống bàn, đi về phía ông lão, trong căn nhà im ắng chỉ độc nghe thấy tiếng gót giày của cô cộc cộc vang lên. Lúc đến gần sát ông lão cô dừng lại nở nụ cười tiêu ý không chạm đến đáy mắt nhẹ nói rõ ràng từng chữ một

”Đồng gia. Ngoan ngoãn giao chiếc hộp máu ra đây trước khi ta lấy sợi tóc của cháu người làm vật liệu cho ấn chú. Hãy tin ta nếu bây giờ người không giao ra, sau này người sẽ phải khóc cầu xin ta đừng phá huỷ ngôi nhà này cũng như... đem cháu của người đi mãi mãi không quay trở lại.

Đến lúc đó, cho dù dâng lên 10 cái hộp giống vậy cũng vô dụng mất rồi”

Mồ hôi lạnh trên trán ông lão chảy từng giọt từng giọt. Cô ta là ai mà có thể biết chiếc hộp Đồng gia đang cất giữ?. Tuy cô ta xưng hô rất vô lễ nhưng không hiểu sao ông vẫn cảm thấy thật áp bức không sao phản nộ lên được.

Run giọng một chút ông mới cẩn thận cất tiếng “Cái đó bị khoá rất chắc bằng ấn ký. Cô sẽ không mở được dù có nó trong tay đi nữa”

...

Nở nụ cười càng sâu hơn, Hà Vĩnh Cơ áp sát mặt gần vào tai trái của ông lão, sau đó thầm nói một câu khiến ông thực sự cứng họng chết lặng hồi lâu.

”Sao các người có thể mở được khi nó chỉ có thể suy chuyển do chính chủ nhân của mình viết ấn giải? Hừm... ta tin người cũng đọc được ấn ký trên đó chỉ là không hiểu giải khai như thế nào mà thôi..

Dầu sao nó sẽ chỉ đợi ta đến mang nó đi và sử dụng nó.

Đợi một mình chủ nhân chân chính của nó không phải người hay ai.

Đợi một mình Cổ Minh Hi này mà thôi”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Có Muốn Đi Theo Ta Hay Không?

Cô có nhầm không? Thăng bé lấm lem chút bẩn thỉu đó là Minh Tu??

Thật cmn quá sức huyền huyền rồi mà. Sao càng lúc cô lại càng đụng phải mấy con quái vật từng -đụng chạm dịu dàng- đến cơ thể và tâm hồn nhỏ bé của cô vậy???

Nhớ lại một chút ký ức thăng nhóc xấu xa này từng làm gì với mình, Diệp An không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Giật tóc của bà, ngồi lên lưng của bà chìm xuống đất mặc bà đây giãy dụa. Phóng ra Kim hệ thành những mũi dao nhọn rồi như vô tình gây sát thương lên cơ thể của bà chơi trò mèo vờn chuột.

Hừ. Chẳng phải chỉ là Cổ Minh Tuyền bị ghen tuông làm mờ mắt mới nộ khí sung thiên với đám người Cổ Diệp Ninh thôi sao. Những lúc đó đáng lẽ mấy đứa nhóc con các người phải thật đáng yêu nghiêng nghiêng đầu hỏi bà đây “Chị gái chị bị sao vậy, đừng tức giận nữa có được không, tụi em sẽ sợ đó”

Chứ không phải như tiểu sát thần hành bà đây mất đi cả nửa cái mạng, lại còn học theo người lớn -nở trên môi nụ cười châm chọc- mà nhìn bà thê thảm

Thật cmn khôn kiếp !

Nhớ lại một chút sự việc khiến thái dương Diệp An không khỏi giật giật.

Đây những hắc tuyến trên đầu của bản thân sang một bên. Diệp An nhìn lên sân khấu thấy 3 trận đánh kia cũng chuẩn bị kết thúc, kẻ ước cũng đã có dấu hiệu thần phục.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé gầy yếu trên kia không hiểu sao cô có chút dao động muốn cướp lấy bóng dáng đó về tay.

Chắc chắn là vì linh hồn cô đang kêu gào muốn trả đũa rồi.

Chắc chắn là thế. Cho dù thật mất mặt khi bắt nạt trẻ con nhỏ tuổi nhưng cô không quan tâm a.... Thăng nhóc đó kiếp trước rất tàn bạo mà hành hạ Cổ Minh Tuyền đẩy mọi người đứng đề nó bị lừa.

Đã là đồng bạn của Cổ Diệp Ninh thì dù là một con chó cũng có thể phun ra lửa đấy nha... Thật cmn cay nghiệt cho thành phần tép riu như cô mà.

Những bóng dáng trên sân khấu càng lúc càng ít đi, chỉ còn lại 2 người duy nhất trong đó có Minh Tu. Nhưng kỳ lạ là chẳng ai đến gần nó cả. Chẳng phải là dị năng hiếm mọi người đều muốn sở hữu chẳng ngại bản đây ư??

Thắc mắc của cô lập tức muốn tự mình kiểm chứng, thả tinh thần lực phóng đến bóng dáng kia thì tinh thần lực của cô bị dội lại.

Không tiến nhập được?? Cmn cái quỷ gì vậy a... Gấp gáp đứng bật dậy nhìn đăm đăm về phía tên nhóc đang đứng, cô thử thả một lần nữa mạnh mẽ hơn, quả nhiên vẫn bị dội ngược lại không thương tiếc.

Hai người anh trai ngồi đó bị em gái đứng bật dậy dọa không nhẹ. An An đây là làm sao? Con bé có hứng thú với 1 trong 2 dị năng hiếm bên trên ư? Có cần họ ra tay cướp về không?

Hiểu thái độ của hai người anh trai muốn gì. Cô lắc lắc đầu ý không cần.

Trên sân, không hiểu sao mọi người đều vây xung quanh nhưng không một ai tài nào tiếp cận được cậu nhóc. Cứ cương thế lại gần thể nào cũng lại bị bật ra xa.

Diệp An nhìn nhìn một lúc liền dịu ánh mắt lại thả một tia tinh thần lực vô cùng nhu hoà về phía bức tường vô hình đang bảo vệ thăng nhóc.

Tinh thần lực rất chậm, lại mang theo một sự nhu hoà mà chạm vào chiếc lồng. Gần như ngay lập tức, về mặt vốn lạnh nhạt kia cô thấy nó thoáng dao động.

Vậy là đúng rồi.

Từ tia tinh thần lực đó, cô để đầu sợi chạm vào lồng phân tán ra bao quanh nó, vận chuyển thứ ấm áp kia không ngừng.

Bỗng cô cảm nhận được dao động cảm xúc của thằng nhóc.

Nó đang đau đớn, hoang mang vì những gì từng xảy ra với nó, thằng bé đã bị bỏ đói lâu rất nhiều lần, tra tấn đến cực hạn chịu đựng. Bị hút kiệt máu bao nhiêu lần, cắt thịt bao nhiêu vết lấy mô để một số kẻ cho là nhà nghiên cứu kia phân tích lấy dị năng đem thành nhân bản. Bị hành hạ tra tấn 12 năm trời ngay từ khi sinh ra, đen đủi bị một cỗ máy dò dị năng từ bụng mẹ chỉ điểm mà bắt đi. Nên khuôn mặt thằng bé cực kỳ vô cảm, nó đã nếm trải quá nhiều điều khủng khiếp đến mức nó không biết điều gì là bình thường nhất của một con người. Cho đến khi Lam Dực phát hiện và mang nó đi theo nửa năm nay.

Phấn nộ !

Diệp An phấn nộ thực sự. Cô gầm lên một tiếng nhỏ giận giữ, sau đó mắt lạnh chậm rãi mà vững vàng đi về phía sân khấu.

Sợi tinh thần lực của cô vẫn bao quanh thằng bé. Thằng nhóc kia dù có phải kẻ đã từng làm cô bị thương hay không. Nhưng ở thời không này, cùng một gương mặt nhưng số phận lại hoàn toàn bị thảm khiến cô muốn được một lần cố gắng cho nó cảm nhận sự ngông cuồng của bản thân Minh Tu cô từng biết.

Trẻ nhỏ đáng lẽ ra phải được yêu thương chứ không phải vì mang trên mình dị năng như một lời nguyên rủa mà sống kiếp người súc sinh không bằng, mặc những kẻ cho là có thể lực mạnh mẽ tước đoạt quyền được làm một con người bình thường.

Như một nữ thần cao cao tại thượng bước đến. Rất nhiều kẻ nhìn thấy cô đều tự lui sang một chút nhường đường xem cô định làm gì.

Gương mặt không mang chút cảm xúc nhìn dao động tinh thần lực xung quanh những kẻ bao vây chiếc lồng đang có những cảm xúc bản thủ đầy tham vọng. Chắc chắn thằng nhóc này biết có thể mình sẽ lặp lại kiếp sống đó một lần nữa nếu có một kẻ mới nó phải nhận làm chủ nhân nên mới có thần sắc như vậy.

Đứng ở đầu nguồn tinh thần lực bao quanh chiếc lồng vô hình. Cô nhẹ nói “Có thể cho ta vào không”

Gương mặt gầy gò của Minh Tu ngược lên nhìn cô, đôi mắt vẫn vô hồn mà nhìn như vậy.

Sau đó bỗng cô nở một nụ cười như gió xuân ấm áp, tự nhiên bước đến như chưa hề có gì ngăn trở.

Chiếc lồng biến mất.

Cô lập tức dùng dị năng tinh thần mạnh mẽ mà khôn khéo áp chế suy nghĩ muốn bước tới tranh đoạt của những kẻ xung quanh. Khiến bọn họ bị cường ghênh đứng im lại chỉ đơn giản cho rằng mình không muốn lên đó và những kẻ khác cũng vậy.

Không gian bỗng không một tiếng động, tất cả đều nhìn theo hướng cô gái mặc chiếc váy màu tím kia.

Đứng trước mặt kẻ khế ước. Cô không cúi đầu cho bằng thằng bé, cũng không thể hiện thái độ nhu hoà gì, mà chỉ ngắn gọn một câu “Muốn đi cùng với ta không?”

...

Thật lâu, lâu đến mức mọi người tưởng như thân thể cô sẽ giống như những kẻ trước tiếp cận đều bị đánh bay ra ngoài thì thằng nhóc có chút bản thủ kia mới động đậy. Cụp đôi mắt lại khép hờ, người từ từ quỳ xuống một chân, tay phải gầy gò đặt lên ngực trái, đầu cúi xuống cất giọng trẻ con khàn khàn không hợp tuổi.

”Nguyên theo chủ nhân phục vụ, thề mãi mãi trung thành với người”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Không Đơn Giản

Nhìn diễn biến xảy ra trên kia, khoe môi của kẻ đeo mặt nạ bạc không khỏi nâng lên nhìn Diệp An đầy hứng thú.

Bây giờ thì hẳn đã có thể hoàn toàn xác định cô gái nhỏ kia có dị năng Tinh Thần hệ. Rất táo bạo không sợ bại lộ dị năng trước tất cả những kẻ ở đây mà thu phục khế ước bướng bỉnh kia, không khỏi tạo cho hắn một chút tò mò.

Bây giờ những kẻ mang dị năng quý hiếm tránh xã hội như tránh vật tà ác nhất họ biết. Không còn muốn công khai tự hào dị năng của mình nữa mà sẽ nguyện phệ nó đi để trở thành người bình thường.

Những kẻ có dị năng quý hiếm trong vòng 200 năm trở lại đây được cả thế giới săn tìm thềm khát. Khiến chúng càng ngày càng thu hẹp do bị lợi dụng và ép buộc quá nhiều. Chúng nguyện để dị năng ngủ yên không bao giờ muốn sử dụng nó để có được một cuộc sống bình thường.

Còn vì sao chúng nhảy bèn cảm nhận được, thì chỉ có thể do những kẻ mang dị năng hiếm đó sở hữu trí tuệ cực cao mà thôi.

Chính vì vậy những cỗ máy dò tìm dị năng được phát minh, cài vào tất cả những khu bệnh viện khám thai sản nhằm siêu âm ra đứa bé trong bụng kia tương lai sẽ có dị năng gì để quốc gia tiện nghi đặc biệt chú ý.

Đương nhiên đứa trẻ nào cũng phải trải qua kỳ kiểm trắc dị năng khi chúng đủ 12 tuổi dù đã xúc phát hay chưa xúc phát. Ở Nam Đại Lục này máy kiểm trắc dị năng bào thai đã có từ 50 năm trước. Chẳng lý do gì có thể để lọt được một kẻ có dị năng hiếm như cô gái tên Diệp An kia cả.

Híp mắt nhìn cô đi về phía dãy bàn của mình, theo sau là khế ước mới thu phục không khỏi khiến nhiều kẻ đặc biệt nhìn theo vì họ biết khế ước kia cực tuyệt để mọi dị năng giả tiếp cận mình bằng lòng bảo hộ vô hình. Vậy mà cô gái nhỏ nhắn nhìn qua yếu ớt kia lại làm được.

Gỗ gõ nhịp ngón tay xuống mặt bàn, hần ngoắc ngoắc ngón tay để Kim Ảnh vô thanh vô thức xuất hiện bên cạnh mình thăm thì đôi câu. Kim Ảnh nghe xong mệnh lệnh liền lập tức biến mất.

Khi hần xuất hiện lại thì đã có mặt ở sân khấu rồi. Ho nhẹ một tiếng, phạn làm dẫn chương trình của hần liền bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh chủ nhân.

”Thưa quý vị may mắn đã sở hữu được một khế ước dị năng hiếm từ Lam Dục. Hẹn quý vị đầu tuần tới đến địa điểm này tham dự một bữa tiệc thân mật do chính chủ nhân của biệt thự cổ chúng tôi làm chủ. Chúng tôi sẽ gửi thư mời đến cho quý vị sau. Tiếp đến, mời quý vị quan sát các vật phẩm khác”

Diệp An chẳng buồn quan tâm trên kia có chuyện gì đang xảy ra. Cái cô quan tâm là thằng nhóc đang đứng sau lưng cô mà dù nói kiểu gì nó cũng không chịu ngồi xuống.

Xoa xoa hai thái dương. Cô thật có một xúc động muốn cầm cái gì đó để đập. Sắp phát hoá rồi a.... nhận mình làm chủ nhân tại sao lại chẳng nghe lời chút nào vậy?

”Thưa tiểu thư, có thể cho tôi được phép mời tiểu thư đây một ly không?”

Người đến là một thiếu gia trẻ tuổi ôn nhuận như ngọc, miệng nở một nụ cười thân thiện toả ra ánh hào quang vạn trượng.

Sắp chói lòe mù mắt cô rồi có được không??

Có thể do đã có “khá nhiều kinh nghiệm” ăn đau thương từ các mỹ nam. Diệp An cũng tự nhiên sinh ra miễn dịch đối với họ.

Cô thực chẳng yêu thích nổi những kẻ mang vẻ bề ngoài điển trai ôn nhuận như Triệu Lâm. Tuy vậy, vẫn nở một nụ cười xã giao, Diệp An đứng dậy tay cầm cốc rượu cùng với hần.

Thấy cô đáp lại, anh ta nở một nụ cười càng vui vẻ hơn sau đó tự giới thiệu mình “Chào Diệp tam tiểu thư, hân hạnh được làm quen với cô. Tên tôi là Sở Trác Nghiễm, hiện nay có một vài hạng mục đầu tư vào thị trường tại thủ đô nên đã từng qua Diệp thị mời hợp tác. Có đúng không Diệp đại thiếu?”

Diệp Kiến Nguyên nghe đến nhắc tên mình cũng đứng dậy bắt tay xã giao với anh ta “Đúng thế Sở đại thiếu, những hạng mục anh nhận đầu tư luôn luôn phát triển rất tốt khiến tôi thực sự ngỡ ngàng. Hợp đồng giữa Diệp thị và Sở thị đều đã xong, hôm nay tôi đã cho trợ lý chuyển văn kiện về Sở thị rồi”

Sở Trác Nghiễm khoe mắt thể hiện càng vui mừng liền cùng ly uống cạn với Diệp Kiến Nguyên 1 ly nữa.

Trong lúc cả hai người bàn chuyện làm ăn, Diệp An liền quay sang hỏi Diệp Viễn Thiếu “Anh hai, Sở Trác Nghiễm kia rất giỏi?”

Diệp Viễn Thiếu đang chăm chú nghe đối thoại của anh cả cũng dừng lại mà trả lời câu hỏi của cô “Đúng vậy An An. Sở gia kia cũng là một đại gia tộc như Diệp gia vậy. Họ chủ yếu phát triển về mảng khách sạn lớn và khu nghỉ dưỡng. Các dự án họ đầu tư vào luôn thành công 100% và mang lại lợi nhuận không lồ cho Sở thị. Sở Trác Nghiễm học chuyên ngành về kinh tế với vốn kiến thức rất rộng và khéo ăn nói nên Sở thị phát triển rất tốt.”

”Vậy sao. Em cứ nghĩ những người bề ngoài giỏi che giấu như Triệu Lâm đều sở hữu một nụ cười tiêu chuẩn như vậy chứ”

”An An, Sở Trác Nghiễm là một người đứng đắn, không có tin đồn trăng hoa gì cũng rất giữ chữ tín, nếu có thể anh và anh cả cũng mong em có thể kết giao bạn bè với anh ta”

Diệp Viễn Thiếu đã nói nên kết giao thì cô cũng chẳng có vấn đề gì từ chối. Cả hai anh trai của cô lẫn lộn ngoài thương trường từ lâu, kiểu người nào cũng từng thấy qua, nếu cả hai người đều nói vậy thì cô hoàn toàn có thể an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Diệp Hoa Thăm Dò

“Nếu Sở đại thiếu không chê thì tôi hân hạnh được ghé qua”

Tiếng cười có chút vui vẻ từ Diệp Kiến Nguyên và Sở Trắc Nghiêm khiến không khí dễ chịu hơn rất nhiều so với mấy kẻ đến uống vài ly xã giao trước. Được một lát, Diệp Kiến Nguyên quay sang hỏi Diệp Viễn Thiếu và Diệp An.

“An An, Tiểu Viễn. Tối ngày kia cả hai có muốn đi cùng anh đi ăn không. Sở đại thiếu có lòng mời chúng ta đến nhà hàng Sở thiếu mới đầu tư ném thử một chút”

Diệp Viễn Thiếu cup mắt xuống nghĩ nghĩ một lúc mới trả lời “Em không có vấn đề gì. An An cũng vậy”

“Vậy được. Sở đại thiếu. Hẹn tối ngày kia gặp lại” Diệp Kiến Nguyên bắt tay chào tạm biệt sau đó mới ngồi xuống cạnh Diệp An nhẹ giọng trình bày “Sở Trắc Nghiêm có hệ thống nhà hàng khách sạn khu nghỉ dưỡng trải khắp Nam Đại Lục và Tây Đại Lục. Sắp tới sẽ vươn sang Đông Đại Lục. Kết giao với hắn chúng ta không hề thiệt một chút nào mà còn có thể thuận lợi xâm nhập thị trường mới hơn nếu có Sở thị giúp đỡ”

Diệp An nghe xong gật gù đầu “Em cũng đã nghe anh hai nói qua rồi. Anh, chúng ta có thể về được chưa em rất buồn ngủ rồi a..”

“Được rồi. Để anh đi gọi cha rồi chúng ta về nhà” Nói xong, Diệp Kiến Nguyên liền đứng dậy đi về phía Diệp Vĩnh Thành cách đó không xa.

Khi mấy người Diệp An về đến nhà thì thấy Hà Như Bình và Diệp Hoa đang ngồi ở phòng khách nói chuyện. Diệp An gật đầu một cái coi như chào hỏi sau đó liền đi về phòng của mình.

Lúc cô đang chuẩn bị cởi váy đi tắm thì cảm nhận được một tinh thần lực lại gần phòng mình. Cô liền ngừng động tác đi về phía cửa, người bên ngoài chưa kịp gõ thì đã thấy cửa đã mở rồi. Diệp An cất tiếng nhàn nhạt “Có chuyện?”

Diệp Hoa đứng đó ngấy người một lúc mới mở miệng “Có thể nói trong phòng được không?”

Diệp An nhún nhún vai tùy ý cô ta sau đó đóng cửa lại đi ra ngoài ban công ngồi lên chiếc sofa mềm mại và rót cho mình một tách trà.

Diệp Hoa cũng ngồi xuống đối diện, không làm thêm việc gì thừa thãi liền vào luôn chủ đề chính “Tại sao lại hủy hôn với Triệu Lâm? Không phải chị rất yêu anh ta sao?”

Diệp An chậm rãi rì rì uống ly trà như khi đối mặt với Triệu Lâm, đặt tách trà xuống mới chống tay lên thành ghế nghiêng người lười biếng.

“Đó không phải là điều cô muốn sao? Đỡ mất công cô ngày ngày diễn vai Tiểu Bạch Liên hồng cho hắn ta thích cô. Chi bằng tôi thành toàn cho hai người. Tôi đỡ một nửa hai người cũng đỡ phải diễn trò với tôi”

Diệp Hoa nhíu mày đánh giá Diệp An. Khí chất và cả thái độ rất khác so với trước đây. Tuy vẫn kiêu ngạo như trước nhưng không còn kiêu nóng nảy mất kiên nhẫn mà mắng chửi cô ta nữa. Điều đó khiến Diệp Hoa thực sự ngạc nhiên.

Cười nhẹ một tiếng, cô ta thông thả rót cho mình một ly trà “Chị thay đổi rất nhiều”.

Đặt lên môi nhẹ nhấp một ngụm, cô ta nhìn thẳng vào Diệp An rồi cũng nở nụ cười như thế mà khen cô một câu “Rất chín chắn. Không còn bốc đồng mặc tôi châm hỏa. Diệp An, tôi thực không biết ý định của chị đẩy hôn sự cho tôi với mục đích gì. Nhưng diễn biến những ngày vừa qua đối với tôi, có lẽ phải suy xét lại cẩn thận cho tương lai tránh để chị dắt mũi.”

Nói xong cô ta liền đứng dậy ly khai. Nhìn người đã khuất sau cánh cửa và tinh thần lực di chuyển xuống dưới nhà, Diệp An trầm ngâm nhìn ly trà vừa uống của Diệp Hoa, lập tức nước dần dần bị kết băng. Kế tiếp là khí lạnh bao quanh cái ly khiến nó có vẩy băng li ti bên ngoài. Càng lúc càng đậm đặc sau đó vỡ vụn. Hoá thành khí mà biến mất vô tung vô ảnh.

Diệp An vẫn ngồi đó, trầm ngâm nhìn ly trà vừa biến mất mà suy tư.

Bỗng sau lưng cô xuất hiện một bóng người, khỏi cần quay đầu lại cô cũng biết đó là ai. Cô chậm rãi hỏi “Tên người là gì”

“Không có” Tiếng trẻ con khàn khàn cất lên đều đều như một cỗ máy khiến cô không khỏi nhíu mày. Đứng dậy đi vào trong nhà cô liền gọi đứa nhỏ đi theo mình.

Đóng cửa ban công lại và kéo rèm. Tùy tiện ngồi xuống một chiếc ghế trong phòng cô mới hỏi tiếp “Bao nhiêu tuổi?”

“13”

”Nhớ mình từng sinh ra ở đâu không?”

”Thị trấn bia rừng đảo S Đông Đại Lục”

Không ngoài dự đoán của cô thằng nhóc này sinh ra ở Bắc Đại Lục hoặc Đông Đại Lục. Dấu sao hai đại lục đó xuất hiện dị năng hiếm nhiều nhất thế giới rồi.

”Ta biết ngươi bị bắt đi từ nhỏ, biết những cay đắng ngươi từng trải qua, biết rõ cả sự phẫn nộ và cô đơn của ngươi khi ta thăm dò cảm xúc của ngươi ở biệt thự cổ Lam Dực. Nếu ngươi nguyện từ nay về sau chỉ nguyện trung thành với ta không bao giờ hai lòng. Ta sẽ trả thù cho ngươi”

Ánh mắt bấy giờ của kẻ khế ước mới có chút dao động. Tuy rất nhỏ nhưng cô vẫn nhìn thấy. Vẫn tiếp tục thả tinh thần lực dò xét dao động của kẻ ước như lúc nó vừa xuất hiện, cô nói tiếp

”Những kẻ khiến ngươi mất đi tất cả cuộc sống của một người bình thường. Ta sẽ giết từng người một giúp ngươi trả thù”

Im lặng một chút, cô vói tay lấy cho mình một ly nước, nhấp nhấp môi.

”Từ giờ ngươi đã là người của ta. Ta không cần biết ở Lam Dực họ dạy ngươi đi theo chúng ta để thăm dò cái gì. Nhưng ta cam đoan với ngươi ta có thể giết ngươi cực kỳ dễ dàng chỉ với một ngón tay nếu ta phát hiện ngươi phản bội”

Bấy giờ, kẻ ước luôn trầm lặng mới ngẩng đầu lên nhìn cô bằng đôi mắt vô hồn khăn khăn nói “Tôi không biết ngài có thể làm gì với những kẻ kia. Nhưng tôi đã phát thệ tuyệt đối trung thành thì sẽ là như vậy. Mệnh của tôi do ngài từ nay định đoạt” Sau đó lần nữa quỳ xuống đưa tay lên ngực cúi đầu cung kính.

Diệp An bảo trì im lặng sau những lời vừa rồi. Cô kẻ thằng nhóc quỳ ở đó đứng lên đi vào phòng tắm. Chẳng mấy chốc tiếng nước xạo xạo chảy ra.

Ngâm mình trong bồn, cô vẫn chưa biết nên làm gì với thằng nhóc này. Nó vẫn chưa hề bị tinh thần lực của ai tác động, những thứ tác động lên nó chỉ có thuốc và thuốc. Những liều thuốc cực mạnh phá hủy tâm hồn và ý chí của nó.

Cô biết thừa nó không thực sự xem cô là chủ nhân chân chính.

Lúc đi ra, cô thấy kẻ ước của mình vẫn giữ nguyên tư thế như lúc cô mới đi vào phòng tắm không chút nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Minh Nhiễm

Nhìn nhìn kẻ ước của mình một chút, cô liền giục nó đi tắm. Cũng may là nó ngoan ngoãn liền làm theo lời cô không nói thêm một câu nào.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa phòng. Diệp An vẫn không ngừng động tác lau khô tóc gọi vọng ra.

”Anh hai, anh vào đi”

Diệp Viễn Thiếu đi vào câu đầu tiên đã nói “Anh đã sắp xếp cho kẻ ước của em nằm ở ngay phòng bên cạnh. Dù nó chỉ là trẻ con nhưng cũng không nên ngủ cùng một phòng với em”

Diệp An nghĩ cũng đúng. Dấu sao bây giờ thằng nhóc Minh Tu này vẫn chưa tin tưởng nhận cô làm chủ nhân, để nó ở bên cạnh vẫn có chút nguy hiểm. Sau này nếu có cơ hội cô sẽ đoạ nó một chút.

Dù gì cô cũng không muốn giấu diếm năng lực của mình với “đồng loại”

Đi đến cửa phòng tắm cô gõ gõ “Quần áo để đây, nhớ thay, bộ kia vứt đi”

Rồi quay người ra gian bên ngoài. Kẻ chưa hoàn toàn tin nhiệm cô, cô cũng chẳng muốn nhiều lời làm gì.

Lúc kẻ ước của cô thay xong quần áo sạch sẽ ra ngoài thì đúng là một trời một vực so với lúc mới về. Làn da trắng nhợt yếu ớt do tiếp xúc với ánh nắng quá ít, cánh tay có kha khá vết xước và sẹo như vết kim châm để lại. Khuôn mặt lầm lì không chút cảm xúc khô khan nhưng cô cũng đủ thấy kẻ ước của mình có gương mặt cũng khá thanh tú, lớn lên sẽ rất đẹp trai.

”Minh Nhiễm, theo anh của ta đi sang phòng bên cạnh ngủ.”

Minh Nhiễm. Cô đã đặt tên cho khế ước của mình. Xui xẻo thế nào hôm nay cô gặp Sở Trắc Nghiệm, lúc muốn đặt tên cho khế ước của mình cũng bị lậm theo tên của anh ta một chút. Thành ra ghép hai cái tên Minh Tu và Trắc Nghiệm lại cô cho ra đời một cái tên mới cô thấy thuận thuận miệng liền chọn.

Cánh cửa phòng bên đã khép lại. Người cũng từ từ đi vào phòng và ngồi xuống giường, cứ ngồi như vậy cho đến lúc cô thấy mệt mỏi tinh thần không muốn quan sát thêm nữa thì bóng dáng kia vẫn chẳng chịu nhúc nhích.

Chắc chắn nó không biết lạ nhà. Có thể khế ước của cô lại đang thấy thất vọng vì không được quan sát nhất cử nhất động của cô mà báo cáo lại cho chủ nhân chân chính thì sao.

Hừm. Chẳng muốn nghĩ nhiều cô nên đi ngủ thôi. Sáng mai cô muốn đến trường học tham quan một chút tương lai 2000 năm sau cái nơi đó sẽ có hình dạng gì.

Lúc Diệp An đã ngủ say. Bóng người phòng bên cạnh bấy giờ mới có động đậy.

Đưa tay sờ sờ lên mặt dây chuyền một chút. Một bảng điện tử laze liền hiện ra trước mặt. Trên bảng viết dòng chữ “Diệp gia chủ nhân mới của người như thế nào”

Ngón tay hơi động đậy vài đường cơ bản trong không trung, một dòng chữ trả lời hiện lên trên đó “Rất thông minh. Không tin tưởng tôi”

Rất nhanh chóng, một dòng chữ khác hiện lên “Bảo vệ cho tốt. Có gì bất trắc nhớ báo”

Sau đó bảng điện tử biến mất. Người ngồi trên giường cũng không nằm xuống mà ngồi im ở đó nhìn ra bên ngoài trời tối đen không thay đổi tư thế cho đến tận sáng.

Ánh mắt vô hồn tối tăm không rõ đâu sẽ đường đi của mình. Đi theo Diệp gia liệu có phải là lựa chọn đúng đắn.

Khi cậu đang bị giam lỏng trong căn hầm dưới đất hơn 10 năm trời, cậu đã nghĩ mình là heo chó súc sinh mới cùng một hình hài, cùng có chân tay giống nhau nhưng bị đối xử khác biệt.

Cho đến một ngày năm 12 tuổi cậu trốn đi. Bị chúng lòng bắt, thả động vật biến dị truy lùng ép cậu rơi xuống biển sâu. Cậu mới thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đến Trường Học

Sáng sớm dậy mở cửa phòng, Diệp An đã thấy Minh Nhiễm đứng đó nhìn trân trân vào cô. Đúng hơn là nhìn vào một điểm trên cánh cửa để đúng lúc khi cô mở ra sẽ thấy như là nó đang nhìn cô vậy.

Hay lắm thẳng nhóc khôn lanh.

Diệp An dậy sớm xuống dưới lầu thấy Diệp Viễn Thiếu đang ngồi ăn sáng và xem tin tức kinh tế chiếu ra từ đồng hồ đeo tay.

”Anh hai, sớm” Diệp An ngồi xuống đối diện anh bắt đầu dùng bữa sáng người làm đang dọn lên. Còn Minh Nhiễm vẫn như chiếc bóng đứng sau lưng cô.

Diệp Viễn Thiếu thấy em gái dậy sớm không khỏi ngạc nhiên “An An sao không ngủ thêm chút nữa?”

Cô cắn một miếng bánh thơm phức béo ngậy, híp mắt hài lòng mới trả lời “Hôm nay em đi học lại. Ở nhà lâu muốn mốc người rồi” Cô đặt chiếc bánh xuống, không ngẩng đầu lên mà nói “Minh Nhiễm, ngồi xuống cạnh ta dùng bữa sáng.”

Minh Nhiễm vẫn dùng thanh âm đều đều đó mà trả lời “Nô lệ không bao giờ được phép làm hành động gì ngang hàng với chủ nhân”

Diệp An cau mày quát “Mệnh lệnh của chủ nhân là tuyệt đối. Đến ta ra lệnh người còn không chấp thuận thì người xưng nô lệ với ta làm cái quái gì hả. TA BẢO NGƯỜI NGỒI XUỐNG”

Người làm nghe thấy đều không khỏi giật nảy mình. Tiếng quát của tam tiểu thư đã lâu rồi họ chưa được nghe thấy khiến họ cứ ngỡ cô đã đổi tính. Sau buổi sáng hôm nay họ mới hiểu, cô không hề đổi tính chỉ là thu liễm một chút, đừng phải chuyện thực sự bức mình cô mới phát hỏa mà thôi.

Đến lúc này, Minh Nhiễm mới ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh cô. Chậm chạp cứng nhắc ăn bữa sáng mà cậu chưa bao giờ biết tới. Kể bị giam cầm từ nhỏ như cậu. 1 ngày chỉ được ăn một bữa vào lúc tối mà thôi.

Diệp An bây giờ mới vừa lòng tiếp tục bữa sáng dang dở của mình, đầu không ngừng vận chuyển suy nghĩ làm cách nào để thu phục được hoàn toàn thằng nhóc này.

Minh Tu cô từng biết rất lợi hại, thân hình cũng nhỏ gầy nhưng ánh mắt lại sáng ngời chứ không u uất vô cảm như Minh Nhiễm. Cô biết thói quen cứ thích so sánh sự việc hai kiếp với nhau không hay chút nào, nhưng tại thời không này cô cũng chỉ là kẻ vốn không thuộc về. Biết được lúc nào mình sẽ lại rời đi?

Nếu không có những gương mặt quen thuộc này xuất hiện, có lẽ phần nào cô cũng cảm thấy vô cùng lạc lõng.

Ăn xong bữa sáng và lên xe đến trường. Cô tiếp tục trầm mặc suy nghĩ, mặt quay ra ngoài cửa sổ. Minh Nhiễm ngồi bên cạnh cô cũng như thường chẳng nói câu nào.

“Lát nữa đến trường ta ngươi hãy ẩn mình đi lúc nào ta gọi hẵng xuất hiện”

“Thưa vâng”

Rất nhanh xe đã dừng ở cửa trường học, lúc cô mở cửa xe đi xuống thì khế ước của cô cũng vậy, nhưng chỉ ngay tức khắc nó đã biến mất như vốn ở cánh cửa bên kia không hề có ai vậy

Diệp An nhú mày một chút. Sao ở đây kẻ nào cũng thích kiểu di chuyển 'lăng ba vi bộ' vậy ??

Thực sự cũng có chút bức mình khiến cô lại muốn phát hoả ra chỗ nào đó. Từ lúc cô đem Minh Nhiễm về thấy không vừa lòng với thái độ của nó rất nhiều, rất hay bức mình lên mà quát nó. Có lẽ cô nên nghiêm túc đi tìm sách đọc cách dạy con trẻ vào thời kỳ tuổi này xem sao quá.

Cô cũng là con người bình thường không phải thánh mẫu như những cuốn truyện ngôn tình cô từng đọc, đi đến đâu cười một cái là thu vào tay một đồng kè “nghe lời” được. Khuyên bảo đau lòng một câu nhân vật phản diện liền như chó ngoan không dám phản bác

Chưa kể cô là người 'cổ đại' so với nền văn minh và con người thời đại này cô vẫn không biết tính tình và cách đối nhân xử thế với họ thế nào cho phải. Nếu cô vẫn giữ tính cách của Cố Minh Tuyên hay con người cũ của Diệp An, chẳng mấy chốc sẽ rước hoạ vào thân mà ăn quả đắng.

Dựa theo trí nhớ đã từng đi thi ở đây trước đó, cô biết phòng học của mình ở toà nhà sơn màu ghi, dành cho những người bình thường. Nhưng bây giờ cô là dị năng giả Thuỷ hệ rồi, chắc cũng không cần qua đó làm gì nữa. Nghĩ đến đó, cô liền đi về phía toà nhà dành cho giảng viên, báo với bảo vệ một câu mục đích của mình chẳng mấy chốc đã có một người trung niên to béo chạy ra vừa đến trước mặt cô hỏi

“Em là Diệp An tam tiểu thư của Diệp gia đúng không. Sáng nay cha của em đã gọi điện thông báo với hiệu trưởng tình hình của em, bây giờ em sẽ được sang học ở đây nhà màu đỏ đậm dành cho dị năng giả. Em đi theo tôi nhận lớp.”

Diệp An gạt đầu ngoan ngoãn đi theo sau, cô cảm nhận được tinh thần lực của Minh Tu vẫn ẩn thân đi theo mình. Tốt lắm. Có lẽ cũng nên xem kiến thức của thằng bé rộng đến đâu để biết đường bổ sung thêm cho nó. Chứ dẫn theo một khế ước hiểu biết hạn hẹp, về sau sẽ rất khó cho cô làm việc mình cần.

Quanh co một lúc Diệp An đã đến trước toà nhà màu đỏ đậm, nhìn kiến trúc của nó cô không khỏi thán thán một tiếng.

Y hệt một toà nhà quân sự, cái kiểu trường học quái quỷ quá ==

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Thuỷ Hệ Cường Đại

“Đây sẽ là địa điểm học tập riêng cho các dị năng giả như em. Vì số lượng dị năng giả ở đại học T khá ít nên sẽ rất nhanh bằng một vài môn học chung em sẽ quen được hết các bạn thôi. Đừng lo lắng quá”

Cô lo lắng ở đâu chứ. Trợn trắng mắt nhìn vào phía sau lưng của ông thầy bụng phệ Diệp An thăm kêu ông này quả lắm lời, này giờ đi đường được 10 phút ông ta đã lải nhải được cả 10 phút luôn rồi.

Lần đầu đến đây thì Diệp An có chút lo lắng thật, nhưng đó là chuyện nửa năm trước. Vì Triệu Lâm khiêu khích cô nếu muốn hẳn có thái độ hoà nhã với cô hơn thì cô thử thi đậu vào đại học T đi. Nếu trúng tuyển hẳn sẽ lập tức tổ chức hôn lễ với cô.

Ai ngờ Diệp An lại tưởng thật ngày đêm vui đầu vào học để hai kẻ kia thoải mái chim chuột hẹn hò nhau. Lúc cô thông báo mình đã đỗ thì hẳn lại trở mặt nói cô nhờ vào Diệp Vĩnh Thành dứt lốt mới có cơ hội học ở đây. Hẳn không tin là thật.

Diệp An mới giận giữ cãi nhau với Triệu Lâm một trận long trời lở đất ở trong sân biệt thự Quý gia vì hắn thất hứa.

Sau đó thì trời mưa.

Nhìn ký ức xảy ra hôm đó, Diệp An trầm mặc. Tại sao Diệp An kia lại khẳng khăng một mực nhất kiến chung tình với Triệu Lâm mặc kệ hắn có vô tình với cô đến mức nào đi chăng nữa?? Ký ức đó quá mức mơ hồ cô không tài nào nhớ ra được.

Đi ngang qua dãy hành lang tầng 3 và bước đến một lớp học đề biển một chữ A bên cạnh cửa. Ông thầy bụng bìa liền chỉ

”Đến rồi. Đây là lớp cao cấp nhất trong khu học này, sắp tới em sẽ học tập ở đây. Em vào đi”

Cô gật đầu lặng yên đi theo sau ông thầy vào lớp. Bầu không khí đang ồn ào nhất thời im ắng hẳn, tất cả đều đổ dồn con mắt quan sát người đang bước vào và cũng chẳng thèm nhìn họ, cô cứ nhàn nhạt nhìn một khoảng không vô định ngoài cửa sổ.

Diệp An đang thấy cực không thích lớp học này. Đứng hơn là chán ghét.

Gần phân nửa số sinh viên ở đây đều là các thiếu gia tiểu thư trong thủ đô có chút biết tiếng tăm của cô. Hình như đã có ai đó biết cô sẽ qua đây học nên đã nháo loạn châm biếm cô cùng đồng bạn trong lớp khiến cô đi từ xa lại đã nghe thấy rõ mồn một.

”Được rồi các em. Hôm nay lớp A chúng ta chào đón sinh viên mới. Trò Diệp An. Vừa mới thức tỉnh dị năng Thủy hệ cách đây 1 tháng vì vậy trò ấy mới chuyển từ khu nhà Xám sang khu nhà Đỏ chúng ta. Các em nhớ phải giúp đỡ bạn ấy do bỏ lỡ 3 tuần học tập vì xúc phát.”

”Cô ta nổi tiếng ngu ngốc còn bị em gái mình đoạt mối hôn sự với Triệu gia. Có đồng học như vậy chúng em sợ kết quả học tập của lớp sẽ đi xuống không ít. Là tiểu thư dòng chính lại thua cả con gái của tiểu tam, thực mất mặt các tiểu thư thế gia quyền quý ở thủ đô mà”

”Đúng vậy a... nghe đâu cô ta rất hay đánh ghen làm vị hôn phu Triệu Lâm mất mặt rất nhiều lần”

”Không chỉ vậy đâu, cô ta vì để vào đây học ra oai với Triệu Lâm còn nháo đòi Diệp gia chạy cho cô ta trúng tuyển. Hừ. Kiến thức không có làm sao mà theo kịp tiến độ học của lớp cao cấp như chúng ta chứ”

”Diệp gia đó cũng quá nuông chiều kẻ không biết điều như cô ta rồi. Chẳng biết dạy dỗ kiểu gì”

Người nói là mấy kẻ có vẻ ngoài ăn chơi trác táng nổi tiếng thủ đô về mặt quậy phá và đàn đúm. Con gái qua tay bọn họ không ít và bọn chúng cũng cậy gia tộc giàu có bảo vệ nên càng lúc càng quá quắt không coi ai ra gì.

Những kẻ đó đầu sỏ châm biếm công khai cô khiến chẳng mấy chốc tất cả những kẻ khác cũng sôi nổi hòa theo đòi một kẻ kém cỏi như cô ra khỏi lớp.

Tốt lắm. Diệp An bà đây đang cần một chỗ để xả con tức trong mình do Minh Nhiễm gây ra.

Không nói lời nào, Diệp An lặng lẽ đi xuống phía dưới lớp, trước con mắt kinh ngạc của ông thầy bụng bìa cô nhảy bật lên trên bàn bay về phía những kẻ đầu tiên châm biếm cô. Biến ra một cây roi nước mang theo hàn khí màu xanh lam xinh đẹp vụt về phía họ.

Tình huống xảy ra quá nhanh khiến những kẻ kia không phản ứng kịp, rất mau chóng trên người chúng đã rách vài đạo dài trên quần áo, gương mặt cũng bị roi nước quất trúng đỏ ửng.

Sau đó mới chặt vật phóng ra dị năng công kích lại cô.

Những kẻ khác thì hét lên tán ra xung quanh tránh xa chỗ Diệp An đang nộ khí xung thiên. Hai tay cô vừa cầm hai roi nước vừa vụt bọn chúng vừa quát

”Này thì tướng bà đây mới thức tỉnh dị năng yếu đuối dễ bắt nạt này”

Kèm theo đó là tiếng Vút... vút của roi nước và tiếng kêu đau của kẻ trúng đạn. Mộc hệ và Hoả hệ non nớt phóng ra cô cũng dễ dàng dùng dao nước cắt thành mảnh vụn và quả cầu nước cực lạnh đập tắt.

”Này thì chê bà đây ngu ngốc này. Con mẹ nó mấy thằng loè loẹt thiếu năng chết bầm vạn năm thối rữa. Bà đây thi vào bằng thực lực hay đút lót cũng không đến lượt cái mồm thối ruỗng các ngươi bàn tán”

Đánh cho 4 kẻ đó tã tơi bầm dập đến dị năng cũng không thi triển nổi nữa chỉ có thể ôm người rên rĩ. Diệp An liền biến ra hai cánh tay mỗi tay cầm 3 roi nước dài mảnh, chân đạp mạnh lên bàn bật đến gần lũ đồng học còn lại đứng xem kịch vui tưởng không liên quan đến mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lớp A Quá Yếu

“Con mẹ các người lũ bại nào mở mồm là danh môn thế gia mở mồm là dị năng xúc phát đúng tuổi cường đại. Xem hôm nay các người làm thế nào thoát khỏi Thủy hệ của bà đây mới - thức - tỉnh - được - 3 - ngày. ROI NƯỚC LỤC SÁT. ĐI !!!”

Và khi tất cả giật mình nhận ra hung thần kia gương mặt đã cận kề thì đã quá muộn. Chẳng mấy chốc trong lớp A liên tục kêu gào khóc cha gọi mẹ mà có muốn chạy cũng chẳng thể nào mở được bất kỳ cánh cửa nào. Đành chạy toán loạn trong phòng hồng tránh được vài đường roi của bà là sát kia.

Ông thầy bụng bia này giờ im như phỗng trên bục giảng há hốc mồm nhìn Thủy hệ của một cô gái 19 tuổi liên tục thi triển dị năng đánh cho 30 đồng bạn khác không một chút sức lực phản kháng. Dù có đưa dùi dĩa năng đánh trả nhưng rất nhanh đã bị đánh cho không khác biệt lắm với 4 kẻ đen đuôi đầu tiên.

Liên tục có tiếng chửi “thằng đàn bà kia con mẹ nó người chạy đâu cho thoát” tiếp đó là “con quái nữ xấu vật này thì mở miệng chê bà lão”

“Mấy đứa nào cho chó ăn rồi sao dám gây sự với Diệp An nữ vương bà bà của bọn người hả??”

“Mộc hệ cái quần què này cũng gọi là dị năng sao??”

“Tất cả đám thấp kém các người phóng dị năng ra đây cho bà xem. Cmn”

30 phút trôi qua. Nay phòng học lớp A đã thâm trầm không chịu nổi, cả bàn ghế lẫn người nằm rải rác như đám bụi nhùi bị thua trận trước quân địch cực mạnh tổng tấn công vậy.

'Quân địch' kia sau khi xả bực tức trong người xong đang nhàn nhai đi từ phía giữa lớp lên chỗ ông thầy bụng bia nhếch môi cười mà nói giọng điệu thản nhiên “Lớp A quá yếu, quá tự cao tự đại, không tôn trọng bạn học mới, sĩ nhục đại gia tộc khác, dị năng xúc phát học tập gần 10 năm không biết thi triển đấu lại với người mới xúc phát 1 tháng, không đoàn kết biết cách tấn công phối hợp. Thưa thầy, em xin từ chối học một lớp như vậy, xin thầy cho em tự đi dạo quanh khu này chọn lớp phù hợp với mình. Em xin phép”

Nói xong Diệp An quay đầu lại nhìn những kẻ vừa thua trận bằng ánh mắt 'bà đây còn muốn chơi tiếp' khiến bọn họ giật mình né đi. Vừa lòng với hiệu ứng mình tạo ra, Diệp An thấy thân thể khoan khoái nhẹ bẫng như muốn bay mà đi đến các lớp học khác tham quan.

Ở một góc khuất không ai chú ý tới, Minh Nhiễm đứng đó quay lại toàn bộ diễn biến trong phòng học bằng mặt ngọc trên cổ của mình rồi gửi đến địa chỉ hôm qua. Sau đó ẩn mình đi tiếp tục đi theo sau Diệp An bảo vệ.

Ở một nơi khác, có một người mặc vest màu tím đậm đang kiểm soát các lượng thông tin chuyển về thì thấy một hộp thư đề tên 'X01-5' gửi đến. Mở thư ra là một đoạn video rõ nét quay cảnh một nữ sinh đang đứng trên bục với giáo viên, tiếng nói cười châm biếm phát ra sau đó là cảnh cô nữ sinh kia không nể nang chút nào đánh cho tất cả những kẻ khác mảnh giáp không còn chỉ với vũ khí duy nhất là roi nước.

Quá thú vị, hần liền chuyển đoạn video đó lên một quả cầu nhỏ rồi đi bộ sang một căn phòng khác. Gõ gõ cửa phòng, trong đó truyền ra tiếng 'vào đi trầm thấp hần mới mang nụ cười chưa thể tắt được tiến vào chỗ màn hình tinh thể laze vừa điều lệnh kết nối vừa nói “Lãnh Dịch, tôi có cái này rất hay muốn cho cậu xem, đảm bảo cậu sẽ rất ngạc nhiên”

Người con trai tên Lãnh Dịch kia không phải ai khác chính là Nam Cung đại thiếu chân chính của Lam Dục, cũng là kẻ mang mặt nạ bạc mà Diệp An bắt ngờ đụng phải ở Biệt thự cổ.

Nam Cung Lãnh Dịch ngồi ở chiếc bàn làm việc rộng lớn giải quyết văn kiện nhũ mảy nhìn màn hình tinh thể đang phát.

Trong video hần có thể thấy rất rõ gương mặt của cô gái hần gặp tới qua ở Biệt thự cổ. Thần sắc của cô lạnh nhạt nhìn những lời khó nghe từ những kẻ phía dưới. Cho đến lúc lông mày hần đang xô lại với nhau vì sao cô vẫn đứng đó để mặc lời lăng nhục mình, thì bóng dáng nhỏ nhắn của cô bắt đầu động thủ.

Nhìn hai cây Roi nước xanh lam mạnh mẽ trừng trị mấy kẻ phía dưới phòng học, tiếng Roi nước vang lên Vút.. vút không ngừng hoá giải mọi chiêu thức tấn công của các dị năng khác kèm theo lời chửi mắng của cô. Bấy giờ khoé miệng của hần mới nâng lên thể hiện vui vẻ.

“Lớp A quá yếu, quá tự cao tự đại, không tôn trọng bạn học mới, sĩ nhục đại gia tộc khác, dị năng xúc phát học tập gần 10 năm không biết thi triển đấu lại với người mới xúc phát 1 tháng, không đoàn kết biết cách tấn công phối hợp....”

Nghe giọng nói trong trẻo của cô hữu lực vang lên hần không khỏi thán탄 dương. Rất tốt, rất đặc biệt, kiêu ngạo nhưng rất giữ phong phạm của người muốn bảo vệ điều đúng đắn. Buồn cười là cô lấy danh nghĩa bị xúc phạm để đường đường chính chính xử lý một đám con cháu thế gia từng khinh bỉ mình.

Kinh ngạc nhất, hần có thể thấy làn khói mỏng nhẹ bay ra từ cây roi nước của cô, Thủy sinh Mộc, nhưng Mộc hệ đứng trước cô hết như Hoả hệ chưa kịp gây sát thương cho cô đã bị xé ra thành mảnh nhỏ chẳng thể sinh trưởng.

Hần liền bảo kẻ mang video đến “Kết nối X01-5”

Rất nhanh tín hiệu được liên thông, trong màn hình tối đen của quả cầu trên mặt bàn Nam Cung Lãnh Dịch phát ra giọng nói của Minh Nhiễm. Khế ước của Diệp An.

“Chủ nhân.”

”Roi nước kia là thế nào” Không nhiều lời, Nam Cung Lãnh Dịch đã đi vào ngay chủ đề chính khiến anh tò mò.

”Phát ra hàn khí. Thỉnh thoảng ánh lên tinh thể bạc. Rất nhỏ, nhìn qua chỉ giống Roi nước bình thường nếu không nhìn kỹ”

Chợt gương mặt của Nam Cung Lãnh Dịch hiện lên sự hứng thú, nhỏ nhưng đủ để kẻ vẫn đứng trong phòng với anh nhìn ra. Kẻ mang video đến cho hắn xem không phải ai khác chính là kẻ thay thế Nam Cung Lãnh Dịch xuất hiện điều khiển mọi hoạt động của Lam Dực. Nhất Điểm - một trong những thủ hạ đặc lực và trung thành nhất của hắn, cũng là người vào sinh ra tử lớn lên với hắn từ nhỏ. Cũng là kẻ ở bữa tiệc đêm qua được mọi người gọi là Nam Cung đại thiếu, chỉ duy nhất Diệp An biết hắn không phải.

Nhất Điểm biết Nam Cung Lãnh Dịch muốn nói đến cái gì liền mở lời.

”Lãnh Dịch. Cô gái này có năng lực không đơn giản. Rõ ràng là Thủy hệ, nhưng tối qua lại phóng được tinh thần lực dò xét tôi, Kim Ảnh và hoá giải được X01-5, điều mà ngoài kẻ sở hữu Tinh Thần hệ không dĩ năng nào làm được. Bây giờ thì là phóng ra Thủy hệ có mang theo tinh thể bạc và hàn khí như Băng hệ quý hiếm.

Có lẽ tôi nên điều tra một chút, nếu cô gái tam tiểu thư Diệp gia này đa hệ dĩ năng, chúng ta nắm được cô ta trong tay sẽ có thể tấn công Bắc Đại Lục và Đông Đại Lục rất dễ dàng.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ký Ưc Về Lam Cát

Lam Cát

Nam Cung Lãnh Dịch nghe Nhất Điểm tỏ ý muốn bắt cô gái có khả năng là đa hệ dĩ năng này lại lợi dụng đối phó Bắc Đại Lục và Đông Đại Lục thì nhăn mày lại có chút lưỡng lự.

Hắn công nhận cô gái này có năng lực, thân thủ không tồi chút nào có khi là rất khá, thể chất sử dụng dĩ năng liên tục hơn 30p thờ không gấp hơi không loạn kia có khi đã đạt cấp 5, dĩ năng chưa xác định được sở hữu mấy hệ. Rất tiện để hắn nắm trong tay sử dụng làm quân cờ cho mục tiêu của hắn gây dựng bao nhiêu năm.

”Nhất Điểm” đã có quyết định của mình hắn liền ra lệnh.

Nhất Điểm vẫn luôn quan sát thâm sắc của hắn nhanh chóng đáp “Có thuộc hạ”

”Gửi thư mời của ta đến 10 kẻ sở hữu khế ước chưa”

”Đã gửi cách đây 1 tiếng”

”Sắp xếp một chút mấy tình huống làm món quà gấp mặt cho 10 kẻ đó. Báo trước tất cả X01 về kế hoạch này để chúng lui đi trước. Để cô gái Diệp gia vào căn phòng tạo ảo giác khiến ý chí bị rút cạn. Lúc đó chúng ta sẽ tóm gọn cô ta luôn”

Nhất Điểm vui mừng nhận lệnh rồi lập tức đi thực hiện các bày rập cho 10 kẻ kia. Riêng Diệp tam tiểu thư chắc hắn phải mang viên đá chứa Tinh Thần hệ cực lớn để làm 'cái đó'. Tinh Thần hệ nên đầu với Tinh Thần hệ. Chẳng phải sao.

Diệp An vẫn tung tăng đi dạo trong khu nhà đồ quan sát các lớp học, bỗng cước bộ của cô hơi khựng lại, nhưng rất nhanh đi tiếp bình thường. Cô thoáng nghe thấy Minh Nhiễm nói chuyện với ai đó nhưng thỉnh lực của cô không đủ. Hừm. Đoán đoán làm gì chứ, nghi ngờ nhiều khi đã biết đáp án không phải phong cách của cô.

Diệp An lập tức dừng lại.

”Minh Nhiễm”

Vừa dứt câu nói. Cậu bé đã xuất hiện ngay bên cạnh cô. Diệp An nhìn chăm chăm vào đôi mắt kia hòng tìm tòi gì được gì đó nhưng vô dụng. Thờ dài một hơi, cô đưa bàn tay trắng nõn vuốt nhẹ lên gương mặt gầy gò, cô nói”Ta biết ngươi vừa nói chuyện với ai”

Minh Nhiễm vẫn bất động, một chút cảm xúc dao động trong mắt cô nhạy bén nắm được.

”Ngươi vừa nói chuyện với chủ nhân thực sự của ngươi đúng không. Tại sao ngươi lại phải làm vậy? Minh Nhiễm, Diệp An ta hiện tại chưa bao giờ nói

hai lời cái gì. Hứa với người sẽ trừng trị những kẻ đó, người thay vì nghi ngờ thì hãy thử tin ta.

Dị năng của ta thế nào ta đã cố tình thể hiện cho người thấy chứng tỏ sự tín nhiệm của ta.

Nếu giữ một kẻ hai lòng ở bên cạnh mình ta sẽ không bao giờ để kẻ đó xuất hiện trước mặt ta thêm lần nào nữa.

Người nhận ai làm chủ nhân, suy nghĩ kỹ đi sau đó hãy trả lời ta lựa chọn cuối cùng của người”

Mình Nhiễm ngạc nhiên trước những lời của người chủ mới. Những gì cô nói cậu đều nhớ, ngay từ giây phút đầu tiên cô dùng tinh thần lực làm suy yếu lòng phòng hộ cậu đã biết cô gái này không đơn giản rồi.

Được chủ nhân đặc biệt nhắc nhở chú ý đến người có thể có dị năng hiếm giống mình, cậu cũng cố gắng không làm gì quá phận khiến cô bức tức nhưng không hiểu sao hành động của cậu vẫn như trước, thậm chí còn cẩn trọng hơn mà cô hình như không vừa lòng chút nào cả khiến cậu thực sự không biết làm sao cho phải. Chỉ có thể tiếp tục dùng gương mặt cứng ngắc không chút cảm xúc nhằm che giấu hoang mang của mình.

Diệp An mặc kệ khế ước của mình ngón ngang suy nghĩ ở đằng sau mà tiến về phía dãy học của lớp C và D. Khi cô còn đang ngó quanh quất thì một giọng nữ lên tiếng hỏi “Đã vào tiết rồi ai còn đang ở ngoài đi lại chưa chịu vào lớp của mình vậy?”

Không hiểu sao giọng nói này có chút quen thuộc khiến cô thấy thực chán ghét. Nghĩ nghĩ một chút cô mới nhớ ra, 'bạn thân' của Bạch Liên Diệp Hoa kia chẳng phải cô nàng Đồng Khiết đó sao. Cả trước đây hay sau này đều giúp đỡ Diệp Hoa mà khiến cô xấu mặt rất nhiều lần.

Có vẻ như cô nàng Đồng Khiết kia cũng nhận ra Diệp An, lập tức chuyển sang giọng nói mỉa mai “Chà, tưởng ai hoá ra là chị gái đánh đá của Tiểu Hoa. Nghe nói cô mới xúc phát dị năng nên đã được chuyển đến khu nhà D. Sao hả? Sao không vào lớp mà lại lang thang ở đây? Hay là.... quá kém cỏi nên bị các đồng học ném ra khỏi lớp rồi? Ha ha ha...”

Con nhỏ điên!

May cho người bà đây mới xả tức xong nên người tránh được một kiếp nạn liếm Roi nước của bà nhé. Hừ. Đúng là mấy kẻ nào tàn y như nhau thích tự biên tự diễn. Cô chẳng thèm nhiều lời hoa mỹ vãn về với cô ta làm gì liền chửi thẳng như tính cách của cô trước giờ vẫn vậy.

”Con cá ngỗ não cá trê này không thấy bốn đại gia đây đang bận sao. Mau cút sang một bên che cái miệng thối của người lại. Đánh răng 7 lần cho sạch rồi ngâm một đoá hoa cắt chó hăng nghĩ đến nói chuyện với bốn đại gia nghe chưa.” Với mấy kẻ nào tàn này nếu cô không chửi cho khôn ra thì thể hệ tương lai của cái trường này sẽ bị chúng làm ô uế hết mất. Bật cho mình một ngón cái thật đại suất khí mới vừa lòng quay lưng bỏ đi.

Cô nàng vừa bị mắng 'cá ngỗ não cá trê' lần đầu bị chửi thẳng như vậy mất một lúc mới hồi lại thấy Diệp An đã đi được một khoảng xa. Liền thẹn quá ngưng tụ một mũi dao nước rồi phóng về phía bóng lưng của Diệp An.

Ngay lúc cô quay lại định hoá giải thì một bức tường cát đã đập tan lưỡi dao nước đó rồi. Người dựng nên bức tường là một cô gái có mái tóc ngắn ôm cổ nhuộm light xanh lá và nâu vàng.

”Sử dụng dị năng bừa bãi lên tấn công bạn học trong trường là hành động đáng xấu hổ nhất của một dị năng giả đại học T. Đồng Khiết, cô chắc biết điều đó chứ?”

Bóng lưng và điệu bộ này, giọng nói và ngữ điệu này khiến trái tim của Diệp An bỗng nhiên nghẹn lại, là 'bạn thân' sau này của Diệp An kia, là người đã cùng với Triệu Lâm đâm cô một nhát rồi đẩy xuống toà nhà 30 tầng khiến cô thịt nát xương tan.

Người mà Diệp An kia vô cùng tín nhiệm cuối cùng bị Diệp Hoa tác động biến thành kẻ thù của cô.

”Lam...Lam Trương Viên...”

(Trương Viên: Chúc danh như hội trường hội học sinh)

Lam Cát thu lại dị năng của mình vào chiếc nhẫn trên ngón tay sau đó nhú mày nhìn Đồng Khiết sợ hãi đứng đó.

”Cô bị phạt cấm túc 1 tuần không được ra khỏi nhà tại Đồng gia của mình mà suy nghĩ cho kỹ lại hành động hôm nay đi. Mau về lớp thu dọn đồ dùng, lát nữa sẽ có bên thi hành đến hộ tống cô về Đồng gia”

Đồng Khiết nghe xong hình phạt của Lam Trương Viên không chậm trễ liền cúi đầu chào sau đó đi về phía lớp A - phòng học của mình. Có lẽ khi cô ta về đến đó sẽ thấy một ngạc nhiên khác đang chờ đón.

Lam Cát bấy giờ mới quay lại nhìn Diệp An đang ngẩng ra nhìn chăm chăm vào mình. Không hiểu nhăn trán lại, Lam Cát hắng giọng “Bạn học này, cô là Diệp An tam tiểu thư của Diệp gia đúng không. Ừm. Hôm nay là ngày đầu đi học đã quậy tung cả lớp A. Rất bản lĩnh nha”

Diệp An im im nhìn Lam Cát tán thưởng mình lòng đã rối như tơ vò, trong lúc Lam Cát đang nói chuyện với Đồng Khiết cô đã bắt đầu thả sơi tinh thần lực bao quanh cô ta nhằm dò xét ý định tiếp cận của cô ta là gì nhưng không hề, đơn giản chỉ là ra tay giúp đỡ mà thôi.

”Cô biết tôi hẳn là biết Diệp Hoa chứ?” Diệp An cố tình hỏi cô ta chuyện liên quan đến cô em gái đáng đánh đòn kia của mình nhằm xem nếu cô ta có một chút dao động nào khác thường không, cô sẽ nghĩ cách triệt để tiêu diệt cô ta tránh hậu hoạn.

Lam Cát nghe xong câu hỏi của Diệp An cũng nghiêm túc trả lời, đôi mắt xanh sắc bén ánh lên chút chán ghét khi nhớ lại chuyện ở nhà hàng lần trước. “Diệp Hoa sao? Cô em gái kia của cô thật giả tạo, rất buồn nôn. Cô ta thỉnh thoảng đến đây tìm Đồng Kiệt chiếm tiện nghi nên tôi có gặp cô ta vài lần”

Tia chán ghét xuất hiện trong mắt Lam Cát cô có nắm bắt được, dao động tinh thần lực cũng thể hiện rõ ràng. Quái lạ, nếu cô ta chán ghét Diệp Hoa, tại sao chỉ chưa đến 3 năm sau đã thân thiết với cô ta đến mức tình nguyện bán cô đi để hồng Diệp Hoa được vui lòng??

Chết tiệt, cái mớ ký ức của Diệp An 9 năm sau cứ hư hư thực thực. Tối nay về cô sẽ thử triển khai tinh thần lực nhìn lại ký ức tương lai Diệp An xem thể nào mới có thể đưa ra quyết định được. Quyết định xong cô liền nói thật với Lam Cát tình hình cô ở đây

“Lớp A họ si nhục tôi thua con gái của tiểu tam lại còn nói Diệp gia thiếu giáo dục nên tôi đánh họ một trận từ chối học ở lớp đó rồi. Tôi đang đi tìm lớp khác phù hợp hơn”

Lam Cát đã nghe thầy giáo sinh dạy Địa Chất nói sơ qua về tình hình lớp A mới kêu cô đi theo Diệp tam tiểu thư này tìm lớp mới. Chắc chắn, chưa gặp thì tò mò cô gái họ Diệp này yếu đuối thế nào, gặp rồi thực bất ngờ không nhỏ nha. Có khi cái tên Triệu Lâm kia là cô gái này đá sang luôn cho Diệp Hoa đỡ phiền phức cũng nên. Nghĩ đến đó, độ hảo cảm của Lam Cát dành cho Diệp An không khỏi tăng thêm vài phần, cô rất thích những người thẳng tính như vậy, thích là thích không thích là không thích, đổi lại là cô nếu vào học lớp toàn người chăm chọc mình cô cũng sẽ nổi đóa mà bỏ đi luôn.

“Vậy cô có thể xem lớp C, tuy không phải là lớp cao cấp nhất nhưng học sinh lớp này đa phần đều tự lực thi vào đây chứ không như lớp A chủ yếu nhờ quan hệ, nên lớp C khá quan trọng học hành, không gây sự với ai. Nếu cô thích để tôi dẫn cô đi”

Cmm thể mà cái lớp khốn kiếp ấy còn lên giọng với cô cái gì mà “ảnh hưởng lực học” cái gì mà “chắc thi không nổi nên dứt lốt để vào”. Hừm. Bà đây chính thức ghi thêm món nợ nữa vào lũ các người rồi, đừng để bà tóm được các người gây sự với bọn đại gia đây lần nào nữa nếu không đừng trách vì sao ác.

Diệp An nghe Lam Cát chỉ điểm cũng vừa lòng quyết định đi theo.

Khi đến lớp C, đúng như cô dự đoán lớp rất im lặng, ai cũng chăm chú học. Thờ dài một hơi nhẹ nhõm, cô sắp bước vào thế giới một sách rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Triển Khai Tinh Thần Lực Thật Một Mọi

Buổi học trôi qua rất yên bình, cũng không ai quấy phá cô cả. Học đến hết buổi sáng cô xin phép giảng viên cảm thấy không khỏe nên muốn về nhà nghỉ ngơi.

Đương nhiên giảng viên không tin rồi. Vừa mới đánh tan tác lớp A xong tinh thần còn vô cùng sáng láng làm gì nhìn ra được một tia mệt mỏi? Nhưng dẫu sao cô cũng vừa xúc tác dị năng xong lại sử dụng nhiều thể này có thể họ cũng nên để cô thả lỏng một chút. Được sự đồng ý Diệp An liền mang theo Minh Nhiễm trở về nhà.

Báo trước với Tề quân gia mang hai phần cơm tối lên phòng mình do cô có chút việc bận và dặn ông không cho ai đi ngang qua dãy phòng của cô kể cả cha và hai anh cô mới gật đầu đi lên phòng.

Minh Nhiễm im lặng theo sau Diệp An không ngừng dự đoán tâm tình của cô đang thế nào, đang bức tức hay vui vẻ vì thực sự tính khí của cô rất thất thường khiến cậu bé hoàn toàn không đoán ra được tiếp theo Diệp An sẽ làm gì.

Như buổi sáng rõ ràng lúc ăn chỉ là cậu không muốn ngồi thôi cô đã cáu rồi, bỗng đi một cái, lúc cô phát hiện cậu đang báo cáo tình hình của cô cho người khác đáng lẽ cô phải nổi giận thì cô lại xoa má cậu ôn nhu.

Thật khó hiểu mà.

Thấy Minh Nhiễm đứng trước cửa phòng không vào Diệp An biết là nó đang đợi lệnh của cô. Chắc, sợ tính khí của cô đến thế sao. Nhân nhát nói một câu ‘vào đi’ Diệp An lập tức khoá trái cửa lại sau đó ra lệnh

“Minh Nhiễm, hẳn ở bữa tiệc người cũng đã biết dị năng của ta thế nào. Bây giờ ta có một chút chuyện cần xem xét lại nên sẽ cần yên tĩnh. Người ở đây canh giữ không cho bất kỳ ai quấy rầy ta nhớ chưa.

Lát nữa Tề quân gia lên đưa cơm người nhớ lấy ăn. Bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được phép đánh thức ta dậy”

Minh Nhiễm không nói nhiều ngoan ngoãn nghe lệnh, Diệp An cũng không trì hoãn thời gian nữa liền ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu triển khai tinh thần lực thôi miên chính mình.

Minh Nhiễm nhìn cô chủ của mình đang chìm vào giấc ngủ không khỏi kinh ngạc một chút. Hôm ở bữa tiệc cậu đã loáng thoáng đoán ra được năng lực của cô, nhưng bây giờ tận mắt thấy năng lực của cô thi triển trước mắt mình cậu vẫn không tránh khỏi có chút ngạc nhiên.

Quả nhiên là Tinh Thần hệ hệt như lời chủ nhân cậu đã nói. Nhưng trong lúc cô đang nhập tâm có kẻ nào đó phát hiện dao động của tinh thần lực sau đó tấn công cô thì sao. Cẩn thận chút vẫn hơn. Nghĩ vậy Minh Nhiễm liền khai triển dị năng tạo nên một chiếc lồng phòng ngự ngăn cách căn phòng với không gian bên ngoài.

Diệp tam tiểu thư này, cô chủ mới của cậu quả thật có năng lực, tuy tính cách có chút bốc đồng tùy hứng buồn vui thất thường nhưng nhìn chung là người khá tốt. Cô ấy không ngại thi triển dị năng quý hiếm của mình cho cậu thấy chứng tỏ cô ấy đang tin tưởng cậu, cho cậu cơ hội. Cậu có dao động nhưng ràng buộc với Lam Dục khiến cậu thực sự không biết phải làm sao mới tốt.

Lam Dục đã cứu sống cậu khỏi sự truy lùng của Đông Đại Lục, đã trao cho cậu cơ hội phát triển dị năng mạnh mẽ. Phản bội họ cậu không thể, nhưng phụ bạc tấm lòng của cô chủ, cậu cũng không nỡ.

Trong một không gian tối tăm có một bóng dáng nhỏ nhắn lọt thỏm giữa muôn vàn chấm sáng.

Diệp An mở mắt ra, rất nhiều hình ảnh nhiễu sóng đang đập chòn trước mặt cô. Nhiều giọng nói khác nhau động lại trong ký ức của Diệp An khiến cô khá đau đầu không biết tóm ở đâu. Mọi thứ vô cùng nhiễu loạn, cô cố gắng hình dung rõ ràng một đoạn ký ức nào đó nhưng không được. Nhìn những hình ảnh liên tục trôi không cố định, ánh mắt cô chột lóe.

Có kẻ đã động tay động chân vào ký ức của Diệp An.

Nhưng kẻ đó là ai? Kẻ nào lại muốn làm nhiễu loạn ký ức của cô ấy khiến không ai có thể nhòm ngó được cho dù là chính bản thân cô ấy muốn nhìn?

Cái kẻ vô duyên này bắt đầu kích thích tính hiếu chiến của cô rồi đấy. Mặc kệ người là ai dù người làm gì với ký ức của Diệp An kia đi chăng nữa ta vẫn sẽ có cách hoá giải thôi. Kiếp trước là người duy nhất có thể điều khiển được cả tang thi chẳng lý do gì lại phải bó tay trước trí não của con người cả.

Huống hồ ta thực sự muốn nhìn xem Lam Cát kia vì sao 9 năm sau lại nhẫn tâm giết chết người mà cô ta từng cho là bạn thân thiết nhất.

Bắt đầu vận sức phát động dị năng chuyển phát lên hai bàn tay và đầu, hai tay của Diệp An bắt đầu bao phủ bởi một ánh sáng nhàn nhạt rồi đậm dần. Nhắm lại mắt điều tức dị năng thật chuẩn, các dòng khí liên tục theo kinh mạch chạy theo ba hướng cô muốn... Sau đó Diệp An mở trừng mắt đưa hai tay về phía trước bộc phát một luồng ánh sáng vàng nhạt cực lớn xâm nhập liên tục vào từng ngõ ngách âm thanh hình ảnh trước mặt. Chúng rất nhiều, nhiều vô vàn những điều vụn vặt, nhưng những sự kiện cô cảm thấy quan trọng lại bị nhiễu và vô cùng mờ nhạt. Cmn kẻ phong bế ký ức đáng ghét mà.

Luồng ánh sáng ở tay liên tục truyền đi dòng khí của mình bao quanh dữ liệu, vì khối lượng quá lớn nên cô đã thi triển được hơn 10 phút rồi, vầng trán đã lấm tấm mồ hôi. Cẩn cần đôi môi đỏ tươi, Diệp An liền vận sức phát ra cả một luồng điện tím chạy dọc theo các sợi ánh sáng vàng nhạt hồng kích thích ma sát mạnh mẽ hơn để phục chế ký ức thêm dễ dàng.

Thần thức vẫn không ngơi nghỉ 1 tích tắc nào bám theo từng sợi từng sợi tinh thần lực, bỏ qua vô vàn hình ảnh cuối cùng cô cũng thấy một vùng ký ức màu đen gây nhiễu loạn toàn bộ ký ức của Diệp An kia. Nó y hệt một vùng nhiễu sóng, thỉnh thoảng sáng lên hình ảnh mờ mờ sau đó rờ rờ rồi vụt tắt.

Diệp An vui mừng, cẩn thận tiếp cận chúng cô bắt đầu thu lại các sợi tinh thần đã làm ổn định ký ức khác tập trung về chỗ đó. Chẳng mấy chốc các đường tinh thần lực đều bao quanh điểm đen đó và xoay quanh nó ma sát liên tục.

Ở bên ngoài Minh Nhiễm vẫn luôn quan sát cô gái ngồi xếp bằng trên giường, thấy sắc mặt của cô bỗng nhiên trắng bệch, trán đỏ mồ hôi, Minh Nhiễm không khỏi cảm thấy gấp gáp, nhưng cô đã dặn cậu không được phép quấy rầy cậu phải ngoan ngoãn nghe lời. Nếu chẳng may cô đang tiếp xúc cái gì đó quan trọng cần tồn chút sức lực mà bị cậu phá ngang, hậu quả thực khó lường được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Bí Mật Của Kẻ Khoá Ký Ức

Chạm vào dây chuyền trên cổ, Minh Nhiễm có chút gấp gáp truyền tin sang bên kia. Lúc quả cầu tín hiệu hiện lên thư mới từ X01-5 thì Nhất Diễm đang ngồi bàn công chuyện với Nam Cung Lãnh Dịch, Kim Ảnh và 3 thuộc hạ thân tín khác.

Liên quan đến cô gái đa hệ dị năng đó Nhất Diễm cũng không chậm trễ liền mở ra, đó là một tin nhắn màu đỏ, tượng trưng cho sự việc gấp cần trả lời nhanh.

”Cô chủ tự thôi miên chính mình, sắc mặt không tốt, tôi có thể làm gì giúp cô chủ bớt đau đớn?”

Nam Cung Lãnh Dịch nhủ mảy thật sâu, cái gì mà cô ngốc đó lại tự thôi miên mình? Lại còn sắc mặt kém? Lập tức ra lệnh Nhất Diễm kết nối trực tiếp để hẩn hồi X01-5 cho dễ. Hẩn vẫn dùng giọng nói đó nhưng trầm hơn một chút.

”Giải thích sự việc”

”Thưa chủ nhân. Cô chủ đề tôi ở trong phòng canh giữ không cho bất cứ ai tiếp cận, cô chỉ giải thích có một chút sự việc cần xem xét lại nên đã thôi miên bản thân có thể là quan sát quá khứ. Nhưng sắc mặt của cô chủ rất kém còn liên tục đổ mồ hôi” Đúng lúc Minh Nhiễm đang báo cáo tình hình với bên kia tự nhiên có một giọng kêu rên đau đớn rất nhỏ khiến Minh Nhiễm lập tức có chút luống cuống hốt hoảng gọi “tiểu thư..” rồi đứng bật dậy đi nhanh về phía trước.

Nam Cung Lãnh Dịch mảy càng sâu, mắt âm trầm nhấn nút chuyển camera về trước, thấy hình ảnh kia, hẩn không khỏi có chút mất kiểm soát. Gương mặt cứng lại, khuỷu tay chống cằm trượt trên mặt bàn khiến hẩn phải ngồi nhanh lại ổn định tư thế.

Cô gái đang ngồi xếp bằng trên giường kia gương mặt trắng bệch, đầu hơi cúi, môi mím chặt ẩn nhẫn đau đớn sau đó không kìm được liền phun một ngụm máu đen.

Đến đoạn đó, Nam Cung Lãnh Dịch liền lấy một viên ngọc màu trắng thuần hình elip từ chiếc nhẫn không gian, bóp nát nó sau đó biến mất bỏ lại sự ngạc nhiên của tất cả thuộc hạ trong phòng.

Tuy chủ nhân của họ không nói lời nào nhưng qua hành động rất hiếm khi gặp kia khiến họ không khỏi có chút ngại ngùng.

Minh Nhiễm đang đứng ngay trước mặt Diệp An định đưa tay chạm vào cô thì cảm nhận được dao động lỏng bảo vệ, quay đầu lại cậu liền thấy chủ nhân của mình vừa làm xong không gian xuất hiện trong phòng, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm “Không được đánh thức cô ta, nếu không tinh thần lực đang thi triển sẽ vỡ nát”

Sau đó đẩy Minh Nhiễm sang một bên ra lệnh “Tăng cường bảo vệ lỏng phòng hộ, không được quay lại nhìn”

Đương nhiên lời của chủ nhân chân chính Minh Nhiễm không bao giờ dám trái lời liền quay người lại ngồi xuống đất xếp bằng chân thi triển dị năng tăng cường bảo vệ lên gấp 5 lần.

Nam Cung Lãnh Dịch nhìn cô gái đang yếu ớt ngồi trên giường, khoẻ miệng vẫn vương lại tia máu nổi bật trên gương mặt tái nhợt khiến hẩn thật muốn nắn cho cô một trận. Nếu đã không thông thạo khai triển dị năng thì đừng cho là mình giỏi rồi làm thương chính bản thân mình như vậy. Nhanh chóng cởi ra áo vest bên ngoài chỉ còn lại áo sơ mi mỏng, Nam Cung Lãnh Dịch ngồi đối diện trước mặt Diệp An rồi ôm cô vào lòng.

(What the [bad word] ôm??)

Bàn tay của hẩn một cái đặt trên lưng cô, một cái ôm lấy đầu của cô. Hai tay hẩn từ lúc nào đã bao phủ một vầng ánh sáng vàng nhạt giống hệt của Diệp An vừa thi triển mở khoá ký ức. Hẩn liên tục rót tinh thần lực vào cơ thể cô nhằm áp chế dòng khí đang hỗn loạn. Hẩn cũng là kẻ sở hữu Tinh Thần hệ và đã xúc phát ngay từ khi còn ở trong bụng mẹ nên việc sử dụng thể nào hẩn đã quá nhuần nhuyễn rồi.

Chậm rãi bao bọc lấy thần thức của Diệp An hẩn cũng mơ hồ thấy được những gì cô đang làm.

Diệp An lúc này đang đứng trước lượng ký ức khổng lồ của mình ôm ngực thở dốc. Mảng ký ức màu đen của cô đã được mở ra. Đồng nghĩa với việc ký ức phong bế bị làm nhiễu của cô đã hoàn toàn không còn chút vẩn đề. Nhưng kẻ nào lại làm vậy với ký ức của cô?

Triển khai dị năng phức tạp đã làm khí mạch của cô rối loạn suýt nữa phản phệ, may là tự nhiên có một dòng khí khác tự nhiên tác động vào cơ thể cô mới khiến nó ổn định trở lại. Chắc Minh Nhiễm thấy cô phun ra máu đen nên mới kệt mệnh lệnh của cô mà giúp cô ổn định lại tinh thần lực.

Không chút chần chừ cô liền tập trung ý niệm nhìn về quãng thời gian cô cảm thấy nghi ngờ nhất. Việc Lam Cát đành gác sang một bên để sau có dịp cô sẽ xem. Quan trọng hơn là việc tìm ra kẻ kia nha cô là cô thù dai vô cùng, đụng vào cô lại còn làm ra chuyện thất đức như vậy đừng hòng cô để yên.

Chẳng mấy chốc từng đoạn ký ức thay nhau chạy nhanh qua mắt Diệp An, cô cứ chăm chú nhìn như vậy cho đến đoạn Vĩnh Cơ trước lúc mất một ngày gọi cô vào phòng. Hình như cảm giác được điều gì đó, cô liền tua chậm lại hình ảnh.

Một người phụ nữ gầy yếu tựa vào giường, mũi cắm ống thở, tóc tai có chút khô vì không chăm sóc kỹ nhưng không khó để nhìn ra người phụ nữ này lúc trẻ rất đẹp.

Gương mặt này giống người mẹ kiếp trước của cô 5 phần. Vĩnh Cơ mẹ của Cố Minh Tuyền đẹp nhưng chỉ ở mức thanh tú không như mẹ của Diệp An. Bà ấy là kiểu người bạn gặp một lần sẽ khó mà có thể quên được.

Người phụ nữ đang nhìn ngoài cửa sổ bỗng nhiên đổi tầm nhìn, vẫy vẫy tay về phía cô.

(Ký ức lưu giữ qua đôi mắt nhìn sự việc của Diệp An)

Màn hình chuyển động sau đó cô thấy gương mặt của Vĩnh Cơ ngay gần kề mình, nhìn gần gương mặt của bà lại càng thêm vài phần tiều tụy.

”Tiểu An của mẹ. Từ giờ con phải thật mạnh mẽ để không ai bắt nạt được mình... đừng đặt niềm tin vào bất cứ ai..

Dừng một lúc.. Vĩnh Cơ vuốt nhẹ đầu của cô lẩm bầm “Thình thoảng mẹ thấy con rất giống em gái nhỏ của mẹ, Diệp An, thật sự rất giống” Đôi mắt quá nhỏ tuổi của Diệp An không thể nhìn được cảm xúc lúc đó của mẹ mình. Nhưng cô đang là người ngoài cuộc cô lại biết rõ ràng. Đôi mắt kia khi nhắc đến hai từ ‘em gái’ không hề có chút độ ẩm, thậm chí là hận.

”Phản cái gì là của mình, đừng để ai tiếp cận nếu không sẽ mất lúc nào không biết....”

Cảm xúc vừa bình tĩnh lại, Vĩnh Cơ chậm rãi cất tiếng

”Tiểu An.. Triệu Lâm kia tuy không tốt lắm nhưng mẹ nghĩ cậu nhóc rất phù hợp với con, ký ức lật vạt không đáng nhắc đến, mẹ sẽ giúp con loại bỏ, để con toàn tâm toàn ý theo đuổi cậu bé”

Hình ảnh của một người khác bất chợt hiện lên hơi mờ trên tấm màn. Một cậu con trai đứng ngược ánh sáng với mái tóc và bờ vai ướt sũng đang cúi xuống nhìn Diệp An.. Có vẻ như là mẹ cô nhắc đến việc gì đó khiến cô nhớ lại mình từng gặp một cậu bé khác ngoài Triệu Lâm. Sau đó là một bàn tay khô gầy của Vĩnh Cơ đặt lên trán cô, miệng lẩm nhẩm đọc chú ngữ, một tấm bùa cổ xưa bay lơ lửng trước mặt Diệp An bất chợt cháy lên, ánh lửa đỏ chui vào đầu cô sau đó chút tàn tro cũng không còn. Mắt của Diệp An cũng dần dần mờ ảo.. Giọng nói bên tai cô cũng mờ hồ.

”Tiểu An, kể cả tương lai, chuyện gì khiến con không vui và không nên nhớ, bùa hộ mệnh này của mẹ sẽ giúp con phong bế lại.

Ha ha ha... nó là bảo vật mẹ đặc biệt giữ lại cho con.. cùng với cuốn sổ tay mẹ đã để trong ngăn kéo của con

Nhớ nếu không cần sự giúp đỡ thì đừng sử dụng.

...

Tiểu An, mẹ yêu con.... Mẹ yêu con...”

(Vì mọi sự vật hình ảnh tua lại ký ức được chính Diệp An thu lại, nên khi miêu tả sự vật mình phải nhìn nó qua đôi mắt của Diệp An. Xin lỗi nếu nó làm bạn khó hình dung. Vì là Diệp An phát lại ký ức nên mình không thể miêu tả gì liên quan thêm đến Diệp An trong hình ảnh cả)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Viên Ngọc Của Nam Cung Lãnh Dịch

Màn hình ký ức tĩnh lặng đến đáng sợ.

Diệp An ngậy người nhìn Vĩnh Cơ nằm giữa vũng máu hoa lệ như vườn bị ngạn. Vĩnh Cơ chết, bà ấy thi triển ấn chú và chết ngay trước mắt cô, thế nhưng bấy lâu nay cô lại tưởng bà chết một mình trong căn phòng trắng lạnh lùng, chết trong cô đơn không chồng và con cái ở bên.

Hoá ra chính bà là người phong ấn ký ức của cô, chính bà lại là người tự bạo gây cho Diệp An kia mảnh ký ức hỗn loạn kinh hoàng, khiến cô ấy quá hoảng sợ mà tự động chuyển ký ức đó thành ký ức chết. Sự nhiễu loạn của bùa chú tác động lên tinh thần của Diệp An khiến cô cứ ngỡ những lời trần chối của bà là nói với cô ngày hôm trước, hôm sau cô đến đã thấy bà không còn hơi thở nữa rồi. Cô hét ầm lên kinh hoàng mới khiến các y bác sĩ biết chuyện gì đang xảy ra trong phòng bệnh của Vĩnh Cơ mà báo ngay cho Diệp Vĩnh Thành.

Lúc ông đến đó thấy cô trong tình trạng mất khống chế cảm xúc cho nên sau này cũng chẳng bao giờ dám nhắc lại sự cô đau lòng. Đến Diệp Vĩnh Thành cũng chẳng bao giờ muốn nhớ đến sự kiện đau lòng đó nữa.

Hiểu lầm cứ nối tiếp hiểu lầm mới khiến gia đình này càng lúc càng xa nhau như vậy cho đến lúc Cố Minh Tuyền xuyên qua.

Cô đứng đó không cử động thật lâu. Nghĩ về gia đình trước của mình. Tại cô mà cha biến thành tang thi. Tại cô mà mẹ cùng đường phải lên giường với người đàn ông khác mưu sinh. Tại cô mà chị gái Minh Hi không thể hưởng tình thương trọn vẹn từ cha mẹ giết chết cả em gái. Tại nuông chiều chính bản thân mình mà cô đã phải trả cái giá bằng chính mạng sống..

Thật quá bi thương

Nam Cung Lãnh Dịch thông qua tinh thần lực nhìn thấy hình ảnh bi thương của cô cũng như đoạn ký ức đó. Hắn không khỏi neho neho mắt đánh giá người phụ nữ Vĩnh Cơ kia rất cuộc vì sao lại có được ấn chú nguy hiểm, trong khi Hà gia chỉ là gia tộc trung lưu tổ tiên cũng không có ai nổi bật về ấn chú.

Cúi nhìn cô gái trong ngực sắc mặt vẫn tái nhợt, tia máu ở khoé môi cô hắn không lau mà đã ôm cô vào lòng ổn định tinh thần lực, vì vậy ở ngực áo có vết máu đen nhàn nhạt đọng ở đó. Dừng lại một chút, bỗng trên tay Nam Cung Lãnh Dịch xuất hiện nhiều thêm một vật. Là một viên ngọc màu trắng tinh thuần vô cùng xinh đẹp, rất dễ có thể nhìn thấy ánh sáng vàng và linh khí nồng đậm từ viên ngọc trắng bay ra.

Nếu Nhất Điểm nhìn thấy vật này chắc chắn sẽ ngạc nhiên một lần nữa không nhỏ. Kia là báu vật trong báu vật mà Nam Cung Lãnh Dịch phải có kỳ ngộ cực tốt mới có thể tìm thấy nó ở sâu dưới vực biển trong muôn vàn khó khăn.

Đan điền của Hải Long.

Thần vật mà những người bình thường chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Và Nam Cung Lãnh Dịch chính là một người may mắn đó. Một lần tình cờ dùng tàu ngầm siêu tốc sang Bắc Đại Lục giải quyết ân oán cá nhân thì đụng phải quái vật biển sâu ngủ say bị đánh thức. Cứ ngỡ loài quái vật hung hãn nào ai ngờ lại chính là Hắc Hải Long. Trải qua trận chiến cả dưới biển cả bay lên không trung cuối cùng Nam Cung Lãnh Dịch bị nó nuốt chửng vào bụng. Nhờ đó hắn mới có cơ hội tàn phá Hắc Hải Long từ bên trong và chiến lợi phẩm chính là đan điền của con vật này lại có tới những 2 viên. 1 viên hắn đã hấp thụ, viên còn lại hiện đang ở trong tay hắn.

Nam Cung Lãnh Dịch cậy khoẻ miệng của Diệp An ra đẩy nó vào trong miệng cô và dùng khí từ ngón tay mình ép viên ngọc trôi xuống. Nhìn viên ngọc bắt đầu phát huy linh lực của mình và khí sắc của cô cũng hồng hào hơn, Nam Cung Lãnh Dịch mới đặt cô nằm xuống và đi đến chỗ Minh Nhiễm đang ngồi.

"Bảo vệ cô ta cho tốt, cô ta là đa hệ dị năng sẽ rất cần thiết cho kế hoạch của ta. Và không được tiết lộ chuyện ta đến đây"

Nói xong không chần chừ Nam Cung Lãnh Dịch mở cánh cửa không gian bằng cách y hệt như lúc hắn đến. Trước khi đi hắn quay lại nhìn người nằm trên giường vài giây rồi biến mất hẳn.

Minh Nhiễm thấy chủ nhân vừa đi liền quay lại nhìn cô chủ mới của mình thì thấy cô đang nằm an ổn trên giường, chiếc ga dính máu bị Nam Cung Lãnh Dịch lột ra vứt một bên, đặt cô nằm lên chiếc chăn bông mềm mại. Cậu bé đem chiếc ga bẩn vứt vào giỏ mây, tìm một chiếc chăn bông khác đắp cho cô sau đó tiếp tục canh giữ như ban đầu chờ cô tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Điều Tra

Trong không gian mê mông ký ức của Diệp An, cô đứng đó trầm tư nhìn về đoạn ký ức mùa hè năm Diệp An 8 tuổi.

Ra là năm đó cô ấy cùng gia đình đi du lịch thì bị bắt cóc, về sau những kẻ đó bị Diệp gia ép vào đường cùng mới đồng quy vu tận ôm theo cả cô từ bờ vực nhảy xuống biển. Lúc cô nhìn thấy hình ảnh tiếp theo thì chính là nhập nhèm một cậu bé có mái tóc màu đen và đôi mắt sáng ngời ướt nhẹp nước. Do ngược sáng và ánh mắt Diệp An còn yếu ớt nên cô cũng không thể nhìn rõ, buồn cười là lúc Diệp An tỉnh lại thì thấy Triệu Lâm đang đứng cạnh Diệp Vĩnh Thành, người hắn cũng ướt khiến Diệp An lầm tưởng chính hắn đã cứu cô.

Vậy ra đây gọi là 'lấy tám thân báo đáp' trong truyền thuyết đây sao. Cmn tóc kẻ cứu cô là màu đen còn Triệu Lâm rõ ràng là màu nâu nhạt tại sao Diệp An lại có thể nhầm lẫn tai hại như vậy? Hay lắm, thêm một món nợ nữa cô tính lên đầu của bà mẹ tốt Vĩnh Cơ, cộng thêm những năm tháng thanh xuân bị vui dập bởi kẻ cô ấy cho là 'ân nhân' cứu mạng cô không tính được lên đầu bà ấy thì cô sẽ tính lên đầu mẹ con Hà Như Bình.

Hôm nay là ngày thứ 2 cô không nhìn thấy ba mẹ con Diệp Hoa không biết sau vụ hôn ước bất ngờ với Triệu Lâm, cô ta có mưu tính gì mới không. Hừ, rõ ràng là tìm đủ mọi cách khiến thằng khốn đó ghét cô để cô ta có thể chiếm vị trí Triệu phu nhân, bây giờ đã được toại nguyện mà cô ta còn tìm cô gây sự thì đúng là đồ thần kinh.

Chết tiệt, nhắc đến hai kẻ điên đó cô mới nhớ ra Lam Cát.

Lập tức tập trung tinh thần lực nhìn mảnh ký ức từ khi quen biết Lam Cát, sắc mặt Diệp An có thể coi là từ bình thường sang ngẩn người, tiếp đó là giật mình, há hốc miệng rồi lại bình thường rồi lại tiếp tục ngạc nhiên.

Màu sắc gương mặt có khác gì giấy quỳ đầu.

Cô thành thoi ngồi trong không gian xem ký ức như xem ti vi, bên ngoài đã trôi qua 2 ngày rồi a tiểu cô nương oiiii... Cha cô và hai anh trai gấp đến muốn chết rồi. Thằng nhóc Minh Nhiễm cũng vì canh giữ cho cô mà cũng tròn từng đó thời gian không ăn uống luôn = _ = Cô mau mau tính giáo huấn lại kẻ ước của cô đi, nó không chịu giải thích cho bất kỳ ai sự việc đối với cô cả nên ba người đàn ông kia sắp nổi khùng rồi -.-

Ở căn phòng cao nhất tại một toà nhà thương mại lớn trong thủ đô có một dáng người cao ngất ngồi điềm tĩnh ở bàn Tổng giám đốc xem hồ sơ thuộc hạ vừa gửi đến. Tập hồ sơ cặn kẽ dày hơn 500 tờ kể chi tiết toàn bộ hoạt động của một cô gái cực ngu ngốc tự thôi miên chính mình để rồi lúc bị thương may mắn kịp thời điều hoà lại và 5 tập hồ sơ khác về cha mẹ và hai người anh của cô.

Đương nhiên hắn phải ưu tiên xem cái quan trọng nhất. Lướt từng tờ một quá trình từ lúc cô sinh ra có sự kiện gì đặc biệt còn đi kèm ảnh chụp nửa năm một biến hoá của cô gái đó, hắn dừng lại đọc chậm hơn ở sự kiện cô gặp gỡ vị hôn phu Triệu Lâm và tai nạn bị bắt cóc. Hắn xem ảnh của cô khi đó thật rợn rợn với nụ cười như ánh mặt trời, mái tóc đen mềm nhẹ thắt thành 2 cái bím tóc xinh xắn. Sau đó hắn đọc kỹ hơn quá trình cô lớn lên sau khi mẹ cô

mất, người con gái bị hôn phu lạnh nhạt càng lúc càng kiên cường, quyết tâm giành lại tình yêu của mình từ tay em gái không ngại thiên hạ chê cười. Đúng là hán cũng không tài nào hiểu được một kẻ vô tâm với tình yêu của cô suốt 11 năm trời tại sao cô vẫn kiên cường chống đỡ, nếu không phải hôm qua hán cũng xem được mảnh ký ức bị khoá của cô có lẽ hán sẽ mãi không thể hiểu được.

Nhìn bức ảnh của cô hiện tại chụp ở biệt thự cổ, khoe miệng hán không khỏi kéo lên một độ cong nhỏ.

Càng lúc hán càng tò mò về năng lực của cô. Và càng lúc hán càng muốn nắm cô trong tay để cô nguyện trung thành với hán, nguyện làm một yếu tố quan trọng cho kế hoạch sắp tới của hán.

Ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm về khoảng không bên ngoài cửa kính, Nam Cung Lãnh Dịch đan hai bàn tay vào nhau ngẫm nghĩ một chút cho bữa tiệc tiếp đón vào đầu tuần tới.

Khóc nhiều vì một người mình hy sinh cả một quãng tuổi trẻ tươi đẹp cuối cùng nhận lại cũng chỉ là đau khổ.

Đau nhiều, buồn nhiều, vết thương rồi cũng sẽ lành lại, sẹo cũng sẽ mờ đi, nhưng mỗi khi nhắc đến vết thương đó nó sẽ lại nhức nhối dai dẳng dày vò mình không cách nào nguôi ngoai được.

Ai từng yêu sâu đậm cũng trải qua cảm giác thống khổ này, bước tiếp không được mà dừng lại cũng chẳng xong. Nó cứ đau mãi thôi

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Nghi Ngờ Vĩnh Cơ

Nam Cung Lãnh Dịch thông qua đôi mắt sắc bén của mình đọc tất cả tư liệu về những người còn lại trong gia đình của cô gái kia, hán thấy vô cùng nghi ngờ về tính cách của người đàn bà tên Vĩnh Cơ kia.

Theo như tư liệu cô ta từ nhỏ sống trong sự bảo bọc và giáo huấn nghiêm của các bậc nữ nhân có tuổi của Hà gia, thích đọc sách và không có thời gian tiếp xúc với ai kỳ lạ, vậy thì tại sao bà ta lại đến Đồng gia lấy chiếc hộp gia truyền chứa ấn chú của họ? Tại sao bà ta lại biết giải ấn ký phong ấn mà đến cả người của Đồng gia cũng không ai có thể giải được? Những điều bí mật quá kỳ lạ của bà ta liệu có liên quan gì đến sự thay đổi gần đây của con gái bà ta hay không.

”Mộc Tự” Hán âm trầm gọi người nãy giờ vẫn đứng im lặng bên cạnh bàn của hán

”Có thuộc hạ”

”Điều tra kỹ về cái hộp máu của Đồng gia chứa cái gì và lúc người đàn bà của Hà gia đến lấy bà ta đã làm gì với cái hộp đó. Bằng tất cả mọi giá người điều tra tí mĩ không được sót cái gì kể cả sử dụng bọn người Tinh Thần hệ nhân tạo”

”Thuộc hạ nhận lệnh”

Hán càng xem tư liệu về hai người phụ nữ này hán càng thấy bản thân như rơi vào một mớ sương mù. Ấn chú phong ấn ký ức của cô gái họ Diệp kia là ấn chú cổ xưa có lịch sử gần 2000 năm, mà mẹ của cô ta lại chính là người tìm ra nó và sử dụng nó trong khi lúc đó bà ta mới 17 tuổi. Chưa từng tiếp xúc với ai biết về ấn chú. Quá kỳ lạ.

Người đàn bà này và cả cô gái kia, hán thực nóng lòng muốn biết bí mật của họ.

Một kẻ vì mục đích riêng của mình không ngại lợi dụng cả con gái sau vô bọc ôn nhu. Khiến cô ta suốt bao nhiêu năm hận gia tộc và cố chấp theo đuổi một kẻ không hề yêu mình.

Rõ ràng đó là con gái ruột, bà ta còn có thể nhẫn tâm sử dụng ấn chú. Vì sao?

Ưm...

Người trên giường vừa có một chút động tĩnh. Minh Nhiễm ngồi cạnh nãy giờ liền chạy đến bên giường nhìn xem cô có khó chịu hay không.

Diệp An mở đôi mắt nhấp nhem có chút không thích ứng với ánh sáng, cả người thấy hơi vô lực một chút. Cô đói bụng a...

”Ta ngủ bao nhiêu lâu rồi?”

”Hon 2 ngày. Bây giờ là 3h sáng”

Đến câu này thì cô choàng ngồi dậy “Cái gì? 2 ngày? Vậy.. vậy mấy anh trai với cha ta thì sao? Người có nói với họ cái gì không?”

Minh Nhiễm lắc đầu “Ồ đây canh chừng ....”

Chưa nói hết câu liền bất tỉnh ngã nhào trên mặt đất. Diệp An hốt hoảng hô lên “Sao vậy???” Rồi đưa bàn tay đo nhiệt độ trên trán cậu bé. Không sốt nhưng gương mặt lại tái nhợt không chút huyết sắc, hai mắt trũng sâu, đôi môi khô nứt nẻ.

[....]

Cmm thằng nhóc chết tiệt này đừng có nói là hon 2 ngày qua canh chừng cho cô mà đến cả nước không uống com không ăn nhé. Nhất định là đầu óc nó có vấn đề. Thằng quý nhỏ.

Bé Minh Nhiễm đặt lên giường mình đắp chăn lại cô liền ra khỏi phòng đi xuống lầu. Nghĩ muốn nấu chút gì đó thanh đạm cho cái đứa nhịn đói ngu ngốc kia thì thấy Tề quân gia đang ngủ gật trên ghế sofa. Trong ấn tượng của cô thì chưa bao giờ thấy ông ấy có bộ dáng như vậy cả, muôn thuở nghiêm chỉnh, có nghi ngại cũng là về phòng của mình chứ chẳng bao giờ đánh mất quy củ ở bất kỳ nơi nào khác trong biệt thự.

Có thể cảm giác được có người đang nhìn mình nên chẳng mấy chốc ông đã thức dậy. Thấy người đứng đó là cô, khuôn mặt ông thoáng hiện nét vui mừng nhưng khôi phục lại bình thường rất nhanh.

”Tam tiểu thư đã ra khỏi phòng rồi có phải rất đói bụng? Để lão sai người làm mang chút đồ nhẹ lên cho tiểu thư và cậu bé kia”

Cô lập tức xua tay “Không không cần đâu bác Tề, bọn họ đang ngủ cháu tự nấu cũng được..”

”Làm sao có thể để tiểu thư của Diệp gia tự tay xuống bếp trong khi người làm rất nhiều được. Tiểu thư xin cứ lên phòng” Nói xong Tề quân gia đã vội cất bước đi mất. Diệp An tặc lưỡi bất đắc dĩ đi lên phòng, có lẽ cô nên đi tắm một chút chứ người cô toàn mồ hôi nhom nhớp ghê chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Người Con Gái Có Màu Tóc Đỏ Rượu

Trong một khu căn cứ dưới lòng đất vô cùng hiện đại, rất nhiều tiếng thét quái dị vang vọng và cả tiếng kêu đau đớn không ngừng từ những kẻ gọi là vật thí nghiệm đang nằm trên giường đầy di chuyển từ khu này sang khu khác.

Trên những chiếc giường đó có người thì đỏ rực như bị lửa thiêu, có kẻ thì bị một đồng gai nhọn xuyên qua cơ thể miệng đầy răng nanh bén nhọn, kẻ thì da bong tróc từng mảng lớn như da rắn với đôi mắt đen ngòm đầy giận giữ, ...

Xung quanh lính gác cầm súng siêu sinh học nghiêm túc đi tuần tra canh gác không bỏ sót bất cứ ngõ ngách nào. Hàng loạt máy bay quân sự xếp thẳng hàng và các ro-bot cỡ lớn di chuyển liên tục khiến cho bất kỳ ai nhìn thấy khung cảnh này cũng phải liên tưởng đến căn cứ quốc gia chuyên nghiên cứu những kẻ biến dị.

Trong căn phòng trắng toát ở một khu vực riêng biệt dành riêng cho những kẻ cực có địa vị, một cô gái thân hình quyến rũ mặc áo blouse trắng, dùng đôi bàn tay trắng nõn móng son đỏ của mình cầm dao mổ phẫu thuật đầu của một dị năng giả. Cô ta thật cẩn thận tách từng mô não vô cùng thành thực như đã làm cả nghìn lần và gắp ra một viên đá màu trắng tinh khiết lấp lánh cực đẹp.

Môi đỏ mọng cười hài lòng, cô ta để lại vào đó một viên đá màu trắng khác nhỏ xíu sau đó khâu lại, vẫy tay bảo thuộc hạ đẩy kẻ đó về phòng dưỡng.

Cầm viên đá trắng có dính chút vân máu, không chút do dự cô ta liền nuốt xuống, đôi môi liếm nhẹ thoa mỡ sau đó cầm một lọn tóc xoắn dài rực rỡ màu đỏ rượu quần quanh đầu ngón tay liếc nhìn về phía thuộc hạ vừa đẩy cửa đi vào.

”Tiểu thư, có kẻ nào đó đang điều tra tư liệu về người đàn bà Diệp gia tiểu thư dặn phải trông chừng”

Động tác vẫn nhẹ nhàng khoan thai, cô ta quay người lại đi về phía cửa kính sát đất cực lớn nhìn xuống sân quân sự đang náo nhiệt.

”Biết kẻ nào điều tra bà ta không”

”Kẻ đó rất kín, thế lực không nhỏ, thuộc hạ vẫn đang tìm hẩn”

Trầm ngâm ánh mắt có thêm vài phần khốc liệt, cô ta nhếch khoé miệng “Tìm được giết không tha, xoá sạch mọi tư liệu về bà ta đi” Ngừng một chút cô ta nói tiếp “Giết sạch sẽ toàn bộ Đồng gia ở phía Tây của Nam Đại Lục”

”Thuộc hạ tuân mệnh”

”An An, em nói là 2 ngày vừa rồi em nhốt mình trong phòng chỉ để vận dụng tinh thần lực xem lại quá khứ sao?”

”An An, em đang đùa với bọn anh phải không?”

”Tiểu An, tại sao con có thể không nói không rằng với ai chuyện này để lại cái thằng nhóc khế ước kia mong nó nói một câu 'đối' còn khó hơn nữa là giải thích?”

”Tam tiểu thư, tuy rằng tiểu thư đã từng nói không được quấy rầy nhưng im ắng hơn 2 ngày trời cũng dọa mọi người một trận không nhỏ”

”An An... đó là quá khứ của em em còn xem gì nữa a...”

”An An...”

Diệp An đầu đầy hắc tuyến nghe giảng đạo vừa chậm chạp ăn cháo gà. Minh Nhiễm nằm trên giường vẫn bất tỉnh đang truyền dung dịch bổ sung năng lượng và dinh dưỡng. Cô quả là sơ suất khi chỉ nói qua loa với Tề quân gia chứ chẳng nói với ai mình định làm gì. Kết quả ngồi đây nghe mắng cũng đúng. Hoá ra cô đã mãi xem ký ức không để ý đến thời gian bên ngoài trôi qua nhanh như vậy. Rất nhiều chuyện cô nhìn thấy có lẽ cũng nên hỏi cha mình một chút.

”Cha, con muốn vào phòng mẹ xem một chút” Cô vẫn tiếp tục ăn, ngẩng đầu một chút nhìn Diệp Vĩnh Thành.

Ông nhú mày một chút “Tiểu An, con muốn xem gì ở phòng mẹ con sao”

”Vâng, khi nào xem xong con sẽ giải thích kỹ hơn cho mọi người, con mượn chìa khoá phòng mẹ”

Diệp Vĩnh Thành ngập ngừng một chút rồi lấy một chiếc chìa khoá hơi cũ đặt lên bàn đẩy về phía cô.

”Cảm ơn cha, con lên trước” Bỏ lại một câu sau đó cô rời phòng tiến lên lầu 4.

Cánh cửa nặng nề mở ra, nhưng không hề tràn ngập khói bụi như cô tưởng mà lại rất sạch sẽ như vẫn có người quét tước thường xuyên.

Dựa theo trí nhớ cô bắt đầu tìm kiếm thứ mà mình muốn, mở tủ đầu giường, tủ kệ lớn và nhỏ, tủ quần áo vẫn không thấy, cô ngẫm nghĩ một chút rồi phóng tinh thần lực bao trùm căn phòng hồng tìm một góc trống sau các bức tường.

Quả nhiên...

Dưới gầm giường của mẹ cô có điểm khả nghi. Không tốn nhiều sức lực cô đã đẩy được chiếc giường đó nghiêng sang một bên. Ghê thật, giấu đồ dưới cái giường thì dù là người quét dọn quét tước gầm giường cũng chẳng nhận ra được.

Loay hoay một lúc gỡ tấm ván giường ra cô thấy một chiếc hộp gỗ to bằng cỡ vali nhỏ có khoá.

Cmn lại khoá. Nếu khoá bằng phong ấn thì cô chịu chết mất.

Đặt tay lên chiếc hộp gỗ, vận dụng tinh thần lực dò xét cô thở phào nhẹ nhõm. Không chút do dự phá hoại di vật mẹ mình để lại, cô dùng dao băng sắc bén cắt phẳng cái khoá đi rồi cẩn thận mở hộp.

Bên trong quả nhiên có một chiếc hộp gỗ màu đỏ như máu toả mùi thơm phức của gỗ quý, vài cây ngân châm bạc, một quyển sổ cũ dày, rất nhiều các viên tinh hạch màu trắng xen lẫn màu tím yêu dị lấp lánh như những viên kim cương và vài chiếc vòng lắc mắt ngọc nhiều màu khá trân quý.

Cô cầm viên tinh hạch trắng và tím lên xem thử cảm nhận dị trạng, đúng là tinh hạch tang thi, tất cả chúng đều có một lớp bảo vệ bên ngoài để giữ năng lượng bảo tồn vĩnh viễn.

Trong đồng này có 4 viên tinh hạch to như nắm tay trẻ em của tang thi vương, hơn chục viên tang thi cấp cao còn lại gần 30 viên là cấp 3 và cấp 4.

Thờ dài một hơi cô cảm thán. Tiểu phú bà rồi a...

Người ta tranh nhau đoạt 1 viên tinh hạch tang thi vương cô đây có đến 4 viên còn lại rất nhiều viên cao cấp khác. Đồ mẹ cô để lại đương nhiên là của cô rồi chẳng phải sao.

Bà ấy rõ ràng là Không Gian hệ, tại sao lại sưu tầm tinh hạch Lôi hệ và Tinh Thần hệ? Hơn nữa số lượng lớn thế này bà ấy có thể lấy được ở đâu?

Như vụt nghĩ đến điều gì đó kinh khủng, sắc mặt cô có chút tái cầm chiếc sổ tay lên bắt đầu xem từng trang một.

Mặt cô càng lúc càng trắng bệch xem đến trang cuối cùng khi suy nghĩ của mình được khẳng định.

Người mẹ Vĩnh Cơ này, bà ấy cũng là người xuyên không từ cổ đại 2000 năm trước đến đây.

Xuyên không giống hết cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ân Chú Ngụy Hiểm

Diệp Viễn Thiều mệt mỏi bước về phòng mình, hơn 3h sáng lúc vừa mới chợp mắt thì Tề quân gia gõ cửa báo An An tỉnh dậy nên anh liền vội vàng vàng đến phòng của cô. Đến bây giờ có thể thả lỏng nghỉ ngơi được rồi.

Bỗng nhiên có tiếng cuộc gọi đến từ điện cầu anh để trên bàn, nhìn người hiển thị Diệp Viễn Thiều nhú mày hơi chút không vui. Đến khi tiếng chuông gần như kết thúc anh mới bắt máy cất giọng mệt mỏi.

”Alo”

”Viễn Thiều, Diệp An em gái em đã tỉnh lại chưa”

Thở dài một hơi, Diệp Viễn Thiều mới day day mi tâm trả lời ”Cảm ơn Sở đại thiếu quan tâm, em gái tôi đã không còn có vấn đề gì”

Bên kia hình như im lặng một chút sau đó mới cất tiếng mang theo vài phần nhu tình khổ sở ”Vậy thì tốt rồi, em mau nghỉ ngơi đi, về chuyện lần trước bị hoãn, anh sẽ bảo đầu bếp nhà hàng tối nay qua Diệp gia nấu cho mọi người ăn thử, cũng là mừng em gái em khoẻ lại”

Diệp Viễn Thiều nghe giọng nhẹ nhàng cẩn thận của người bên kia không khỏi nhú thật chặt, âm thanh của anh cũng trầm đi vài phần ”Cảm ơn Sở đại thiếu, tôi sẽ báo lại với cha và anh”

Người bên kia liền đáp ”Không không cần đâu, em cứ nghỉ ngơi thật tốt, anh sẽ báo với họ sau khi biết em đồng ý rồi”

Diệp Viễn Thiều nói lòng cổ áo nằm ra giường thở dài nói ”Sở Trác Nghiêm, đã là chuyện quá khứ rồi, bây giờ quan hệ giữa tôi và anh, chỉ là đối tác làm ăn mà thôi. Mong anh nhớ kỹ cho”

Sau đó Diệp Viễn Thiều cúp máy.

Người vừa nghe những lời lạnh lùng này vẫn giữ nguyên động tác cẩn thận nhìn điện cầu, gương mặt mang theo chút khổ sở không đành lòng. Cũng phải, 4 năm trước, chính anh là người làm cho người nọ đau lòng, người nọ có tình cảm với anh nhưng anh lại thờ ơ, đến lúc nếm được chút vị ngọt đến mức phát ngien thì anh nhận ra người đã rời khỏi anh rồi.

Nở nụ cười chua xót, Sở Trác Nghiêm gọi điện cho người bạn thân nhất của mình ”Thụy Phong, đi uống rượu không”

Người gọi Thụy Phong kia đang đứng trong bếp làm bữa sáng, nhìn bạn mình tự nhiên gọi đi uống rượu, đôi mắt hồ ly gian xảo liền châm biếm ”Sao hà, bị người kia lạnh nhạt phủ nhận sao. Tôi đã bảo cậu chậm từng bước thôi ai bảo cậu hấp tấp”

Sở Trác Nghiêm day day trán ”Tôi lo em ấy không nghỉ ngơi đủ”

”Cmn tên đại đàn này. Người ta đang ghét cậu cậu thể hiện lo lắng để người ta biết tránh xa hơn nữa sao”

”Anh hai... Cát Nhi đóiiiiii”

Đang trong cơn rửa xả, nghe thấy giọng nói mềm mại của em gái, Lam Thụy Phong liền thay đổi sắc mặt thần thái trong 0,1s trả lời ”Cát Nhi đợi chút anh xong liền đây” Sau đó nhìn vào điện cầu nói nhanh một câu trước khi tắt máy ”1 tiếng nữa tôi qua nhà cậu”

Sở Trác Nghiêm nhìn điện cầu tối đen thẫm mẫm ”đồ cuồng em gái”

Thở dài một hơi nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ về ký ức tốt đẹp mà anh đã ngu ngốc không trân trọng.

(Đúng như các bạn đang nghĩ về hai anh này đó nha ==))) tuy nhiên phòng bị có độc giả dị ứng với đam mỹ nên mình sẽ để riêng ngoại truyện cho cặp này nha. Ai không thích có thể bỏ qua)

--- -----

Diệp An ngồi bàn thần nhìn cuốn sổ tay Vĩnh Cơ để lại. Hoá ra bà ấy cũng xuyên không đến đây, trong cuốn sổ này dày đặc các nét vẽ án chú ngục

ngoặc, bản đồ chỉ đường, một loạt các tên có liên quan đến mục đích của bà ấy sau mỗi một tấm bản đồ và cả đồ vật muốn lấy lại.

Ra là trong chiếc hộp này đều là kỷ vật kiếp trước của bà ấy.

Cầm lên chiếc vòng ngọc từ sắc phát ra ánh sáng yêu dị giống hệt Lôi hệ của mình, cô biết đây là miếng ngọc có thể trợ giúp Lôi hệ của cô tấn cấp vững vàng ổn định. Cầm lên mấy đồ vật bằng ngọc khác rớt vào tia tinh thần lực, cô cảm thán, toàn là bảo bối a...

Sau đó cô cầm lên chiếc hộp gỗ đỏ như máu kia, phong ấn đã bị huỷ từ lâu, thật cẩn thận nhìn dòng chữ trên nắp hộp, là các ký tự vài phần giống trong Truyền Tống Trận đã đưa cô về đây.

Trên đó riêng một góc có khắc 3 ký tự mà cô nhìn không thể hiểu được nhưng cô chắc chắn nó có liên quan đến người sở hữu.

Lung chảy một chút mồ hôi lạnh, đôi tay cô run run mở nắp hộp.

Bên trong nằm đó còn lại một vài vụn giấy nhiều màu sắc chứng tỏ chúng đã được dùng hết. Cầm lên các mảnh vụn nhìn màu sắc của chúng cô đã hiểu.

Quả nhiên cô đến đây là do ấn chú Vĩnh Cơ để lại cho Diệp An. Mỗi lần 1 ấn chú được sử dụng, mảnh vụn ấn chú của chúng sẽ quay trở lại chiếc hộp máu này. Ở đây cô đếm có 7 mảnh vụn, mẹ Diệp An, người phụ nữ ấy đã sử dụng ấn chú cho những ai rồi và bà ấy làm vậy có mục đích gì?

Diệp Vĩnh Thành ông ấy có biết hay không? Có hay không?

Ngồi thẫn thờ nhìn những mảnh vụn trong tay mình cô bất động một hồi lâu.

”Cô chủ”

Bỗng một giọng nói trẻ con khàn khàn vang lên kéo cô khỏi những suy nghĩ của mình. Minh Nhiễm đã tỉnh lại và đang đứng trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Sở Trắc Nghiêm Đến Rồi

Cô im lặng nhìn cậu bé đứng trước mặt mình không nhúc nhích, bây giờ đầu óc cô vô cùng hỗn loạn. Lúc đầu thì cô chỉ nghĩ Vĩnh Cơ có khuôn mặt và cái tên tương tự người mẹ kiếp trước, nhưng dần dà cô lại thấy người phụ nữ này không đơn giản, bà ấy sở hữu các ấn chú cấm nguy hiểm có lịch sử gần 2000 năm. Ấn chú triệu hồi linh hồn còn cho cả con gái ruột sử dụng, phong ấn nhiễu loạn ký ức. Cô cứ nghĩ bà ấy muốn tốt cho Diệp An nhưng không phải. Cậu bé cứu thoát cô khỏi chết đuối đó thân phận không đơn giản, tại sao bà lại ngăn không cho cô nhớ đến? Rõ ràng có một đoạn ký ức nữa nhưng nó vô cùng mờ ảo, chứng tỏ đã bị người dùng tinh thần lực bóp vụn khiến nó không thể phục hồi nữa rồi. Làm cách nào để cô có thể xem nó đây? Làm cách nào để cô biết mục đích Hà Vĩnh Cơ thu thập lại đồ vật kiếp trước của mình để làm gì đây.

Không lẽ giống như mục tiêu cuối cuốn sổ của bà ấy. Là đến Đông Đại Lục sao? Nhưng bà ta lại tự bạo, tự giết chính mình ngay khi vừa gặp cô... vậy thì kế hoạch bao năm của bà ấy chỉ để biến thành một vườn bí ngạn đồ thể lương sao....

Và cả nét chữ đó....

Giật mình nhìn vào cuốn sổ có nét chữ đó.. Sắc mặt Diệp An liền trắng bệch dọa người, tay cô vô ý thức ôm chân co người lại thành một đoàn trước chiếc hộp gỗ. Trán đổ mồ hôi lạnh.

Nhìn cô chủ của mình rồi rầm suy nghĩ, Minh Nhiễm cúi đầu nhìn đồ vật trong hộp không khỏi ngạc nhiên một chút. Những đồ vật xinh đẹp này một món cũng đủ khiến đại lục sôi trào một phen, vậy mà nó lại im lặng nằm trong chiếc hộp này bao nhiêu năm không ai hay cho đến khi cô chủ tìm thấy. Giờ thì cậu cũng hiểu đôi phần vì sao chủ nhân lại nói cô không quan tâm đến tất cả các vật khác ở buổi đầu giá ngoại trừ cậu.

Một lúc lâu sau cô mới lên tiếng đã có chút khàn khàn “Minh Nhiễm, bỏ hết đồ vào hộp mang xuống phòng ta, lật lại giường về vị trí cũ”

”Vâng tiểu thư”

Sau đó cô quay người đi ra khỏi phòng. Cô muốn tấn cấp. Cô sẽ dùng tình hạch này tăng cấp thật nhanh.

Phòng ngừa vạn nhất còn hơn nhất vạn. Nếu bộ môn xuyên không dễ dàng như thế thì thật lạ. Hoá ra cô là đã được sắp xếp trước để xuyên đến đây chứ không phải ngẫu nhiên... không phải ngẫu nhiên mà cô gặp Diệp An đang run rẩy ai oán mang chấp niệm khủng bố chết đi... Ra là đã có kẻ sắp xếp.

Cô phải mạnh mẽ lên thật nhanh...

Cho dù bà ấy đã chết, nhưng cô vẫn phải đề phòng những linh hồn mà bà ấy triệu tập đến gần vò cô..

Huống chi, kiếp trước lần kiếp này bà ấy chưa bao giờ thích cô cả. Để lại tình hạch cho cô chẳng phải là để cô tấn cấp mạnh lên cho bà ấy đỡ nhàm chán hay sao..

Trên cung đường đêm uốn lượn có ba chiếc siêu xe đang vút chạy, hai hàng cây lớn ven đường thỉnh thoảng có thể thấy các cột đèn cao rực rỡ đứng đó đơn độc, cuốn quanh thân chúng là dây thường xuân ánh lên sắc tím dạ quang rất đẹp. Nhìn những cột đèn này chứng tỏ đoàn xe đang đi vào khu biệt thự của Diệp gia.

Chẳng mấy chốc 3 chiếc xe dừng trước cổng an ninh rồi tiếp nối nhau vào bãi đỗ.

Người đầu tiên bước xuống chiếc xe dẫn đầu là Sở Trác Nghiêm, anh mặc áo phông trắng khoác ngoài vest đã xấn ống tay màu be, quần đồng màu áo vest thẳng thớm ôm gọn đôi chân dài rắn chắc càng tôn thêm vóc người hoàn mỹ cao hơn 1m85 của anh. Đôi giày da màu đen bước nhẹ nhàng dẫn đầu những người trong nhà hàng phục vụ bữa tiệc đêm nay đi theo anh đến Diệp gia.

Tề quản gia nhìn phong phạm của Sở đại thiếu của Sở gia không khỏi tán thưởng vài câu. Quả thực rất xứng với người kế thừa gia tộc. Ông hơi cúi người lễ độ đón tiếp “Hoan nghênh Sở đại thiếu ghé Diệp gia, mời đi lối này đến phòng khách dùng chút trà”

Sở Trác Nghiêm gật đầu chào hỏi “Tề quản gia, đêm nay làm phiền ông bận rộn một phen rồi” sau đó quay lại nói với đoàn người phía sau “Các người đi theo Tề quản gia sắp xếp công việc đi, chớ chậm trễ thời gian”

Tất cả nhẹ nhàng cúi đầu rồi đi thẳng theo hướng lão quản gia đang ở phía trước. Sở Trác Nghiêm đi về phía phòng khách thì thấy ba anh em Diệp gia đang ngồi ở đó nói chuyện vui vẻ. Đứng bên cạnh ghế là cậu bé khề ước anh thấy Diệp An thu phục ở biệt thự cổ Lam Dục đang nghiêm chỉnh đứng đó đầu hơi cúi.

Thấy người vào, cả ba dừng động tác sau đó đứng dậy đón tiếp

”Sở Trác Nghiêm, hoan nghênh cậu đã đến” Diệp Kiến Nguyên và Sở Trác Nghiêm do hợp tác làm ăn nên cũng thân nhau hơn nhờ những cuộc họp dài và các buổi ăn uống dạ tiệc. Do tuổi cũng bằng nhau nên cả hai cũng rất dễ dàng kết giao.

Diệp Viễn Thiếu biểu cảm nhàn nhạt “Sở đại thiếu, hoan nghênh”

Thoáng nhìn nét mặt hơi cứng lại của Sở Trác Nghiêm, Diệp An nhướn mi. Sao cô đi vắng có mấy hôm mà không khí lạ vậy? Không lẽ thù hận gì nhau sao?

Tuy nghi hoặc một chút nhưng Diệp An vẫn nhẹ nhàng cất tiếng “Sở đại thiếu, cảm ơn anh đã bớt chút thời gian ghé Diệp gia”

Sở Trác Nghiêm liền nở nụ cười ôn hoà, tay đưa một túi lễ vật nhỏ nhỏ về phía cô “Diệp tam tiểu thư không sao là tốt rồi. Hôm nay tôi có bảo đầu bếp chuẩn bị canh nhân sâm hầm ấu điều để tiểu thư bồi bổ. Mong tiểu thư nhanh chóng khoẻ lại. Còn đây là chút quà chúc mừng tiểu thư bình phục”

Diệp An cười cười nhận ý tốt “Cảm ơn ý tốt của Sở đại thiếu, mời ngồi dùng chút trà”

Sở Trác Nghiêm liền ngồi ngay bên cạnh ghế của Diệp Viễn Thiếu khiến động tác của anh hai Diệp gia hơi chút ngập ngừng. Động tác này không lọt qua được đôi mắt tinh tường của Diệp An cô.

Hơi loé loé ánh mắt nhìn hai người đối diện, tuy đã trở lại về thân nhiên nhưng mà...

Hai người này là đang tranh chấp trên thương trường gây hận thù theo về nhà gì sao? Anh hai cô có gương mặt lạnh tanh với người ngoài thế kia chắc gây hấn đắc tội gì với người ta rồi đây. Haizz. Mới hôm rồi còn nhắc cô kết giao với người ta, chưa gì đã gương cung bạt kiếm vậy thì kết giao kiểu gì a...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chu Ái Lan

Từng tập văn kiện nhanh chóng xử lý vút qua một bên, tiếng bút roạt roạt và tiếng báo cáo nhanh từ điện cầu thỉnh thoảng vang lên trong căn phòng im ắng cao nhất của toà nhà thương mại nổi tiếng.

Nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ, Nam Cung Lãnh Dịch trầm giọng nói vào đi tay vẫn không ngừng công việc đang dang dở.

Mộc Tự đặt nghiêm chỉnh tập hồ sơ lên bàn, trên gương mặt có xuất hiện một vài vết trầy xước to nhỏ nhưng không làm ảnh hưởng một chút nào đến phong thái làm việc.

Nam Cung Lãnh Dịch cầm tập hồ sơ xem xét từng trang một, không khỏi nhủu mày càng lúc càng sâu. Quả đúng như hần đoán, người đàn bà này rất quái dị, có thể bà ta là một linh hồn thất lạc ở đâu đó đến đây hoặc bị ai đó sai sử đến làm việc cho kẻ nào đó. Nhìn đến khoảng thời gian lúc bà ta chuẩn bị chết, con gái của bà ta bị chính mẹ ruột của mình sử dụng ấn chú phong ấn hần không nhận được day day thái dương khó chịu...

”Kẻ nào ngáng đường” hần nhàn nhạt lên tiếng

”Thuộc hạ của Chu Ái Lan” giọng Mộc Tự vẫn đều đều vang lên không chút cảm xúc.

Nam Cung Lãnh Dịch nghe đến cái tên kia ánh mắt không khỏi híp lại nguy hiểm. Con rắn độc đó lại nhúng tay vào chuyện này hần là có chút dính líu đến Hà Vĩnh Cơ. Bà ta nắm trong tay nhiều ấn chú nguy hiểm và các bảo vật cổ xưa khác. Không ngoại lệ bà ta là linh hồn được triệu tập từ ngàn năm trước đến không gian này để hoàn thành mục đích nào đó cho ả.

”Bao nhiêu người tìm đến giết ngươi?”

”50. Đã chết hết”

”Có phát hiện ra thân phận ngươi không?”

”Thuộc hạ đã hoá trang và tẩy mùi cơ thể. Trước khi về đây đã đốt hết quần áo và quét sóng điện từ tế bào tẩy sạch dấu vết”

Ngừng một lúc Nam Cung Lãnh Dịch ra lệnh “Chu Ái Lan sẽ diệt tận gốc những kẻ liên quan trong hồ sơ này. Tìm trong thủ đô người Đồng gia đang ở đâu, bố trí ẩn nấp bảo vệ. Để kẻ đó phát hiện gia tộc bị thanh trừ sạch sẽ. Lúc đó tự đi theo sẽ có manh mối mới. Những kẻ khác, mặc kệ chúng”

Hần chú ý đến Đồng gia đơn giản vì bọn chúng là kẻ cất giữ các ấn chú cấm. Chắc chắn còn một số bí ẩn khó lường ở gia tộc đã trên đà suy bại này.

”Thuộc hạ tuân mệnh”

Nam Cung Lãnh Dịch cầm điện cầu tìm báo cáo mới nhất của X01-5 về cô gái kia. Sau khi nhìn rõ hồ sơ của Hà Vĩnh Cơ, hần thực có một chút lung lay mục đích ban đầu của mình về cô. Năng lực và trí tuệ của vị tam tiểu thư Diệp gia này hần chưa nắm rõ. Chưa kể đến cô gái này hần hoàn toàn không dò được cấp bậc dị năng, hành động táo bạo còn không màng cả an nguy của bản thân để thôi miên chính mình đi phá giải phong ấn ký ức. Điều đó làm hần cũng đang thực băn khoăn, không biết cô có xảy ra tình trạng linh hồn dị biệt giống mẹ mình hay không.

- Tình dạng hoàn toàn khoẻ mạnh. Có tìm được một chiếc hòm kỷ vật mẹ để lại rất nhiều đồ trân quý. Sau khi tiểu thư xem xong kỷ vật thần sắc rất kém. Tự nhốt mình trong phòng đến chiều mới ra. Đang tiếp đón Sở đại thiếu của Sở gia-

Nhìn đến dòng chữ 'đang tiếp đón Sở đại thiếu của Sở gia' hần không khỏi cau mày lại. Cô gái này sau bữa tiệc tại biệt thực cổ Lam Dực bắt đầu có kẻ lân la kết giao rồi sao. Hừm. Không hiểu sao hần thấy khá chướng mắt.

Chẳng kịp nghĩ gì thêm, Nhất Diễm đã đẩy cửa vào báo cáo “Lãnh Dịch, những kẻ ở Đông Đại Lục đang tràn sang đây khoảng mấy trăm dị năng giả tính nhue phân tán khắp Nam Đại Lục. Theo điều tra được chúng đang thanh trừ một số gia tộc. Chúng ta có nên hành động gì không?”

Nam Cung Lãnh Dịch nghe báo cáo không khỏi nhích môi. Đúng như hần dự đoán.

Xoay người gác chân lên mặt bàn, trong tư thế lười biếng hần nói “Cứ để chúng tự do hành động, ta đừng nên bại lộ mình, điều quân trợ giúp Mộc Tự theo dõi kẻ nên theo dõi là được”

”Lãnh Dịch, ngày kia là buổi tiệc mừng những kẻ đã sở hữu khế ước. Mọi thứ đã chuẩn bị xong”

”Đã biết”

Nhất Diễm hơi cúi mình rồi ra ngoài khép cửa lại nhanh chóng bước về phòng thông tin để điều quân trợ giúp Mộc Tự. Những kẻ phía Đông Đại Lục đang bắt đầu hành động rồi. Họ phải nhanh lên mới được. Chu Ái Lan nổi tiếng từ nhỏ ngoan độc và thông minh, đã ngáng chân Lam Dực bành trướng thế lực rất nhiều lần. ả là một trong số ít người sở hữu dị năng hiếm không ai muốn đụng vào. Đúng hơn là không dám động vào gia tộc của ả.

Chu gia đứng đầu Đông Đại Lục về mảng quân sự và nghiên cứu dị năng bất cứ ai nghe danh đều khiếp sợ. Một báu vật Chu gia nâng niu trong lòng bàn tay và liên tục dùng tinh hạch nuôi trong đầu dị năng giả để ả tấn cấp, vì vậy đụng vào ả khác gì sẽ bị xoá sổ vĩnh viễn. Dùng tinh hạch con người để nâng cao dị năng như vậy thật khó để xác định hiện nay ả đã ở cấp mấy.

Với tính khí đó bây giờ ả ta mới bắt đầu có hành động với Nam Đại Lục là hơi muộn rồi. Nam Cung Lãnh Dịch liên tục rèn luyện cũng khó có thể địch lại đội quân của Chu gia. Thế nên nếu có cô gái của Diệp gia trong tay tỷ lệ thắng của Lam Dực sẽ lớn hơn rất nhiều.

Tinh Thần hệ, phải đấu với Tinh Thần hệ.

Trong lúc Nhất Diễm đang tính toán thu Diệp An về tay như thế nào, thì bây giờ cô đang cùng Sở Trác Nghiêm và hai anh trai chơi mật chược rất vui vẻ. Nào để ý đến Minh Nhiễm đang có chút thay đổi ở khoe mắt khi nghe thấy chỉ thị phát ra tần âm từ mặt đây chuyện.

Nhưng rất nhanh Minh Nhiễm đã trở lại sự lạnh nhạt như thường ngày, giả như chuyện chú vào bàn cờ của bốn vị trước mặt.

Chương 54: Có Thể Tiếp Nhận

Buổi sáng sớm ở đại học T. Diệp An thông thả đi về khu nhà đồ tay cầm một quả táo chín mọng vừa đi vừa ăn, khá nhiều người đi ngang qua cô không khỏi ngoái lại nhìn một chút, vì trông cô rất xinh đẹp lại còn phồng má lên gặm táo càng tăng thêm nét đáng yêu trên gương mặt ai nhìn cũng muốn cắn một cái rồi ôm vào lòng cưng nựng.

Tuy vậy có một số người nhận ra cô đi học nên liền nhanh chóng chạy về phía lớp A vừa đi vừa mang vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Minh Nhiễm ẩn thân nhìn thấy cảnh đó liền híp mắt phóng theo mục đích muốn xem bọn lớp A này chuẩn bị có hành động gì.

Diệp An thì chẳng buồn quan tâm vì có một người ở phía xa xa khiến cô để tâm hơn nhiều. Cái cô gái đang cầm cuốn sổ gỗ gõ lên đầu mấy học sinh mặc sai đồng phục trường kia không khỏi khiến cô có chút do dự không biết làm sao.

Diệp An kia kiếp trước hận người này vô cùng tận vì chính cô ta đã cùng Triệu Lâm đẩy mình chết thảm, lại còn làm bạn giường của hắn sau lưng cô mấy năm trời. Nếu cô không mở phong ấn ký ức của Diệp An, có lẽ chuyện hận thù này sẽ kéo dài rất dài không có hồi kết.

Hình như Lam Cát cảm thấy cô đang nhìn mình nên liền ngẩng mặt lên hướng về phía cô. Hai ánh mắt chạm nhau một lúc thì Lam Cát đã để mấy học sinh kia đi còn mình thì chậm rãi đi về phía cô. Ánh nắng vàng hắt lên mái tóc nhuộm light xanh lá nâu trông có chút lấp lánh huyền ảo khiến Diệp An không khỏi neho neho mắt.

Lam Cát đứng trước mặt cô thì chìa tay ra “Xin chào, tôi là Lam Cát, mấy hôm trước chúng ta có gặp qua. Nghe đâu mấy hôm vừa rồi phải nghỉ học do cô sử dụng dị năng quá độ nên bị nội thương. Bây giờ đã khoẻ hẳn rồi chứ?”

Nghỉ vì sử dụng dị năng quá độ? Hai anh trai nghĩ ra cái lý do cũng thật tiện nha.

Diệp An nghe ý tứ quan tâm của Lam Cát không khỏi nhớ đến thời điểm mấy năm sau làm bạn thân, cô gái này vẫn hay quan tâm đến Diệp An như vậy. Đáng tiếc...

Chỉ vì một án chú làm thay đổi ký ức mà cả hai đều nhận tổn thương sâu sắc không vẫn hồi lại được.

Diệp An mỉm cười nhẹ bắt tay lại “Cảm ơn, tôi đã khoẻ hoàn toàn rồi. Tôi là Diệp An học năm nhất. Lần trước cảm ơn cô đã giúp tôi”

Lam Cát nghe giọng nói mềm mềm của Diệp An tâm không khỏi tăng thêm mấy phần muốn bảo hộ “Không sao. Tôi là Lam Cát, học năm hai. Đồng phục của cô nếu không phiền thì theo tôi đến khu hội giáo sinh lấy nhé”

Diệp An gật đầu liền đi theo Lam Cát về phía khu nhà cạnh toà dành cho giảng viên. Một màu trắng thuần nổi bật giữa sân cỏ xanh rộng lớn. Cửa sổ và viền tường màu đen càng tăng thêm nét uy nghiêm của những người đứng đầu điều hành và giám sát sinh viên.

Sau đó cô nhìn về bóng lưng của Lam Cát. Mới học năm hai đã được đề cử lên làm Trưởng Viên quả là năng lực không tồi chút nào. Hèn gì Diệp Hoa nhìn cô gái họ Lam này thêm thường gấp rút muốn thu về tay đến cả bỏ số tiền lớn thuê dị năng giả tình thần nhân tạo để thay đổi ký ức của Lam Cát cũng không xót. Khiến cô ta đang là bạn thân của Diệp An quay sang hận đến xương tủy do làm tương trước đây bản thân thích Triệu Lâm nhưng do Diệp An nhẩy ra cản đường nên cô ta và hắn mới không thể đến được với nhau. Chỉ có thể lên lút vụng trộm sau lưng thiên hạ.

Cmn nếu cô không làm thì do vụ này có một kẻ rất hận cô và hận cả Triệu Lâm đến mức nhúng tay vào Diệp thị và Triệu thị phá hoại điên đảo một thời gian long trời lở đất do không thể làm gì Lam Cát bảo bối của hắn được.

Nhớ đến gương mặt hồ ly của kẻ đó cô chỉ thấy lạnh sống lưng. Quá thông minh và gian xảo, chỉ thu lại móng vuốt của mình trước mặt bảo bối của hắn mà thôi. Nhưng mà...

Cái gương mặt kia cô vẫn có cảm tình nhất so với 'bọn họ'. Ít ra hắn cũng là một kẻ hiếm hoi của đội ngũ kia chịu trả lời câu hỏi và không góp phần vào cái chết của Cố Minh Tuyền. Ít ra hắn ta còn giữ nụ cười xã giao thương hại với cô chứ không như lũ mặt liệt yêu nghiệt cả trẻ con lẫn người lớn. Và ít ra, hiện tại hắn đang là anh trai của Lam Cát.

Đi lên tầng 3, cô được dẫn vào phòng chuyên cất giữ các vật dụng của sinh viên học tập tại đại học T. Rộng lớn y hệt một siêu thị bách hoá tổng hợp, cái gì cũng đều có. Diệp An chợt nghĩ nếu tận thế đến đây sẽ là nơi thứ 2 cô đến sau siêu thị thực phẩm.

(Bỏ tay với chị này =_=)

Chẳng mấy chốc Lam Cát đã đưa đến cho Diệp An 3 bộ đồng phục dành riêng cho sinh viên học ở khu nhà đồ.

Bộ đồng phục này là váy liền cột tay màu đen dài đến đầu gối. Viên váy hơi xoè màu đỏ đô đi kèm chiếc cà vạt cùng màu, các phụ kiện đi cùng như tất hay giày thì sinh viên tự chuẩn bị và mang tùy theo ý thích. Như vậy thoải mái hơn một chút so với các cấp học dưới phải mặc đồ từ giày, tất, dây buộc tóc, đồng hồ, cặp sách giống nhau đồng bộ không ai được phép phạm quy.

Thay đồ xong và bắt đầu về lớp C đã là nửa tiếng đồng hồ sau, chuông vào học còn kém 5 phút nữa. Tạm biệt Lam Cát, Diệp An bước vào lớp thân nhiên về chỗ ngồi của mình trước ánh mắt có chút tò mò của các bạn học. Chỗ của cô được sắp xếp ở dãy thứ 5 sát cửa sổ nên rất tự nhiên, Diệp An kéo phăng cái rèm vải mỏng sang một bên để ánh nắng chiếu vào, mở toang cánh cửa kính để gió lùa vào mới hài lòng ngồi xuống.

Vừa đặt vài cuốn sách lên bàn cảm nhận được có ánh nhìn trần trụi vào mình Diệp An không khỏi ngẩng đầu lên nhìn. Là một cậu nhóc ngồi bàn trên.

Tại sao gọi là cậu nhóc ư? Vì vị bạn học này khá bé nhỏ, cá là khi cậu ta đứng lên chỉ cao bằng vai cô mà thôi.

Thấy bạn học mới nhìn chằm chằm lại mình, cậu nhóc nở nụ cười tươi rồi chào hỏi “Xin chào bạn học An An, tam tiểu thư Diệp gia. Tôi là Lam Đông Đông. Em họ của chị Cát Cát. Vì cậu và chị ấy có vẻ là bạn nên suy ra là chúng ta cũng đã là bạn. Rất vui được làm quen nha An An”

Diệp An: .... = _ =

Cmn cái gì đây? Đông Đông? Cát Cát? An An?

Thằng nhóc này không chỉ lùn mà lưỡi còn bị đột? Ở nhà cậu ta cũng vậy sao? Sẽ gọi cha mẹ là cha cha? Mẹ mẹ? Nếu nuôi chó cũng gọi là chó chó chứ???

Chưa kịp nghĩ nên trả lời lại cậu ta thế nào thì có một giọng nói gọi tên cô vang lên ở cửa lớp “Diệp An. Cô đi học lại rồi?”

Diệp An: ....

Ôi thần linh. Tên khốn Triệu Lâm tưởng đã tuyệt chủng té ra cũng học ở đại học T.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Triệu Lâm Mất Mặt

Nhìn kẻ cũng mặc đồng phục đen viền đỏ kia Diệp An không khỏi bĩu môi thờ dài. Thật mẹ nó phiền mà, đã sống lại một thời gian nếu viết ra phim cũng phải bỏ lên đến tập 20 rồi, sao quanh đi quẩn lại số nữ phụ của cô chỉ oan gia gặp phải một kẻ giống đực duy nhất này mà thôi vậy?

Triệu Lâm thấy thái độ tỏ vẻ mệt mỏi phiền chán của cô ta không khỏi có chút tức giận “Hay thật đấy Diệp An. Vừa xúc phát xong dị năng liền quay ngoắt thái độ. Trước đây chỉ là người thường thì bám theo tôi hèn mọn, nghĩ mình đã trở thành người cao sang lắm sao?”

Diệp An nhìn kẻ điên đứng ở cửa lải nhải xong thờ ơ quay sang cái cậu tên Đông Đông kia “Tiểu Đông Tử, Triệu Lâm hẳn ta học lớp này sao?”

”Không có An An, hẳn ta học lớp A, hôm An An đi học buổi đầu tiên đập tan lớp A hẳn đang đi du lịch với vị hôn thê mới Diệp Hoa nên không đi học. Với lại sao lại đặt tên mình như tên thái giám vậy a....”

Diệp An đầu không khỏi rơi xuống vài vạch hắc tuyến hỏi “Tiểu Đông Tử, sao cậu biết tường tận vậy hả? Cậu là kẻ thích theo dõi sao?”

Lam Đông Đông mắt chớp chớp mở to vô tội “Đâu có nha.. mình phán tán máy thu siêu nhỏ khắp trường học tự nhiên nghe được thôi a...”

Triệu Lâm nhìn cô ta bơ mình đi không khỏi thêm vài phần tức giận. Chân bước từ cửa lớp vào trong vừa đi vừa khinh nhỉnh cất giọng “Diệp tam tiểu thư cô nghĩ chơi trò lạt mềm buộc chặt với tôi như vậy sẽ khiến tôi quay sang thích cô sao? Tôi nói cho cô biết 11 năm trước tôi không có chút cảm tình với cô thì 11 năm sau nữa vẫn sẽ như vậy. Huống chi người tôi thích là Tiểu Hoa, thật lòng cảm ơn cô đã chấp nhận rút lui không phá hoại tình cảm của chúng tôi. Tốt nhất bây giờ cô nên an phận... Hự!”

Cả lớp: .... ㄥ(•̀▽•́)

Lam Đông Đông: (°▽°)

Mình Nhiễm đang ăn mình: ...

(....)

Kẻ lớp A đang thao thao bất tuyệt giờ đây cũng không sai biệt lắm các bạn học khác của hẳn. Cùng chung số phận bị cây roi nước của Diệp An quát

cho một hit duy nhất bay thẳng cánh ra khỏi cửa lớp.

Trên tay cô cầm cây roi cuộn cuộn nước xoáy thu nhỏ mà những người lớp B nhìn thấy không khỏi rung mình một cái.

Đây thật sự là dị năng mới xúc phát được hơn 1 tháng sao ? Quá khủng bố a... người ta đang diễn trai ngồi ngồi chưa nói hết câu đã hất người ta đi như bọ rác cần phân hủy, có cần ra tay nặng thế không ...

Diệp An tư thế có chút oai hùng như lão đại chỗ Triệu Lâm vài giây trước còn đang đứng, tay cầm roi nước cầm hất lên nhìn xuống hần cao cao tại thượng

”Triệu đại thiếu gia. Con mẹ nó nào người mới nghiền ra làm túi đựng cứt chó rồi sao không nghe thấy bốn tiểu thư từng nói muốn cắt đứt quan hệ với người hửm? Cứ ở lại Diệp gia lắng nghe để bốn tiểu thư đây phải dùng cầu nước hất người ra ngoài. Hôm nay chắc người chưa tắm buổi sáng nên đang thấy người bẩn quá phải không? Để bốn tiểu thư phân phát chút nước tinh khiết cho người rửa mặt chải đầu chuẩn bị tiến cung thỉnh an cho sạch sẽ. XOÁY HOA THUỖ !!!

Triệu Lâm còn đang ôm ngực nơi roi nước của Diệp An đang có chút rỉ máu thấm ra viền ngoài vết áo rách thì nghe cô tuyên bố một câu như vậy. Chẳng mấy chốc quanh hần lại một lần nữa bị dòng nước bao vây y hệt ở Diệp gia, nhưng tốc độ nước nhanh hơn và còn mang theo hơi lạnh mạnh mẽ hơn cả trước đây.

Hần liền bao phủ lớp kim loại nâu vàng quanh cơ thể để bảo vệ. Tay ngưng tụ một lưỡi kiếm Kim hệ nhiều gai nhọn ý đồ lao về phía Diệp An phản công. Nhưng người lặn lội ở mặt thể hơn một năm trời như cô chuyện còn con này dễ như bẻ nanh của hổ biến dị. Nhếch môi cười mỉa mai Diệp An liền bật lên cao rất nhanh, xoay người lộn một vòng sau đó tung cước đá vào má phải Triệu Lâm một cú cực đau. Chưa kịp đứng lại ổn định cơ thể thì nhói lên ở ngực một cái, hần lập tức bị đập bay xa khỏi cửa lớp, ra ngoài lan can và rơi xuống sân bên dưới.

May mà hần có lớp bảo hộ kim loại ngoài cơ thể và với một dị năng giả thể chất cấp 4 rơi từ độ cao 7 tầng cũng không sao nữa là lớp C ở tầng 2.

Nhưng đen đầu thay cho hần thêm một lần nữa không thể phản kháng lại sát thần dù chỉ là nhiều hơn một đòn. Ngay lúc hần vừa rơi xuống đất và các mảnh kim loại vừa thoát ra khỏi cơ thể nhọn dài như lưỡi lê, thì rất nhiều nước từ trên cao cũng rơi xuống như mũi tên thần mặt trời lao thẳng xuống phía hần.

Những mũi tên thì nhau tấn công như không có điểm dừng từ một cô gái có mái tóc đen dài bay trong gió đứng trên lan can, một bàn tay của cô đang hướng về phía trước tấn công, đôi mắt hờ hững đầy khinh khinh nhìn xuống kẻ bị Xoáy Hoa Thuỷ đang đập cho tơi tả.

Tiếng kim loại va chạm không ngừng vang lên. Những tiếng lách cách của kim loại vỡ khiến những người chứng kiến không khỏi lạnh sống lưng mà rung mình liên tục. Còn cô gái sát thần kia vẫn lạnh nhạt đứng trên lan can nhìn xuống kẻ từng là vị hôn phu cô hết lòng theo đuổi như một con rệp không hơn không kém.

Nước dần thả chậm tốc độ và biến mất hần, để lại dưới sân trường một cảnh tan hoang của đất bị cây xói, lá cây rụng là tả và một kẻ chết vật nửa quỳ ở giữa bãi đất đá ôm ngực thở dốc. Diệp An cất giọng lười biếng “Gi thể này Kim hệ quý giá người người coi trọng? Sao lại có thể dễ dàng bị một kẻ mới xúc phát dị năng đánh cho không ngẩng đầu lên được? Triệu Lâm, đừng tưởng có thể ở trên địa bàn của lớp khác thích làm gì thì làm nói gì thì nói. Muốn ra oai thì cút về lớp A của người mà giữu võ dương oai.

Chẳng phải tôi từng nói rồi sao? Tìm tôi vì bất cứ việc riêng gì nếu chuyện đó không liên quan đến công việc làm ăn của hai tập đoàn, tôi sẽ - không - khách - khí ! Giờ thì cút đi”

”Chị Diệp An chị đừng có quá đáng”

Người tới là một cô gái thanh tú mặc đồng phục học năm cuối cấp 3, đi theo sau nếu cô không lầm lại mấy kẻ lớp A bị cô đập cho tả tơi hoa lá, nhìn kẻ nào cũng mag trên mình vài vết thương là biết. Chắc. Cái này người ta gọi là chó sủa đi theo bầy, cắn bậy thì đi theo đoàn.

Gương mặt Diệp Hoa rơi ra vài giọt nước mắt chạy đến bên cạnh Triệu Lâm đang có chút đứng không vững. Cô ta đau lòng nhẹ nhàng đặt cánh tay Triệu Lâm lên vai mình, một tay ôm lấy thắt lưng hần thấp giọng an ủi “Không sao đâu anh, để em đưa anh về nhà”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Lớp C Đại Chiến Lớp A (1)

Diệp An neho neho mắt nhìn đôi chim câu đờ nhau ở trước mặt không khỏi bĩu môi.

Ông xã tương lai ngài đang ở đâu mau mau xuất hiện đi a... không lẽ ngài định để tập cuối bộ phim truyền hình 1000 tập mới chịu xuất hiện giải cứu mỹ nhân khỏi khu đồi hoang này sao...

Diệp Hoa ngẩng lên nhìn chị gái mình đứng trên lan can tầng 2, cắn cắn môi mang theo chút trách cứ cùng uy khuất mới diu Triệu Lâm đi về phía lớp A để người có dị năng Thủy hệ chữa trị.

Diệp An đen mặt. Uy khuất cái búa. Tôi làm gì cô mà lại trưng cái vẻ mặt đó ra cho ai xem?

Khoanh tay lại dánh về y hệt nữ vương từ trên cao nhìn xuống kẻ hèn mọn mà nói “Diệp Hoa tôi không hiểu cô dẫn cả đám người lớp A sang đây làm gì hả? Hòn nữa cô không phải là sinh viên trường này, lẽ như đôi lại là một kẻ có ý đồ xấu am hiểu giả trang người khác chẳng phải đại học T sẽ bị truyền ra ngoài an ninh bảo vệ không nghiêm sao? Tiểu Đông Tử, mau bảo ai đó đi gọi quản giáo sinh đến đây”

Lam Đông Đông nghe nhắc đến tên mình nhần tình sáng lên liền gật đầu lia lịa “Được a... An An yên tâm. Triệu đại thiếu gia vô duyên vô cớ đến lớp C gây sự kéo theo cả lớp A nháo loạn, lại còn dung túng một kẻ không học trong trường nghênh ngang đi lại đáng phạt, đáng phạt nha.” Sau đó tóm ngay một người ra lệnh “Lớp trưởng, còn không mau đi đi không thì lớp A sẽ phá tan lớp mình đó”

Nhìn cô nàng được gọi là lớp trưởng kia chạy đi về hướng toà giảng viên, toàn thể lớp A không khỏi tức giận.

“Mấy cái đồ ngu xuẩn thấp kém này chúng mày làm gì thế hả”

“Học hành thì bắt bắt dần dần học kiến thức không học chỉ học toàn cái khôn ranh lươn lẹo. Đúng là lũ tạp chủng”

“Hạng thấp kém như chúng mày nên cút đến toà nhà xám mà học đừng có ở đây làm xấu mặt khu nhà đỏ chúng tao”

Diệp An híp mắt nghe sinh viên lớp A đứng dưới chửi đông lên, một đồng tap âm như rừng chó điên không khỏi khiến cô thực đau đầu. Ngoắc ngoắc tay về phía Lam Đông Đông, cậu ta liền nhảy lên đứng trên lan can cạnh Diệp An, cái vẻ mặt vô cùng chân chó

“Lớp A với lớp C có xích mích gì sao?”

Lam Đông liền lắc đầu “Không có. Là do lớp C tập trung phần lớn là những người có gia cảnh gọi là tốt chứ chưa bước chân vào giới trung lưu hay thượng lưu. Chỉ có một vài người là gia tộc có tiếng tăm thôi, nên những kẻ lớp A tự cho là cao quý mới ghét bỏ lớp chúng ta như vậy”

Diệp An gật gật đầu nhìn xuống những kẻ đang càn chửi càng hăng, những người sau lưng cô thì hơi ngại không dám lên tiếng sợ làm gì sơ suất sẽ bị liên lụy cả nhà.

Tay chậm rãi ngưng tụ một quả cầu nước lớn, Diệp An quay lại đằng sau nói lớn “Mọi người nghe chúng nó nhục mạ mà không hành động gì sao? Yên tâm đi Diệp gia ở thủ đô không phải gia tộc lớn nhất nhưng đã quá đủ để khiến không bất cứ kẻ nào ở lớp A đụng đến các người. Tiểu Đông Tử lên nào”

Vừa dứt lời Diệp An đã buông mình khỏi lan can nhảy xuống dưới. Trước khi tiếp đất thì quả cầu nước cực lớn của cô đã hút ướt cái chỗ tụ tập đông kẻ mồm to nhất.

“Á ...Á.....”

Vừa hét lên một tiếng thì sát bà bà họ Diệp đã hùng dũng đi về phía đám đông, hai tay tạo Roi Nước Lục Sát vừa đi vừa quét vút vút vào không khí như bà mẹ khủng long chuẩn bị vào trận đánh đòn con nhỏ.

Theo sau là Lam Đông Đông vốc người nhỏ bé nhưng nụ cười mỉm y hệt ác ma trên gương mặt baby tay ngưng tụ dây leo xanh đang không ngừng sinh trưởng nhìn qua giống một đàn rắn độc lúc nhúc.

Cmn nhìn ghê quá. Rõ ràng là Mộc hệ. Và rõ ràng cũng là tạo cây roi mà sao nhìn nó cứ ghê ghê nổi da gà vậy trời?

Diệp An và Lam Đông Đông vừa xuất kích, lớp A đã nháo nhác chạy. Một số kẻ có dị năng Thổ hệ liền dựng lên các bức tường đất, dị năng Hoả hệ và Phong hệ phóng ra các đạo lưỡi dao gió và hoá cầu tấn công hai người đang dùng dị năng phá tường đất phòng hộ.

Sinh viên lớp C phần lớn vẫn đứng trên tầng 2 e dè không dám xuống, vài người nóng lòng đã nhảy theo ngay sau khi Lam Đông Đông chạy theo sau Diệp An.

Bỗng nhiên một kẻ lớp A lui về sau đám người rồi cười một cái đắc ý tay cầm một cái hộp hét to “Mọi người lui ra chuẩn bị sử dụng nó”

Tức thì tất cả sinh viên lớp A liền dạt ra xung quanh để lại một khoảng trống lớn quanh Diệp An. Minh Nhiễm ẩn thân thấy không ổn liền lao ra đây kẻ đang cầm chiếc hộp nhưng đã quá muộn.

Chiếc hộp bật mở. Một quả cầu như chất lỏng đen sì tăn mát lần hắc khói mỏng. Nó đã quen mùi của lọn tóc đen buộc trên nắp hộp nên liền bay vút về phía mục tiêu. Diệp An mặt biến sắc nhìn hắc cầu bay về phía mình liền ngưng tụ một màn nước bảo vệ có giấu tinh thể băng để tăng thêm độ chắc chắn sau đó vọt chạy về phía sau. Nhưng tốc độ quả cầu đó quá nhanh, nó vượt qua màn nước rồi chẳng mấy chốc đã đập được vào người cô.

“Aa.....”

Chất lỏng đen sì đó đã hoàn toàn tiến vào cơ thể. Minh Nhiễm nhìn thấy liền gấp gấp ấn nút lên mặt dây chuyền rồi nói nhanh “Cô chủ bị trúng phải ký trùng Âm hệ. Ngay mau sai người chuyên thuốc giải đến nhanh nhất nếu không cô chủ sẽ không trụ được quá 10 phút”

Chương 57: Lớp C Đại Chiến Lớp A (2)

Sau khi truyền thông tin vào mặt ngọc Minh Nhiễm liền dựng lên các tấm thủy tinh trong suốt tức giận đập lên người những kẻ lớp A đang đứng xung quanh. Lam Đông Đông đứng gần đó nên cũng nhìn thấy được ký trùng Âm hệ nguy hiểm đã tấn công Diệp An.

Mặc kệ cậu bé vừa xuất hiện kia là ai, gương mặt bừng lên lửa giận Lam Đông Đông quát to “Bọn khốn kiếp lớp A đang giết bạn học của chúng ta mấy người còn đứng đó làm gì? Định để chúng giết từng người một chịu trận sao?” Rồi lập tức phóng ra vô số dây mây màu đỏ yêu điểm có gai về các phía của lớp A.

Sinh viên lớp C đứng trên tầng 2 quả thực đã bị kích thích liền nhảy xuống gia nhập cuộc chiến.

Chẳng mấy chốc tiếng la hét, tiếng vỡ loảng xoảng của dị năng tạo phòng hộ và khói bụi của dị năng phòng ngự Thổ hệ thi nhau tạo ra bãi chiến trường giữa sân khu nhà đỏ. Các lớp khác thì đó không phải chuyện của mình nên chỉ đứng tại lớp nhìn ra tránh liên lụy.

Ở căn phòng mạng lưới thông tin dày đặc. Nhất Điểm đang đứng cùng Nam Cung Lãnh Dịch xem các số liệu và hình ảnh thanh trừng gia tộc, liên quan đến Hà Vinh Cơ của ả Chu Ai Lan thì có thư khẩn cấp kêu lên của X01-5.

Nhất Điểm vừa nghe xong tin nhắn thoại liền sai thuộc hạ gần đại học T mau chóng chạy đến sân khu nhà đỏ bảo vệ tam tiểu thư Diệp gia. Đùa sao cô ta mà có mệnh hệ gì bọn họ sẽ phải đợi bao nhiêu lâu nữa mới có kẻ sở hữu dị năng Tinh Thần hệ thứ 2?

Nam Cung Lãnh Dịch bỏ lại một câu “Tôi sẽ qua phòng thí nghiệm lấy thuốc cậu ở yên đây điều tra sự tình ký trùng Âm hệ ở đâu ra, bắt tất cả kẻ liên quan về đây” sau đó bỏ đi mất.

Nhất Điểm có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh đã quay lại bố trí công việc cho thuộc hạ trong phòng điều khiển. Hắn có chút lo lắng về sự khác thường đột nhiên của Nam Cung đại thiếu, người chưa bao giờ quá quan tâm về nữ giới mà chỉ tập trung xây dựng Lam Dục, không lẽ đã động lòng vị tam tiểu thư Diệp gia kia rồi?

Và vị đang bị nghi ngờ là đã động lòng kia đang như một hung thần trong phòng thí nghiệm hung dữ ra lệnh nhanh chóng lấy thuốc giải của vật này ra. Các nhà nghiên cứu giáo sư toát mồ hôi hột chạy đôn đáo trên các giá để thành phẩm thí nghiệm trong kho lạnh cố gắng hết sức tìm ra lọ nghiệm đựng thuốc giải cho ký trùng Âm hệ.

Lúc này Diệp An đã khụy một chân, tay nắm mạnh xuống đất hông giảm bớt bức xúc đau đớn do ký trùng đang ăn mòn trong cơ thể. Luồng nhiệt từ viên ngọc của Hắc Long đang vận chuyển mạnh mẽ bài trừ chất độc của vật lạ xâm nhập càng khiến Diệp An đau đớn hơn gấp bội.

Bàn tay khác nắm chặt lấy lồng ngực những tưởng như nó sắp nổ tung. Làm sao đây? Kiếp trước cô cũng chưa bao giờ gặp phải dị năng Âm hệ cả nên không biết cách đối phó như thế nào. Chỉ biết đan điền của cô như có một luồng khí lạ đang giao tranh đẩy lùi chất độc khỏi cơ thể. Đôi môi đỏ mọng đã bị cắn đến chảy máu hồng giữ bản thân tỉnh táo.

May mắn thể chất đã đạt cấp 7 và dị năng cũng vừa tấn cấp cải tạo toàn diện không ít cô mới có thể trụ vững đến lúc này.

Nhưng quả thực ký trùng Âm hệ không thể coi thường được, nó đang ăn mòn cả lý trí khiến cô lung lay như sắp đổ. Bàn tay nắm liên tục xuống đất đã huyết nhục mơ hồ thấp thoáng thấy cả xương trắng. Diệp An gào lên một tiếng đầy đau đớn giận giữ khiến không ít người lớp C phải đình chỉ động tác định chạy lại phía cô xem thương thế. Còn lớp A đang bị đánh te tua cũng không khỏi phải dừng lại nhìn về phía sát bả bà.

Quả thực những cô cậu sinh viên này ném ký trùng ám người khác chắc cũng không thể ngờ nó sẽ kinh khủng đến mức có thể giết người như vậy.

Đúng lúc Diệp An muốn bạo phát do quá đau đớn, Băng hệ mơ hồ tản mát ra khí lạnh thấu xương khiến một phần gương mặt đã bao phủ lớp băng mỏng thì một bóng người đột ngột từ những mảnh vỡ không gian chạy ra ôm chặt lấy bóng dáng nhỏ nhắn trước mắt.

Hắn dùng tinh thần lực bao bọc cô lại nhằm ổn định dòng khí đang toán loạn, dùng một bàn tay nhẹ nâng gương mặt cô lên dùng giọng nói có chút ôn nhu chính hắn cũng chẳng phát hiện “Ồn rồi. Ngoan há miệng ra”

Ngón tay có chút thô ráp nhẹ nhàng chạm lên đôi môi đã bị cắn chảy máu đỏ rực rồi đẩy một ống thuốc có chất lỏng màu vàng kim cho cô uống. Thuốc rất nhanh phát huy tác dụng, cảm nhận thân thể trong ngực không còn hơi lạnh nữa hắn mới vừa lòng ôm người đứng dậy.

Nhìn một lượt tất cả những kẻ có mặt tại đây hôm nay hắn định bước đi thì quân giáo sinh được gọi chạy đến. Nhìn người đàn ông lạ mặt trong khuôn viên khu nhà đỏ quân giáo sinh không khỏi nhũn mày định bụng hỏi thì hắn đã cướp lời giọng đầy uy nghiêm “Lam Dục của ta đầu tư tiền cho trường các ngươi không phải nuôi một lũ vô dụng thích gây sự.

Đụng đến người của Nam Cung gia mà các ngươi xử lý không tốt, đừng trách ta cắt ngay ngân sách cái toà nhà hoang này ngay ngày mai làm vườn nuôi

nhốt thú biến dị”

Hắn ra lệnh “X01-5 đi” sau đó cùng với kẻ vừa được gọi tên lập tức biến mất trong các mảnh vỡ không gian. Để lại là gương mặt thối hoắc của quân giáo sinh đang nhăn nhó khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Hắn Ta Là Ai?

Ngay lúc Nam Cung Lãnh Dịch và Minh Nhiễm biến mất, rất nhiều kẻ lạ đeo mặt nạ xanh đen xuất hiện tóm hết tất cả những người có mặt tại sân vào một chỗ.

Một người phụ nữ thân hình nóng bỏng có mái tóc ngắn đến mang tai nhuộm màu bạch kim, ưỡn bộ ngực lớn đi đến trước mặt đám sinh viên nói bằng giọng như một đại tỷ giang hồ “Lớp C là lớp nào mau mau đứng tách ra bên kia đừng làm lãng phí thời gian của ta”

Sinh viên lớp C bị chỉ điểm có chút giật mình sợ hãi đứng im tại chỗ ngỡ ngàng một lúc, đến khi bị những kẻ đeo mặt nạ gần đó đẩy đi mới hoàn hồn, một vài cô gái sợ hãi đã rơm rớm nước mắt nhưng kiên cường không dám khóc thành tiếng. Họ lo sợ sau ngày hôm nay gia đình sẽ vì hành động của họ mà bị liên lụy.

“Vị đại tỷ” không hề quan tâm đến tâm trạng của những kẻ cô ta cho là không liên quan đến nhiệm vụ, liền mở điện cầu ra chiếu lên hình ảnh 3 gương mặt.

”3 đứa nhóc lớp A ngoan ngoãn đứng ra trước khi chị đây cưỡng chế tụi bay”

Người phụ nữ tóc bạch kim một tay chống nạnh nhàm chán liếc về đám học sinh lớp A, sau đó chẳng muốn nhiều lời liền ngoắc ngoắc tay cho thuộc hạ lôi 3 kẻ đó ra, đương nhiên trong số đó có cả người cầm chiếc hộp chứa ký trùng Âm hệ.

Nhìn nhìn mấy đứa nhóc xấu số cô ta liền dùng xích sắt trời lại rồi cất giọng về phía đám sinh viên lớp A im lặng đứng một chỗ “Hôm nay ta muốn chúc mừng các người vì đã dụng tay dụng chân với Diệp tam tiểu thư người của lão đại. Thoải mái tận hưởng cuộc sống các người ghét nhất đi. Đứng là lũ nít ranh.”

Sau đó cầm đầu xích lôi 3 kẻ chỉ điểm cùng đám thuộc hạ ra khỏi sân mặc kệ quân giáo sinh là cái thá gì mà ý kiến.

Đương nhiên ông ta cũng là người biết điều liền giải tán sinh viên mau chóng về lớp, gọi cho hiệu trưởng báo cáo tình hình rồi mới rời đi.

Lam Đông Đông vẫn đứng đó nhìn hướng Diệp An cùng hai kẻ lạ biến mất, ánh mắt như có điều suy nghĩ. Đúng lúc Lam Cát nghe tin chạy đến thấy em họ liền hỏi “Xảy ra chuyện gì? Nghe nói lớp A đến gây sự với Diệp An. Cô ấy đâu rồi?”

Lam Đông Đông vẻ mặt có chút nghiêm túc nói nhỏ “Chị, An An là một dị năng giả rất mạnh, thể chất rất cao, nếu là người khác trúng phải ký trùng Âm hệ thì không thể giữ được bản thân lâu đến thế mà sẽ thối rữa thành vũng nước.”

Lớp A bị kẻ nào đó lợi dụng mà không biết sự nguy hiểm của vật này nên bị rước họa vào thân là đáng lắm. An An là người rất được, rất đáng kết giao. Em đi lấy video diễn biến vừa rồi cho chị, xem xong chị nhớ đưa nó cho hiệu trưởng để chuyện này được minh bạch”

Lam Cát nghe em họ nói xong gật đầu tán thành “Được rồi. Chị sẽ nhờ anh trai theo dõi tình hình các công ty gia đình sinh viên lớp A xem sao. Em mau về lớp trấn an các bạn đi”

Lam Đông Đông và Lam Cát bàn luận xong chia nhau rời đi. Để lại cảnh sân cỏ khu nhà đỏ hoàn toàn bị xối tung phá hỏng, hẳn sẽ mất một khoảng thời gian để phục hồi nó như cũ nếu có sự trợ giúp của dị năng giả.

Đầu và người đau nhức như bị nghiền nát, Diệp An mở mắt ra khó nhọc chống tay định ngồi dậy thì một giọng nói nam tính trầm thấp vang lên ngay bên trái cô.

”Đang bị thương đừng có cử động. Nằm xuống”

Diệp An nheo nheo mắt nhìn người ngồi vắt chân thoải mái không khỏi có chút giật mình mở to mắt mấp máy môi “Nam... Nam Cung Lãnh Dạ???”

Người ngồi đó nhú mày có chút không vui nhưng vẫn im lặng.

Diệp An thấy hắn không nói gì cô tưởng là hắn thật, tay bụm miệng ảo não cất giọng sâu thẳm “A... Cmn đúng là oan gia mà... Sao tôi vừa trở về người đầu tiên chạm mặt lại là anh chứ?”

Nghe cô gái nói xong mày hấn nhủ càng chặt giọng nói không khỏi lạnh thêm vài phần “Hắn ta là ai?”

Diệp An đang cúi đầu ảo não không khỏi ngẩng lên “Hà?” ngạc nhiên.

Hắn ta bỏ chân xuống từ từ đứng dậy đi về phía cô. Đầu hơi cúi lộ ra xương hàm cương nghị đẹp mắt từ góc nhìn của cô gái ngồi trên giường hắn ta chậm rãi nói “Tôi hỏi Nam Cung Lãnh Dạ là ai. Tôi nhớ trong gia tộc Nam Cung không ai hiện tại có tên đó cả.”

Diệp An đầu rơi vài vạt tóc hất tuyền bắt đầu nhảy số dữ liệu... Hình như cô nhận thấy có điều gì đó không đúng, không gian này ... rất hiện đại không giống mặt thể một chút nào. Cả người đứng trước tầm nhìn của cô nữa, bộ vest hắn mặc rất quý giá sạch sẽ làm sao giống Nam Cung Lãnh Dạ hay mặc quần bò áo sơ mi trắng lẫn lộn mặt thể được.

Vậy chỉ có thể kết luận, cô vẫn đang ở tương lai, chưa có xuyên về, nhất là đang bị một kẻ cực kỳ không muốn đụng mặt giam giữ.

Chính xác là giam giữ. Cmn Minh Nhiệm thẳng nhóc hồn láo kia đang đứng canh ở cửa phòng không phải giam thì là gì?

”Minh Nhiệm. Mau đưa ta về nhà”

Minh Nhiệm nghe cô chủ mình gọi hơi cử động thân mình nhìn về phía cô.

”Tiểu thư. Cơ thể đang yếu do độc của ký trùng Âm hệ gây ra không nên rời khỏi đây. Nếu không độc bỗng nhiên tái phát sẽ rất khó xử lý”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cô Nên Tình Nguyễn Ngoan Ngoãn

Nam Cung Lãnh Dịch nhìn cô gái ương bướng không thèm trả lời hấn lại quay sang ra lệnh X01-5, hấn híp mắt ra lệnh

”Diệp tam tiểu thư. Cô nên nhớ cô đang bị nội thương rất nặng. Ký trùng Âm hệ không phải là thứ dễ cô coi thường. Nếu biết điều thì ngoan ngoãn ở đây dưỡng thương đừng gây thêm rắc rối cho tôi”

Diệp An xụ mặt nhìn khế ước của mình và kẻ cô biết chắc là người mang mặt nạ bạc ở bữa tiệc lần trước nhất quyết không cho mình đi, có chút thất mắc.

”Tại sao anh lại cứu tôi. Hình như anh là người đã cho tôi uống thuốc giải. Vậy thì tôi đây thực thất mắc không phải từ lần gặp trước anh vừa gặp đã yêu đây chứ Nam Cung đại thiếu?”

Nam Cung Lãnh Dịch có chút vui vẻ khi cô gái kia vẫn nhớ được hắn là ai. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt đầy nghi hoặc với mình, hấn chẳng chần chừ vòng vo.

”Vi cô có giá trị tôi cần lợi dụng. Mạng của cô là do tôi nhặt về. Đừng mong có ý định phản kháng. Nếu cảm thấy việc sống tiếp là thừa. Vậy thì cô tự kết liễu chính mình đi”

Nói xong hấn đứng dậy chuẩn bị đi thì như chợt nhớ ra điều gì, quay lại nhếch môi cười chậm rãi nói “Thuốc giải tôi cho cô uống bài trừ ký trùng Âm hệ được điều chế từ Huyết Phượng biến dị cả thế giới chỉ có hai con duy nhất. Giá của nó bằng tổng tài sản Diệp thị nhân thêm 708 lần. Nếu cô trả đủ thì xin mời tự nhiên ra khỏi đây”

Rồi hấn quay người đi thẳng bỏ lại Diệp An ngốc lảng miệng há hốc không nói lại được lời nào. Nhìn cánh cửa đã khép lại cô gầm lên tức tối “Con mẹ nguoi ta đầu mượn nguoi cứu.

Tự dưng tiền lên cho ta sống lúc đó ta còn lên được tiếng phản bác sao? Đúng là ôn thần hai kiếp đập hoài không đi mà”

”Abc.....xyz...”

....

Thở phì phò sau khi chửi xong cô tức giận nhìn Minh Nhiệm “Minh Nhiệm. Hắn là chủ nhân chân chính của nguoi. Nam Cung Lãnh Dịch đúng chứ?”

Cậu nhóc rù mái tóc loà xoà trước trán cụp mắt xuống, lí nhí trả lời “Vâng. Ngài ấy đã cứu sống em”

Nhủu mày lại, Diệp An trầm giọng “Hắn là kẻ độc đoán, với ta chỉ có thể là kẻ thù hoặc người lạ. Nếu hắn là chủ nhân của nguoi vậy thì nguoi không cần đi theo ta nữa. Mau rút ra ngoài” rồi nằm xuống giường trằm chằm lại. Giờ tâm trạng Diệp An rất xấu và nặng nề. Thương thế Âm độc gây nên làm cơ thể

suy nhược cộng thêm tự nhiên bản thân rơi vào tay kẻ 2 lần là nguyên nhân làm Cố Minh Tuyền chết. Cô quả thực thấy cuộc sống của mình sắp tới khó tránh khỏi vận mệnh bị giết rất nhanh.

Haizz... Không biết hẳn ta đã tìm thấy Cố Diệp Ninh của hẳn hay chưa. Nếu chẳng may linh hồn của Nam Cung Lãnh Dạ hoặc quái nữ họ Cố kia xuyên đến. Cô thăm rồi. Cmn cái số muốn làm người tốt mà thiên hết thời địa vô lợi nhân không hoà a....

Mình Nhiễm bậm môi do dự nhìn cô chủ mình ghét bỏ, đành xoay người khép cửa ra ngoài.

Ngay lúc tiếng cạch cửa đóng lại vang lên, Diệp An ngồi bật dậy ngó quanh trong phòng. Phóng tinh thần lực dò xét mọi ngõ ngách trong và cả bên ngoài.

Không có thiết bị theo dõi. Người canh gác chỉ có Minh Nhiễm vẫn đứng bên ngoài. Tốt lắm.

Cô vùng dậy định bụng xuống giường thì phải vuốt xoa một cái. Hai bàn tay bị thương do lúc nãy bức xúc đã rách rỉ ra chút máu.

Mặc kệ thương thế bản thân, trước tiên nghĩ cách thoát ra khỏi đây cái đã.

Đứng dậy đi vài vòng trong căn phòng. Nhìn ngó tổng thể phòng như một căn hộ có đầy đủ bàn ghế tivi, bếp, tủ lạnh, quầy bar, ... mọi đồ vật trang trí tinh xảo giá trị xa xỉ. Cmn đây còn hơn cả phòng tổng thống khách sạn 5 sao.

Chắc. Là tù binh mà được đối đãi tốt thế này nếu cô lúc còn là Cố Minh Tuyền thì đã tình nguyện an nhàn hưởng thụ, mỹ nam lợi dụng xong giết cũng miễn nguyện. Nhưng giờ mang thân xác người khác, cuộc sống cũng vô cùng sung túc, dị năng mạnh, người thân yêu thương đợi cô trở về thì tội gì phải ở lại cơ chứ.

Xuyên tường thì cô đâu phải linh hồn mà đi lại tự do được. Thu nhỏ người hay thuật tàng hình gì gì đó lại càng không.

Liếc mắt ra phía cửa sổ Diệp An chậm chạp thăm dò, bàn tay mở cánh cửa gỗ có chút khó khăn. Cửa vừa mở thì một luồng gió mang hơi mát nhàn nhạt bay vào mũi. Diệp An mặt đen sì nhìn khung cảnh bên dưới thẳm thẳm..

Là biển a... cô không biết bơi... Hai bên là tường nhẵn nhụi.. cô bám vào cái gì để leo a...

Tay chống cằm nhàm chán nhìn ra phía xa, Diệp An có chút lo lắng bao lâu mới thoát được ra khỏi đây, không biết ở nhà mọi người có tìm cô không.

Cái này thì cô lo hơi thừa một chút. Ngay lúc Nam Cung Lãnh Dạ đưa Diệp An về khu biệt thự cổ Lam Dục thì đã sai Nhất Điểm qua Diệp thị tìm gặp ba cha con Diệp Vĩnh Thành thông báo một tiếng rồi. Tình hình lúc đó thế này.

Nhất Điểm rất tận chức tận trách mặc vest vượt keo đeo kính đẳng hoàng thể hiện thành phần tri thức hiểu lễ nghĩa, ngồi nghiêm chỉnh trước mặt ba người đàn ông giải thích sự tình. Vận dụng tài ăn nói khéo léo do lặn lội thương trường quá lâu, và nhất là đóng giả làm Nam Cung đại thiếu, rất nhanh chóng Nhất Điểm đã xoa dịu được ba cha con họ Diệp không chút gợn sóng.

”Quả thực tình hình lúc đó của Diệp tam tiểu thư rất nguy. Không những sử dụng dị năng Thủy hệ quá độ mà còn bị người đã thương hai bàn tay đến mức phải bó bột. May thay cậu bé khế ước tam tiểu thư thu phục đã cầu cứu ông chủ của chúng tôi nên ngài ấy đã giải cứu tiểu thư an toàn rồi. Tuy vậy cơ thể bị ảnh hưởng rất nặng nên đang tĩnh dưỡng ở biệt thự. Xin mọi người hãy yên tâm.”

Diệp Vĩnh Thành nghe xong quả thực an tâm không ít nhưng vẫn muốn được biết con gái có thực sự an toàn hay không liền hỏi “Vậy hiện giờ con gái của tôi đang ở đâu. Tôi có thể đến đón nó về bây giờ chứ?”

Nhất Điểm nở nụ cười chuyên nghiệp của một chuyên gia tâm lý mềm nhẹ trả lời “Xin Diệp gia chủ yên tâm. Tam tiểu thư hiện đang ở biệt thự cổ Lam Dục rất an toàn. Đây là hình ảnh của cô ấy. Chúng tôi muốn đảm bảo sự riêng tư cho tiểu thư tĩnh dưỡng nên chỉ thật sự cần thiết mới mở lên xem tiểu thư có xảy ra điều gì bất trắc hay không”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Đừng Trốn Tránh Anh

Trong hình ảnh đa chiều từ điện cầu phát ra. Cả ba người đều có thể thấy rõ ràng con gái và em gái họ đang tựa người bên cạnh cửa sổ chống cằm ngắm biển. Nhưng nhìn hai bàn tay cô băng bó và tóc tai có chút loạn khiến cả ba đau lòng không thôi.

Rất muốn ngay lập tức đưa cô về nhà chăm sóc. Nhưng điều kiện ở Diệp gia quả thực kém hơn ở biệt thự cổ Lam Dục rất nhiều. Lỡ như cơ thể Diệp An có vấn đề để lại di chứng, sau này sẽ thật khó để tiếp tục nâng cao dị năng. Nghĩ đến dị năng họ không khỏi có chút gấp gáp. Nếu Lam Dục phát hiện ra Diệp An sở hữu 3 dị năng hệ khan hiếm, thì Diệp gia xác định phải xa đứa con gái cưng này rồi.

Diệp Kiến Nguyên nghĩ xong giọng có chút trầm xuống “Dù sao con bé cũng là em gái chúng tôi cùng chiều lớn lên. Hành xử không khéo, dĩ năng bình thường, không biết lý do vì sao Chủ nhân biệt thự cổ Lam Dục lại đồng ý giúp con bé, một người bình thường nhất trong vạn người ưu tú Lam Dục sở hữu đây?”

Diệp Viễn Thiệu gật đầu theo anh trai mình “Chúng tôi biết điều kiện ở Lam Dục rất tốt, nhưng An An ở bên ngoài chúng tôi thực không an tâm. Hy vọng 1 đến 2 ngày tới tôi có thể qua đón con bé về nhà. Cảm ơn ngài và chủ nhân biệt thự Lam Dục đã giúp đỡ, ân tình này nếu có dịp báo đáp Diệp gia sẽ không chối từ”

Nhất Diễm nghe hai người nói cũng không hề mất kiên nhẫn lại còn hài lòng phụ hoạ “Không thành vấn đề. Ngày kia mọi người có thể qua đón tam tiểu thư về sau khi nội thương đã khỏi hoàn toàn. Ký trùng Âm hệ không phải là thứ đơn giản. Dầu sao tam tiểu thư cũng là người may mắn sở hữu được khế ước mang dĩ năng quý hiếm của chúng tôi, nên giúp tiểu thư cũng chỉ là cái phẩy tay mà thôi. Xin ba vị đừng lo lắng quá.

Tối ngày kia chúng tôi có buổi tiệc gặp gỡ với 10 vị chủ nhân sở hữu khế ước, Diệp tam tiểu thư tối hôm đó chắc chắn sẽ khoẻ lại bình thường tham gia. Khi đó ba vị có thể đến đón tiểu thư”

Hai ngày là đã đủ để thu phục vị tam tiểu thư Diệp An đồng ý gia nhập Lam Dục. Nhất Diễm này không tin trên thế giới không gì là không có thứ khiến cô ta động lòng. Phụ nữ nếu không thích vật chất tiền tài thì là được phẩm dưỡng nhan trân quý, chưa kể nào bị Lam Dục nhắm trúng mà không giờ hai tay tình nguyện đầu nhập cả.

Cô ta chắc chắn sở hữu dĩ năng Tinh Thần hệ. Nếu dùng biện pháp khống chế tâm trí thành con rối thì dĩ năng đó chỉ còn nước vô dụng, vì Tinh Thần hệ chỉ có thể phát huy tác dụng khi ý chí của kẻ đó mạnh mẽ thôi. Thành con rối rồi ngoài nghe lời mệnh lệnh thì còn biết cái gì là ý chí nữa.

Diệp Viễn Thiệu mệt mỏi ra khỏi công ty đã là hơn 8h tối. Hôm nay anh ở lại tăng ca cho Diệp Kiến Nguyên về sớm hẹn hò, anh đang lo anh trai 28 rồi mãi phát triển sự nghiệp không chịu tìm bạn gái. Giờ thì hay rồi, cuối cùng cũng động lòng theo đuổi một cô gái tuy chỉ ở tầng lớp trung lưu nhưng có còn hơn không. Tưởng người mất cao hơn đầu như anh trai chắc độc thân cả đời, không biết cô gái kia có tài năng gì đặc biệt làm anh trai anh nhiệt tình theo đuổi.

Diệp Viễn Thiệu vừa bước xuống hầm để xe liền thấy một dáng người thon dài cao ngất đổ xe đợi ngay cạnh xe mình.

Người đó tựa nửa thân trên vào cửa xe hai tay rút túi quần đôi mắt nhìn về phía Diệp Viễn Thiệu đang đứng như thể đã nhìn về phía đó như vậy rất lâu rồi.

Là Sở Trác Nghiêm.

Vẫn dáng vẻ đó, vẫn ánh nhìn đó nhiều năm rồi không đổi. Lúc nào cũng mang vẻ mặt dịu dàng như vậy khiến anh hiểu lầm Sở Trác Nghiêm thích mình, khiến anh theo đuổi bằng cả tấm chân tình để rồi nhận được hồi đáp là người đó bỏ đi du học để trốn khỏi anh.

Trái tim vốn đã ngủ yên từ lâu nay bỗng dưng nhói lên một cái đau đớn. Diệp Viễn Thiệu bỗng nhiên có một xúc động muốn chạy trốn, không cần để bản thân phải nếm trải tư vị kia thêm một phút giây nào nữa nên liền bước thật nhanh về phía cửa xe của mình định lái bỏ đi.

Nhưng Sở Trác Nghiêm đã nhanh tay hơn liền đem người kéo lại về phía mình ôn nhu nói “Không cần đi. Tiểu Viễn. Anh chưa làm gì cả sao em đã vội tránh anh?”

Diệp Viễn Thiệu nghe Sở Trác Nghiêm gọi cái tên anh không muốn nghe nhất liền vung tay định thoát ra “Sở Trác Nghiêm. Tôi và anh không thân thiết đến mức đó. Làm ơn gọi đầy đủ họ tên của tôi và buông tay ra để tôi về nhà”

Sở Trác Nghiêm không những không hề nói lỏng mà còn tăng thêm vài phần lực đạo ép người sát về phía cửa xe. Rõ ràng người đã gần ngay trong gang tấc nhưng thái độ xa cách như ngàn núi vạn trùng, điều đó khiến Sở Trác Nghiêm cảm thấy vô cùng khổ sở.

Cúi đầu sát về phía hòm cổ Diệp Viễn Thiệu, Sở Trác Nghiêm cất giọng trầm buồn bất lực “Tiểu Viễn. Hãy cho anh cơ hội được giải thích. 4 năm xa em anh muốn phát điên rồi. Anh đã điều tra ra tất cả chỉ là hiểu lầm.

Tiểu Viễn, cho anh một cơ hội giải thích, có được không?!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Nếu Vậy Hãy Dùng Đôi Tay Này Giết Anh Đi (1)

Diệp Viễn Thiệu cứng người để mặc Sở Trác Nghiêm giam giữ.

Đã có những lúc vô luận cố gắng quên hẳn như thế nào, tự nhủ mình phải lạnh lùng mà đối đãi. Nhưng khi người kia sinh động bất ngờ đứng ở trước mặt, anh mới biết mình cần bản không có đủ lý trí để giữ vững tâm mình, mới biết máu thịt và trái tim vẫn đập vì hắn, quay cuồng vì hắn trong lồng ngực đến phát đau.

Diệp Viễn Thiệu chợt nhớ khoảnh khắc Sở Trác Nghiêm quay lưng bước vào cửa sân bay đi du học, cái bóng đáng áy làm anh khổ sở không quên nổi liền muốn giãy dụa đẩy hắn ra.

”Sở Trác Nghiêm, tôi không quan tâm đến chuyện đó và tôi cũng không muốn dính dáng đến anh nữa. Tất cả kết thúc rồi. Tôi hối hận khi đó tại sao lại quen biết anh. Vui lòng tránh ra nếu không tôi sẽ gọi an ninh tới”

”Tiểu Viễn...”

”Mau buông ra !”

Nhìn vẻ mặt ghét bỏ của người mình nhớ nhưng bao năm nay, Sở Trác Nghiêm như mất lý trí cầm tay Diệp Viễn Thiệu lại kéo về phía xe mình, đẩy anh vào ghế phụ vừa thắt dây an toàn cho anh vừa nói giọng có chút trầm xuống”Tiểu Viễn. Mặc kệ em ghét anh thế nào nhưng hiểu lầm giữa chúng ta anh không muốn nó kéo dài thêm một ngày nào nữa. Nếu có thể giữ em ở lại bên mình anh không ngại khiến em lúc này phải ghét anh.

Chiếc nhẫn em tặng anh anh - vẫn - còn - giữ.

Cho nên em hãy ngoan ngoãn một chút đi”

Sau đó vòng sang bên ghế lái nhanh chóng phóng xe đi ra khỏi tầng hầm và tiến về khu biệt thự riêng của Sở Trác Nghiêm. Còn Diệp Viễn Thiệu vẫn có chút đứng hình với những lời vừa rồi.

Tại sao chiếc nhẫn vẫn còn? Không phải hắn đã ném nó xuống sông rồi sao?

--- -----

Thế giới này chính là dạng người mong nhớ sẽ vì đủ loại nguyên nhân mà luôn lỡ mất, còn người không muốn gặp lại sẽ ở trong một khoảnh khắc khó phòng bị mà tình cờ thấy nhau.

Nếu bỏ lỡ quá nhiều chuyện ngay từ lúc ban đầu, thì đương nhiên làm gì có chuyện tiếp theo.

Hai người này chính là trường hợp như vậy, một lần bước qua nhau, chính là lỡ hẹn 4 năm không duyên không phận. Một lần không trân trọng tình cảm, chính là tự mình ôm tổn thương khó chữa lành.

Cái cảm giác yêu một người là cảm giác kỳ diệu mà dù biết mỗi lần thấy người kia, ngực đều đau thắt lại đến không thở nổi, nhưng nó cũng làm mình thật vui vì mình biết tình yêu đó là thật.

Diệp Viễn Thiệu lúc 21 tuổi dù nổi tiếng trong trường với vẻ ngoài hoàn mỹ, khí chất thông dong đậm mực. Nhưng với riêng Sở Trác Nghiêm anh luôn dành cho hắn một nụ cười nhẹ, một giọng nói nền nã hơn người khác một chút nhưng cũng đủ để Sở Trác Nghiêm vui vẻ vì hắn cảm thấy mình đặc biệt.

Thật ra đối với Diệp Viễn Thiệu, về chuyện yêu đương anh không hề có kinh nghiệm. Những điều anh làm, những hành động anh cư xử, tất cả đều xuất phát từ bản năng muốn yêu thương người kia.

Bất luận là mượn ông nội giúp anh một cuốn sách hắn đang tìm, hay ngẫu nhiên mua một lon nước hoa quả đúng vị hắn hay uống, đều làm Diệp Viễn Thiệu cảm thấy vui vẻ tình nguyện.

Sở Trác Nghiêm lại cho điều đó là đương nhiên, chỉ đơn thuần cho rằng Diệp Viễn Thiệu quý hắn hơn người khác một chút do lần đầu tình cờ giúp đàn em này tìm lại một chiếc nhẫn kỷ vật, nên Diệp Viễn Thiệu coi trọng mình là chuyện bình thường.

Điều bình thường đó mãi sau này mỗi khi nhớ lại Sở Trác Nghiêm đều tự trách không thôi.

Diệp Viễn Thiệu không thích thân cận người lạ về sau hắn mới biết, vì có nhiều lần bị người không quen bắt chuyện nhiệt tình khiến Diệp Viễn Thiệu nổi đóa dùng Thủy hệ hát tung người ta cách xa 10m bất kể nam nữ bất kể chuyện gì quan trọng.

Nhưng Diệp Viễn Thiệu lại thích đi với hắn, dành cho hắn sự quan tâm mềm mỏng mà hầu như không có ai trong mối quan hệ của cậu ấy được như vậy.

Sở Trác Nghiêm nhớ có lần hắn bị ốm đứng trời mưa bão rất to, không thể động dậy ra ngoài mua thuốc uống hay nấu ăn thì Diệp Viễn Thiệu lại đến. Có trời mới biết lúc đó hắn xúc động đến thế nào và rất tự nhiên vui mừng ôm vị cứu tinh của mình vào trong lòng. Ngay lập tức thân thể Diệp Viễn Thiệu liền cứng lại, vành tai có chút hồng hồng.

Rõ là chỉ thấp hơn Sở Trác Nghiêm 7cm mà lúc đó cả người như bé lại nằm gọn trong vòng tay ấm áp vững chãi khiến Diệp Viễn Thiệu thực muốn trầm luân. Nhận thấy nhịp độ tim đang không ổn sợ người kia nhận ra, nên Diệp Viễn Thiệu dù có chút luyến tiếc vẫn phải đẩy hắn ra giục vào nhà ăn đồ và uống thuốc mà anh vừa mua.

Biết làm sao cho dù xã hội bây giờ rất hiện đại nhưng Sở Trác Nghiêm lại thuộc tuýp người cực ghét mọi thứ liên quan đến y học nên nhà không hề có

đội ngũ bác sĩ riêng cũng như thuốc thang. Cũng may hấn cực ít khi bệnh nên chẳng buồn để ý lúc mình ốm ai sẽ chăm nom.

Uống xong ông thuốc dinh dưỡng Sở Trác Nghiêm dần an ổn ngủ thiếp đi.

Diệp Viễn Thiếu vẫn ở cạnh hấn này giờ đợi thật lâu sau mới dám cúi xuống chạm nhẹ môi mình vào môi hấn.

Sự ấm nóng do con sốt lập tức lan toả trên môi Diệp Viễn Thiếu khiến anh thực không muốn dứt ra. Muốn được người này biết tình cảm của mình, về sau mỗi ngày đều có thể trao nhau cử chỉ thân mật và trầm luân trong cực hạn cảm xúc thân thể.

Nhẹ nhàng chinh lại chần, Diệp Viễn Thiếu hôn nhẹ vào trán Sở Trác Nghiêm nói một câu tạm biệt sau đó khép cửa ra ngoài đi về.

Khi không gian không còn tiếng động nào nữa, người trên giường chợt mở mắt, sắc mặt có chút tái không thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Nếu Vậy Hãy Dùng Đôi Tay Này Giết Anh Đi (2)

Suốt dọc đường lái xe không nói với nhau câu nào, cả hai đều bảo trì trầm mặc cho đến khi đã về đến cửa biệt thự riêng của Sở Trác Nghiêm. Diệp Viễn Thiếu cảm thấy anh thực thất bại, đã 4 năm tới luyện bản thân khát máu trên thương trường mà chỉ cần gặp mặt người này mọi sắc bén như đều mất hết không còn.

Sở Trác Nghiêm thấy người vẫn đứng ở cửa không muốn vào đành thở dài “Tiểu Viễn, chỉ cần hôm nay em chịu nghe sự việc năm đó anh tìm ra chân tướng để giải quyết khúc mắc của chúng ta, anh hứa sau khi xong sẽ để em đi tự do”

Diệp Viễn Thiếu nghe Sở Trác Nghiêm nói sẽ để mình đi khiến tâm không khỏi có chút khó chịu, nhưng đã đến đây rồi, nơi khi xưa là khởi nguồn của tất cả nếu chấm dứt ở đây chắc tảng đá trong lòng bấy lâu nay cũng sẽ được buông xuống.

Nghĩ thông suốt, Diệp Viễn Thiếu bằng lòng ngồi xuống ghế đợi Sở Trác Nghiêm đi pha trà.

Tính từ lần cuối đến đây cũng khá lâu rồi nhưng mọi thứ vẫn y nguyên như hồi đầu anh biết. Vẫn chậu hoa kia nhưng đã vô cùng tốt tươi, vẫn là rèm cửa màu vàng cát đựng đưa trong gió, vẫn là mấy đồ vật nam ngọc đặt cẩn thận trong tủ kính,... Ánh mắt vừa lướt đến những đồ vật đặt trên giá gỗ, Diệp Viễn Thiếu không khỏi cảm thấy khó thở.

Đó là những đồ vật anh từng tặng Sở Trác Nghiêm.

Khi mối quan hệ của cả hai còn rất tốt, thỉnh thoảng Diệp Viễn Thiếu sẽ ngẫu nhiên tặng Sở Trác Nghiêm một món đồ nào đó linh tinh chẳng vì dịp gì cả. Cứ tưởng chúng đã bị lãng quên mất rồi, nhất là tấm ảnh của anh được đóng khung cẩn thận đặt ở nơi tầm mắt dễ thấy nhất.

Sở Trác Nghiêm đã chụp bức ảnh này vào lễ hội hoa cẩm chương hàng năm mà Diệp Viễn Thiếu đứng ra bố trí chuẩn bị.

Trong ảnh là phong thái của anh còn mang chút nét non trẻ mặc áo khoác đứng cổ trắng đầu quấn khăn dài tượng trưng cho người chỉ huy đứng đầu. Khi Sở Trác Nghiêm vừa lia máy đến kêu anh cười một chút. Diệp Viễn Thiếu nhớ đến khoảnh khắc nụ hôn ngọt ngào anh cảm nhận được hôm Sở Trác Nghiêm bị ốm, khiến nụ cười của anh khi đó mang chút hạnh phúc thoải mãn quả là vô cùng đẹp mắt đến cả người cầm máy lẫn người đi ngang qua phải đứng hình vài giây.

Đôi mắt hồ phách trong vắt toả sáng nhìn chăm chú về phía ống kính điện tử khiến Sở Trác Nghiêm cứng người, tay chân bỗng thấy tê dại. Hấn lại nhớ đến đêm hôm đó, mọi hành động từ trước đến nay chợt trở nên rõ ràng khiến máu trong người cũng như muốn cứng lại.

Diệp Viễn Thiếu thích hấn.

Sở Trác Nghiêm đặt hai ly trà lên bàn, ngồi xuống đối diện Diệp Viễn Thiếu nhìn chăm chú. Không tránh khỏi có chút mất tự nhiên trước ánh mắt kia Diệp Viễn Thiếu cup mắt xuống cầm lấy ly trà hớp một ngụm nhỏ.

Sở Trác Nghiêm trầm trầm lên tiếng “Mấy năm nay em sống thế nào, anh không nói về vấn đề kinh tế hay công việc mà là nội tâm của em”

Diệp Viễn Thiếu mắt không di chuyển vẫn nhìn chằm chằm ly trà biếng nhác trả lời “Khá tốt, cảm ơn anh đã quan tâm”

Sở Trác Nghiêm im lặng một lúc, hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, tầm mắt đã di chuyển xuống bàn trà. Trên đó hấn vừa đặt xuống một chiếc nhẫn hắc kim quý giá nam lục ngọc khảm hình lá dương xỉ non.

Thật xinh đẹp. Đó là kỷ vật Diệp Viễn Thiểu từng đưa cho Sở Trác Nghiêm làm bùa may mắn trong kỳ biện luận tốt nghiệp kéo dài 1 tháng.

Hắn vẫn còn nhớ về mặt đau lòng của Diệp Viễn Thiểu khi hắn chất vấn tình cảm sai lệch của cậu và mất lý trí ném chiếc nhẫn đó xuống sông, hắn đã có chút không biết đối mặt thế nào nên liền bỏ đi. Diệp Viễn Thiểu nhanh chóng chạy theo van xin hắn đừng như vậy, nếu không thích thì hãy từ chối và rồi cả hai trở lại làm bạn như ban đầu chứ đừng ghét bỏ.

Sở Trác Nghiêm tức giận gầm nhẹ “Diệp Viễn Thiểu, cảm tình của tôi đối với cậu đã giảm rồi làm sao còn có thể làm bạn? Thật quá phiền phức”

Sở Trác Nghiêm sai rồi. Hắn đã sai hoàn toàn. Hắn đương nhiên có tình cảm với Diệp Viễn Thiểu nhưng hắn đã phủ nhận.

Phủ nhận đã bị thu hút.

Phủ nhận đã bị chiếm mất tâm trí từng chút một.

Phủ nhận rằng ngay từ đầu là hắn đã mở đường cho Diệp Viễn Thiểu lao vào.

Sở Trác Nghiêm cảm ly trà lên nhấp môi hồng làm giảm cảm xúc chua xót dâng lên trong ngực, mỗi lần nghĩ đến hành động ngu ngốc của bản thân, hắn lại thấy tim thất lại khổ sở. Giống như bản thân lạc trong bão tuyết không phân biệt được phương hướng, tuyệt vọng theo rét lạnh ăn mòn cơ thể đến xương cốt cũng chẳng còn.

Chính hắn làm sai thì hắn phải chịu.

Sở Trác Nghiêm giọng đã có chút khàn chậm rãi kể “Tổng Chiêu Quân được mẹ anh thích, vì vậy đã tự mặc định anh là của cô ta. Chính ả đã sắp xếp khiến anh trước hôm giận giữ ném chiếc nhẫn này xuống sông nhìn thấy em đang hôn một người đàn ông khác. Về sau anh điều tra và phát hiện lúc đó em đã bị bỏ thuốc khiến cơ thể sinh ra ảo giác nên mới tuy ý bị tên kia làm những hành động thân mật.”

Diệp Viễn Thiểu nghe đến đó không khỏi rung mình một cái. Kẻ ghê tởm kia hoá ra là Tổng Chiêu Quân bày trò. Nghĩ đến gương mặt khốn kiếp đó làm anh hoa mắt tưởng Sở Trác Nghiêm lại làm dạ dày muốn cuộn lên một trận buồn nôn.

”Xin Lỗi tiểu Viễn. Giá như lúc đó anh đừng hèn nhát đứng ở cửa không chịu vào đây hẳn ra có lẽ anh và em đã không lỡ hẹn với nhau những 4 năm. Là anh hèn nhát đã không chấp nhận bản thân ngay từ đầu tiếp xúc đã thích em mất rồi.

Tiểu Viễn, thực xin lỗi em”

Là hắn đã luôn khiến Diệp Viễn Thiểu đau lòng. Là hắn cũng ôm theo tổn thương không kém chọn đi du học để lòng mình nguôi ngoai. Tự ngu ngốc cho rằng Diệp Viễn Thiểu chỉ đang có hứng thú nhất thời của một cậu nhóc mới hai mươi, rất nhanh sẽ chán hắn thôi nếu như cậu đã đạt được mục đích. Thực buồn cười hắn lại buồn cười khi mọi chuyện còn chưa có bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Nếu Vậy Hãy Dùng Đôi Tay Này Giết Anh Đi (3)

Diệp Viễn Thiểu bề ngoài tuy bình tĩnh nhưng trong lòng đã có chút run rẩy.

Anh thờ hắt ra để thả lỏng cơ thể đang gồng cứng, đối sang một tư thế tự nhiên hơn nhưng khoé mắt vẫn cảm thấy hơi nóng bỏng. Diệp Viễn Thiểu bỗng cảm thấy cơ thể mình thật bẩn, tuy lúc anh tỉnh lại khỏi không chế của thuốc không còn có ai ở đó nữa nhưng quần áo vết lung tung, cơ thể đầy dấu hôn và nơi đó đau ê ẩm thô bạo đã chứng minh chuyện gì vừa xảy ra.

Có trời mới biết khi Sở Trác Nghiêm tìm được ảnh và video gốc tên chó má kia thân mật với Diệp Viễn Thiểu từ chỗ của Tổng Chiêu Quân. Hắn đã cực kỳ muốn giết chết ả như thế nào.

Dám uy hiếp người của hắn còn có cửa sống yên sao.

Sở Trác Nghiêm đã bạo phát lòng sự căm hận Nam Đại Lục, đánh một trận thừa sống thiếu chết rồi lôi tên đàn ông đó như một con chó rách đến trước mặt Tổng Chiêu Quân và cắt phăng đầu cùng hạ bộ của hắn vứt vào mặt của ả. Cam đoan với ả rằng chỉ cần một lần nữa đụng đến Diệp Viễn Thiểu hay chuyện của hắn thì số phận của ả lẫn Tổng gia sẽ do chính tay hắn giết từng người một. Phế đi tinh thần lực và đuổi ả ra khỏi Nam Đại Lục đã là hắn quá nhân từ rồi.

Hắn cầm điện thoại chiếu video quay lại cảnh kia, đôi mắt đỏ ngầu ánh lên vầng nước, trán nổi gân xanh tay siết thành nắm đấm hắn cả tơ máu nhìn người kia do ảo giác thống khổ bắt lực gọi tên hắn khi tên súc sinh kia lật động.

Lúc Diệp Viễn Thiểu nói thích hắn sao hắn lại hèn nhát không đáp lại, giờ lấy tư cách gì phần nộ với những chuyện mà hắn mới chính là ngọn nguồn.

Muốn hẳn thừa nhận bản thân đã áp ụ tình yêu với một người con trai, bước vào thế giới mà từ trước tới nay hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, điều đó thực sự cần rất nhiều dũng khí.

Sẽ không khá hơn, vĩnh viễn cũng không tốt hơn được nữa. Hẳn thực không tưởng tượng nổi cái đêm đó người kia mang tâm trạng gì đến gặp hẳn.

Có một ngày Diệp Viễn Thiểu sang tận Tây Đại Lục tìm Sở Trác Nghiêm đang du học cho anh được thoả nỗi nhớ mong, Sở Trác Nghiêm biết có người theo đuổi mình nhưng lại không định làm gì vì cảm giác kẻ kia không có ý đồ xấu. Khi hẳn đang từ viện giáo học về trời đã tối muộn, bóng dáng gầy yếu lẻ loi đứng trong đêm của Diệp Viễn Thiểu khiến tim Sở Trác Nghiêm đập gia tốc.

Diệp Viễn Thiểu lẳng lặng đứng như vậy không có động tác gì thêm, tí mĩ nhìn như thể hẳn chính là máu thịt, là nguồn sống của cậu vậy khiến tim hẳn không khỏi lại đập rộn lên.

Đột nhiên Diệp Viễn Thiểu nói bằng giọng có chút lạ “Em chỉ đến nhìn anh một chút, tạm biệt” rồi cứ vậy lẳng lặng xoay người đi chìm vào bóng đêm.

Sở Trác Nghiêm chưa kịp lấy lại tinh thần thì người đã đi rồi.

Trước tầm mắt của hẳn chỉ độc là màn đêm trầm lắng khiến hẳn nghĩ chuyện vừa xảy ra như ảo giác vậy.

Có phải vì tình cảm của người kia khiến hẳn bận tâm suy nghĩ quá nhiều nên mới sinh ra ảo giác như vậy không? Nếu chỉ là giả, thì nhíp tim vang lên có chút hồi hộp vui mừng của hẳn là gì?

Hoá ra Sở Trác Nghiêm đã luôn mong được gặp lại Diệp Viễn Thiểu ngay từ khi rời đi rồi. Chân tay đầu óc hẳn có chút phát lạnh, nhưng nơi ngực trái lại nóng như phải bóng.

Là hẳn đã hối hận.

Nhưng trong mắt của Diệp Viễn Thiểu, có lẽ sự hèn nhát của Sở Trác Nghiêm đã là chuyện quá thường tình rồi.

Tổng Chiêu Quân cũng theo Sở Trác Nghiêm đến Tây Đại Lục du học nên chuyện Diệp Viễn Thiểu sang tìm vị hôn phu của mình khiến cô ta rất tức giận. Đúng là như con gián đập hoài không chết, đã cho một bài học rồi còn chưa chữa sao.

Vì vậy hai hôm sau cô ta mua chuộc một vài người bạn của Diệp Viễn Thiểu rủ anh đi bar uống rượu, thiết kế một lần nữa đưa Diệp Viễn Thiểu vào vòng lẩn quẩn tình dục không chỉ của một mà là nhiều người để anh mãi mãi không ngóc đầu lên được.

Có lẽ kế hoạch của cô ta sẽ thật hoàn hảo nếu không có sự xuất hiện bất ngờ của Sở Trác Nghiêm.

Diệp Viễn Thiểu đã bị chuốc cho say mềm lại còn bị ngấm thuốc nên khi nhìn thấy Sở Trác Nghiêm chân thật đứng trước mặt mình không khỏi dụi dụi mắt vài lần ánh mắt mông lung.

Nhìn Diệp Viễn Thiểu bị hai kẻ đàn ông áp sát cưỡng chế lôi đi hẳn không khỏi vài phần giận giữ liền dùng phong nhận một chiêu hất tung chúng ra xa. Không khí quán bar nhất thời bị rối loạn, Sở Trác Nghiêm không nói hai lời bảo bạn hẳn ở lại giúp giải quyết rồi đưa Diệp Viễn Thiểu đi khỏi.

Người toàn mùi rượu mềm oặt dựa vào vai Sở Trác Nghiêm, Diệp Viễn Thiểu có cảm giác thân thể càng lúc càng khô nóng. Sở Trác Nghiêm cũng đã nhận ra điểm bất thường vì vậy liền nhanh chóng mang từ nhẫn không gian ra thuốc giải bách độc khá khó tìm cho Diệp Viễn Thiểu uống. Con nóng được giải toả, người say kia cũng an an ổn ổn ngủ một bên không tỉnh lại cho đến tận lúc đến một khách sạn cao cấp, mở cửa xuống xe khiến gió lạnh tạt vào mặt mới thanh tỉnh đôi chút.

Hẳn không muốn đưa Diệp Viễn Thiểu về nhà Sở gia ở Tây Đại Lục, nơi đó đông người là một phần, phần khác thấy anh mang một người con trai say rượu về nhà sẽ rất có thể Diệp Viễn Thiểu sẽ bị họ khi dễ nếu thấy điểm bất thường.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nếu Vậy Hãy Dùng Đôi Tay Này Giết Anh Đi (4)

Có lẽ đó chính là đêm thoả mãn đáng nhớ nhất hẳn từng cảm nhận trong suốt 24 năm qua.

Cái cảm giác Diệp Viễn Thiểu đem đến cho hẳn hoá ra lại ngọt ngào như viên kẹo đẹp để người ngoài nhìn vào không thấu, chỉ riêng mình hẳn mới biết sự ngọt ngào sâu lắng ẩn sâu sau lớp vỏ bọc lạnh nhạt.

Khi đôi môi của Diệp Viễn Thiểu bắt ngờ phủ lên, Sở Trác Nghiêm chỉ thấy đầu óc nổ ầm một cái, đến lúc tỉnh táo lại thì quần áo của Diệp Viễn Thiểu đã bị hẳn cởi sạch sẽ và thân thể còn độc chiếc quần dài của Sở Trác Nghiêm đang ghì chặt người dưới thân hôn ngẫu nhiên như thể muốn rút sạch

đường khí của người nọ.

Hắn bỗng phát hiện ra hắn rất nhớ người kia, xuất phát từ hiếu kỳ cũng được, quan tâm cũng được và cả thói quen cũng được. Sở Trác Nghiêm chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái khi được nếm vị ngọt và tiếng rên khàn khàn lười biếng mê người của Diệp Viễn Thiểu. Hắn chẳng thể nào ngăn mình thôi vùi vẩy, cứ để mặc bản thân chìm đắm trong loại đau đớn ngọt ngào này đến mức nhấn chìm cả tâm trí.

Mặc kệ Diệp Viễn Thiểu đang khó chịu cự quậy mình ra sao đầu lưỡi Sở Trác Nghiêm vẫn cuốn lấy mạnh mẽ, bá đạo xâm lược. Đưa bàn tay lỏng qua gáy người dưới thân ấn lên ý đồ cho nụ hôn sâu hơn nữa, eo Sở Trác Nghiêm cũng đủ kích động chèn ép cơ thể bên dưới chặt chẽ không còn kẽ hở, môi se sẽ liếm láp gặm cắn như đây mới chính là mỹ vị thế gian. Diệp Viễn Thiểu còn trong men say mặt đỏ bừng yếu ớt kháng cự người đàn ông đang hút hết không khí trong miệng anh kia. Đến lúc cự vật tiến vào Diệp Viễn Thiểu liền nhăn mày khó chịu bài xích vật lạ làm anh căng đau, Sở Trác Nghiêm có chút không nhìn được muốn luật động nhưng vẫn theo bản năng dịu dàng mà hôn lên gò má, lên mắt, lên mũi, lên đôi môi hắn vừa dày vò sung sướng mong Diệp Viễn Thiểu bớt đau đớn đi phần nào.

Trong cơn kích thích nóng bỏng vừa đau đớn vừa ngọt ngào, Diệp Viễn Thiểu khe khẽ đau lòng gọi tên người mà anh yêu nhất, cơ thể còn bị rượu và thuốc không chế thần trí mơ hồ khiến anh chỉ biết bám víu vào người trước mắt như cọng rom cứu mạng cuối cùng.

Sở Trác Nghiêm in hằn dấu hôn khắp những nơi khi luật động hắn có thể chạm đến, chẳng mấy chốc lưng và cổ Diệp Viễn Thiểu đã đầy ấn ký đỏ tươi chói mắt, hai bàn tay bầu chặt vào ga giường trắng bạch cả khớp ngón do khoái cảm dồn dập.

”Tiểu Viễn... Tiểu Viễn..”

Sở Trác Nghiêm vừa âu yếm vừa nỉ non gọi tên người mà hắn rõ ràng có yêu nhưng nhấn tâm làm tổn thương khiến người kia đau lòng biết bao nhiêu lần.

Con người đôi khi dịu dàng như vậy, càng tốt với hắn lại càng không biết làm cách nào hồi đáp.

Trong đêm trăng chiếu rọi mờ mờ, có hai bóng dáng cuốn vào nhau như thể hôm nay là ngày cuối cùng họ còn được sống. Tiếng va chạm thân thể cuồng loạn hoà cùng tiếng nước nở nhỏ nhỏ, hai kẻ lạc đường gọi tên nhau trong khu rừng mãi chẳng thấy lối ra

Con người khi có một quyết định thì nhất định không hề quay đầu lại, có những sự việc chỉ được một lần chọn lựa không có cách vãn hồi, chỉ cần lỡ bước qua chính là đánh mất 500 lần quay lại nhìn nhau của kiếp trước mất rồi.

Sáng thức dậy Diệp Viễn Thiểu nghe thấy tiếng xả nước trong phòng tắm không khỏi hốt hoảng ngồi bật dậy... nơi đó lại có cảm giác đau hệt như lần ở bữa tiệc sinh nhật bạn anh khiến sắc mặt Diệp Viễn Thiểu không khỏi trắng bệch. Nghĩ đến lần đó khi anh vừa tỉnh lại chưa kịp mặc quần áo thì có hai kẻ xông vào cầm theo điện tân chụp ảnh, không khỏi có chút gấp gáp nhặt quần áo lên loạng choạng mặc vào, đôi tay và chân run rẩy do mất sức và rượu tác động nên khi Diệp Viễn Thiểu vừa kịp lao ra ngoài chạy vào thang máy thì cửa phòng tắm cũng bật mở.

Sở Trác Nghiêm không thấy người nằm trên giường đâu liền tìm một vòng quanh các căn phòng nhỏ khác, sau đó mặc vội quần áo lao xuống tầng dưới hỏi quầy lễ tân.

Rõ ràng hắn thấy Diệp Viễn Thiểu mệt mỏi nên không dám gọi dậy định bụng tắm xong sẽ ra đánh thức kéo người đi ăn sáng. Rõ ràng hắn đã cố gắng tắm với tốc độ nhanh nhất.

Rõ ràng nếu hắn ra kịp thì đó đã là một khởi đầu tốt đẹp.

Sở Trác Nghiêm đứng dậy khỏi chỗ ngồi tiến về chỗ của Diệp Viễn Thiểu. Anh hơi run một chút cố gắng căng mắt ra xem Sở Trác Nghiêm định làm gì. Nhưng không, Sở Trác Nghiêm chỉ lẳng lặng đứng cách Diệp Viễn Thiểu một bước chân, tỉ mỉ nhìn giống hệt cách anh nhìn hắn tối hôm Diệp Viễn Thiểu bay sang Tây Đại Lục đi trong bóng tối theo sau hắn. Cái câu “Em chỉ nhìn anh một chút” kia mỗi khi nhớ lại tâm của hắn thất đau đến khó thở.

Chẳng biết từ lúc nào người con trai đang ngồi dưới tầm mắt hắn đây đã chiếm giữ vị trí vô cùng quan trọng, đã tựa như một phần cơ thể mà chỉ cần tách ra hắn sẽ thấy đau đớn từng cơn.

Sở Trác Nghiêm không hiểu chuyện gì đã xảy ra sau buổi tối hôm ở khách sạn, nhưng khi hắn tìm thấy Diệp Viễn Thiểu thì cậu lại nhìn hắn bằng ánh mắt khô sở lạnh lùng “Sở Trác Nghiêm, đừng lại gần tôi thêm một bước nào nữa. Những trò bẩn thỉu muốn đẩy tôi đi của anh đã thành công rồi. Anh thật quá ghê tởm”

Mày nhíu lại càng sâu, Sở Trác Nghiêm từ từ quỳ một chân xuống sàn nhà, cầm lấy bàn tay thon nhỏ khớp xương rõ ràng kia đặt lên ngực trái của mình, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt Diệp Viễn Thiểu.

”Anh tuyệt đối sẽ không buông tay em ra nữa. Tiểu Viễn. Nếu em muốn buông tay, thì xin em hãy dùng đôi tay này.... giết anh đi”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Vấn Đề Của Phụ Nữ !!

Diệp An ngồi bên cửa sổ gật gù trước làn gió hiu hiu, nhằm chán đưa tầm nhìn ra thật xa rồi nghĩ đến lũ quái vật biển sâu cô gặp ở kiếp trước. Thực chẳng tin nổi những con siêu mạnh đến mức như ác quỷ địa ngục lại có thể chấp nhận ngủ dưới đáy vực đại dương không còn quấy nhiễu con người. 2000 năm trước làm một linh hồn vô định chứng kiến cuộc chiến của chúng đã rất kinh sợ rồi, 2000 năm sau đã trải qua hàng loạt đợt tiến hoá thì chúng còn mạnh đến mức nào nữa chứ??

Đúng lúc đang suy nghĩ mông lung thì cửa bật mở, Diệp An quay đầu lại thì hoá ra là một cô hầu gái mang theo bữa ăn tối đến với vẻ mặt vô cùng nghiêm cần. Cô bĩu bĩu môi, đến người hầu cũng là dị năng giả cấp 2 cao giai, cái tên Nam Cung Lãnh Dịch kia cũng đầu tư quá chứ.

Chậm chạp lết bước chân về phía bàn ăn bỗng dung cảm thấy bụng trướng trướng còn đau hơn cả lúc này, Diệp An mặt nhăn nhó có chút tái ngời sụp xuống sàn nhà rên rĩ tiếng như muỗi kêu.

Cmm cô thấy cái chỗ kia hơi ẩm ướt, không lẽ “nó” đến rồi?

(Các bạn gái đến ngày đó đều hiểu cảm giác này ha)

Cô hầu nữ thấy người mà chủ nhân dặn trông nom cẩn thận có vấn đề gì bất thường lập tức báo cáo đang có vẻ đau đớn liền chạy nhanh ra khỏi cửa gọi “Không ổn rồi X01-5, mau vào xem Diệp tiểu thư”

Sau đó Diệp An nghe tiếng chân chạy bịch bịch bịch rất nhanh. Cmm, lão nương đến ngày đó đau bụng gần chết 1 người đi là được sao lại là cả 2 hả? Các người đi hết rồi một mình ta xử lý cái đó ra sao? Thời này dùng cái gì để “bị”??? Cùng là nữ nhân sao người chẳng nhay cảm chút nào vậy???

Gắng sức chịu đựng cái bụng quặn lên từng hồi, Diệp An chính xác bò bằng cả tay cả chân chậm chạp lết vào nhà tắm để thay quần nhỏ và gột rửa, hy vọng khi hầu nữ kia về đến cô sẽ tóm ngay cô ta và gọi “đôi cánh thần thánh” đến cho cô.

Nam Cung Lãnh Dịch đang ở tầng hầm huấn luyện dị năng giả quyết một vài kẻ “gây ra phiền phức”, khi hắn đang vòn chúng như những con mèo tội nghiệp thì nghe X01-5 đứng ở cửa báo cáo. Không hề phí phạm thời gian hắn liền dùng Hoà Diễm trắng độ nóng cực hạn làm hoà tiễn phóng ngay vị trí trái tim của những kẻ đó khiến chúng hoá thành nham thạch rồi nổ tung ngay tức khắc, sau đó di chuyển về phía phòng của cô gái hắn nhốt lại sáng nay. Vừa đi hắn vừa trầm giọng tra hỏi “Đã nói các người chăm sóc cô ta cẩn thận, tại sao lại để ký trùng Âm độc phát tác được?”

Cô hầu nữ cúi đầu kính cẩn sợ hãi đáp “Thưa chủ nhân, lúc đầu tôi vào cô ấy còn rất bình thường, đến lúc đến bàn ăn Diệp tiểu thư đột nhiên ôm bụng ngồi quỵ xuống sàn nhà nên tôi lập tức gọi X01-5 chạy sang đây báo chủ nhân”

Nam Cung Lãnh Dịch mất tối đi vài phần trong đầu đang có ý định sẽ trừng phạt cả gia tộc của những kẻ hắn vừa giết chết bằng hoà tiễn. Những kẻ ngu xuẩn đó chết thêm một đứa không khí thủ đô sẽ trong lành hơn một chút, chỉ bằng giết phải giết tận gốc để tránh chúng thái ra thêm khí độc và lấy những người dân vô tội.

(Dịch ca mà biết xót người vô tội em đi đầu xuống đất ==)

Vào đến phòng không thấy người đâu, hắn cảm nhận có xung động tinh thần trong phòng tắm liền đẩy mạnh cửa bước vào.

Quả nhiên người ở trong này, Minh Nhiễm và cô hầu gái cũng đi vào theo thì thấy Diệp An mặt đen sì đang vén váy lên lộ ra chiếc quần nhỏ màu trắng kéo dở một nửa.

Cô hầu gái và Minh Nhiễm còn nhỏ thì không sao nhưng cái tên đàn ông trưởng thành vô si kia vẫn nhìn mông cô chằm chằm là thế nào?

Con mẹ người tự tôn đứng đắn nam nhân trong hoàn cảnh này không phát huy chút tác dụng nào sao?

Đúng lúc này thì kẻ vô si kia nói một câu triệt để làm mặt Diệp An đen như màu gan heo “Gầy quá, mông quá nhỏ”

Cô lập tức phóng xung kích tinh thần lực thổi bay cả ba ra ngoài cửa phòng tắm. Tay kéo quần và tát chân lên xong xuôi mới lò dò tì tay men theo tường đi ra ngoài. Diệp An bám vào cửa gằn giọng.

”Nam-Cung-Lãnh-Dịch... đồ biến thái chết tiệt nhà người dám nhìn mông lão nương...”

Rất muốn chửi tiếp nhưng bụng cứ quặn lên và chỗ đó đang ào ra như đại hồng thủy khiến sắc mặt Diệp An không khỏi vừa xanh mét lại đỏ rồi lại xanh. (Như giấy quỳ:-)

Xanh là vì đau, còn đỏ thì bạn biết rồi đấy, muốn mở miệng nói cái khó với cô hầu gái mà có đàn ông ở đây thì ai mà nói được.

Nam Cung Lãnh Dịch nghe một kẻ không biết sống chết chửi mình là biến thái không khỏi có chút tức giận, nhưng khi thấy vẻ mặt Diệp An đang chịu đau không khỏi nhíu mày tiến lại bế ngang cô lên như bế công chúa ý định đưa người quay lại giường, giọng trách mắng.

”Đã nói mấy lần yếu thì đừng cựa mạnh, cái bản tính này của cô sao không chịu sửa?”

Diệp An hoàn toàn không có chút đồ ửng của thiếu nữ chỉ thấy hoảng hốt hô lên “Làm gì vậy hả? Mau thả tôi xuống không sẽ hồng mắt”

Nam Cung Lãnh Dịch không hề dừng động tác nhú mảy hỏi “Hồng cái gì? Đau đến không đi được nếu không nhanh chóng uống thêm thuốc giải Ám hệ cô chết chắc”

Diệp An triệt để rơi thêm vài vạch hắc tuyến mặt xám xịt không tình nguyện “Thuốc cái gì mà thuốc, độc đã bị giải hết rồi, mau bỏ tôi xuống đây là vấn đề của phụ nữ anh với Minh Nhiễm mau cút ra ngoài hộ tôi”

Nhìn người trong lòng hai má có chút hồng hồng mang vẻ khó xử Nam Cung Lãnh Dịch sử dụng tinh thần lực bao trùm cơ thể Diệp An kiểm tra. Quét một lượt hẳn biết cô đang có vấn đề gì rồi liền nổi máu trêu chọc giả ngu hỏi “Vấn đề phụ nữ? Năng lực của cô rất mạnh sao tôi biết cô gặp vấn đề gì bất trắc? Biết đâu khi tôi và X01-5 vừa rời khỏi cô làm gì với người hầu thì sao?”

Làm gì là làm gì? Cái tên biến thái khốn kiếp này vừa dùng tinh thần lực lên người cô xong định “giả trư ăn thịt hổ” sao? Đúng là dây thần kinh xấu hổ của hắn ta bị chó cắn đứt mất tiêu rồi mà

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đồng Khiết

Thực sự có xúc động muốn đá văng tên này cút về hành tinh của hắn, không chỉ tính tình lưu manh khốn kiếp, lại còn vô si béc cô này giờ ăn đậu hủ không chịu thả.

Đạo diễn làm ơn hãy nói cho nô tỳ biết, có phải vì hôm qua nô tỳ mắng ngài không cho nhân vật nam chính nào xuất hiện trong đời tiểu nhân nên ngài giúp toại nguyện có đúng vậy không?

Nam chính vô lại thế này nô tỳ không cần a....

Ngài hãy mau dùng ngòi viết ngọc ngà trạm trở long phượng hạ bút giết chết hắn đi a....

Nô tì tình nguyện vì ngài không đụng đến Triệu Lâm cho đến hết đời nếu hắn không gây sự trước a... Là tại hắn nên nô tỳ mới lỡ lời chọc giận ngài..

Cảm nhận người trong ngực cơ thể càng lúc càng cứng chứng tỏ cơn đau không nhẹ, hắn liền liếc khoé mắt phản phác cô hầu gái vẫn tận chức tận trách đứng bên cạnh “Mau đi chuẩn bị cho Diệp tiểu thư thuốc làm ấm cơ thể, viên ngọc nén dành cho phụ nữ mỗi tháng một lần, thêm chân bông và nước dinh dưỡng có đường đỏ. Ở bên chăm sóc 24/24 đến lúc nào cô ấy hoàn toàn hết chu kỳ thì thôi”

Cô hầu gái đáp nhẹ rồi lập tức lui ra ngoài, còn cô gái đang được ôm kia mắt tròn xoe nhìn người đàn ông vô si tí mĩ kẻ vật dụng cho cô, sau đó hắn còn nhẹ nhàng đặt lại cô lên giường và dặn Minh Nhiễm tiếp tục đứng canh ngoài cửa.

Thấy cửa đóng Diệp An liền nói ra thắc mắc của bản thân “Có phải anh cho người điều tra tôi không? Hắn là sau hôm ở biệt thự anh đã nghi ngờ rồi”

Nam Cung Lãnh Dịch không phản bác chút nào gật đầu trả lời lại “Cô nên vui mới đúng, không chỉ sở hữu dị năng Tinh Thần hệ quý hiếm, lại còn sinh ra đã có cái “ngày đỏ” của phụ nữ. Điều mà hiện nay trên thế giới chỉ có 1/100.000 người mới may mắn sở hữu”

Diệp An đen mặt vạch lại “Cái đó thì có gì tự hào? Chỉ là khả năng thụ thai cao hơn phụ nữ bình thường 3 năm chứ chẳng có gì đặc biệt. “

“Ngày kia là bữa tiệc mừng 10 kẻ sở hữu khế ước của Lam Dục. Nếu cô không ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho tốt, cô sẽ bỏ lỡ cơ hội được thấy những kẻ từng gặp mẹ cô. Thế nào?”

Diệp An nghe điều này có chút rung động nghi ngờ hỏi “Rốt cuộc anh điều tra cái gì mà nhiều quá vậy?”

Trong một căn phòng tối sâu dưới lòng đất, Chu Ái Lan đang đi lại thành thoi trên nền nhà lát đá hoa cương đen, tiếng gót giày trầm ổn vang lên kèm theo tiếng ngâm nga khe khẽ đến trước một hồ nước cực lớn thì dừng lại.

Chu Ái Lan lấy từ trong không gian ra rất nhiều những con thú đột biến có năng lượng gene khủng bố rồi ném vào trong hồ nước.

Chẳng mấy chốc có bọt khí từ chỗ ném nổi lên càng lúc càng nhiều, xao động dưới nước mang theo hàn khí lạnh lẽo thấm vào da thịt. Chu Ái Lan nhìn con vật đang trôi lên khỏi mặt nước tiến về phía mình không khỏi nở một nụ cười chút tà ác phản kích.

Cô ta đưa tay sờ sờ lên chiếc răng nanh to bằng người trưởng thành và cất tiếng sùng nịnh “Tiểu Hắc ngoan... ở dưới biển sâu rất buồn có phải không? Vậy một thời gian nữa ta sẽ đưa ngươi ra ngoài. Để cho nhân loại thấp kém biết Hắc Long người không phải là kẻ dễ bắt nạt. Chúng an nhàn lâu rồi cũng nên có một cuộc thanh trừng mới...”

(Con Hắc Long này chính là con Nam Cung Lãnh Dịch đã hạ xuống lấy hai khoả đàn điền)

Một người đàn ông vận đồ đen túm sau gáy mái tóc dài đến eo màu xám bạc, hông đeo hai thanh kiếm đứng trong bóng đêm sau lưng cô gái chăm chú quan sát mọi nhất cử nhất động tránh mọi điều bất trắc xảy ra với cô.

Đôi mắt màu bạc ánh lên trong bóng đêm toát lên vẻ lạnh lùng đầy sát khí như sẵn sàng chém chết con súc sinh kia nếu dám làm Chu Ái Lan bị thương.

Hắc Long thấy khí tức không mấy thiện cảm của kẻ bảo vệ kia không khỏi hướng về hắn gầm gừ hai tiếng đe dọa. Chu Ái Lan thấy vậy bắt đầu đi trấn an và bảo Hắc Long quay về, còn à quay lưng lại đi về phía người đàn ông âm thầm bảo vệ mình cười nhẹ một cái ôn nhu, đưa bàn tay lên chạm vào má hắn, kiềng chân đưa nụ hôn như gió thoảng lên môi hắn cười khi khi.

”Lăng, không được hư”

Diệp Viễn Thiệu tinh thần vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, Sở Trắc Nghiêm đưa về thế nào cũng không nhớ rõ. Anh chỉ biết lúc xuống xe Sở Trắc Nghiêm còn kéo anh lại hôn ngẫu nghiêng một lúc lâu mới không cam lòng để Diệp Viễn Thiệu đi vào nhà.

Thấp thoáng thấy hai bóng người ngồi trên ghế còn có tiếng khóc nức nở của nữ nhân, Diệp Viễn Thiệu nhủ mảy trực tiếp đi thẳng qua lên lầu.

Diệp Hoa thấy anh tỏ vẻ thờ ơ có chút không vui nhưng vẫn lên tiếng gọi với lại “Anh Viễn Thiệu, gia đình của Đồng Khiết đang gặp vấn đề rất lớn, chỗ ở của bạn ấy đã không còn an toàn nên em có thể để Đồng Khiết ở tại nhà mình vài ngày có được không?”

Diệp Viễn Thiệu không hề thả chậm cước bộ âm ờ nhanh một câu rồi mất dạng ở cuối hành lang. Diệp Hoa siết chặt nắm đấm rồi nhìn về phía Đồng Khiết này giờ không ngừng khóc, cô ta thờ dãi bắt đầu đi tìm bạn mình lên phòng nghỉ ngơi. Gặp biến cố lớn như vậy cô ta vẫn không biết vì sao Đồng Khiết không tìm giúp đỡ từ chính quyền hoặc lực lượng trị an lại tìm đến Diệp gia tìm che chở.

Trong vài ngày gần gũi Đồng gia ở thành tây đã bị giết sạch sẽ kể cả trẻ nhỏ vừa mới sinh ra và người đi du học ở Tây Đại Lục, không biết Đồng gia đã vô tình đắc tội với thế lực lớn nào mà họ lại không ngại thanh trừng cả một gia tộc tồn tại hơn 1000 năm đến vậy.

Cho Đồng Khiết tá túc lại Diệp gia không biết có bị vướng phải phiền phức nào hay không. Lúc đầu đáng lẽ cô ta định từ chối khi thấy Đồng Khiết đến trường tìm mình nhưng trái ngược với điều cô ta dự đoán, Đồng Khiết lại nói cô ta đến tìm Diệp An.

”Tiểu Hoa, niệm tình chúng ta quen biết nhau đã lâu cho mình ở lại chờ gặp Diệp An, gặp được rồi mình sẽ đi ngay không liên lụy đến cậu.. Làm ơn nếu không mọi chuyện sẽ quá muộn không có cách vãn hồi mất...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Du Hàm

Ngồi một mình trong căn phòng nghỉ, người run lên từng đợt nghĩ về cái chết của người thân.

Đồng Khiết làm sao quên được quang cảnh giết chóc tàn nhẫn tại nhà chính, lúc ông nội chết đã hy sinh viên ngọc xuyên không gian cho cô ta chạy thoát khỏi sự truy sát của những kẻ biến dị nhàu nhĩ khủng bố. gương mặt đầy máu của cha mẹ, ông nội và anh chị em lúc đó bị chúng xé xác ăn ngẫu nhiên vẫn rõ mồn một trong đầu không tan.

Trước lúc chạy, ông còn đưa cho cô ta một lá bùa cổ có nét vẽ màu đỏ sậm, nhỏ máu mình lên đó lắm nhấm niệm chú. Khi bùa đang bắt đầu có hiệu lực, ông dặn “Tiểu Khiết, nhất định, nhất định phải đưa được cái vòng này cho con gái của Hà Vĩnh Cơ, bọn họ chính là khởi nguồn vì vậy phải do chính tay bọn họ kết thúc, Tiểu Khiết, đi theo dòng chảy thời gian và kể lại cho cô gái đó những gì con biết. Nếu thành công, ông và cha mẹ sẽ đợi con ở đây. Mau đi đi”

Đồng Khiết bị ánh sáng đỏ sậm bao bọc hút lấy, trùng đôi mắt nhìn những kẻ kinh tởm kia tóm được ông mà cắn nuốt.

Lúc đầu Đồng Khiết không hiểu, nhưng khi cô ta bắt đầu rơi vào vòng xoáy của bùa chú chứng kiến đủ mọi chuyện diễn ra dài như cả 100 năm cô ta mới biết tại sao ông nội lại muốn như vậy.

Cô ta đã đi đến rất nhiều nơi, xuyên theo ý niệm từ giọt máu chứng kiến rất nhiều chuyện khủng khiếp. Linh lực truyền thừa từ tổ tiên thức tỉnh trong huyết quản khiến sự vật càng lúc càng rõ ràng.

Kể cả những gì xảy ra 2000 năm trước. Đồng Khiết mắt trừng sâu khô kiệt nước mắt nhìn quang cảnh thê lương của con người trong mặt thể, yếu ớt, hèn mọn, bản thù.

Không biết qua bao lâu khi cô ta tưởng tinh thần và ý chí đau đớn muốn vỡ nát, thì khe nứt không gian tạo vòng xoáy cô ta đã xuất hiện lại ở thủ đô rồi.

Hoảng hốt vô định không biết tìm cô gái Diệp An kia ở đâu, cô ta đành gắng gượng đôi chân chạy về phía trường học cấp III của Diệp Hoa để nương nhờ về đến Diệp gia thì thấy cô ta đang đỡ Triệu Lâm lên xe cao tốc. Mừng rỡ tưởng sẽ gặp lại cô gái kia nhanh thôi. Ai ngờ Diệp An lại xảy ra chuyện nên không có ở nhà, quá gấp rút Đồng Khiết không biết phải làm gì chỉ đành ôm đầu ngồi khóc chẳng nói chẳng rằng.

Làm sao cô ta vào được biệt thự Lam Dục mà gặp Diệp An đây, cô ta có cảm tưởng đồng hồ cát mang theo hạt sinh mệnh đang rơi từ từ, cô ta sợ mình sẽ chết mất trước khi gặp được người đó.

Lúc không cần thì ở đâu cũng thấy mặt, lúc gặp muốn độn thổ thì người lại xa cách đến dậm ngàn.

Đồng Khiết vô lực ngồi thừ trên giường, tất cả những hành động ngốc nghếch của bản thân từ trước đến nay đã bay hơi sạch sẽ. Cho dù bây giờ biết rõ con người Diệp Hoa như thế nào cũng đâu còn quan trọng nữa, thời gian không còn nhiều. Cứ thử trải cảm giác lang thang xuyên không gian một lần mà xem nếu là người khác đã hoá điên từ lâu rồi, do cô ta mang trong mình dòng máu của tổ tiên linh lực mạnh mẽ nên mới chống đỡ được đến bây giờ mà thôi. Đồng Khiết chỉ còn biết ngồi cầu nguyện cho những gì sắp diễn ra, cầu nguyện cô gái kia mau mau trở lại.

Nếu không nhanh lên, thế giới này một lần nữa sẽ bị quái vật phá nát. Đến lúc đó một Kỷ Nguyên Bóng Tối nữa lại bắt đầu, con người sẽ lại đấu tranh hèn mọn đáng thương trước sức mạnh đang chuẩn bị đánh thức. 2000 năm sau tiến hóa vẫn chẳng thể nào chống lại được chúng.

Diệp An...

Phải tìm bằng được...

Diệp An...

Cô là em gái của người kia!

Diệp Kiến Nguyên đứng tại cổng một ngôi nhà nhỏ mặt dày đòi vào uống nước, cô gái thanh tú có mái tóc dài ngang lưng bất đắc dĩ khó có thể đuổi được người đi, đành để anh đi vào còn mình nhanh nhẹn đi pha trà trong gian bếp.

Diệp Kiến Nguyên gạt gù đánh giá không khí căn nhà ấm áp gọn gàng của cô gái anh đang theo đuổi. Rất giống con người của cô. Sạch sẽ, gọn gàng, đơn giản.

”Du Hàm, em sống một mình?”

Cô gái bê ấm trà nhẹ nhàng rót ra hai tách sau đó đáp “Vâng, cha mẹ em đang ở đảo S, anh uống chút trà”

”Ừm” Diệp Kiến Nguyên đưa tay cầm lấy cái chén nhỏ tiếp tục cúi đầu xem giá sách một lượt. Tuy số lượng không nhiều nhưng đều liên quan đến học tập. Cô gái của anh rất chăm chỉ.

(Nguyên ca tán gái mà kiêu lời quá chừng =_=)

Du Hàm nhìn người đàn ông nghiêm nghị phong thái xuất chúng, có chút không thích hợp đứng trong căn nhà nhỏ của mình thì không khỏi bật cười bất đắc dĩ. Cô có chút hoài nghi tại sao mình lại được người đàn ông hoàng kim của thủ đô đề mắt tới, nếu anh chỉ là hứng thú nhất thời khiến cảm xúc lúc đầu Du Hàm vô cùng chán ghét, thì trải qua thời gian mấy tháng dùng bộ mặt cứng nhắc kia dần dần tiếp cận đã khiến Du Hàm siêu lòng đi rất nhiều. Anh không giả dối cũng không hào nhoáng bức ép Du Hàm bất kỳ điều gì, đơn giản chỉ là anh quan tâm cô theo phong cách của anh, chứ tán gái là điều mà người cuồng công việc như Diệp Kiến Nguyên không rành rẽ một chút nào nhất.

Du Hàm nhướn mi thông thả nhấp ngụm trà hỏi người đàn ông này giờ vẫn không buông tha cho căn nhà nhỏ của mình.

”Diệp Kiến Nguyên, trà cũng đã uống đủ, nhà cũng đã ngắm đủ, muộn rồi anh không định về sao?”

Người nào đó không biết học đâu ra thói không biết xấu hổ, chẳng những không trả lời câu hỏi mà còn đánh thẳng vào mặt người ta như đang trên thương trường “Du Hàm, anh chắc chắn khi cưới em về nhà chúng ta sẽ sống rất hòa hợp”

Trực tiếp phun ngụm trà vừa uống lại vào ly nếu không sẽ bị sặc chết mất, đặt ly xuống bàn lấy tay lau nhẹ khóe môi Du Hàm buồn cười nhìn Diệp Kiến Nguyên nói bằng giọng điệu trêu đùa “Diệp đại thiếu gia, tiểu nữ chỉ là thôn phụ không danh cao phận ngọc, cảm kỳ thi họa học không thông, Diệp đại thiếu gia định dùng cường quyền ép tiểu nữ về nhà làm ấm giường cho ngài sao”

Diệp Kiến Nguyên nghe cô gái nhỏ mang tiểu ý đáp lại nhưng phong thái gương mặt vạn năm vẫn nghiêm túc trả lời “Anh cưới em về không phải là để ấm giường hay danh phận, vì em rất hợp với anh”

Du Hàm nhướn mày “Ồ đâu?”

”Sở thích, tính cách, suy nghĩ, cách nói cần trọng, không gian sống, ăn mặc, món ăn, đồ uống. Không gì là không hợp”

”Hợp không có nghĩa sẽ trở thành vợ chồng”

”90% số người cảm thấy hợp nhau sẽ kết hôn, 10% còn lại vì không thể tìm được đối tượng tốt nhất cho mình nên đành tìm người họ cảm thấy có thể sống chung để tiến đến hôn nhân. Du Hàm, cả anh và em đều hợp nhau rất nhiều mặt, anh lại rất thích em, vậy chẳng có lý do gì mà chúng ta không thành đôi cả”

Du Hàm phản bác “Nhưng em chưa thích anh, với lại đến làm người yêu còn chưa có sao anh có thể đốt cháy giai đoạn lên thẳng kết hôn rồi?”

”Vì anh tự tin em sẽ thích anh, nên chắc chắn chúng ta sẽ kết hôn”

Du Hàm cứng họng “Diệp Kiến Nguyên anh có chút khiêm tốn nào không vậy”

”Để lấy được vợ khiêm tốn không đáng 1 xu”

Có ai đoán ra được Du Hàm mang khuôn mặt của nhân vật kiếp trước nào không a....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Bạn Thân Và Thuộc Hạ Là Một

Trên khu đất rộng mênh mông tại biệt thự cổ Lam Dục, Diệp An đang ở trong bóng râm chống cằm nhìn Nam Cung Lãnh Dịch đánh càn chiến với mười dị năng giả đa hệ khác. Tất cả đều lại dị năng hiếm nhân bản.

Nhìn thân ảnh nhanh như thiểm điện hạ gục từng người một Diệp An không khỏi bĩu môi. Đúng là Nam Cung gia từ ông tổ đến cháu chất sức mạnh biến thái y hệt nhau, lại còn...

”Về ngoài diễn trai dễ dàng giết chết trái tim của hàng vạn thiếu nữ.”

”Diệp tiểu thư, chủ nhân của chúng tôi rất soái đúng không?”

Diệp An trừng mắt ngược lên nhìn hai kẻ vừa tâng bốc Nam Cung Lãnh Dịch, còn ai khác ngoài Kim Ảnh và Nhất Diễm nghiêm nghiêm chỉnh đứng cạnh cô đây. Về ngoài nhìn có chút đứng đắn nhưng mà sự gian xảo đi kèm cảm xúc không xương trông thế nào cũng muốn đập một trận. Hai kẻ này Diệp An mới tiếp xúc từ hôm qua nhưng cái sự vô lại giống hệt nhau kia không khỏi chọc cô thoải mái hơn một chút so với thời gian đầu ở đây.

”Hai người có thể thôi khen ngợi anh ta được không vậy. Không sợ anh ta nghe được sẽ tự mãn sao?”

Kim Ảnh hất cằm kiêu ngạo “Sao phải tự mãn khi sự thật đúng là vậy? Chỉ mới 30 tuổi ngài Lãnh Dịch đã đủ sức đứng đầu tổ chức Lam Dục, mang về lợi nhuận năm sau luôn nhiều hơn năm trước. Lại còn có dị năng cực mạnh, đúng không Nhất?”

Nhất Diễm liền nhẹ gật phụ họa “Hắn Diệp tiểu thư chỉ nghe chủ nhân có dị năng Hoà hệ biến dị cực mạnh nhưng ngoài ra ngài ấy còn truyền thừa lĩnh ngộ được dị năng không gian từ tổ tiên nữa.”

Diệp An nghe đến Không Gian hệ không khỏi trừng mắt. Cmn lại giống ông tổ của hần cả dị năng nữa sao?

Kim Ảnh phồng to mũi vỗ ngực chân chó chen vào “Nhưng mà dù có cả dị năng hệ quý hiếm thế giới thì chẳng ai đủ sức đựng được vào chủ nhân cả. Diệp tiểu thư à một người toàn năng như vậy làm thuộc hạ cũng được thom lây đó”

Dị năng hệ quý hiếm? Hần thức tỉnh cả Lôi hệ của Nam Cung Lãnh Dạ? =_=_

Đúng lúc này thì một hoả cầu tiến tới như tên lửa bắn thẳng về vị trí ngăn giữa Kim Ảnh Nhất Diễm và Diệp An. Cả ba quay đầu sang thì thấy Nam Cung Lãnh Dịch mặt đen xì, bước qua 10 dị năng giả đã bị đánh bại khác đang lăn lộn trên mặt đất vì phồng và nội thương.

”Hừm, hai người ngài thời gian rảnh quá nhiều sao?”

Nhất Diễm và Kim Ảnh chảy mồ hôi xua xua tay “Không, không có thưa chủ nhân.”

Đây là người phụ nữ của chủ nhân, hành động không cẩn thận thì xác định bị vứt đi tập huấn ở đảo M toàn quái vật TT__TT

”Thuộc hạ có chút việc xử lý phải thay ngài tham gia ở hội nghị ký kết với tập đoàn bên Tây Đại Lục”

”Thuộc hạ đi chinh đồn lại đội Âm vệ mới bị tổn thất hôm qua”

Sau đó lập tức mất dạng. Diệp An khinh bỉ nhìn hướng hai kẻ chạy chối chết. Nam Cung Lãnh Dịch nhìn cô gái lười biếng ngồi trên ghế, tay cầm cốc nước quả gạo xanh chu cái miệng nhỏ uống khiến ánh mắt hần nhu hoà đi vài phần.

”Rất hưởng thụ? Bụng còn đau không?”

Diệp An ngược lên nhìn hần lác lác đầu “Rất tốt, người của anh chăm sóc tôi rất chu đáo”

Gật gật đầu, Nam Cung Lãnh Dịch trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh điều hoà lại khí tức. Diệp An đặt cốc nước quả xuống bàn nhỏ giọng hỏi “Điều hành Lam Dục hần rất mệt, tại sao 2 ngày nay tôi toàn thấy anh thông dong ở đây không đi đâu vậy?”

Nam Cung Lãnh Dịch không nhìn cô mà cầm nước quả gạo xanh lên uống thân nhiên trả lời “Vậy thì thuộc hạ làm việc cho tôi toàn những kẻ vô dụng ròi.”

Trùng mắt nhìn kẻ uống mất cốc nước của mình mà không ngại người khác đã sử dụng trước rồi, Diệp An nhủ mảy ghét bỏ “Nam Cung Lãnh Dịch, đó là cốc của tôi. Của anh anh sai người tự chuẩn bị riêng đi”

”Đây là biệt thự của Nam Cung gia, mọi thứ nằm trên đất Nam Cung gia đều là của tôi, vậy thì ly nước này sao tôi không được uống?”

Diệp An cứng họng “Nhưng tôi đã uống rồi... nếu anh nghĩ tôi không thuộc vùng đất này thì mau thả tôi đi đi”

”Nhưng cô vốn đã hứa sẽ làm thuộc hạ cho tôi. Đừng hai lời dài dòng. Mau về phòng nghỉ đi” Bỏ lại một câu Nam Cung Lãnh Dịch liền ly khai mang theo thân tín Mộc Tự tiến về phía dãy nhà chuyên xử lý các công việc lớn nhỏ Lam Dục.

Diệp An có chút thẹn há miệng không nói lại được câu nào. Lúc đó còn nhỏ sao cô có thể điều khiển được suy nghĩ của mình chứ. Hần chưa nghe câu “đồng ngôn vô kỵ” bao giờ sao?

(Lời trẻ nhỏ không thể tin)

Tối qua Nam Cung Lãnh Dịch đã giúp Diệp An hấp thụ nốt viên đan điền của Hắc Hải Long hần đã cho cô uống, vào ngày mà hần gọi là “không biết tự lượng sức mình” thôi miễn xem lại ký ức kia.

Nhờ viên ngọc đầy khí chạy khắp cơ thể và mở rộng kinh mạch, khiến những vùng ứ nghẽn được khơi thông và cả mảng đen do pháp thuật gây ra hoàn toàn được chữa khỏi, nên ký ức bị phá huỷ cũng khôi phục lại không sai biệt lắm. Diệp An nghĩ lại lời nói khi đó của Nam Cung Lãnh Dịch thái dương không khỏi giật giật.

”Thế nào? Nhớ ra ân nhân thực sự của mình rồi thì mau trả ơn đi. 11 năm trước cô nợ tôi một mạng, 11 năm sau vẫn nợ tôi một mạng. Diệp An, cô xác định là thuộc hạ của Nam Cung Lãnh Dịch tôi ròi”

Diệp An nhìn hai hình ảnh nhập làm một kia ngán ngấm ôm đầu rầm rì “Nam Cung Lãnh Dịch.... lúc đó tôi còn nhỏ, anh rộng lượng bỏ quá cho có được không a...”

Người nào đó vất chân lên thông thả uống ngụm trà đáp lại “Diệp An, cái câu “vì anh đã cứu em em nguyện sau này sẽ vì anh lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ” kia, không phải làm thuộc hạ thì là gì?”

”Là bạn, bạn thâm giao a...” Cnn lúc đó cô bị lậm mảy câu nói của Vĩnh Cơ đây mà.

”Bạn thâm giao? Bạn chí cốt của Nam Cung Lãnh Dịch này chính là những thuộc hạ thân tín nhất bên cạnh tôi. Được rồi Diệp tam tiểu thư, tôi nhận cô, hãy nhớ trung thành”

Diệp An..... (bị mắc lừa)

Minh Nhiễm... (chủ nhân vô lại, cô chủ đáng thương)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Mùa Hè Năm Đó

Hần ai cũng biết Diệp tam tiểu thư Diệp gia là hòn ngọc quý được cả đại gia tộc chiều chuộng thương yêu. Không những sở hữu những nét đẹp nhất từ cả cha và mẹ lại còn hoạt bát lanh lợi vô cùng khiến ai cũng yêu thích.

Tuy nhiên cũng có những kẻ thâm yêu bị sự vô tình của Hà Vĩnh Cơ làm mất mặt, sinh ra lòng đố kỵ ghen ghét gia đình hạnh phúc Diệp Vĩnh Thành. Vì vậy bọn chúng đã hợp nhau thiết kế bắt cóc Diệp An nhằm một mục đích duy nhất đó là huỷ hoại cả mẹ lẫn con cho bở tức. Chứ tiền thì chúng đâu có thiếu.

Nhưng có một điều mà những kẻ bắt cóc không ngờ là gia đình đó Thủy hệ rất mạnh, không chỉ vậy còn được Hà Vĩnh Cơ lên sử dụng chiêu thức Khoá Không của Không Gian hệ nên hầu như cứ giáp lá cà là thể nào cũng bị đập cho toi tã. Hai thằng nhóc Diệp Kiến Nguyên và Diệp Viễn Thiếu năng nổ phô diễn dị năng Thủy hệ và Mộc hệ đang luyện tập nâng cấp vô cùng thuần thục. Ừm, coi như đây là một buổi thực hành dã ngoại đi. Tự nhiên nhảy đầu ra mấy kẻ thích hợp luyện dị năng, lại còn bắt cóc em gái cùng thì quá đáng phải đánh.

Diệp An bị trôi tít phía sau trăm trờ khen ngợi gia đình mình thật soái khí. Chẳng cần trợ giúp từ phía an ninh đã ép khô bọn bắt cóc kêu ông gọi bà rồi.

Nhưng mà khi bị cùng đường, thì người vô tội chỉ bị trôi ngổ im như cô bé cũng bị vạ lây rất nhanh.

Ý thức cuối cùng Diệp An chỉ nhớ nghe tiếng cha hét lên một tiếng, sau đó đầu lâu của một kẻ bị chặt đứt và rơi ngay cùng với Diệp An xuống biển.

Ôi cha ơi kinh quá = _ =

Con gái uống phải máu của hân rồi = _ =

Lúc tỉnh lại Diệp An thấy ánh sáng cực kỳ chói mắt, có một mái tóc mềm mại rủ xuống phớt trên má cô bé, và một bàn tay đang ấn lên ngực vận chuyển thứ gì đó rất âm áp chạy dọc cơ thể ép hàn khí và nước độc ra khỏi lỗ chân lông.

Dụi dụi mắt gắng sức ngồi dậy, bàn tay kia lập tức đỡ lưng cô bé, bấy giờ Diệp An mới nhìn rõ người chạm vào mình là ai.

Đó là một anh trai ưa nhìn, đẹp trai hơn Triệu Lâm rất nhiều, mái tóc đen ẩm ướt đang bị gió liên tục hất tung lên, đôi mắt màu cafe như chứa cả một vườn cây Kolie vào cuối thu đậm đặc hỏi “Tình? Có thấy khó chịu ở đâu không?”

(Cây Kolie nằm ở phía Nam của Nam Đại Lục. Lá của chúng có màu nâu nhạt, thân cây màu đỏ. Cuối thu vườn Kolie rụng lá để lại những bông hoa trắng nhỏ li ti trên thân cây đỏ nhìn vô cùng xinh đẹp)

Thấy cô gái nhỏ vừa tỉnh đã nhìn chằm chằm mình không dứt mắt Nam Cung Lãnh Dịch thấy hơi mất tự nhiên, ho nhẹ một tiếng tay áp lên trán Diệp An, hân lấy từ trong không gian ra một viên thuốc màu tím nhạt uy Diệp An nuốt xuống phòng ngừa độc tố trong nước biển xâm nhập vào mạch máu sau đó phân phó Nhất Điểm Mộc Tự chuẩn bị nước nóng khăn ấm và quần áo cho cô gái nhỏ.

Nhất Điểm nhìn đại thiếu gia nhà mình không khỏi chặc lưỡi. Thường ngày bước ra cửa đã vô tình kéo theo cả đàn bướm đủ màu sắc không nói, đây đến cả tùy tiện đi biển săn quái vật cũng vớt được một bông hoa. Cái này là vận khí kiểu gì nha... Có khi vài năm nữa tất cả phòng ốc biệt thự riêng của đại thiếu gia sẽ chật ních vợ lớn vợ bé tha hồ cho bọn họ hầu hạ.

Cô bé Diệp An lú lo không ngừng bên tai Nam Cung Lãnh Dịch khiến hân nghĩ có phải viên thuốc hân vừa cho cô uống có chứa năng lượng quá nhiều hay không.

”Ca ca... vì anh đã cứu em em nguyện sau này sẽ vì anh lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ.. em sẽ không nuốt lời đâu a...”

(Bà nhỏ mê trai đẹp =)))

Nam Cung Lãnh Dịch phì cười “Nhóc, em học mấy câu này ở đâu vậy hả?”

”Mẹ em a...” Cô bé chớp chớp mắt vô tội trả lời, thực ra chính cô cũng chẳng hiểu câu đó nghĩa là gì nhưng mà nhìn cha mẹ đùa nhau quá nhiều nên mấy câu này Diệp An thấy hợp hợp thì dùng thôi.

Nhất Điểm đang dùng điện tằm chỉ huy thuyền cập bến thì thấy có một đám người đứng sẵn ở đó. Đám người kia hân có thấy ở trên vách núi, chắc là người nhà của cô bé nhiều lời kia. Vì chỉ có ở đây mới cập được thuyền nên họ phải đi nửa vòng đảo mới đến nơi, hân liếc ra phía sau thấy đại thiếu gia của mình vui vẻ châu trọc cô nhóc khoe miệng không khỏi giật giật.

Luyện đồng a....

Diệp Vĩnh Thành thấy người từ trên thuyền bước xuống gọi tiếng “Tiểu An” sau đó không khỏi khẩn trương nhanh chóng chạy đến ôm con gái cùng quan sát một lượt mới chịu đặt xuống cho hai anh trai trông nom em gái. Hà Vĩnh Cơ âm thầm quan sát thiếu niên có mái tóc đen đứng trên cầu thuyền, hơi ngạc nhiên một chút, mở lời “Cảm ơn đã cứu giúp con gái tôi, chúng tôi là Diệp gia ở thủ đô, xin hỏi các vị đây là...”

Nhất Điểm thay Nam Cung Lãnh Dịch từ tốn đáp “Tiện tay cứu giúp mà thôi. Hữu duyên gặp lại cũng không muộn để quen biết.”

Sau đó cho thuyền rời bến đi thẳng. Diệp An nhìn thấy anh đẹp trai đi mất không khỏi giãy khỏi tay anh cả gọi với theo “Ca ca, hẹn gặp lại”

Nam Cung Lãnh Dịch quay người lại nhìn đám người dân nhỏ xíu chỉ còn lại chấm đen, khoe miệng nâng lên độ cong nhỏ rồi bước vào khoang thuyền.

Hà Vĩnh Cơ neho mắt nhìn bóng màu trắng phía xa xa bỗng thấy máu toàn thân âm thầm sôi trào, thì thầm.

Gặp lại rồi...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Lãnh Dịch Anh Có Biết Cái Này Không?

Lúc Nam Cung Lãnh Dịch giải quyết xong công việc định bụng trở về khu nhà của mình thì ngửi thấy mùi thịt thú biển dị ở sân cỏ chỗ lúc chiều hắn luyện tập. Dừng một lúc, hắn chuyển hướng đi về phía đó thì tiếng nói tiếng cười đùa càng lúc càng rõ ràng, mùi máu thịt thú biển dị nồng nặc trong không khí xen lẫn cả mùi khói và gia vị.

Khó?

Gia vị?

(Mùi Dịch ca thính như cầu vầy =))

Đến khúc ngoặt hắn nhìn thấy đám người từ cô gái ngu ngốc cho đến thuộc hạ thì nhau xẻ thịt một con Giác Tử 3 sừng nướng trên củi khô không biết lôi đầu ra, Nam Cung Lãnh Dịch nhướn mi miệng cong lên rất nhẹ đi đến cạnh đồng lửa gật gù.

“Đầu bếp biệt thự thì đang ngồi mốc nhàm chán không có việc gì làm, Diệp An, cô định làm thuộc hạ của tôi lo việc nấu nướng sao?”

Cô gái bị nhắc tên mồm đang nhồm nhoàm xiên thịt vừa nướng nóng không khỏi mở to đôi mắt tròn xoe miệng bóng mỡ ngược đầu lên nhìn người vừa bước tới. Khó khăn nuốt nhanh miếng thịt xuống lập tức vỗ ngực cầu cứu “Ủ....” (nghecn cmmr)

Kim Ảnh nhanh tay với ly nước quả rồi vỗ vỗ lưng giúp cô nhuận khí, nhìn cảnh đó Nam Cung Lãnh Dịch lập tức bắn ánh mắt toé lửa đỏ còn hơn đồng củi đang bốc cháy kia khiến Kim Ảnh lập tức lùi lại, hai bàn tay đáng thương đưa ra mời mời như thể “Chủ nhân, ngài vỗ đi a....”

Diệp An uống hết cốc nước cuối cùng cũng thở lại được bình thường, cảm nhận có bàn tay vỗ lưng mình nhẹ nhàng không khỏi quay đầu lại thì thấy gương mặt mang ý cười của Nam Cung Lãnh Dịch.

“Diệp An, tôi bỗng nhận thấy cô không chỉ riêng ngu ngốc, mà còn tham ăn”

Dư âm miếng thịt nghe ở cổ chưa tan nên phải đến vài giây sau Diệp An mới ngó người tức giận tên biến thái kia vừa nói mỉa mình. “Đầu bếp nhà anh làm thịt nướng rất chán. Thịt nướng kiểu gì cho vào cái hầm vuông đốt 2 phút là xong. Gia vị thì ướp nhiều hơn cả trọng lượng thịt. Cái em gái anh làm như vậy sao tôi ăn được hả còn mắng tôi tham ăn? Đám thuộc hạ của anh tôi phải nướng cho từ nãy đến giờ hết nửa con Giác Tử đây là xiên đầu tiên tôi được ăn. Tôi đang đến ngày a.. không ăn thịt sẽ bị ngắt”

Kim Ảnh... (ngu ngốc!! sao lại gây sự với chủ nhân. Ngại mạng quá dài sao)

Nhất Diễm... (cái đó đó của con gái cũng nói được?)

Mộc Tự.... (không quan tâm. Thịt kia nhìn có vẻ ngon)

Minh Nhiễm.... (quả thực cô chủ nướng rất ngon. Cô chủ cẩn thận nha)

Đám thuộc hạ khác:.... (cô ta đã bước một chân xuống lòng đất mẹ rồi...)

Nam Cung Lãnh Dịch im im một lúc mới hỏi lại “Cái em gái là cái gì? Em tôi không biết xuống bếp” Sau đó hắn híp mắt không vui “Đừng nói cô lại nhảm tôi với kẻ tên Nam Cung Lãnh Dạ kia?!”

Diệp An tay cầm xiên thịt bỗng thấy cái xiên nặng tựa ngàn cân. Cmm cô quên bếng mất hắn là người đứng đầu Lam Dực không kẻ nào dám thất lễ với hắn, cô có phải đang nghĩ vận khí mình quá tốt sẽ sống trường thọ đến tập cuối cùng nên đi chọc giận hắn? Đến ông tổ của mình hắn còn chửi được thì cái mạng kiến hôi như cô chỉ có nước đem rút máu ướp muối phơi khô làm món ăn vặt thôi a...

Nuốt một ngụm nước miếng lấy dũng khí, Diệp An chân chó cầm xiên thịt đang cắm trên đồng lửa đến trước mặt Nam Cung Lãnh Dịch nịnh nịnh “Anh là Lãnh Dịch a... sao tôi nhầm với ai được... anh ăn thử đi tay nghề của tôi rất được nha. Sau này nếu anh thích tôi sẽ làm thêm món khác... nào” Rồi gấp lấy một miếng thịt đưa đến gần đôi môi đang mím lại không vui kia, đầu nghiêng nghiêng cổ bày ra vẻ mặt dễ thương nhất dù trong lòng thầm chửi mình không có tiền đồ. Mạng sống là trên hết. Tự trọng là cái khi gì nha.

Nhất Điểm... (không có tiền đồ)

Kim Ảnh... (quá mất mặt)

Minh Nhiễm... (cô chủ đáng thương)

Đám thuộc hạ.... (cô ta đã đặt bước chân thứ hai xuống rồi sao)

Nam Cung Lãnh Dịch bình bình đạm đạm nhìn đôi mắt to tròn như ánh trăng kia cổ lấy lòng mình tâm trạng không khỏi vui vẻ hơn dù ngoài mặt không đổi. Mắt hắn dời đến đôi môi hồng mọng bóng lên một lớp mỡ mỏng nổi bật trên làn da trắng nõn đang mỉm cười. Ừm, càng nhìn càng thấy thuận mắt. Lặng lẽ liếc về phía đám người đang đứng xem kịch vui kia bắn ra uy áp vô hình khiến ngay lập tức tất cả hiểu ý lui xa cực nhanh, tản ra quay về làm công việc của mình kể cả đám Nhất Điểm Một Tự.

Nam Cung Lãnh Dịch hài lòng nhìn mấy kẻ chương mắt đã cắt đi hết mồi hé miệng ăn miếng thịt cung phụng hắn của cô gái nhỏ từ nãy đến giờ. Ừm, quả nhiên thức ăn cũng thuận miệng.

Diệp An thở phào nhẹ nhõm khi thấy hắn chịu ăn, nếu hắn mà từ chối chắc lát nữa vị trí chỉ mộ của Giác Tử 3 sừng sẽ có thêm cô luôn TT_TT

Nam Cung Lãnh Dịch điềm nhiên cầm lấy xiên thịt trên tay Diệp An, mắt liếc về phía đồng lửa ý bảo cô nướng tiếp.

Đương nhiên kẻ không có tiền đồ này phải tuân lệnh tuyệt đối để ngày mai còn được gặp lại anh và cha a...

Nam Cung Lãnh Dịch nhìn cô gái nhỏ cặm cụi phết dung dịch gì đó lên miếng thịt, xâu chúng lại với nhau rồi cắm xuống đất ngay cạnh đồng lửa. Hắn không khỏi tò mò.

”Cô nghĩ ra cách làm này?”

Diệp An quay đầu lại thấy hắn hỏi mình cũng hơi gật đầu rồi lại lắc đầu, sau đó tiếp tục nướng thịt. Cô chậm rãi trả lời “Đây là cách nướng nguyên thủy nhất, gia vị cũng đơn giản nhất để dậy mùi thơm của thịt. Chứ dùng cái lò bát quái kia 2 phút có thịt ăn tôi nuốt không trôi...”

”Cô đọc từ trong sách?”

”Tôi chứng kiến”

”Tôi nhớ ở Nam Đại Lục, đúng hơn là trên thế giới không có cách làm đồ ăn này giống như cô”

Diệp An cười bất đắc dĩ, hơi cúi đầu nhìn vào một nhánh cỏ trên mặt đất, giọng từ tốn “Anh biết thừa “tôi” không phải người ở đây mà”

Nam Cung Lãnh Dịch im lặng không hỏi nữa, không khí lâm vào trầm mặc cho đến khi Nam Cung Lãnh Dịch ăn đến xiên thịt thứ 7.

”Ngày mai buổi tiệc cho những kẻ sở hữu khế ước diễn ra. Sẽ có nguy hiểm nên nếu cô muốn tránh tôi sẽ để cô ở trong phòng theo dõi qua màn hình”

Diệp An nheo mắt “Nguy hiểm? Bọn chúng không thể tác quái ở đây được”

Nam Cung Lãnh Dịch lấy khăn tay ra tao nhã lau miệng uống một ngụm nước nhỏ, như nghĩ đến điều gì khiến mắt hắn loé lên sát khí. Miệng nhếch nụ cười gằn

”Bọn chúng sẽ tác quái. Vì có kẻ không phải là con người”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Biến Thành Tình Yêu Cũng Không Tôi

Buổi sáng sớm tại biệt thự Diệp gia.

Diệp Viễn Thiệu vừa từ trên lầu xuống đã nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của Sở Trác Nghiêm ngồi ở phòng khách. Có chút mất tự nhiên, Diệp Viễn Thiệu ho nhẹ một tiếng rồi định đi thẳng ra bãi đỗ xe.

”Diệp Viễn Thiệu, đi xe của tôi cho tiện, đang đậu ở ngay cổng rồi” Sở Trác Nghiêm thấy người đi ngang qua lập tức gọi lại ân cần nở nụ cười, cùng sóng vai đi ra phía cửa. Diệp Kiến Nguyên tiếp tục ngồi uống trà, nhìn nhìn không khí giữa hai người kia khoé môi không khỏi nhếch lên chút vui vẻ.

Cuối cùng thì người cũng về tay. Anh là anh rất mong chờ quà đáp lễ của Sở Trác Nghiêm đây. Nếu sơ sài thì đừng hòng đặt chân vào Diệp gia lần nữa

nữa là nhìn thấy em trai anh.

(Nguyên ca bán em trai từ lúc nào vậy cả TT_TT tui hông hiểu tui đang viết truyện như thế nào nữa a....)

Diệp Viễn Thiệu lạnh nhạt sắc bén thường ngày của Diệp thị hoàn toàn tiêu thất trước Sở Trác Nghiêm. Cả hai vừa lên xe Sở Trác Nghiêm đã lệnh kéo rèm lại, sau đó ép sát Diệp Viễn Thiệu vào ghế ngồi hôn ngẫu nghiêng cho thoải mái nhớ nhung khiến Diệp Viễn Thiệu vừa bực vừa buồn cười.

Em ấy là nỗi ám ảnh của hắn... Là khát vọng hắn ao ước được ôm mỗi ngày. Một nụ hôn sáng sớm không còn đủ thoải mái thú tính trong hắn nữa, giả như ngay lúc này có thể hoà quyện với nhau đậm sâu như đêm 4 năm trước, thì cảm giác bất an lo sợ mất người yêu trong tâm trí mới vui đi phần nào.

Cảm nhận Sở Trác Nghiêm hơi thở càng lúc càng nặng nề. Diệp Viễn Thiệu không khỏi trầm mắng một câu. “Sáng ra phát tình cái gì vậy?”

Quần lấy đôi môi kia không biết qua bao lâu, hắn mới chịu buông tha mà thở dốc. Từ từ lui khỏi khoang miệng người yêu, hắn dịu dàng cọ chóp mũi của mình lên mũi Diệp Viễn Thiệu cất giọng trầm từ tính “Tiểu Viễn, chào buổi sáng. Anh rất nhớ em”

Diệp Viễn Thiệu dấu sao cũng đã 25 tuổi, không thể hiện lên hai rặng mây hồng như các thiếu nữ khác, trái lại mày hơi nhăn, môi mím mím như thể không vui khiến Sở Trác Nghiêm yêu chết đi được.

Hắn vẫn tỉnh ý thấy hai tai Tiểu Viễn đã hơi hơi hồng lên rồi.

Người này bao năm vẫn không đổi, dù rất nhiều người từ năm đại học cho đến giới kinh tế đồn đãi Diệp nhị thiếu Diệp gia không chỉ lạnh nhạt mà còn hay dùng biểu cảm vô tình hạ bệ rất nhiều kẻ thù. Chỉ riêng Sở Trác Nghiêm mới hay to gan xé rách mặt nạ đó của Diệp Viễn Thiệu mà thôi.

”Sở Trác Nghiêm, tôi nhớ là tôi chưa đồng ý có mối quan hệ thân mật với anh, chuyện tôi theo đuổi anh đã là của 4 năm trước. Bây giờ đã khác mong anh lưu ý cho”

Kẻ nào đó nghe xong không những không thối lui mà còn vô lại trả lời lại “Tiểu Viễn, năm đó em thích anh đến tận lúc em sang Tây Đại Lục tìm gặp anh mới hiểu rõ tình cảm của mình. Vậy thì bây giờ mặc kệ tình cảm của em thế nào, hãy để anh được theo đuổi em. Anh không áy náy chuyện trước kia đối với em, mà là vì anh yêu em nên anh muốn ở bên cạnh em”

Diệp Viễn Thiệu ngoài mặt lạnh vậy chứ trong tâm đã nhũn ra thành một mảnh, anh cũng muốn bắt chấp hết mà đáp lại Sở Trác Nghiêm nhưng sự bông bột của tuổi trẻ nay đã không còn nữa. Nếu bây giờ anh đồng ý qua lại, khẳng định không chỉ nhận được sự phản đối từ Diệp gia, mà phía Sở gia lúc trước biết chuyện đã gây khó dễ cho cả anh và Diệp thị không ít thì hẳn bây giờ Sở Trác Nghiêm đã đến tuổi kết hôn còn quần lấy anh, Diệp thị sắp tới sẽ không có ngày yên ổn.

Sở Trác Nghiêm tưởng Diệp Viễn Thiệu chỉ đang do dự vì tổn thương 4 năm trước chứ không hề nghĩ đến người trong lòng là đang lo lắng chuyện khác.

”Tiểu Viễn, bây giờ anh đã có đủ sức lực để giữ em ở bên mình, đừng lo lắng gì cả chỉ cần em đồng ý ở bên anh, mọi thứ khác anh sẽ chống đỡ giúp em”

Vâng. Tuy suy nghĩ khác nhau nhưng cái câu mèo mửa vớ chuột béo này của Sở Trác Nghiêm đã thành công chốt đúng khúc mắc của Diệp Viễn Thiệu. Tuy vậy anh vẫn đẩy Sở Trác Nghiêm ra ngồi ngay ngắn lại, ánh mắt xa xăm nhìn ra phía ngoài cửa sổ qua kẽ hở nhỏ của chiếc rèm.

Yêu hay không. Bây giờ anh cũng không thể quyết định.

Tại cửa biệt thự cổ Lam Dục. Có 4 nam 1 nữ đứng uy nghiêm nhìn về phía những chiếc xe siêu sang đang chuẩn bị đi qua cổng biệt thự. Biểu cảm lạnh nhạt trầm tĩnh, phía sau 5 người là đám thuộc hạ hai bên hông hai thanh kiếm đen ngòm đàn hàng về mặt vô cảm. Quả thực nếu đây là đón tiếp khách nơi bình thường thì thái độ của họ không hợp chút nào, nhưng ở biệt thự cổ Lam Dục nổi tiếng nhất Nam Đại Lục, thì đây mới là phong cách đón tiếp họ nhất định phải có.

Nhất Diễm, Kim Ảnh, Mộc Tự, Tinh Sa, Giang Hạ.

5 thuộc hạ thân tín đặc lực nhất của Nam Cung Lãnh Dịch. 5 cái tên do chính hắn đặt tương ứng với dị năng Hoả, Kim, Mộc, Thổ, Thủy.

Tất cả đều do chính tay Nam Cung Lãnh Dịch thúc đẩy dị năng biến dị qua các buổi luyện tập tàn khốc ở đảo M. Cùng lớn lên bên cạnh chủ nhân chính vì vậy cả 5 người không những là thuộc hạ trung thành nhất, mà còn là bạn lâu năm thấu hiểu nhau không ai so sánh được.

Giang Hạ, cô gái duy nhất trong đám thân tín của Nam Cung Lãnh Dịch, ưỡn cao bộ ngực khoe thân hình nóng bỏng miệng nhai nhai viên kẹo ưa thích, bĩu môi nhìn về đoàn xe phía xa.

”Lão đại đến bao giờ mới thu được cô gái Diệp gia kia về tay vậy? Lỡ như hôm nay trong toán ô hợp kia có kẻ thể chất vượt trội làm bị thương cô ta thì sao. Chẳng phải kẻ hoạch công cốc?”

Tinh Sa ít xuất hiện chuyên phụ trách bố trí các cơ sở ngầm và sát thủ khắp thế giới mới trở về sáng nay, nhìn cô gái của mình bất mãn không khỏi lướt qua một tia nhu tình nhẹ nhàng an ủi “Đến anh còn phải mất 10 năm mới thu phục được em, chủ nhân mới có 2 ngày thời gian còn nhiều”

Kim Ảnh cọt nhả “Giang Hạ, cậu đánh đá vậy Tinh Sa còn chặt vật ném đau khổ mãi mới đem được về phòng riêng, cô gái Diệp gia kia bướng bỉnh hơn

cậu nhiều có lẽ chủ nhân phải trời cô ta trong biệt thự, hàng giờ hàng ngày đều nhìn mây ra mới phát sinh tình yêu”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: 10 Kẻ Sở Hữu Khế Ước

Tĩnh Sa nghe Kim Ảnh nói đến đó không khỏi nhướn mày “Lúc đầu không phải an bày thu phục cô ta làm thân tín giống chúng ta sao, bây giờ đã chuyển đổi?”

Nhất Diễm cong khoe miệng thú vị “Tĩnh Sa, cô gái đó khiến chủ nhân chúng ta đối xử có chút đặc biệt đến ngài ấy còn không nhận ra. Cô ta năng lực khó lường, dị năng quý hiếm, bối cảnh tốt, bề ngoài xinh đẹp, lại lung lay được tâm chủ nhân. Vậy chẳng có lý do gì không để hai người đó ở cạnh nhau cả”

Kim Ảnh nghe cũng gật gù theo “Lão đại từ lúc có cô gái họ Diệp kia ở đây, tâm tình tốt hơn hẳn, đó là đối với tâm xuân của ngài ấy. Còn giống đực như chúng ta mà có hành động gì ngài ấy cho là phi lễ. Đào M sẽ rộng cửa chào đón không chán chứ”

“Đúng đó, Sa, anh không biết lúc ở đại học T lão đại ôm cô gái đó có bao nhiêu lo lắng nha. Chúng ta ở cạnh ngài quá lâu rồi đều hiểu biến hoá cảm xúc, mấy chuyện nhỏ này nếu không nguy hại gì đến tương lai của lão đại, em không ngại giúp một tay”

Mộc Tự vốn là người ít nói trầm lặng nhất nhưng cũng góp vui một câu “Chủ nhân đã xem cận kề quá trình lớn lên của cô gái họ Diệp. Rất ưng ý” Dừng một chút như nghĩ nghĩ cái gì sau đó dừng về mặt thần nhiên không thể thần nhiên hơn “Tuy không biểu hiện ra nhưng chủ nhân thích ôm cô gái đó”

Giang Hạ khoe miệng không khỏi gật gù “Mộc Tự, phán bừa mà bị nghe được sẽ đi đào M đó”

Nhất Diễm phóng ánh mắt ra phía đoàn xe sắp đến gần, khoe môi cong lên đúng chất gian xảo “Nếu Lãnh Dịch có cảm tình với cô gái đó, chẳng phải chúng ta nên đón tiếp chu đáo đoàn người kia sao. Nhất là những kẻ bắt cóc 10 năm trước, không nhờ chúng thì 2 người này làm gì có duyên gặp nhau”

Theo tầm mắt của Nhất Diễm, 4 người còn lại cũng nghiêm chỉnh đứng lại như cũ, nhìn từng chiếc xe một mang quân huy biệt thự cổ Lam Dục đưa người đón xuống.

Khi xe đã chạy đi hết về phía bãi đỗ, bấy giờ Nhất Diễm - người có tiếng nói nhất luôn là bộ mặt đại diện đến dự tất cả các buổi đàm phán, tiệc tùng của Nam Cung Lãnh Dịch cất tiếng trầm tĩnh hoàn toàn khác với phong thái thân mật vừa nãy “Chào mừng quý vị đã đến biệt thự cổ Lam Dục, đường xá xa xôi mệt mỏi, xin mời đi theo chúng tôi đến nơi nghỉ ngơi thư giãn trước khi vào tiệc”

“Thật vinh hạnh cho chúng tôi khi được 5 vị đại hộ pháp thân tín tài giỏi nhất của Nam Cung đại thiếu tiếp đón, chúng tôi thực mong chờ buổi tiệc tiếp đãi hôm nay”

Nhất Diễm nở nụ cười xã giao đáp “Đây là trách nhiệm của chúng tôi, chúc mừng Tô đại thiếu tuổi còn trẻ đã sớm điều hành cả Tô thị, hy vọng buổi tiệc hôm nay sẽ làm Tô thiếu thấy hài lòng”

Một người đàn ông ngoài 50 nhìn quanh một lượt tất cả những người được mời đến hôm nay không khỏi cất tiếng nghi hoặc “Không phải còn một người nữa cũng có khế ước là Tam tiểu thư Diệp gia sao, hôm nay quý vị không mời cô gái đó đến?”

Nhất Diễm không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời “Gia chủ Mông gia thứ lỗi, Diệp tam tiểu thư là cô gái duy nhất sở hữu được khế ước, nên từ sáng sớm nay chúng tôi đã đón Diệp tiểu thư đến theo lệnh của chủ nhân, để tặng riêng tiểu thư một vài món quà”

Vị gọi là gia chủ Mông gia kia không khỏi nhướn mày sau đó cười xoà ra vẻ đã hiểu, mới đi theo sự chỉ dẫn đến khu nghỉ ngơi. Sau khi đám người đi khỏi, Giang Hạ chán ghét nhướn mày “Có một kẻ trong đám người kia vừa ăn thịt người đêm qua, tuy mùi máu đã nhạt đi rất nhiều và kẻ đó không mở miệng nói gì, nhưng mùi giết chóc vẫn không mất đi được”

Tĩnh Sa gật gù đầu lạnh nhạt. Cả hai không thể hiện tình cảm nơi có người lạ nên phần lớn đều bày vẻ như “thuộc hạ thân tín” của Nam Cung Lãnh Dịch nói chuyện “Hắn ta đã mất đi 8 phần con người, lát nữa anh sẽ bố trí ám vệ đi theo sát sao từng hành động của chúng”

Có lẽ người khác không biết, nhưng tất cả 9 vị này đều là bọn họ sắp xếp cho chúng sở hữu được khế ước. Vậy mới có lý do để thăm dò người của ả ta cất cứ nằm vùng ở Nam Đại Lục chứ.

Chu Ái Lan. Con rắn độc đó đã không còn kiêng nể gì tất cả các thế lực khác trên thế giới. ả ta chuẩn bị tổng tấn công rồi.

Theo nguồn tin họ thu thập được, rất nhiều quái vật biển sâu và cả thú biến dị ẩn mình trong các khu rừng nguyên thủy đang di chuyển về Đông Đại Lục. Nếu ả ta thực sự bắt đầu khiêu chiến cả thế giới, tin rằng kỷ nguyên Bóng Tối sẽ lại bao trùm lên toàn bộ cái Đại Lục một lần nữa.

Tĩnh Thần hệ của ả đã quá mạnh mẽ không thể xác định. Dị năng được trui rèn từ tinh hạch của con người, thì oán khí và máu tươi đã quá đủ để không ai

đám một mình giết ả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đôi Tay Tôi Không Sạch Sẽ Như Anh Tưởng Đâu

Trên hành lang phía Đông dài dằng dặc có tiếng gót giày thanh thủy nhẹ nhàng vang lên. Diệp An mặc bộ đầm không tay xanh nhạt điểm khuyết những viên ngọc trai trời xuống đuôi váy thả dưới đất, mái tóc đen tết lại thành búi to dài phía sau điểm lên những bông hoa trắng nhỏ li ti tỏa hương thơm ngát. Vài lọn tóc được uốn xoắn phớt nhẹ lên bờ vai thon và gò má hồng căng mịn, rèm mi cong như cánh quạt ả đi đôi con người màu bạc hút hồn lạnh nhạt đang nhìn về phía hai người đàn ông đứng đợi phía trước, môi đỏ mọng hơi hé mở.

”Nhất Diễm, Kim Ảnh. Bây giờ tôi đã nên đến phòng tiệc rồi?”

Cả hai nhìn thấy cô gái họ Diệp kiều mị trong chiếc váy ôm dài không khỏi thán thán “Màu sắc ưa thích của lão đại họ cát công chuẩn bị cho cô gái này không uổng rồi. Quả là mẹ nó quá hợp nà”

(Thuộc hạ nhà người ta thì lãnh khốc nghiêm nghị, sao nhân vật thuộc hạ mình tạo ra toàn gian manh thế này a TT_TT)

Kim Ảnh liếc nhanh Nhất Diễm một cái sau đó thâm sâu cười cười nhìn Diệp An “Chủ nhân đang ở phòng thông tin quan sát 9 kẻ mới tới. Các X01 cũng đang báo cáo tình hình. Dầu sao mấy ngày ở chung chúng ta cũng chẳng còn xa lạ gì. Diệp An, đến đó tham gia một chút chứ”

Nhất Diễm phụ họa “Đúng vậy, Lãnh Dịch ngài ấy sẽ không ý kiến đâu, buổi tiệc vẫn chưa bắt đầu cô chưa cần phải đến. Chi bằng đến đó xem trước”

Diệp An và đám thuộc hạ thân tín của Nam Cung Lãnh Dịch sau vài ngày tiếp xúc đã thân hơn không ít, phần lớn là do bọn họ cố tình mở lòng để dễ thu cô về làm đồng bọn. Chứ nếu là người ngoài đừng hòng họ bố trí cho ánh mắt dễ chịu nữa là nụ cười xã giao.

Diệp An cũng không từ chối liên bảo cô người hầu khỏi cần đi cùng sau đó bước theo hai người ở phía trước.

”Vừa nãy anh có nhắc đến X01, tôi cũng từng nghe Nam Cung Lãnh Dịch gọi Minh Nhiệm khế ước của tôi là X01-5. Cái tên gọi đó là gì vậy?”

Kim Ảnh nghe Diệp An đặt câu hỏi không hề từ chối cung cấp thông tin mà còn nhanh nhẩu đáp “Đó là ký hiệu ám vệ. X01-5 nằm trong lứa thứ 34 Tinh Sa đào tạo. Mỗi đợt gồm 10 người sở hữu dị năng có tố chất và cả dị năng hiếm. Người ta thường nói dị năng nhân tạo cấp bậc sẽ không vượt quá số 3. Nhưng Lam Dục chúng tôi đã âm thầm phá bỏ điều đó khiến nhiều kẻ lầm tưởng khế ước là dị năng hiếm thuần chủng”

”Vậy Minh Nhiệm cũng là dị năng nhân tạo sao?”

”Không. Đúng hơn X01-5 mang dị năng Không Gian hệ nhưng đã biến dị. Khiến nó không thể chứa đồ vật nhưng thay vào đó có thể tạo lồng phòng hộ không kẻ nào có thể phá được trừ phi X01-5 kiệt sức, tạo Khoá Không giết chết kẻ địch bằng cách thu hẹp diện tích, và cả những lưỡi kiếm vô hình cắt được mọi vật kể cả vảy của quái vật biển sâu. Trên thế giới chưa phát hiện ai có Không Gian hệ biến dị cả vì vậy X01-5 là một dị năng hiếm quý giá độc nhất.

Chúng tôi chỉ mới phát hiện ra cậu bé được 1 năm và nuôi dưỡng đến bây giờ”

Diệp An trầm tư một lát sau đó mày nhẩn lại “Tôi biết Minh Nhiệm đến từ Đông Đại Lục. Những đau đớn cậu bé phải nếm trải tôi đều “nhìn” thấy.

Kẻ thù của nó là một người phụ nữ có mái tóc đỏ rực”

Chu Ái Lan

Nụ cười âm độc của cô ta bỗng dung hiện lên trong đầu của Nhất Diễm và Kim Ảnh. Kẻ đang nắm thế lực lớn nhất Đông và Bắc Đại Lục, dã tâm của ả quá lớn khiến bất kỳ kẻ nào cản đường, đều nhận được cái chết kinh khủng nhất đến một mảnh thịt cũng không còn.

Cả ba đi đến phòng thông tin thì thấy có một đoàn người đang đứng giữa một vòng tròn như sàn đấu đang nghe và báo cáo cái gì đó Diệp An chưa hiểu được. (Tôi hiểu thế nào được kiến thức ngôn từ tương lai của các người =”=|||)

Quả thực vào đây y hệt như đang bước chân vào thế giới khoa học viễn tưởng chiếu trên kênh Discovery mà khi xưa cô hay xem, con người thời đại này như là mô phỏng theo ý muốn trong phim của người ngàn năm trước xây dựng mà thành. Màn hình lỏng điện tử nhìn xuyên qua không khí, bàn phím chìm nằm ngay trên mặt bàn nhìn nhân viên gõ gõ cô cảm tưởng mình như học trường trung cấp thường xuyên tiếp xúc giáo sư cao học vậy =_|||

Vừa đi đến gần đám người thì một cô bé giả tưởng đi qua Diệp An lập tức vỡ vụn như các mảnh pixel rồi bao trùm lấy cô. Nam Cung Lãnh Dịch và

các X01 lập tức chú ý vàng sáng từ chương trình hệ thống Mary phát ra... Diệp An ngạc nhiên cảm nhận các mảnh pixel giải phóng năng lượng điện từ chạy vào cơ thể mình đang từ màu đỏ cam chuyển thành màu trắng, màu tím, và màu băng lam. Mặt cô lập tức biến sắc.

”Nhận dạng cơ thể nữ giới lạ tiến vào Lam Dục. Diệp An, 19 tuổi 11 tháng. Con gái thứ ba trong Diệp gia gia tộc.

Bắt đầu quá trình quét phân giải cấu trúc hình thể.

Cao 1m64, nặng 49 kilogram, trí thông minh đến bậc 8, thể chất đến bậc 7, tốc độ phục hồi chữa trị đến bậc 8, lượng độc tố cận bã tế bào không phát hiện. 12 Kinh mạch chính đã được nối rộng tối đa. 24 huyết đạo được đã thông.

Bắt đầu quá trình quét dị năng.

Tinh Thần hệ đã biến dị. Cấp 4 đỉnh phong. Thiếu 2 khoả tinh hạch cấp 5 để đột phá cấp 5.

Băng Hệ đã biến dị. Cấp 5 trung kỳ. Thiếu 18 khoả tinh hạch cấp 5 và 5 khoả tinh hạch cấp 6 để đột phá cấp 6.

Lôi hệ. Cấp 5 sơ kỳ. Thiếu 27 khoả tinh hạch cấp 5 và 10 khoả tinh hạch cấp 6 để đột phá cấp 6.

Bắt đầu quá trình quét kỹ năng chiến đấu.

Cận chiến vượt bậc 8.

Đánh tầm xa vượt bậc 8.

Tự vệ vượt bậc 5.

Tốc độ vượt bậc 8.

Độ chính xác chiến thuật vượt bậc 9.

Tỷ lệ tử vong đầu sinh từ 37%

Hoàn tất quá trình quét.”

Toàn căn phòng hoàn toàn im lặng, kể cả đám người Nhất Điểm và Nam Cung Lãnh Dịch. Quả thực cho dù Nhất Điểm đã đoán được cô gái này có dị năng quý hiếm nhưng sở hữu đến tận 3 cái, vẫn là điều hãn không thể ngờ đến nhất. Thể chất lại còn đạt cấp 7. Các kỹ năng chiến đấu cực cao.

Viên ngọc quý như vậy, viên ngọc chói lòa mạnh mẽ như vậy lại có thể ẩn mình đến tận 19 năm không ai biết.

Khi các mảnh pixel rời khỏi người Diệp An và hình thành lại là một cô bé màu đỏ cam từ hệ thống kỹ thuật.

Diệp An chăm chú nhìn đôi bàn tay mình cười khẩy, an nhàn quá lâu, hình như không ai nhớ đến cô từng là sát nhân giết người sống như giết tang thi không chút ghê tay. Tắm trong gió tanh mưa máu ngậm đắng nuốt cay vực mình trưởng thành hơn 1 năm ngắn ngủi ở mặt thể để cố gắng trở về thân thể này. Thì giờ lại gặp chuyện.

Ánh mắt Diệp An tối tăm lạnh lẽo không chút độ ấm, rít từng chữ qua kẽ răng.

”Lam - Dục!!! Sự tùy tiện kiểm tra ta lúc này của các người đừng mong sẽ được bỏ qua dễ dàng. Cho dù là tự bạo để không bị các người lợi dụng, ta cũng phải giết từng kẻ trong căn phòng này bằng tất cả sức lực ta có.

Ha!!....

Đôi tay của ta không sạch sẽ như các người vẫn tưởng đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74: Tôi Đã Từng Nghĩ Như Vậy

Nam Cung Lãnh Dịch nhìn cô gái xinh đẹp trong chiếc váy mang màu sắc hãn yêu thích, đang vô cùng tức giận vì sự tùy tiện của Mary. Đúng là lúc đầu khi thấy hệ thống của mình nhảy ra kiểm tra người lạ hãn đã định ngăn cản tránh làm cô bức tức, nhưng hãn thừa nhận mình cũng tò mò năng lực thực sự của cô gái bí ẩn này vì vậy đành trơ mắt nhìn từng mảnh vỡ Mary bao bọc lấy cô.

Bây giờ thì cô ấy quả là đã rất tức giận rồi. Có thể đám người X01, Nhất Diễm và hần có thể thoát, nhưng những người còn lại chắc chắn số mệnh sẽ do chính tay cô gái kia kết thúc không thể nghi ngờ.

Đến thân tín của hần còn trải qua huấn luyện tàn khốc ở đảo M đến bây giờ mới đạt được thể chất cấp 7 và các năng lực khác vượt cấp 8. Ấy vậy mà cô gái kia chỉ mới 19 tuổi, quá trình lớn lên vô cùng an bình lại dễ dàng đạt được.

Có thể không ai hiểu, nhưng riêng Nam Cung Lãnh Dịch lại biết, cái thể giới mà linh hồn đang trú ngụ trong cơ thể cô gái Diệp gia kia không đơn giản.

Vì hần biết cô không phải ở thể giới này.

Từng bước đi đến gần Diệp An, khi còn cách cô 3 bước chân thì bất ngờ một cây gai bằng nhọn hoắt lấp lánh xinh đẹp đã cắm ngay vào lồng ngực của Nam Cung Lãnh Dịch. Tốc độ nhanh đến mức Kim Ánh và Mộc Tự cũng không nhìn thấy đề mà kịp thời ngăn cản.

Nam Cung Lãnh Dịch phớt lờ máu tươi đang chảy xuống đất, phát tay ngăn cản không cho ai có bất kỳ hành động gì, tiếp tục bước thêm 2 bước nữa lại gần phía Diệp An. Cây gai bằng không hề nhúc nhích trước sức lực của chủ nhân nó, mà chỉ có Nam Cung Lãnh Dịch đang từng bước từng bước tiếp cận Diệp An bị cây gai bằng đâm đến xuyên qua lồng ngực hần mới dừng lại.

Không hề lo cô nộ khí đã thương hần thêm nữa, Nam Cung Lãnh Dịch thấp giọng từ tính “Diệp An, ngay lúc này đây tôi không hề có ý nghĩ sẽ giam cầm hay lợi dụng cô hoặc dùng tính mạng Diệp gia uy hiếp cô. Tôi chỉ đơn giản muốn biết người mà tôi muốn cùng hợp tác phá tan Chu gia của Đông Đại Lục là người thể nào mà thôi”

Diệp An vẫn giữ nguyên vẻ mặt âm trầm bất định truy vấn “Hợp tác? Nam Cung Lãnh Dịch, có phải anh quá tự tin hay không?”

Thờ dài một hơi, hần nhìn sâu vào đôi mắt bạc lạnh nhạt tối tăm của Diệp An.

“Tôi chắc chắn cô biết Chu gia, người đàn bà có mái tóc đỏ cô thấy qua ảo ảnh từ X01-5 đang chuẩn bị tấn công Nam Đại Lục. À còn là chìa khoá giúp cô giải đáp bí ẩn cái chết của mẹ cô - Hà Vĩnh Cơ. Diệp An, thể giới này sắp lâm nguy một lần nữa, quái vật sẽ sống lại nếu à ta muốn quét sạch Nam Đại Lục”

Nam Cung Lãnh Dịch không quan tâm vết thương trên ngực máu chảy nhiều ra sao, hần thông thả ấn vào mặt đồng hồ trái lập tức vòng tròn như sàn đấu dưới chân cả hai sụp xuống, di chuyển đến tầng hầm của biệt thự cổ Lam Dục.

“Tôi không quan tâm thể giới này tương lai sẽ thối nát như thế nào” Khi sàn đấu dừng lại ở một khu vườn nhân tạo, hần đưa tay lên cắt phăng băng gai đi rồi tiến về phía bộ bàn ghế đặt sẵn ở đó, hần tiếp lời “Cái tôi quan tâm, là công sức của tổ tiên vùng vẫy khổ sở trôi qua thời kỳ mặt thế để giúp con cháu họ tồn tại. Sắp tới lại bị phá hỏng bởi một kẻ biến thái thích ăn thịt người trong khi à rõ ràng là con người”

Nam Cung Lãnh Dịch rút gai bằng ra mảy không nhăn một cái, máu chưa kịp chảy thêm thì một đạo ánh sáng như mặt trời bao quanh lỗ thủng ở ngực tiến hành chữa trị.

Thấy Diệp An bất động không nhúc nhích, ánh mắt có chút ngạc nhiên, Nam Cung Lãnh Dịch vẫy tay ý mời cô ra đây ngồi.

Thấy cô gái không có ý định chuyển động, hần cười nhẹ bất đắc dĩ đi về phía cô. Diệp An liền hỏi “Anh định làm gì?”

“Sao? Cô định đâm tôi một lần nữa bằng Băng hệ?” Không chờ Diệp An trả lời hần liền gọi “Mary”

Tức thì cô bé hệ thống màu đỏ cam lúc nãy xuất hiện, chậm rãi vỡ thành từng mảnh rồi bao bọc lấy cơ thể hần.

“Nhận dạng cơ thể chủ nhân Nam Cung Lãnh Dịch. 29 tuổi 8 tháng. Con trai cả trong Nam Cung gia tộc.

Bắt đầu quá trình quét phân giải cấu trúc hình thể.

Cao 1m84, nặng 75 kilogam, trí thông minh đến bậc 10, thể chất đến bậc 9, tốc độ phục hồi chữa trị đến bậc 8, lượng độc tố căn bản tế bào không phát hiện. 12 Kinh mạch chính đã được nối rộng tối đa. 24 huyết đạo được đã thông. Đã trải qua cải tạo cơ thể từ Động vật biến dị. Vết thương từ Băng hệ cách vị trí trái tim 3cm đang phục hồi, không có di chứng, có để lại nội thương do hàn khí cần an dưỡng trong 1 tuần.

Bắt đầu quá trình quét dị năng.

Tinh Thần hệ đã biến dị. Cấp 7 đỉnh phong. Thiếu 5 khoả tinh hạch cấp 7 để đột phá cấp 8.

Hoà Hệ đã biến dị. Cấp 7 trung kỳ. Thiếu 28 khoả tinh hạch cấp 7 và 3 khoả tinh hạch cấp 8 để đột phá cấp 8.

Quang hệ. Cấp 6 đỉnh phong. Thiếu 13 khoả tinh hạch cấp 6 và 9 khoả tinh hạch cấp 7 để đột phá cấp 7.

Không Gian hệ. Cấp 7 đỉnh phong. Thiếu 6 khoả tinh hạch cấp 7 và 1 khoả tinh hạch cấp 8 để đột phá cấp 8.

Bắt đầu quá trình quét kỹ năng chiến đấu.

Cận chiến vượt bậc 10.

Đánh tầm xa vượt bậc 10.

Tự vệ vượt bậc 8

Tốc độ vượt bậc 10.

Độ chính xác chiến thuật vượt bậc 10.

Tỷ lệ tử vong đầu sinh từ 9%

Hoàn tất quá trình quét.”

Diệp An im lặng nghe thông số kỹ năng từ cơ thể Nam Cung Lãnh Dịch không khỏi ngạc nhiên. Hắn là đang ngửa bài với cô sao?

Nam Cung Lãnh Dịch như biết được suy nghĩ của Diệp An, một lần nữa nhìn sâu vào đôi mắt có biến hoá của cô trả lời

”Tôi không biết vì sao nhất định phải hoá giải hiểu lầm với cô. Nhưng nếu cô căm ghét bất kỳ thứ gì của Lam Dực, tôi sẽ không cảm thấy thoải mái. Và tôi cũng không biết vì sao cần cô đứng về phía tôi cùng tiêu diệt Chu gia. Chỉ cần nơi đó biến mất vĩnh viễn, kẻ nào lên nắm quyền tôi không hề quan tâm

Diệp An, tôi không phải kẻ máu lạnh bằng quang nhìn dân tộc của mình suy tàn”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Ngoại Truyện: Cái Thế Giới Ghê Tởm Này Nên Biến Mất

Hết.

Hết thật rồi.

Em đã chết. Giống hết như ý nguyện ban đầu.

....

Nhưng tại sao thế giới không có em, ta lại cảm thấy trống vắng đến lạ kỳ.

Ta bỗng nhận ra mọi ganh ghét của bản thân, đã tan biến theo ngọn lửa hung tàn ta dành tặng để kết thúc mạng sống của em.

....

Em từng nói ta là người em yêu thương nhất. Ta cũng đã tin.

Cho đến khi Nam Cung Lãnh Dạ xuất hiện.

Ánh mắt của em vốn không thuộc về riêng ai nay chỉ nhìn hắn. Chỉ nhìn riêng mình hắn.

Trái tim của em vốn không hề đập mạnh vì ai. Nay chỉ lạc nhịp vì hắn.

Em có biết ta tức giận đến mức nào hay không?

Có bao giờ em chịu hiểu nếu em an an ổn ổn sống bên cạnh ta em sẽ mãi được an toàn?

Thà em cứ yên lặng để bản thân chìm trong sự đổ vỡ đau đớn của ta, có lẽ em sẽ không bao giờ bị ta làm tổn thương cả.

.....

Chính vì tâm của em đã thuộc về kẻ khác, nên ta sẽ giết em.

.....

Mặt thể đã đến được 3 năm. Ta đã quen với cuộc sống hoàn toàn cô độc.

Cho đến khi ta cảm nhận được khí tức của em xuất hiện.

Dù đã lang bạt đến nơi rất xa nhưng ta vẫn điên cuồng tìm kiếm, điên cuồng lần theo hơi thở của em.

Lúc tìm được, thì những điều ta nhìn thấy chỉ còn là ánh sáng màu xanh như hàng vạn con đom đóm hư thoát mang em đi.

Lại là hấn, lại là những kẻ từng mang em rời khỏi cuộc sống bên cạnh ta.

Những kẻ tự cho mình là nhất điều khiến quyền sinh tử của người khác.

Cái thế giới đã quá thối rữa này khiến cả thượng đế cũng phải chán ghét mà muốn thanh tẩy

.....

Bọn chúng đáng phải chết.

Lừa lọc.

Giối trá.

Tâm tư bản thiêu.

Giẫm đạp lên mạng sống người khác để sinh tồn.

.....

Vậy là ta đã học chú thuật.

Đi theo một lão nhân có linh lực mạnh mẽ ẩn thân tại thủ đô. Lão nói lão đã từng gặp em, em đã quay về thế giới này từ một khoảng không khác.

Và khi đó trái tim vỡ vụn của ta như có biến hoá khác.

....

Ta đã tạo ra 10 chiếc hộp gỗ, 10 chiếc hộp được tẩm trong máu của Hắc Long- quái vương biển sâu tròn 1000 ngày để lưu giữ linh lực ẩn chứa cũng như vô hiệu hoá thời gian trên tinh hạch.

Để lấy được máu Hắc Hải Long, 1 chân của ta đã bị phế. Khuôn mặt bị biến dạng.

....

Ta muốn tạo dựng một thế giới khác, ở thế giới đó tất cả những kẻ này đều sẽ được sống lại cùng với hậu duệ của chúng.

Còn em

Ta lại hoàn toàn không biết liệu em có đến được hay không khi mà ẩn ký ta thi triển lên chúng lúc này đều đã có hiệu lực.

Chỉ riêng em đến thân xác cũng không còn ta biết thi triển kiểu gì đây.

....

Lúc này ta chưa đủ mạnh, vẫn còn quá yếu.

Vậy thì ở thời không kia, ta sẽ xây dựng đế chế cho riêng mình, mạnh mẽ đến mức Quái vật đại dương cũng phải phục tùng, tang thi cũng phải rậm rạp nghe lệnh cho dù Tinh Thần hệ không hề thi hành.

Ta sẽ để tất cả phát triển.

Sẽ để tất cả bọn chúng sống lại.

Cho chúng cuộc sống phồn vinh sung sướng nhất, sau đó sẽ tự tay đưa tất cả chôn cùng em.

Thà thế giới này tràn ngập quái vật còn tốt hơn gấp ngàn lần để cho những kẻ vẻ ngoài tốt đẹp, bên trong mục rỗng, ung dung tự tại phá hoại từng chút một sự sống đất mẹ.

....

Máu của ta đã chảy trên tấm bùa dành tặng riêng cho em. Nhưng lúc nào em sẽ đến, ta không biết, ta cũng không biết con gái ta có sử dụng nó hay không.

Thân thể đứa bé này, là ta tạo ra cho riêng em, nó không phải do ta sinh ra, mà là ta đã ắp ủ nó trong cơ thể của Hắc Hải Long 3 năm mà thành.

Sau này nếu em tình cờ đến thời không này trong một thân thể khác, ta sẽ cường ngạnh bức linh hồn của em quay về thân thể đứa trẻ này.

Đề giam cầm linh hồn em vĩnh viễn.

Đề em không còn cách nào bước ra khỏi ngục tù của ta nữa.

Lúc nào em sẽ đến?

....

Cảm xúc của ta dành cho em vừa đáng thương vừa đáng trách. Nếu em biết liệu em có còn tha thứ cho ta hay không?

.....

Chúng ta là chị em máu mủ duy nhất của nhau. Tại sao em lại nhẫn tâm với ta như vậy.

Cái thế giới ghê tởm này...

...thế giới không có em

...Tất cả đều huỷ diệt hết đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Hai Anh Em Lam Gia

Diệp Viễn Thiếu và Sở Trác Nghiêm bước xuống từ chiếc xe cao tần xám bạc trước một nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố.

Đương nhiên nó thuộc quyền sở hữu của người mà ai cũng biết là ai đấy.

Diệp Viễn Thiếu đã đến quá nhiều nơi trên thế giới rồi nên dù là lần đầu đến đây cũng không tỏ vẻ kinh ngạc trước kiến trúc và đồ dùng tinh mỹ của nơi này.

Tuy mới khai trương 1 tháng nhưng khách của nhà hàng đã chủ yếu tiếp đón toàn những người có tiếng tăm ở thủ đô. Đương nhiên người có tiếng mờ ra thì khách đến ăn cũng phải ở đẳng cấp tương tự. Không chỉ để khẳng định bản thân, mà còn là xây dựng giao tình cho các mối làm ăn sau này.

Sở Trác Nghiêm dẫn Diệp Viễn Thiếu đến căn phòng VIP nhất của nhà hàng, chỗ dành riêng cho hắn tiếp khách. Ở đó có hai người một trai một gái ngồi chờ sẵn.

Cô gái có mái tóc ngắn nhuộm light thời thượng mặc bộ váy đen của đại học T giống hệt em gái anh, đang đọc một cái gì đó trên trang sách ảo cười khúc khích. Người đàn ông đeo kính gọng vàng ngồi cạnh sừng nhìn cô gái kia với ánh mắt vô cùng ôn nhu. Bộ dáng ngồi cạnh muốn bao nhiêu thương yêu che chở thì có bấy nhiêu

”Cả hai là anh em của Lam gia.”

Ừm. Anh em Lam gia... Cái gì? Anh em?

Diệp Viễn Thiếu ngược mắt nhìn Sở Trác Nghiêm vừa cất tiếng. Anh nhìn kiểu gì cũng không thấy giống anh em ruột một chút nào.

Sở Trác Nghiêm từ chối trả lời đôi mắt nghi hoặc kia. Cười cười kéo Diệp Viễn Thiếu đến chỗ ngồi đối diện.

”Xin lỗi đã đến muộn. Tiểu Viễn đây là Lam Cát nhị tiểu thư và Lam Thụy Phong đại thiếu gia của Lam gia” Sau đó quay sang hai anh em “Cả hai đến lâu chưa?”

”Đã ở đây từ lúc cậu nói “đang ở Diệp gia đón người yêu” “

Diệp Viễn Thiệu trực tiếp đen mặt, híp híp mắt kín đáo lờm Sờ Trác Nghiêm một cái sắc lèm.

Hắn nhún vai tỏ vẻ vô tội. (Tiểu Viễn càng ngày càng đánh đá nha)

(Anh trai... đánh đá không thể dùng cho đàn ông =_|||)

”Thôi ngay trò liếc mắt đưa tình đi” Lam Thụy Phong tao nhã nhấp một ngụm trà, không nề tình bạn thân hay người yêu của bạn mà giữ lễ.

Diệp Viễn Thiệu... (tôi đưa tình hắn lúc nào?)

”Ra đây là anh Diệp Viễn Thiệu nổi tiếng của đại học T 3 nhiệm kỳ trước. Xin chào! Em là Lam Cát, đang học năm 2 tại đại học T. Em gái anh Diệp An em đã tình cờ gặp vài lần”

Diệp Viễn Thiệu đưa tay ra bắt lại giọng từ tốn “Chào em, Diệp An cũng có kể với anh về em. Em ấy vào học lớp C một phần cũng là nhờ em chỉ dẫn. Sau này mong em chiếu cố An An giúp anh”

Lam Cát cười tít mắt “Đương nhiên rồi ạ. Không ngờ anh Viễn Thiệu lại đẹp trai như vậy, sau này chắc em sẽ thường xuyên ghé Diệp gia lấy có tìm Diệp An để gặp anh mất thôi”

Trong khi Diệp Viễn Thiệu và Lam Cát “khanh khanh ta ta” vui vẻ, ngược lại Lam Thụy Phong và Sờ Trác Nghiêm mặt đen thui âm trầm. Cả hai lập tức chặn cuộc nói chuyện lại.

”Tiểu Viễn, chúng ta nên gọi món rồi”

”Cát Nhi, em xem thực đơn món này có vẻ rất ngon”

Biết làm sao được hai người đàn ông cũng gọi là có khả năng hô phong hoán vũ trên thương trường, lại dễ dàng ghen tuông chỉ đơn giản vì chút chuyện nhỏ có liên quan đến người họ yêu cơ chứ.

Thức ăn rất nhanh được mang lên, chẳng mấy chốc đã dùng xong món khai vị. Lam Cát liên tục khen nức nở “Nghiêm ca, đồ ăn nhà anh rất ngon nha, ngon hơn đồ mẹ em nấu rồi”

Lam Thụy Phong gấp cho Lam Cát một miếng rau Lan Từ Đơn ăn giòn sừn sựt sốt với tiêu đỏ, cười mỉm “Cát Nhi, vậy từ giờ anh khỏi cần vào bếp nữa đúng không?”

Lam Cát dùng thìa mặt biến sắc vội xua tay “Không có, không có, anh hai nấu vẫn là nhất, là em thuận miệng chê mẹ nấu không ngon bằng nơi này chứ anh hai nấu ăn chiếm vị trí số 1 rồi. Em thích ăn đồ anh hai nấu nhất”

Lam Thụy Phong bấy giờ mới gạt đầu hài lòng “Cát Nhi ngoan. Ăn thêm đi”

Diệp Viễn Thiệu bỏ ngoài tai màn phân hưởng chậm rãi thưởng thức như lúc Sờ Trác Nghiêm cho đầu bếp đến nấu trực tiếp ở Diệp gia. Tay nghề đầu bếp so với lúc đó bây giờ cao hơn không ít. Sờ gia đào tạo quả là khắc nghiệt.

”Sờ Trác Nghiêm, dùng bữa xong tôi muốn về công ty gọi anh trai tôi cùng đến biệt thự cổ đón em gái. Có lẽ lát nữa cả ba có dự định đi đâu chơi tôi không thể tiếp tục đi theo bồi cảnh được”

Sờ Trác Nghiêm cảm thấy đã đến thời điểm thích hợp nên cũng lựa lời chuyển đề tài.

”Ừm. Thụy Phong, ý cậu thế nào?”

”Thế nào là thế nào?” Lam Thụy Phong nhướn mi.

”Khỏi cần giả vờ. Để Diệp An ở lại đó tính dưỡng là ý định của cậu quân sư cho Nam Cung đại thiếu không phải sao?”

Diệp Viễn Thiệu nghe đến đó không khỏi ngạc nhiên một chút. Lam Thụy Phong kia có quen biết với Nam Cung Lãnh Dịch đứng đầu thế lực Lam Dực? Lại còn là quân sư?

Lam Thụy Phong cười cười, tay vẫn ôn nhu gấp thức ăn cho em gái bày tỏ không chút che giấu. “Để chặn được thế lực của Chu gia, tôi buộc lòng phải ghép Diệp An tam tiêu thư, em gái của Diệp Viễn Thiệu đây với Nam Cung đại thiếu. Bữa tiệc ở biệt thự cổ Lam Dực lúc đó tôi cũng có mặt. Tuy không sở hữu dị năng quý hiếm gì chỉ đơn giản là Phong hệ, nhưng dị năng của tôi đã biến dị, vì vậy có thể dễ dàng cảm nhận được biến hoá của tất cả mọi người lúc đó.

Diệp Viễn Thiệu, em gái cậu sở hữu Tinh Thần hệ, thể chất cơ thể cực tốt, chỉ cần một ngọn gió của tôi lướt qua, đã đủ để tôi tính toán cực chính xác tình huống và xem xét em gái cậu mang dị năng đó có thể giúp được Lam Dực hay không”

”Em gái tôi không phải để cho bất kỳ ai lợi dụng. Em ấy có cuộc sống riêng của mình. 19 năm qua đã có cuộc sống êm đềm, vậy thì các người kẻ cả Lam Dực không thể để em ấy tiếp tục sống an nhiên hay sao?” Diệp Viễn Thiệu ánh mắt âm trầm hơn rất nhiều, khí tức quay lại giống hệt thường ngày

như khi anh đang sát phạt một đối thủ kinh tế nào đó thừa sống thiếu chết cùng anh trai Diệp Kiến Nguyên. Cuộc sống sắp tới của em gái nếu bây giờ anh không giải quyết tốt, rất có thể Diệp gia sẽ mất đi Diệp An vĩnh viễn. Đó là điều ba cha con anh không bao giờ muốn xảy ra nhất.

Lam Thụy Phong thái độ vẫn điềm nhiên không để ý, tay nhẹ nhàng lột vỏ một con Hải Đồng biển bỏ vào bát em gái.

”Diệp Viễn Thiệu, tôi đi du học ở Tây Đại Lục và Bắc Đại Lục hiểu rõ tình hình thế nào. Cậu biết năng lực em gái mình muốn giấu khỏi tai mắt người đời chúng tôi không can thiệp nếu Diệp gia đủ sức ếm nhèm.

Nói theo kiểu thánh thiện thì đây là chuyện liên quan đến sống còn của rất nhiều người. Có khi là cả thế giới. Nói một cách ích kỷ, thì tôi yêu mạng sống của những người quan trọng đối với tôi hơn cả nên xã hội sống chết tôi sẽ mặc kệ.

Nếu bây giờ em gái cậu không sát cánh cùng Lam Dục. Đừng nói là cuộc sống an nhiên tự tại, chẳng mấy chốc nữa mặt đất tràn ngập quái vật thì mạng sống còn khó giữ nữa là giấu đi năng”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Hãy Để Em Gái Cậu Đầu Nhập Lam Dục Đi!

Diệp Viễn Thiệu nhú mày xử lý nhanh thông tin vừa nhận được.

Quái vật?

Chu gia?

Lam gia có quan hệ với Nam Cung gia?

Sở Trác Nghiêm nhìn Tiểu Viễn của mình hơi rối rắm hẳn đành mở lời giải vây.

”Tiểu Viễn. Những điều sau đây anh nói không còn là chuyện cơ mật quốc gia nữa nên sớm muộn gì em cũng sẽ biết.

Chu gia là gia tộc cổ xưa đứng đầu Đông Đại Lục. Thế lực của chúng đã bành trướng đến Bắc và Tây Đại Lục. Bắc Đại Lục đã đầu nhập dưới trướng Chu gia 3 năm nay. Còn Tây Đại Lục chỉ còn vùng vẫy chút hơi tàn. Quân sự không còn được đầu tư do bọn chúng chặn đứng, chẳng mấy chốc Tây Đại Lục sẽ mất thôi.

Nam Đại Lục chúng ta thì đang bị nhấm nhé. Nhưng những năm gần đây người tài và dị năng mang sức mạnh khủng bố căm ghét Chu gia lui về Nam Đại Lục rất nhiều nên bọn chúng cần thời gian thu thập”

Lam Cát đang ăn cũng ngừng đầu lên tiếp lời “Đúng vậy, em họ em rất giỏi phát minh đã đưa máy thăm dò khắp quốc gia và ven biển báo lại Nam Đại Lục tạm thời an toàn do người sở hữu dị năng hiếm hoi ẩn thân không ít. Tuy vậy bên Đông Đại Lục quái vật khó xác định tụ hội về rất nhiều, có lẽ không lâu nữa bên đó sẽ có động tĩnh”

Lam Thụy Phong ôn nhu xoa đầu em gái cười nịnh với cô.”Đại học T có con cháu gia tộc lớn học tập rất nhiều, đã có trên dưới 13 gia tộc âm thầm quy phục Chu gia. Bọn chúng là kẻ xúi giục học sinh lớp A yểm ký trùng Âm hệ lên người em gái cậu. Có thể là do chúng đã đánh hơi được điều gì đó nên mới muốn diệt trừ.

Cậu yên tâm. Tất cả những kẻ liên quan đó đều đã bị Nam Cung Lãnh Dịch xử lý ở tầng hầm của biệt thự cổ Lam Dục rồi”

Sở Trác Nghiêm gật gù đầu “Ừm. Có khi sẽ dùng chiêu như mọi lần là Hoả tiễn độ nóng cực hạn đốt chúng thành tro tàn”

Diệp Viễn Thiệu nghi hoặc “Nếu Nam Cung Lãnh Dịch đã biết trước sự việc tại sao không ngăn chặn sớm mà lại để em gái tôi bị thương?”

Lam Thụy Phong thần nhiên đáp lại, tay bắt đầu bóc con Hải Đồng biển thứ hai cho em gái.

”Cậu ở thương trường phải hiểu cái gì gọi là đánh rắn động cỏ chứ. Nếu Lam Dục ngang nhiên diệt trừ, thì những con cáo già trong 13 gia tộc đó sẽ đánh hơi được mà báo động cho Chu gia. Chiến tranh xảy ra sớm sẽ khiến chúng ta không chuẩn bị kịp”

Sở Trác Nghiêm thấy Diệp Viễn Thiệu ngây ngốc tiếp nhận lượng lớn thông tin, hần hơi hơi đau lòng nhẹ nhàng rót cho Diệp Viễn Thiệu một cốc nước quả “Bây giờ ở biệt thự cổ Lam Dục đang tiếp đãi những kẻ phản bội đó. Có kẻ còn liên quan cả vụ bắt cóc em gái em 10 năm trước. Tiểu Viễn, chắc chắn Diệp An sẽ được Nam Cung đại thiếu giải thích tỉ mỉ dự định chống lại thế lực Chu gia. Với tính cách em ấy không thích hợp làm thuộc hạ nghe lệnh ai mà chỉ có thể cùng là đồng minh kẻ sát cánh chiến đấu, anh chắc chắn với em Diệp An sẽ an toàn khi đi cùng Nam Cung đại thiếu”

Lam Thụy Phong tạo nhả lấy khăn lau lau tay sạch sẽ, nhấp ngụm trà nhỏ sau đó mới lên tiếng.

”Diệp Viễn Thiếu, cuối cùng thì quyết định sẽ nằm ở em gái cậu chứ không phải do ai khác. Bây giờ cậu lo lắng cũng bằng thừa. Buổi tiệc ở biệt thự cổ Lam Dục chắc cũng sắp bắt đầu rồi.

An nhàn cũng đã lâu, cậu cũng nên để cô em gái của mình đối diện với thực tế. Năng lực mạnh, thể chất vượt trội chỉ để làm cảnh cho Diệp gia ngắm thì quá uổng phí.

Tôi nói không phải là thay mặt xã hội thánh nhân khuyên nhủ gì. Mà đơn giản tôi chỉ muốn người quan trọng của tôi được sống trong thời đại an bình.

Diệp Viễn Thiếu. Hãy để em gái cậu đầu nhập vào Lam Dục đi.

Đừng ngăn cản”

”Nam Cung Lãnh Dịch, tôi đã từng không thể tha thứ cho anh, anh nói xem làm sao tôi có thể tin tưởng anh được đây?”

”Diệp An, nếu ngay từ đầu tôi muốn hãm hại cô thì tôi đã không bố trí người của mình ở bên cạnh để bảo vệ cô rồi”

”Minh Nhiễm là thuộc hạ của anh, nó đi theo để giám sát tôi thì có”

”Lam Đông Đông là người tôi an bài đi theo hỗ trợ cô. Lam gia kể cả Lam Cát hay Lam Thụy Phong là chi nhánh của Nam Cung gia, cũng là tôi bố trí hỗ trợ diệt trừ những thứ không sạch sẽ”

Diệp An nghi hoặc “Không sạch sẽ?”

Nam Cung Lãnh Dịch nhếch khoé môi “Sau này cô sẽ biết. Với lại tôi nhớ mình chưa từng làm gì cần được tha thứ cả.”

Diệp An nheo mắt nguy hiểm “Anh không nói không rằng giam cầm tôi, vô lễ với tôi, lại còn ép tôi làm thuộc hạ của anh. Đúng là khốn nạn mà =”=

Nam Cung Lãnh Dịch càng lúc càng buồn cười với suy nghĩ và tính cách của cô gái này, không khỏi nhún mi đáp thay cho câu trả lời.

Diệp An cứng họng mấy mấy môi không nói thêm được lời nào.

Cmm tên biến thái nhìn cả quần lót cô không chớp mắt bây giờ tò thái độ tất cả lỗi là do cô tự đề ra sao??

Nhất Diễm nhìn thấy chủ nhân của mình mang tâm trạng khá tốt đi cùng Diệp An đang tiến lại về phía cửa phòng tiệc không khỏi thờ phào nhẹ nhõm thầm nghĩ “Lay Hoà Tĩnh, Lam Thụy Phong bày cho cách phụ nữ chỉ thích ăn mềm không ăn cứng nghe về có hiệu lực. Chứ với tính khí thường ngày của chủ nhân gặp người không biết nghe lời sẽ tặng ngay một đạo Hoả tiễn kèm câu nói “Người tưởng rằng không có người Nam Cung Lãnh Dịch ta sẽ không làm được?”.”

”Nhất Diễm. Nghĩ nhiều sẽ tổn thọ”

Nhất Diễm bị chỉ điểm trán chảy giọt mồ hôi lạnh lập tức làm tròn chức trách cung kính mở cửa dẫn Diệp An đến phòng tiệc. Còn Nam Cung Lãnh Dịch thì di chuyển đến một căn phòng khác.

Diệp An và Nam Cung Lãnh Dịch giao nhau một ánh mắt sau đó lập tức quay đi trở lại bình thường.

Không khí im lặng đến quý dị, chỉ còn tiếng gót giày vang lên đều đặn nhẹ nhàng báo hiệu cho những kẻ ngồi trong căn phòng kia biết rằng lát nữa chúng sẽ được tiếp đón vô cùng tử tế.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Bữa Tiệc Ngon Miệng

Khi Diệp An bước vào phòng, tất cả những người khác cảm nhận được khí tức của cô đồng loạt quay lại nhìn mang theo nhiều biểu cảm. Thú vị có, kinh diễm có, suy tư có, thường thức có,...

Cô gái vừa bước vào mặc bộ váy xanh nhạt không tay khoe cần cổ trắng nõn thon thả, vài lọn tóc xoắn nhẹ vô ý lướt qua bờ vai làm tăng thêm vài phần quyến rũ. Hai má hiện hai rặng mây hồng mà vẻ mặt cô gái lại vô cùng thần nhiên lạnh nhạt, đôi mắt bạc thờ ơ cụp xuống không nhìn bất cứ ai đưa bàn tay ngọc đặt lên trên cánh tay Nhất Diễm mà nhẹ bước để hân đưa về chỗ ngồi của mình.

Khi an vị, bấy giờ Diệp An mới ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn quanh một lượt, cất giọng thanh thúy “Xin chào, tiểu nữ là Diệp An, con gái thứ ba của Diệp Vinh Thành chủ tịch Diệp thị chuyên kinh doanh về vốn và bất động sản. May mắn trong bữa tiệc lần trước tại biệt thự cổ Lam Dục tiểu nữ có thu được một khế ước về tay. Ngày hôm nay mong các bậc tiền bối chỉ bảo”

“Ra đây là tam tiểu thư Diệp gia, cô gái duy nhất thu phục được một dị năng hiếm. Lúc đó quá xa chưa kịp chiêm ngưỡng, nay nhìn thấy ở khoảng cách gần thế này quả thực nhan sắc khó ai bì kịp”

“Ha ha ha... ngài Mông Nghị nói đúng lắm. Năm xưa Hà Vinh Cơ đã làm điên đảo thủ đô bằng sắc đẹp và tài trí của mình, con gái của bà ấy sao có thể thua kém”

Diệp An nghe xong thâm cười khẩy, hai kẻ này...

“Gia chủ Mông gia, gia chủ Luru gia. Cảm ơn hai bậc tiền bối quá khen. Tiểu nữ tài mọn sức hèn, chỉ là gặp may mà thôi. Thời gian đã điểm, mời các bậc tiền bối khai tiệc”

Nam Cung Lãnh Dịch từ trong căn phòng khác quan sát nhìn chăm chú cô gái nhỏ đối đáp, khoe miệng cong lên một vòng cung nhỏ khiến Mộc Tụ, Tinh Sa nhìn thấy sống lưng run lên một chút.

Cái nụ cười này là thể hiện có kẻ bị chủ nhân nhắm trúng. Nên niệm kinh thôi a....

Nam Cung Lãnh Dịch đứng dậy hô nhỏ một câu “Nhất Diễm” sau đó lác mình biến mất vào bóng đêm theo sau đó là Mộc Tụ và Tinh Sa.

Nên bắt đầu rồi!!

Trong khung cảnh của ánh sáng màu vàng từ đèn chùm kim cương hoa lệ. Đáng lẽ đây sẽ là bữa tiệc ấm áp đầy ắp tình hữu nghị, nhưng thoang thoang trong không gian hàn khí lại dần bủa vây, chẳng mấy chốc thân ảnh Nam Cung Lãnh Dịch vô thức xuất hiện ngay vị trí chủ tọa của bàn tiệc. Đứng ngay phía sau là Mộc Tụ và Tinh Sa như hai hộ vệ trung thành không rời 1 tấc.

“Cảm ơn quý vị đã hạ cố ghé biệt thự cổ Lam Dục. Nam Cung Lãnh Dịch tôi có một vài món quà nhỏ. Hy vọng quý vị sẽ cảm thấy thích”

Ngay lập tức, từ phía sau của mỗi ghế ngồi đều có một hầu bàn cầm trên tay một chiếc khay vuông phủ một tấm vải đỏ thẫm, đặt xuống bàn rồi lui lại.

“Xin mời” Theo tiếng nói và ngoắc ngón tay cực nhẹ của Nam Cung Lãnh Dịch, tất cả các tấm vải đều cháy rụi biến mất hoàn toàn kể cả chút tro tàn.

Trước mắt tất cả những người ngồi tại ghế đều hoa lên bởi ánh sáng chói lòa của viên tinh hạch tang thi Vương đang phát ra ánh sáng dịu nhẹ, nhưng bên trong lại cuộn cuộn năng lượng khiến tất cả những kẻ đang sở hữu khế ước đều hưng phấn suýt nữa thì nhỏ dãi.

Ở bữa tiệc họ phải tranh nhau sút đầu mẻ trán vì một viên tinh hạch tang thi Vương Lam Dục đấu giá. Ở đây lại có những 10 viên. Mà còn là tặng mỗi người một viên.

Đại thiếu Tô gia tuy rất giỏi nhưng còn quá trẻ tuổi, hần kim lòng không đậu cầm viên tinh hạch lên cẩn thận hỏi “Nam Cung đại thiếu, thứ quý giá này quả thực là ngài tặng cho chúng tôi sao?”

Nam Cung Lãnh Dịch mỉm cười xã giao cúi đầu nhanh xuống một góc 5 độ thay câu trả lời.

Diệp An mắt không thèm liếc lấy một cái. Lờ mờ thoáng Nam Cung Lãnh Dịch. Tinh hạch tôi có cả một vali, thành ý như này đối với Diệp An tôi hơi bị ít nha =_=

Thấy Tô Trạch Á cầm lên trước mà không xảy ra tình trạng gì, bấy giờ tất cả mới không kiêng kị mà đụng vào viên tinh hạch trước mắt mình.

Ngắm đến muốn nổ con mắt họ rất nóng lòng muốn chạm vào rồi a....

Tất cả đều đang vô cùng bình thường nâng viên tinh hạch lên suýt xoa cảm thán, bỗng nhiên có 2 viên tinh hạch đang toả ánh sáng rực rỡ lập tức tắt ngúm biến thành viên thủy tinh đen sì bản thủ.

Chưa kịp để ai lên tiếng giải thích hay thắc mắc bất kỳ điều gì. Mộc Tụ và Tinh Sa không chậm trễ lập tức xuất kích về phía hai kẻ bị phát hiện không phải là con người kia.

Không gian căn phòng như bị rơi vào Hội pháp sư Diệp An thường thấy trên tivi đang dần xoay chuyển biến đổi kiến trúc, không ngừng mở rộng và biến đổi bằng khung cảnh khác.

Hàng vạn chi tiết bị thay thế khiến con người rơi vào ảo giác vô cùng chóng mặt.

Diệp An ngay từ lúc cảm nhận sự biến hoá đã không tiếp tục ngồi lại nữa mà bật lên thật nhanh về phía hai kẻ Mông Nghị và Luru Mạnh Sâm. Trong lúc bọn chúng đang hoang mang khai triển dị năng cho an tâm thì tầm nhìn bị thay đổi chỉ trong chớp mắt.

Một căn phòng tối đen không có điểm chạm lấy hai kẻ đó làm trung tâm mà ban cho chút ánh sáng, đang tỏ rõ có một thứ đáng sợ ẩn trong bóng tối chậm rãi quan sát.

Bàn chân thon đã vút bỏ đôi cao gót từ lúc nào, đi từng bước nhẹ nhàng như một con báo nhỏ đang săn mồi sẵn sàng lao ra cắn chết kẻ có ý định phản kháng. Dùng giọng nói không mang chút độ ảm Diệp An nói bằng quơ.

”Sợ sao??

Ta là người có thù tất báo.

Đừng hòng nghĩ ta sẽ bỏ qua.”

Theo hướng phát ra âm thanh Mông Nghị và Luru Mạnh Sâm quay đầu sang thì thấy gương mặt của cô gái duy nhất trong buổi tiệc đang nửa sáng nửa tối nhìn bọn họ như nhìn một vật chết.

”Có phải các người thắc mắc ta có dị năng gì lại thu phục được kẻ ước?”

Rõ ràng trước mắt là một cô gái độ tuổi còn nhỏ hơn cả con của họ. Nhưng có một lực uy áp vô hình bao trùm khiến Mông Nghị và Luru Mạnh Sâm hoàn toàn không thể cử động.

Là Vực. Cô ta mở được Vực?

Đã là dị năng giả qua cấp 4 nhưng đứng trước cô gái nhìn có vẻ vô hại này họ lại chỉ có thể buông bỏ làm cá chết mặc người định đoạt mà thôi.

Diệp An cười cười. Nụ cười run run trong mắt Mông Nghị và Luru Mạnh Sâm y hệt ác quỷ địa ngục.

”Vậy thì để ta cho các người thấy”

Vừa dứt lời, thân ảnh đang đứng cách xa 5m nhanh như thiểm điện di chuyển đến trước mặt hai kẻ xấu số. Bàn tay ngọc búp lấy trán của chúng rồi ánh sáng màu vàng nhạt dần dần bộc lộ. Đôi mắt chúng tròn to không thể tin cảm nhận lực tinh thần đang bị rút cạn.

”Ký ức sao? Thứ ghê tởm của các người để ta xem một chút”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Tang Thi Cao Cấp

Giữa căn phòng tối đen ánh lên một chút ánh sáng lơ mơ. Có hai thân ảnh đã khụy gối xuống sàn nhà, bị bàn tay trắng nõn mảnh mai tóm lại khiến đầu bọn chúng phải ngước lên miêng há hốc, mắt trắng dã vô hồn biểu hiện kẻ này đã bị thao túng hoàn toàn.

Diệp An này giờ vẫn nhắm mắt lúc này mới từ từ mở ra, đôi mắt bạc chăm chú nhìn vào khoảng không trước mặt. Hoàn toàn không biểu hiện lên chút cảm xúc.

Cô thu tinh thần lực lại buông tay ra, lập tức Mông Nghị và Luru Mạnh Sâm như điều đứt dây ngã phịch xuống mặt sàn lạnh băng.

Không gian im ắng. Diệp An lắc mình biến mất để lại hai kẻ không khác gì thi thể nằm đó tro trọi.

Thấy không khí có dao động. Minh Nhiễm đang gia nhập cuộc chiến chém đứt đầu của một con tang thi sau đó hô về phía Nam Cung Lãnh Dịch “Chủ nhân, tiểu thư đã quay lại”

Vừa dứt lời, giữa trần nhà có một vòng xoáy nứt vỡ không gian xuất hiện. Cô gái mặc chiếc váy xanh rơi ra từ chiếc hố nhẹ nhàng đáp xuống mặt bàn hỗn độn thức ăn, rượu và máu. Vừa ổn định đứng thẳng lại thân mình, ba con tang thi đứng xung quanh lập tức bị chém bay đầu khi cô gái vừa vùng nhẹ tay lên.

Những người nhìn thấy dị trạng không khỏi tròn mắt kinh ngạc. Cô gái họ Diệp kia vừa quay lại chưa kịp thích ứng tình hình thế nào đã biết cần phải giết ai. Đây..... tình huống quá khoa trương máu chó rồi.

Nam Cung Lãnh Dịch tay đang cầm một đầu hủ thi vừa chặt đứt, vút lộc cộc rơi xuống mặt sàn, khoan thai bước đến gần Diệp An đưa tay ra tỏ ý đỡ cô xuống.

”Đã xong rồi?”

(Anh zai lại phong bật rồi.... người ta có chân nha ai mượn anh)

Diệp An không từ chối, cô đặt tay lên đó rồi nhảy xuống.

”Chẳng kẻ nào có thể thoát được khỏi Vực của tôi cả”

Nam Cung Lãnh Dịch thuận tay phóng ra 3 đạo hỏa tiễn đốt cháy mấy con tiếp cận định phá hỏng không khí, nở nụ cười tán thưởng “Đã lĩnh ngộ được Vực, cô khá hơn tôi nghĩ rất nhiều đây Diệp tam tiểu thư”

Diệp An cười cười đáp lại. “Là Nam Cung đại thiếu lúc ở khu vườn kia chỉ điểm rất rõ nên tôi mới có thể mở ra Vực nhanh đến vậy. Tình huống xung quanh này là gì?”

Cả hai đứng cạnh nhau vừa giết tang thi vừa nói chuyện nhìn qua vô cùng khoan thai, khiến 5 người đám Nhất Diễm và X01 âm thầm rơi lệ...

Người ta thì tập trung toàn lực tiêu diệt mấy con quái vật bản thù này, hai người kia thì nhẹ nhàng xuất thủ như đang tập luyện không bằng. Lại còn giết xong rồi mới hỏi tình huống gì xảy ra có phải hơi quá ngược đời rồi không a.....

”Hai kẻ lúc đầu làm biến chất tinh hạch là tang thi cao cấp đã tiến hóa và có suy nghĩ của con người. Hai bọn chúng có khả năng phân thân nên nếu chưa tìm được thân xác chính và tiêu diệt thì tình trạng này sẽ lặp lại mãi, chẳng mấy chốc xác thối sẽ ngập cả tòa nhà này”

Diệp An nghe xong nhướn mi, phân thân? Có phải tuyện tranh Naruto đâu mà đòi có chiêu Kage Bunshin No Jutsu cơ chứ. Rõ là lừa đảo mà. Cô hừ mũi “ Tôi chưa bao giờ gặp Ninja từ trước đến nay biết phân thân cả, mấy kẻ giả mạo nhảm giả này phải cho chúng ít Tinh Thần lực mới sợ”

Nam Cung Lãnh Dịch đơ vài giây không hiểu thuật ngữ Diệp An vừa dùng, chưa kịp hỏi “cô định làm thế nào” thì cái cô gái đáng chết kia đã chạy về phía đám tang thi phóng Tinh Thần lực bao trùm cả khu vực.

Phân thân thì chỉ nghe theo lệnh của con đầu sỏ nên không có trí năng cũng như năng lực phán xét, mà Diệp An thì lại có khả năng lĩnh ngộ trong mặt thể đó là điều khiển được tang thi, điều mà cô đoán có thể do cơ thể bị thực vật biến dị cải tạo mà thành. Vì vậy khi Tinh Thần hệ dạng Trôi được thi triển. Ngay lập tức cô thấy trong đầu mô phỏng hình ảnh một con tang thi núp trong góc tối và một con tang thi treo mình tàng hình trên trần nhà khựng lại cử động.

”Tìm thấy rồi

..

Bóng dáng màu xanh nhanh như thiểm điện vọt lên trần nhà tóm lấy cái gì đó mà đám người Nam Cung Lãnh Dịch chỉ có thể nhìn thấy rõ khi con tang thi kia bị Diệp An tóm được, hóa giải chiêu thức ẩn thân. Cô cầm lấy đầu của nó lôi xuống ném về phía con tang thi đang núp trong góc tối còn lại. Tiếng rơi bịch một cái của vật nặng làm những người khác cũng phải đình chỉ động tác quay lại xem.

Khi vừa đứng trước mặt chúng Diệp An cười khẩy “Muốn trốn khỏi Trôi của tao thì chúng mày phải xem hôm nay bước ra đường bằng chân nào trước” Rồi đôi tay ngọc mảnh mai nhẹ nhàng đặt lên trán hai con tang thi cao cấp thi triển dị năng y hệt như với Lư Mạnh Sâm và Mông Nghị. Thú vui mới của cô bây giờ là xem, xem và xem. Dị năng không nên để làm cảnh sẽ rất lãng phí.

Kim Ảnh, Nhất Diễm và các X01 thấy tang thi phân thân khác đứng im không còn cử động do kẻ đầu sỏ đã bị bắt có chút chấn động nhìn về phía cô gái họ Diệp.

Điều khiển tang thi... Là điều khiển tang thi chân chân thực thực.... Điều khiển được đám quái vật của Đông Đại Lục thì năng lực cỡ nào nghịch thiên. Chúng không giống con người, không có ký ức, là vật chết chỉ biết nghe lệnh chủ nhân, ấy vậy mà cô gái kia lại có thể không chế được. Đến Nam Cung Lãnh Dịch bức mình biến dị dị năng Tinh Thần hệ cũng chưa thể thi triển huống hồ kia lại là một cô gái 19 tuổi lá ngọc cành vàng sống an nhàn sung sướng không lo toan công việc gia tộc.

Diệp An đang thông qua hai kẻ này nhìn một chút người sai khiến chúng là ai. Lưới tinh thần lực của cô xen vào mọi góc ngách mô não, phân lớp từng tế bào để không bỏ sót bất kỳ chi tiết gì.

Một toàn kiến trúc quân sự cực lớn đứng sừng sững trên vách đá cheo leo, người canh gác trang bị vũ khí hạng nặng tân tiến nhất mang gương mặt vô cảm không chút sức sống, con người và những kẻ mang hình hài giống người di chuyển qua lại thỉnh thoảng rống lên vài tiếng như thể là giao tiếp ngôn ngữ của riêng chúng.

Đó là tiếng kêu đặc trưng của tang thi.

Tầm nhìn dịch chuyển, một màu đỏ như máu che chắn toàn bộ tầm nhìn. Đôi môi như đã nhuộm màu huyết tươi của quá nhiều người đang nở nụ cười mím quý dị.

Khuôn mặt dần rõ ràng.

Đôi mắt màu đen kịt không ánh lên chút màu sắc nào khác nhìn chăm chú về phía tầm nhìn của Diệp An. Cô ta liếm liếm môi thầm thì.

”Đến Lam Dục, không cần giết Nam Cung Lãnh Dịch. Hãy lấy máu và một đốt xương sống của hắn về đây cho ta”

Lập tức cơ thể của Diệp An bị hai kẻ cô đang khống chế đẩy lùi về phía sau lực cực mạnh khiến thân thể bay ngược lại không ai cản được mà đập mạnh

vào tường.

Như đã có tính toán từ trước, hai con tang thi kia phân thân thêm 100 con nữa cho tản ra tứ phía tung hoành mà cầm chân những kẻ khác, miệng nó gào thét hưng phấn bỏ nhào về phía Diệp An vừa rơi từ vách tường xuống. Kẻ đầu sỏ được tự do nên những con tang thi khác lập tức cử động lại muốn giết chết người sống gần mình nhất là đám Nhất Điểm và X01 một phen xoay người có chút chật vật vì mỗi người đã giết phải đến hơn 200 con, bây giờ thêm 100 con nữa ai cũng đã có chút mệt.

Nhìn thấy Nam Cung Lãnh Dịch phán đoán tình hình rồi tự thân vừa giết tang thi vừa chạy về phía mình Diệp An kinh sợ hô lên “KHÔNG!!!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Băng Hệ

Tiếng hét vừa dứt, Diệp An mở trừng đôi mắt nhìn bàn tay của con tang thi cao cấp đang chuẩn bị đâm thủng lưng của Nam Cung Lãnh Dịch.

Gương mặt vẫn giữ nét điềm tĩnh, Nam Cung Lãnh Dịch xoay người dùng Quang hệ bắn ra lưỡi dao laser vô cực cắt đứt lợi trào của con tang thi sau đó lui cực nhanh về phía Diệp An.

Nhưng đâu có đơn giản vậy. Con tang thi đã tiến hoá kia như gián hôi đập mãi không chết. Nó kêu lên hai tiếng “krec krec” rồi cơ thể lập tức xảy ra biến hoá. Thoát vỏ bọc mạng hình hài con người, cánh tay bị đứt mọc lại về nhóp nhép, tứ chi của nó dài ra cực nhanh móng vuốt cong cong hình lưỡi liềm, lớp da được bao bọc lần phiên màu xanh đậm như vậy rồng cực kỳ cứng rắn tỏa ra hắc khí nồng đậm. Cái lưỡi đỏ tươi dài thêm hai tấc thè ra ngoài những chiếc răng dài sắc nhọn miệng bốc mùi hôi tanh tươi nhỏ cả dịch vàng khiến người nhìn buồn nôn. Đôi mắt trắng đã không có đồng tử xéch lên kéo dài ra hai bên thái dương, chúng lòi ra ngoài nhiều hơn bình thường đến mức cảm tưởng muốn nổ tung đến nơi.

Diệp An chán ghét nhứ mày, cô không biết có phải do mình trọng sinh gây ra hiệu ứng hồ điệp hay không. Nhưng trong màng ký ức Diệp An kia để lại trong vòng 10 năm tới Nam Đại Lục không hề có sự xuất hiện của tang thi và thú biến dị, tại sao cô vừa xuyên đến chưa được bao lâu đã đụng độ rồi.

Vậy mới biết Diệp An kia được bảo bọc kỹ lưỡng và ngu ngốc đến mức nào, đến tình hình chính trị an ninh cũng mặc kệ cứ bàng quang theo đuổi Triệu Lâm.

Mà có khi trong lúc cô ấy không biết, Nam Đại Lục đã rơi vào tay Chu gia rồi cũng nên.

Con quái vật kia biến đổi trong tích tắc xong gào thét hưng phấn nhấc thân thể ghê tởm của mình phóng cực nhanh về phía Diệp An và Nam Cung Lãnh Dịch.

Tổ chất thân thể cấp 7 không phải để làm cảnh, dù bị va đập rất mạnh nhưng ngoài vài chỗ bị xây xát nhẹ, nội tạng của cô vẫn rất bình thường. Xé lớp vảy vương vãi lộ ra cặp chân thon dài, Diệp An bật lên trước mặt con tang thi biến dị gầm nhẹ “Băng hoá”

Tức thì lấy chỗ Diệp An làm tâm dưới đất mọc lên vô số những gai băng nhọn hoắt chạy về phía con tang thi. Hàn khí lạnh lẽo của Băng hệ chui vào từng tế bào khiến đám thuộc hạ đang chiến đấu không khỏi run mình..

Là Băng hệ... cô gái họ Diệp kia không kiêng dè phóng ra dị năng quý hiếm của mình cực bá đạo khiến lớp lân phiên ở chân con tang thi bị bong tróc chảy máu đen sì bốc khói như axit.

Băng hoá bị tang thi tức giận dùng tay đập vỡ, Nam Cung Lãnh Dịch phóng ra Hoả Điểm cực nóng đốt cháy phần thịt lộ ra bên ngoài của tang thi khiến nó phải gầm rú lên đau đớn. Chưa dừng lại ở đó. Vô số tia sáng khúc xạ từ năng lực Quang hệ bắn xuyên qua cơ thể nó lỗ chỗ càng chảy ra thêm nhiều máu đen hắc mủi.

Diệp An trong lúc Nam Cung Lãnh Dịch bận rộn đang dùng Băng hệ xử lý tốt con tang thi cao cấp còn lại. Chưa kịp để bản thân tiến hoá như con kia đã bị nữ nhân loài người làm đông cứng tế bào làm nó vô cùng tức giận gào rống. Máu thịt đông cứng, khớp xương lúc di chuyển vang lên tiếng khặc khặc rợn người khó khăn, nhưng tự tôn của giống loài nó tự cho là cao cấp hơn con người bản thù khiến sức mạnh tế bào tự nhiên áp bức tăng lên gấp bội.

Diệp An cười khẩy, ánh mắt tối thêm vài phần cuồng bạo. Tay phải ngưng tụ một cây kiếm cực dài bằng Băng ánh lên ánh sáng rực rỡ xinh đẹp, tay trái tạo lốc xoáy gió tuyết dần trưởng lớn phóng về phía con tang thi kia.

Chẳng mấy chốc tiếng gió rít gào hoà cùng tiếng va chạm lợi trào từ tay tang thi chống lại những bông tuyết sắc nhọn như lưỡi lam vang lên leng keng rất chói tai nhức óc.

Gió tuyết càng lúc càng mạnh thổi bay cả những con tang thi phân thân và đám thuộc hạ khiến bọn họ thảm kêu. Dị năng của cô không biết phân biệt địch ta sao? Có cần phải khoa trương sức mạnh đến vậy không a.....

Con biển đi đang chật vật đầu lại Nam Cung Lãnh Dịch cũng bị gió tuyết và hàn khí làm ảnh hưởng tứ chi đã có chút cử động khó khăn do đứng gần tâm bão nhất. Cần phòng hỗn loạn, đồ vật va đập lung tung nát bét, bông tuyết đi nặng bay đến đầu mang theo cái lạnh thấu xương tới đó làm tang thi ngu ngốc không biết tránh đi đâu đành chịu trận khựng lại, đám thuộc hạ tranh thủ cơ hội giết chết tất cả tang thi ở gần mình nhất rất nhanh chóng dù họ cũng lạnh vãi ra rồi có được không. >~<

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Thời Gian Của Tôi Sắp Hết

Đám người Nhất Diễm nghe Mộc Tự hô lên liền bỏ ngay công việc đang làm dở chạy đến xem tình hình Nam Cung Lãnh Dịch.

Vết thương không sâu lắm nhưng đã bắt đầu chảy ra máu lẫn giữa màu đỏ và tím nhạt chứng tỏ độc đang xâm nhập qua đường máu vào cơ thể.

Trường hợp bị tang thi cao trùng họ chưa từng gặp qua nhưng được kể lại trong văn tự sách cổ thì khi máu chuyển thành đen sì giống hệt hai con vừa rồi nghĩa là Nam Cung Lãnh Dịch sẽ chính thức trở thành tang thi không thể cứu vãn được nữa. Đó là điều cực kỳ tồi tệ mà đám thuộc hạ Lam Dục không mong muốn xảy ra nhất. Nếu Nam Cung Lãnh Dịch xảy ra chuyện gì, thì đứa em trai của chủ nhân mà bọn họ ghét cay ghét đắng quần áo lượt là kia sẽ nhảy lên chém chệch năm quyền hành toàn bộ Lam Dục.

Nhất Diễm xem miệng vết thương xong phân phó “Giang Hạ mau đến phòng thí nghiệm lấy máu Phượng Hoàng đến đây bức độc tố, Tinh Sa lệnh thuộc hạ điều tra tình hình X01-3 và X01-6 trước lúc đến biệt thự xảy ra chuyện gì, Kim Ảnh gọi đội ngũ y sĩ chuẩn bị nơi chữa trị và pháp sư thanh tẩy toàn bộ biệt thự tránh uế khí, Mộc Tự lấy đi năng của cậu phong bế độc tố lại chờ Giang Hạ”

Sau đó tất cả đều tản đi vô cùng nhanh chóng. X01-3 và X01-6 nguy trạng đến đây là tang thi cao cấp những đã bị diệt trừ nhanh chóng vì chúng chưa thực sự tiến hóa giống hai con kia. Buổi sáng trước khi đến đây hai kẻ ước đã báo cáo tình hình đầy đủ và chủ nhân của chúng vẫn bình thường, vậy có nghĩa là trên đường đến đây đã xảy ra chuyện. Tuy Lam Dục nhiều nhân tài nhưng tổn thất mất hai dị năng quý hiếm hệ Băng và hệ Âm thì tất nhiên vẫn phải đau lòng, nhất là do Tinh Sa dốc lòng đào tạo.

Nam Cung Lãnh Dịch được đỡ đến ghế ngồi, trán lấm tấm mồ hôi may nhũ càng lúc càng sâu khiến Nhất Diễm và Mộc Tự diễm tình đến mấy cũng có chút cuống tay chân. Biểu hiện này họ cực hiếm thấy ở chủ nhân, với thể chất và sức chịu đựng cực cao đến đám quái vật đảo M ngài ấy cũng có thể ứng phó mặt mày không nhăn, vậy thì sự khó chịu thể hiện hẳn ra ngoài thể này chứng tỏ đau đớn đã vượt qua cả sức chịu đựng của ngài ấy rồi.

“Chủ nhân cố lên, Giang Hạ rất nhanh sẽ mang thuốc giải quay lại”

Nam Cung Lãnh Dịch cảm thấy toàn thân đều đau nhức, từng tế bào như có hàng vạn con ký trùng Âm hệ gặm nhấm đau đớn hơn cả ngàn lần hấn trúng phải mấy năm trước.. Đầu óc càng lúc càng mơ hồ, càng lúc càng quay cuồng, lớp màng mắt đã bắt đầu đục, hít thở cũng vô cùng khó khăn. Nghĩ đến bản thân chẳng mấy chốc nữa sẽ thối rữa, bần thiêu, ghê tởm như những con tang thi hôm nay hấn tiêu diệt, trong ngực lại thấy một trận buồn nôn khó nén. Tứ chi tê dại chuẩn bị hoàn toàn mất cảm giác nhưng bàn tay vẫn bấu vào thành ghế đến trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy thấm ướt cả áo, lúc ý thức của hấn chuẩn bị mất đi thì bên tai mơ hồ vang lên tiếng nói của một cô gái “Không được làm gì cả, để hấn tự vượt qua” sau đó thì bản thân dần chìm sâu vào trong bóng tối. Bên tai giọng nói của cô ta và thuộc hạ quen thuộc lúc rõ lúc không.

“Tôi bảo anh cứ ra.. không được cho uống..”

“Diệp An đừng có quá...”

“Con mẹ nó tôi cứ không cho đấy.. BĂNG VỆ!!”

“Không... Á... cô... Dừng dừng”

Cái gì vậy? Chuyện gì đang diễn ra?

“LẠNH QUÁ!!! KHÔN KIẾP...”

“KHÔNG LUI CÓ TIN TÔI NƯỚNG CHÁY ANH KHÔNG!!”

Mấy người này ồn ào cái gì vậy?

Trong đầu Nam Cung Lãnh Dịch lúc đó có một ý niệm mãnh liệt khi cố gắng phân tích đoạn đối thoại vừa nghe được...

Sau này nhất định phải ép khô cô ta thành con cá mắm mới hả dạ.. đám truyền bá tư tưởng lung tung cho đám thuộc hạ của hấn như vậy.

Lúc tỉnh lại, nhất định phải ép khô.

....

Đồng Khiết sắc mặt tái nhợt nằm trên giường hít thở từng ngụm từng ngụm lớn.. Khoé môi run rẩy trào ra tia máu đỏ đậm đặc trôi dần xuống cổ hoà lẫn cùng mồ hôi thấm ướt cả cổ áo..

Những ký ức vụn vặt và ác mộng khủng bố giày vò từng giờ từng phút khiến cơ thể Đồng Khiết chỉ sau vài hôm đã gầy rộc ảm đạm

Bàn tay bấu chặt vào ga giường cô ta thì thảo.... Diệp Môn bị bắt rồi, Diệp Hoa đang bị ả thao túng... Không còn thời gian nữa... không còn kịp đợi Diệp An trở về nữa..

Phải đi... phải mau đi..

Nếu không mau ả ta sẽ đạt được năng lượng tối thượng không ai cản được ả nữa...

Phải mau lên..

Bật dậy loạng choạng lao ra khỏi phòng Đồng Khiết hét lớn.

”DIỆP KIẾN NGUYÊN... DIỆP VIỄN THIẾU... LÀM ƠN CÓ AI Ở ĐÂY KHÔNG???”

Tề quản gia đang đứng ở sảnh nhìn cô bạn của Tứ tiểu thư đứng ở hành lang tầng 1 đập cửa từng phòng âm ỷ không khỏi nhú mày “Đồng tiểu thư. Các thiếu gia đang đi đón tứ tiểu thư, nếu cô muốn gặp hãy đợi đến tối”

Đồng Khiết bàng hoàng, cô ta suýt ngã mấy lần khi chạy xuống cầu thang chứng tỏ đôi chân còn chưa hết run rẩy. Đứng trước mặt Tề quản gia cô ta nghẹn giọng nài nỉ “Quản gia, xin ông cho tôi đi tìm Diệp An ngay bây giờ. Xin ông cho tôi đi cùng các thiếu gia đến biệt thự cổ gặp cô ấy. Tôi sắp hết thời gian rồi... Xin ông”

Tề quản gia vẫn bất thanh sở động nhú mày “Đồng tiểu thư, có thể tối nay các thiếu gia sẽ đón tam tiểu thư về rồi cô đừng gấp”

Đồng Khiết hét lên tuyệt vọng đánh gãy lời Tề quản gia định nói tiếp “KHÔNGGGG!!! TÔI XIN ÔNG....

DIỆP MÔN ĐÃ THÀNH TANG THI RỒI!!! DIỆP HOA CŨNG ĐANG Ở ĐÓ.

XIN ÔNG ĐƯA TÔI ĐI CÙNG HỌ ĐẾN GẶP DIỆP AN, XIN ÔNG!!!”

Trong lúc Tề quản gia cứng người nghe Đồng Khiết thông báo tin động trời và cũng không hiểu vì sao cô ta lại nói như vậy, thì có hai người mặc áo đen mang mặt nạ đặc hữu của tổ chức Lam Dục vô thanh vô thức xuất hiện ngay bên cạnh hai người khiến cả hai phải giật mình.

”Cô Đồng. Chúng tôi sẽ đưa cô đến biệt thự cổ Lam Dục. Cô mau chuẩn bị đi”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cái Chết Của Đồng Khiết

Nhìn nam nhân an ổn nằm trên giường Diệp An không khỏi cảm thấy hài lòng, bắt chéo chân chễm chệ ngồi trên ghế nhắp một ngụm trà nhỏ cô thấp giọng “Nhất Diễm, nếu anh cứ đi đi lại lại nữa mắt của tôi sẽ vì đảo liên tục mà rớt ra đó.”

Nhất Diễm mặt mày có chút vết xước nhỏ do xung đột với Diệp An lo lắng nói “Cô chắc chắn ngài ấy sẽ thắng được loại virus tang thi này chứ?”

”Hừm. Hắn ta từng cải tạo thể chất qua động vật biến dị, nếu không chống chọi lại được bệnh độc thì cái danh lão đại vứt đi bón cây sao?” Diệp An bừm môi lườm người nằm trên giường thỉnh thoảng giãy dụa sắc mặt vẫn tái nhợt có chút thông khô.

”Nếu ngài ấy không..”

”Chắc chắn sẽ. Hắn ta thích nhất là hiệp đáp người yếu thế, đến mấy con virus bé xiu cũng không ăn lại được thì để em trai hắn lên làm lão đại cho hắn biết thế nào là hối hận”

Nhất Diễm...

Minh Nhiễm...

Giang Hạ...

Cả chuyện này mà cô ta cũng biết?

Nói mạnh mẽ vậy chứ suy tính ra sự việc một chút, Diệp An thấy trong ký ức tương lai buổi họp báo ra mắt dự án mới của Nam Cung gia không hề có sự xuất hiện của Nam Cung Lãnh Dịch hay thuộc hạ, thay vào đó là khuôn mặt có vài phần giống hần của một nam nhân trẻ hơn giữ cương vị Tổng giám đốc tập đoàn.

Không biết lúc đó Nam Cung Lãnh Dịch đang ở đâu, hay là đã thất bại trong cuộc chiến với tang thi giống như hôm nay rồi. Vì cho dù không có sự xuất hiện của cô thì buổi đấu giá vẫn diễn ra, bữa tiệc chào đón 10 kẻ sở hữu khế ước vẫn được sắp đặt. Nếu điều đó là thật, thì ván cược 50:50 này cô phải liều một phen xem sao. A đàn bà họ Chu kia.. chắc chắn sẽ không buông tha miếng mồi ngon như Lam Dục để thâu tóm thống nhất bốn Đại Lục đâu. Vậy thì để chặn lại à cũng như trả được mối thù cô đã hứa với Minh Nhiễm, thì chỉ có thể bắt tay làm đồng minh với Lam Dục và nâng cao địa vị của Nam Cung Lãnh Dịch để nhiệt huyết của đám thuộc hạ khác càng thêm tin tưởng sát cánh.

"Ngài Nhất Diễm, người mà ngài Mộc Tự phái đi bảo vệ Đồng gia đã mang người trở về"

Nhất Diễm thu lại biểu tình trên mặt, nghiêm nghị ra lệnh "Bảo hộ mang cô ta đến phòng riêng cuối hành lang đợi tôi"

"Vâng"

Đội thuộc hạ đi khỏi Nhất Diễm quay lại phía cô gái này giờ vẫn ngồi bên cạnh giường ra vẻ nhàn nhã uống trà, nhưng mắt thì liên tục đảo đến trên người ngài Lãnh Dịch thỉnh thoảng còn phóng tinh thần lực nhu hoà hỗ trợ. Khoé miệng giật giật khắc chế ý cười tránh chọc cô gái xấu hổ, Nhất Diễm gọi "Diệp An, có người muốn gặp cô, đi thôi"

Đang tập trung khai triển tinh thần lực lên giúp Nam Cung Lãnh Dịch, Diệp An không khỏi giật mình hơi xấu hổ sợ bị phát hiện, hắng giọng ho khan một tiếng hỏi lại "Muốn gặp tôi? Anh trai đến đón rồi ư?"

"Không. Đó là cháu gái của Đồng gia"

Diệp An nhíu mày nghĩ đến hai từ -Đồng gia-, cô có quen ai ở bên đó đâu nhỉ.

Lúc đi theo Nhất Diễm đến căn phòng sắp xếp ổn thoả, vừa bước vào thì đập vào mắt Diệp An là một cô gái trẻ tuổi suy yếu, đang ngồi thụp trên ghế hơi thở có chút mỏng manh, sắc mặt trắng bệch.

Thấy người vào là Diệp An mà mình luôn mong ngóng, Đồng Khiết dồn hết sức bình sinh loạng choạng chạy về phía cô. Những người không liên quan tự động rời khỏi phòng khép cửa lại canh giữ bên ngoài chỉ còn Nhất Diễm nghiêm chỉnh đứng ở một bên phòng chuyện bất trắc.

"Diệp... Diệp An.. Tôi là Đồng Khiết, chắc chắn cô đã xem kỹ vật mẹ cô Hà Vĩnh Cơ để lại rồi đúng chứ..."

Gia tộc của tôi giữ chiếc hộp máu cát bùa chú và bà ấy khi còn trẻ đã mang đi... khụ khụ!!"

Nhìn cô gái xa lạ tái nhợt khăn thiết nắm lấy tay mình Diệp An không tránh khỏi luống cuống.

"Cô bình tĩnh, mau ngồi xuống ghế tôi sẽ gọi y sĩ đến điều trị cho cô rồi từ từ nói"

"Không" Đồng Khiết lập tức từ chối, cô ta gắng gượng giọng run rẩy "Diệp An, Đồng gia đã bị Chu Ái Lan tiêu diệt sạch sẽ rồi.. Là tang thi, cô biết loài đó đúng không..

Chúng đã ăn thịt toàn bộ người thân của tôi... chỉ còn mình tôi thôi... Cái này..."

Nói đoạn, Đồng Khiết giật lấy dây chuyền đeo ở cổ dúi vào tay Diệp An "Đây là ông của tôi giao phó mang đến cho cô... khi ở một mình hãy niệm đi vào.

Diệp An, anh trai Diệp Hoa đã bị Chu Ái Lan thu phục biến thành tang thi rồi, Diệp Hoa cũng đang ở đó... Tuy tôi biết cô ta không tốt đẹp gì nhưng đâu sao chúng tôi cũng từng là bạn... làm ơn cứu cô ta ra khỏi đó"

Diệp An nhíu mày "Cô nói Diệp Môn đã biến thành tang thi?"

Đồng Khiết ho vài tiếng khó nhọc ra cả máu, không thêm đề ý mà nói tiếp.

"Nghe tôi nói, thời gian của tôi đã hết rồi. Linh lực đã cho tôi thấy rất nhiều thứ ở quá khứ và đi đến tận thời đại vừa bắt đầu kỷ nguyên Bóng tối... khụ khụ..."

... Diệp An, nếu cô muốn kết thúc chuyện này... thì bên trong mặt ngọc sẽ có thứ cô cần...

Tìm thấy rồi hãy sử dụng nó, bằng máu của thứ sinh ra cô... khụ... nhỏ lên tấm bùa, nó sẽ gọi những người liên quan đến chuyện này quay về thời điểm chưa bắt đầu...

Bà nội của tôi... bà ấy đã dùng chính sinh mạng để làm ra tấm bùa đó... nó rất quan trọng... hãy cố gắng.. khụ khụ khụ!!!”

Nhìn cô gái họ Đồng ho càng lúc càng nhiều máu, Diệp An sợ hãi “Cô bị trúng độc từ không gian, tại sao cô lại hao mòn tuổi thọ để nhìn những thứ cô không có khả năng được phép biết?”

”VÌ ĐÓ LÀ SỐ MỆNH CỦA TÔI...

... Vì cô đã sống lại, nên vận mệnh của rất nhiều người bị thay đổi... trong đó có tôi và Nam Cung gia..

Vì lúc đó cô chết đi, nên người kia mới điên cuồng lập ra kế hoạch này để đem tất cả chôn cùng... khụ...”

Diệp An bàng hoàng, ngẩng ra một lúc mới thì thào “Cô đang nói cái gì...”

Đồng Khiết tay ôm ngực, cố gắng chút hơi tàn truyền lại “Tôi cũng muốn sống, nhưng nếu cô không kết thúc chuyện này, thì tương lai tôi và cả người thân của tôi không sống lại được...”

Nhớ mặt ngọc này cất giữ thứ cô cần... khụ!! Hãy dùng máu kẻ sinh cô ra làm ướt tấm bùa để mở Truyền Tống trận... Đến đó và kết thúc tất cả.. Ở đây cô không làm được gì đâu... Chu gia đã quá mạnh rồi...

Khụ khụ!!”

Nhìn Đồng Khiết mất bắt đầu mờ đục không tiêu cự, Diệp An cuống lên “Nhất Diễm, giúp tôi gọi y sĩ đến đây ngay”

”Muộn rồi” Nhất Diễm không động trả lời “Mạng của cô ta đã tận”

Diệp An ngẩng người quay lại nhìn Đồng Khiết đang hấp hối trước mặt mình, tay cô ta run rẩy vẫn bám lấy cô thật chặt.

”Đừng vậy... Diệp An, vì quá gấp nên tôi mới phải đến tận đây gặp cô...”

Số mạng những người bị kéo vào chuyện này...

Cô mới chính là người bắt đầu...

Vậy thì... hãy trở lại mà...

...

Kết thúc nó!”

Dứt lời, thân thể Đồng Khiết lập tức ngã xuống sàn nhà, thi thể bắt đầu sa hoá bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được. Chẳng mấy chốc đến mảnh tóc cũng chẳng còn.

Cứ thế mà biến thành cát ngay trước mắt Nhất Diễm và Diệp An.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Ngũ Hệ Dị Năng

Không biết qua bao lâu tưởng chừng như đã đấu tranh dài cả thế kỷ, bấy giờ người trên giường mới từ từ mở mắt.

Nhìn trần nhà quen thuộc, Nam Cung Lãnh Dịch hơi hơi nghiêng đầu thì thấy một cô gái có mái tóc đen dài nổi bật làn da trắng mịn ngồi ngủ gật ở tràng kỷ ngay bên cạnh. Nhìn thấy biểu cảm say ngủ của cô, khoé môi Nam Cung Lãnh Dịch cong lên nhu hoà, hẳn biết trong lúc chống lại virus tang thi, cô gái trong ngoài bất nhất này vẫn hay lên rót tinh thần lực vào hỗ trợ hắn.

Thoái mái ngồi dậy định xuống giường thì Nam Cung Lãnh Dịch lập tức đen mặt. Cái tên Kim Ảnh chết tiệt kia tại sao lại ở đây? Lại còn xếp ghế ngồi ngay bên cạnh Diệp An dựa ngủ ngon lành? Nhìn thế nào cũng quá chướng mắt.

Không nương tay chút nào cho người tận tâm phục vụ mình từ nhỏ, Nam Cung Lãnh Dịch mở Khoá Không bao bọc Diệp An lại tránh có tiếng ồn đánh thức cô dậy, sau đó tạo một chiếc hộp nhỏ đập thẳng vào trán của Kim Ảnh khiến anh ta suýt nữa thì ngã bập ngửa ra sau. Vừa ổn trọng lại cơ thể Kim Ảnh hét lên “AI? AI ĐUA VỚI LÃO TỬ”

”Ta đói. Gọi người mang đồ lên”

Kim Ảnh sững sốt “Ngài Lãnh Dịch, hay quá ngài thực sự tỉnh lại rồi. Mọi người đều rất lo cho ngài” Rồi nói vào mặt ngọc đeo cổ “Chủ nhân tỉnh mau phân phó phòng bếp làm chút đồ thanh đạm”

Nam Cung Lãnh Dịch thoải mái xuống giường đi về phía cô gái đang ngủ bé cô lên.

(Là bé nha má ôi @@)

”Ta bất tỉnh bao lâu rồi”

Kim Ảnh cung kính “Tròn 6 ngày ạ” Sau đó nghĩ nghĩ trả lời thêm “Diệp An hầu như mỗi ngày đều ở đây túc trực đến tối mới về phòng nghỉ ngơi, cô ấy vẫn dùng tinh thần lực trợ giúp ngài nên có lẽ nhờ đó chủ nhân mới tỉnh nhanh vậy.

Tĩnh Sa đã tìm ra thi thể của X01-6 và X01-3 tại nhà riêng của Phúc gia và Khiêm gia. Hiện Giang Hạ và Tĩnh Sa đang xử lý ở đó. Trừ 2 con tang thi đã chết, 2 kẻ nằm trong Vực Diệp An thao túng đã cho trở lại nhà riêng nằm vùng thăm dò tình hình, còn lại 5 người kia cũng đã bị Tinh Thần hệ nhân tạo của chúng ta khống chế trả về chưa bị nghi ngờ”

Nam Cung Lãnh Dịch vừa đặt cô gái nhỏ xuống giường đắp chăn lại, nghe xong độ ẩm quanh thân hẳn giảm xuống không ít, quay đầu lại cười lạnh “Hay thật, mới mấy ngày đã thân mật đến mức gọi cả tên nhau rồi hửm?”

Kim Ảnh mồ hôi mẹ mồ hôi con tức khắc thi nhau rơi xuống khóc ròng.. Cái tình hình này là gì a... Cả báo cáo dài như vậy ngài ấy chỉ nắm được hai chữ “Diệp An” thôi sao?

Oan uổng a... Đám người kia tại sao lúc ở đây canh không bị lão đại tỉnh cho dính chương mà chỉ có mình hấn thôi a... o(〒_〒)o

”Đi ngủ cũng không biết phòng bị như vậy chắc khả năng đã xuống thấp không ít. Mau cút đến đảo M rèn luyện, không lấy được đoá Linh Sơn thì đừng về”

ẦM!! (Tiếng đổ vỡ trong lòng của tên thuộc hạ xui xẻo đầu tiên) /(° _ ° ||)

Kim Ảnh lệ nóng quanh tròng không ngừng mắng mình ngu ngốc, đau đớn tiếp nhận chỉ thị rồi lết ra phía cửa. Biết ngay mà...

Đứng là đụng vào người của lão đại chẳng bao giờ nhận được kết cục tốt đẹp a...

Thấy Kim Ảnh đã đi rồi, Nam Cung Lãnh Dịch nhìn lại cô gái nhỏ nằm trên giường ngủ an ổn, khoẻ miệng còn hơi cong cong biểu hiện giấc mơ của cô đang có chút vui vẻ. Nở nụ cười thoáng ôn nhu, Nam Cung Lãnh Dịch đứng dậy tiến vào phòng tắm, rất nhanh bên trong đã rào rào tiếng nước chảy để lại bên ngoài có một người đang mơ về kiếp trước.

Cô thấy mình đang là Cố Minh Tuyền vẫn đang sống thực sung sướng bên cạnh cha mẹ và chị gái, mặt thể chưa đến, mẹ đang trong bếp nấu món ăn cô thích, cha đang ngồi đọc báo uống trà. Chị gái Minh Hi thì đan chiếc khăn len mà mấy hôm trước cô đòi chị đan bằng được cho cô quàng dịp Giáng Sinh.

Cố Minh Tuyền ngồi bên cạnh cầm Ipad xem chương trình ca nhạc yêu thích thì bỗng dưng có mùi hương gì đó rất quyến rũ bay đến, vừa ngẩng đầu lên thì một người đàn ông đứng lù lù từ trên cao nhìn xuống nhếch khoé miệng sai sử “Cố Minh Tuyền, khu rừng phía Tây có mấy con quái thú cần cô đi trước dọn đường, mau dậy”

Cố Minh Tuyền bực mình kháng cự “Anh phát điên cái gì đó, đang hoà bình mà quái vật cái em gái nhà anh”

”Nếu cô không dậy có tin tôi ôm cô vác đi không?”

Cố Minh Tuyền đen mặt quát “Đồ thần kinh Nam Cung Lãnh Dạ, ôm cái đầu mi tên khốn kiếp ám què” (ノ`Д`ノ)

”Nam Cung Lãnh Dạ là ai?”

”What the fu...” Diệp An mở mắt bừng tỉnh khỏi ác mộng gặp kẻ xúi quẩy, miệng cũng ngừng nói mớ. Cô chớp chớp mắt nhìn người đàn ông nằm cạnh mình toả ra mùi hương đã ngủ thấy trong giấc mơ. Cmn ra là anh phá rồi hạnh phúc nhỏ nhoi của tôi chứ không phải tên chết bầm Nam Cung Lãnh Dạ...

”Đây là lần thứ 2 cô gọi tên hấn. Đó là ai vậy? Lại còn ôm nhau hửm?”

Diệp An giật giật khoé miệng từ chối trả lời “Trước hết tôi muốn biết tại sao anh lại nằm ở bên cạnh tôi, và nhất là sao tôi lại ôm chần của anh nằm trên giường????” Đến cái câu -anh tỉnh rồi ư?- cô cũng chẳng buồn nói.

Nam Cung Lãnh Dịch điềm nhiên trả lời “Tôi vừa tỉnh đã thấy cô, đừng nói người mới ốm dậy như tôi rảnh rồi đốt năng lượng xuống bế cô lên. Mau dậy mang đồ ăn lên cho tôi đi” Còn về kẻ kia hấn không tin về sau không ép cô nói ra được. Hừ! Đã là thuộc hạ của Nam Cung Lãnh Dịch này còn tơ tưởng ôm nam nhân khác.

(Dịch boss người ta là thuộc hạ anh đã quản, lúc làm bạn gái rồi thì anh sẽ trói buộc luôn theo bên mình sao 0_0)

Diệp An vừa thẹn vừa tức bật dậy thoát khỏi lồng ngực của ai kia lững thững đi về phía bàn thức ăn người hầu đã mang lên ổn thoả. Phải nhẩn... phải nhẩn... nếu không phải do trước đó cô cho hắn ăn một trượng băng xuyên lồng ngực thì không đến nỗi hắn bị tang thi cào trúng... phải nhẩn...

Cmm bị thương ở ngực xong hàn khí chạy thẳng lên não thành kẻ thần kinh luôn rồi... phải nhẩn

~~Đặt xong thức ăn lên bàn nhỏ trên giường, Diệp An gượng nở nụ cười gạt bức xúc sang một bên tò mò.

”Thế nào? Anh có cảm nhận được dòng khí mới nào dao động ở đan điền không?”

Nam Cung Lãnh Dịch tao nhã nhận đũa gấp thức ăn, nhướn mi “Muốn biết?”

”Muốn, muốn” Diệp An chân chó mím cười lấy lòng. Đùa sao mà bảo cô đòi kháng lại tên này, không bằng tìm đường chết nha. Đây là bệnh nhân thần kinh a...

Nam Cung Lãnh Dịch hài lòng thấy biểu hiện tích cực của Diệp An, gấp một miếng thịt hấp vừa ngọt vừa béo đưa đến bên miệng ý bảo cô ăn. Đương nhiên cô nàng ngốc nghếch nào đó mãi tò mò muốn biết dị năng mới của người ta là gì đầu ể ý đến không khí ái muội hương phấn ngập phòng đâu a... Cứ thần nhiên mà há miệng ăn thôi.

Nhìn cánh môi hồng hồng ướt át nhai miếng thịt con người Nam Cung Lãnh Dịch không khỏi tối thêm vài phần. Hắn thấp giọng từ tính.

”Diệp An, tôi biết trong lúc chống lại virus tang thi cô đã dùng Tinh Thần lực giúp tôi rất nhiều. Vì vậy tôi cho cô niềm vinh dự là người đầu tiên nhìn dị năng mới sinh ra này của tôi”

Hít sâu một hơi vận khí chuyển đi khắp các mạch máu, Nam Cung Lãnh Dịch hồ nhỏ “Hắc Huyền”

Lập tức lấy hắn và Diệp An làm trung tâm, khung cảnh xung quanh chìm vào bóng tối đen đặc không một điểm sáng. Diệp An tròn mắt kinh ngạc... Dị năng này đến cả kiếp trước cô cũng chỉ nghe danh chứ chưa từng được chứng kiến, nó hiếm đến mức sách cổ gần như quên lãng mà không còn ghi chép vào ai từng sở hữu...

Dị năng thuộc về bóng tối trái ngược với Quang hệ, đại diện cho sự huyền bí đồng thời nhiều khi cả sự kinh dị.

Hắc hệ...

Dị năng cùng loại với Âm hệ nhưng bậc cao hơn nhiều, chưa biến dị đã đủ nuốt chửng tất cả những thứ trong phạm vi nó muốn bằng chính sự khủng bố của mình.

Nam Cung Lãnh Dịch khá hài lòng với biểu hiện này của Diệp An, có chút ý cười hỏi “Sợ sao? Tôi đâu có nuốt chửng cô.. Cô nên cảm thấy may mắn khi làm thuộc hạ của tôi đi.”

Diệp An..... (biến thái, tự luyện vài chương) (ノ`口`)"凸

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Anh Trai Em Gái

“Cháu gái Đồng gia chết rồi?”

Chu Ái Lan đang thực hiện công việc cô ta thích thú nhất, móc lấy tinh hạch từ trong đầu dị năng giả vừa nghe người con trai có mái tóc xám bạc báo cáo...

Nở nụ cười ôn nhu nuốt xuống tinh hạch liêm nhẹ môi thoả mãn. Cô ta phẩy tay cho thuộc hạ đem dị năng giả nằm trên bàn thí nghiệm lui ra sau đó tiến về phía tủ kính cạnh người con trai kia.

”Lăng, có biết trước lúc chết cô ta làm gì không?”

Người con trai gọi là Lăng kia mang về mặt vụn năm không đời trả lời “Cô ta được người của Lam Dực đưa đi giao mặt ngọc Đồng gia cho vị Tam tiểu thư kia”

Chu Ái Lan rót cho mình một ly rượu màu đỏ tươi như máu khiến ả vô cùng hài lòng, nhấp một ngụm cảm thán “Chắc, lão già đó trước lúc chết vẫn giấu đồ giỏi thật, đẩy cháu gái mình thoát được khỏi các bé hủ thi của ta chứng tỏ lão không phải đèn dầu cạn”

”Tiểu thư muốn thanh trừ Diệp gia chứ?”

Chu Ái Lan cười khì khì.. “Lăng, ít ra cũng phải là một câu hỏi nha đừng khẳng định vậy.. Thật là, không biết ta nuôi người kiểu gì mà đến gia đình em gái người cũng không nương tay vậy a~”

“... Thuộc hạ không có cảm giác về người em này”

Chu Ái Lan nở nụ cười càng sâu, uống non nửa ly rượu híp mắt cất giọng nhẹ nhàng.

”Dù sao đó cũng là nơi ta gả vào hơn 20 năm. Giờ người bảo thanh trừng ta có chút không nề.. Diệp gia đối xử với Hà Vinh Cơ rất tốt nha”

”Giờ người là Chu tiểu thư danh giá nhất quyền lực nhất Chu gia, không phải là Hà Vinh Cơ nữa, người không cần phải vương vấn về chúng. Cái tiểu thư nên quan tâm đó là tiêu diệt Lam Dục thống nhất 4 Đại Lục”

Chu Ái Lan ngồi xuống chiếc ghế yêu thích phóng tầm mắt xuống sảnh quân sự tập nập người và máy bay chuyên dụng đang đi lại, miệng treo ý cười hỏi “Tiểu An là em gái cùng nằm trong bụng Hắc Long với người, nếu phải giết con bé người chấp nhận?”

Người con trai mang mái tóc màu xám bạc thản nhiên trả lời “Chỉ cần tiểu thư muốn. Ngay lúc này thuộc hạ sẽ điều người đi xử lý Diệp gia ở Nam Đại Lục”

”Không vội” Chu Ái Lan cười khê “Ta muốn xem cảnh hai anh em người trùng phùng đã. Đi mang Diệp Môn đến đây ta có việc cho nó”

Hắn cúi đầu nhận lệnh rồi lui ra ngoài. Chu Ái Lan vẫn tiếp tục nhìn xuống dưới sân quan sát từng đoàn quân tang thi cấp cao di chuyển. Ắt hẳn thì...

”Không biết em đã đến đây chưa. Chị chờ em thật lâu...”

... thật mệt mỏi... “

”Ừm... em nói em là bạn học của An An?” Diệp Viễn Thiếu ngồi ở sảnh tiếp đón vị khách Sở Trắc Nghiêm đã báo trước.

”Vâng ạ!!! Em là Lam Đông Đông của Lam gia, cách đây không lâu anh đã gặp anh Thụy Phong và chị Cát Cát đó ạ. Cũng không có gì to tát cả, anh Thụy Phong và anh Trắc Nghiêm dự đoán sắp tới sẽ có nhiều chuyện không hay nên cử em đến đây bố trí một số vật bảo vệ cho Diệp gia. Tất cả các chi khác của Diệp gia em đã cử người tiến hành, riêng nhà của anh thì em phải tự mình làm anh Trắc Nghiêm mới yên tâm” luyên thuyên không ngừng bonus thêm nụ cười toả nắng.

Diệp Viễn Thiếu.... (từ khi nào An An lại kết bạn với người nói nhiều thế này?)

”Tại sao hai người đó lại biết....”

”Anh Viễn” Lam Đông Đông đánh gãy lời Diệp Viễn Thiếu định nói tiếp “Em hiểu điều anh thắc mắc. Thực ra Sở gia và Lam gia đều là chi nhánh ngầm của Nam Cung gia. Anh Thụy Phong và anh Trắc Nghiêm đều theo học tập cùng Nam Cung đại thiếu từ nhỏ, rất nhiều chuyện Nam Cung đại thiếu không thể trực tiếp ra mặt thì hai người này đều giải quyết thay cùng thuộc hạ thân tín Nhất Điểm của Lam Dục.

Anh yên tâm em được nghe chị Giang Hạ cũng là thân tín của Nam Cung đại thiếu báo lại nguyên văn “Lão đại nở tâm xuân đầu tiên, đang trên con đường gian nan đưa người về tay. Nhân Diệp gia không cần lo lắng”

Diệp Viễn Thiếu ngậy ra “Hả?”

Lam Đông Đông cười tươi rất không cần suy nghĩ thêm gì đáp “ Anh Viễn... An An được Nam Cung đại thiếu nhắm trúng rồi. Ha ha!!”

Diệp Viễn Thiếu: Xoànggg!!! (Tiếng lòng vỡ nát)

(Tội anh Viễn chuẩn bị mất em gái cưng =))))))

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Cô Gái Mà Hắn Để Ý

“An An... khi nào thì em trở về?” Diệp Kiến Nguyên lúc về đến nhà nghe em trai kể lại không khỏi sốt sắng gọi điện ngay cho em gái. Đùa sao con bé còn quá nhỏ để hiểu hết sự nguy hiểm ngoài kia, nếu đi theo Lam Dục chẳng phải với tính khí dễ tin người sẽ bị bọn họ thao túng hoàn toàn thành con rối

sao.

Mà đáng lo hơn là bị Nam Cung đại thiếu nhìn trúng.

(Chị An nhà anh sắp đề đầu cười cổ lão đại nhà người ta thì có =_|||)

”Anh cả... anh hai... Nam Cung Lãnh Dịch vì em dùng dị năng làm bị thương nên bây giờ hẳn vẫn chưa hồi phục em không thể về”

Diệp Viễn Thiếu nhìn hình ảnh em gái khoẻ mạnh thờ phào một tiếng an tâm, nhưng nghe đến câu Nam Cung đại thiếu bị em gái làm bị thương không khỏi có chút sốt sắng hỏi lại “Em chọc giận ngài ấy không sao chứ. Có bị ngài ấy sai sử thuộc hạ ép buộc làm gì không?”

Nhất Diễm đứng gần đó sắp xếp đồng văn kiện quan trọng tồn đọng 6 ngày vừa rồi khoẻ miệng hơi giật giật. Hai anh em nhà này bị cuồng em gái sao? Có thể thôi ngay cái kiểu quy chụp tội danh xấu xa lên đầu bọn họ được không hà (;_Д_) Chính những người hết lòng vun vén cho đôi này lại với nhau mới xui xẻo đến nằm ngủ cũng trúng đạn có được không. Kim Ảnh đáng thương của hắn còn đang lưu lạc ngoài đảo M ngày ngày khóc than số phận với hắn đây này nha

Hôm nay tuy Nam Cung Lãnh Dịch mới tỉnh lại nhưng sức khoẻ không đến nỗi không giải quyết được đồng văn kiện quan trọng mà phải tự tay hắn phê duyệt tồn đọng trong mấy ngày hắn bất tỉnh. Đương nhiên có nhiều tài liệu hay ho liên quan lẫn không liên quan đến Diệp An hắn muốn cho cô xem nên kéo theo cả cô đến thư phòng, dẫn đến tình trạng Nam Cung Lãnh Dịch ở bàn làm việc tập trung xem tư liệu, còn Diệp An thì ngoan ngoãn ngồi một bên đọc sách uống nước quả vừa mới nhận điện thoại của anh trai.

Nghe thấy đoạn đối thoại, hắn buông bút chậm rãi lại gần cô gái đang bắt đắc dĩ trấn an hai người anh trên màn hình mô phỏng của máy điện tần.

Diệp Viễn Thiếu và Diệp Kiến Nguyên đang khuyên nhủ em gái mau chóng về nhà thì cứng họng, thấy phía sau có một người đàn ông đang lù lù đi tới mang thái độ lạnh nhạt xa cách vô cùng.

(Hai anh đang cản trở con đường cướp người về tay thì ai mang sắc mặt tốt cho được (o_ _)ノ☆

Tuy trong lòng Nam Cung Lãnh Dịch có chút không vui nhưng dù sao đây cũng là người nhà của cô gái hắn để ý (Dịch ca ngầm thừa nhận rồi á á á á (*ノωノ)) hắn cũng nên đối xử nền nã hơn một chút. Ít nhất cũng phải có thái độ gần gũi như khi nói chuyện với đám người Nhất Diễm

Quyết định xong hắn đẩy Diệp An sang nhấc quả cầu điện tần lên, Nam Cung Lãnh Dịch hơi hơi nhếch khoẻ miệng cất tiếng “Hai vị thiếu gia Diệp gia, Diệp An ở đây rất tốt, không cần lo lắng. Lúc nào tôi thấy thích hợp sẽ đưa cô ấy về thăm nhà một chút. Đã đến giờ dùng bữa trưa. Tạm biệt” Cô thấy không, chỉ riêng người thân của cô tôi mới cho chút mặt mũi kiên nhẫn giải thích đấy nhé. Mau mau cảm động đi. Hừm!

Điện tần tắt. Hai vị anh trai bên kia triệt để hoá đá...

Diệp An... (￣□￣J)

Nhất Diễm... (￣Θ￣) (không phải ai cũng hiểu tính khí ngài như chúng thuộc hạ đâu a...)

Nam Cung Lãnh Dịch, anh có cần phải dùng gương mặt dọa người hơn bình thường như vậy không?

Tiếp xúc một khoảng thời gian Diệp An nhận thấy Nam Cung Lãnh Dịch không phải là dạng người khó nói chuyện, thậm chí nhiều lúc hắn còn nói mấy câu đùa lại với cô cho dù làm cô tức muốn học máu. Nhưng chung quy lại Nam Cung Lãnh Dịch ôn hoà hơn những lời đồn về hắn cô nghe thấy hơn nhiều lắm

Những lời này nếu để Nhất Diễm biết được chắc chắn Diệp An sẽ bị hắn nhử nước bọt khinh bỉ trong lòng từ ngày này qua ngày khác. Cái kế hoạch ban đầu là thu phục cô về làm đồng minh phục vụ chủ nhân, chẳng biết từ lúc nào đã đổi thành bọn hắn thay nhau phải lấy lòng phục vụ lại cô ấy rồi có được không. Người chủ nhân nhắm trúng họ không thể không thuận theo tránh ngài ấy lên cơn đuổi hết đến đảo M dạo chơi nha...

Người ngoài được ngài ấy cho sắc mặt tốt đếm trên đầu ngón tay. Nếu không phải vì cô đặc biệt thì đừng hòng với Diệp thị nhỏ bé ngài ấy sẽ nhường nhịn bất kỳ ai. Hừ.

Người sống chết bên cạnh bao năm thì ngài không trọng, người đến được vài ngày ngài lại sùng đến mức lấy lòng giai nhân không ngại trù dập thuộc hạ.

Đầu năm nay làm thân tín trung thành đúng là không dễ dàng mà (T▽T)

”Lãnh Dịch, nếu anh nói như vậy các anh tôi sẽ hiểu lầm không ít đâu a...” Diệp An đầu rơi vài vạt hắc tuyến bắt đắc dĩ nói.

Nam Cung Lãnh Dịch thì lại có chút không hiểu liếc mắt nhìn Nhất Diễm kiểu -ta làm gì không đúng?-

Nhất Diễm có cảm giác đảo M đang vẫy gọi nếu lần này ứng xử không khéo nên đành thấp giọng giải thích “Diệp... Tiểu thư Diệp An, cô yên tâm lát nữa tôi sẽ đích thân giải thích với Diệp gia chuyện này. Ngài Lãnh Dịch ứng xử như người đứng đầu Lam Dục đã lâu nên không quen nhẹ nhàng với ai. Tiểu thư Diệp An là trường hợp đầu tiên trong 30 năm qua đó a... Cái sự việc này đúng ra phải là mong tiểu thư đừng hiểu lầm ý tốt của chủ nhân chúng tôi mới đúng”

Nhất Diễm thờ phào may mắn trong lòng một cái. Thật may hắn đã đổi lại xưng hô, không lại ngu ngốc như Kim Ảnh thì mấy ngày tới hắn sẽ phơi thây ở

đảo M mất.

Nam Cung Lãnh Dịch đương nhiên rất hài lòng với biểu hiện của Nhất Điểm liền phát tay cho hắn tiếp tục công việc, còn mình thì dặt tay dẫn theo cô gái nhỏ đang cảm động kia đến phòng ăn. Nhìn biểu cảm biến hoá của cô, Nam Cung Lãnh Dịch tràn đầy ý cười nhẹ nhàng đưa tay lên xoa vài cái lên mái tóc mềm mại kia. Ừm. Xúc cảm vẫn rất tốt, sau này nhất định nếu thấy thích hợp sẽ không ngại mà sờ đầu cô gái này thêm vài lần.

Diệp An thực chất lúc đó... (Hàn khí vẫn còn để lại di chứng trong não hắn sao? Dâm hắn một nhát không những vẫn còn sống lại được đối xử đặc biệt? Không muốn dùng Băng hệ vào hắn nữa đâu a... rất kinh dị... biểu hiện ôn hoà của hắn thực sự rất kinh dị có được không. Hậu duệ của Nam Cung Lãnh Dạ thực biến thái mà (T_T)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Về Nhà

Cô gái họ Diệp muốn thử xem mình được sung ái như lời Nhất Điểm nói đến đâu nên liền thử xin Nam Cung Lãnh Dịch về nhà. Đương nhiên là không được đồng ý rồi. Dù sao mãi mới đề chuyện tình diễn biến tốt lên một chút đã thả người về, thì cá là mấy người cuồng em gái Diệp gia kia sẽ “hì sinh đến giọt máu cuối cùng” để giấu em gái cưng của họ đi không ai tìm được đến cuối đời. Lúc đó thì ai đen đủi? Đám thuộc hạ thân tín là họ đây chứ ai. Để lăm lăm đại sẽ nói câu “mấy người ăn no rừng mỡ đến Diệp gia bé xù cũng không giải quyết được?” Lúc đó thì xong đời.

Điện hình là ông Kim Ảnh, tiếp đó là Nhất Điểm. Vì sao ư? Vì ngay khi cô gái họ Diệp kia nói xin về nhà Nhất Điểm tưởng bản thân đã qua cơn hoạn nạn lập tức bị lão đại bóp vỡ ngọc không gian đá thẳng cửa đến đảo M không một lời trần trối.

Dẫn đến tình hình là Tĩnh Sa hắn đây phải thay Nhất Điểm ngu ngốc tiếp quản các công việc cho đến khi hắn lấy được đoá Linh Sơn trên đỉnh núi cao nhất đảo M mang về.

Năng lực của cô gái họ Diệp kia không biết cao minh đến đâu. 5 người thì đã cho 2 người đi du lịch đảo quái vật rồi có khi nào Tĩnh Sa hắn là người tiếp theo không a...

Dù sao Nam Cung Lãnh Dịch cũng là người dễ mềm lòng với cô gái nhỏ của hắn. Thế nên sau một hồi năn nỉ Diệp An đã được phép về nhà nhưng chỉ được về 3 ngày, và Nam Cung Lãnh Dịch lấy cương vị là chủ nhân sẽ tận chức tận trách đưa cô về nhà an toàn.

Cho dù Diệp An có thăm mắng hắn biến thái bao nhiêu lần đi nữa cô vẫn phải cố gắng nở nụ cười từ bi đồng ý. Vì cái kẻ vô sỉ kia mỗi ngày đều nhân cơ hội nhắc nhở cô nhớ.

- Đừng quên vì ai cho tôi một trượng băng nên tôi mới sợ sẩy trúng độc tang thi. -

- Đừng quên cô nợ tôi 2 mạng -

- Đừng quên cô đang là thuộc hạ của Nam Cung Lãnh Dịch này. Đã là thuộc hạ thì phải ở bên chủ nhân mọi lúc mọi nơi, chủ nhân triệu tập trong vòng 10 phút không có mặt sẽ bị phạt. Còn phạt cái gì, cái tên Lam Dục cũng không phải trung bày mới lớn mạnh. -

Cho nên là lúc khởi hành về Diệp gia, đoàn siêu xe cao tốc đen bóng, nổi nhất là chiếc màu bạc chở Nam Cung Lãnh Dịch và Diệp An cứ thế diễu trên cung đường lên khu biệt thự nhà họ Diệp khiến người thường hai bên hoa cả mắt. Không chỉ đơn giản do đoàn này đều là những chiếc xe nằm trong danh sách có giá trị cực kỳ xa xỉ, mà còn là cỗ máy chiến đấu bất khả xâm phạm có thể tiêu diệt được cả một quân đoàn lên đến hơn 1000 người không mấy may xước sát.

Chưa kể ký hiệu cờ xanh lam đặc trưng của Lam Dục bay phấp phất trên chiếc xe dẫn đầu ai mà chẳng có vài phần run rẩy.

Đi hết đoạn đường dây thường xuyên tìm là đến cổng biệt thự Diệp gia, ba cha con Diệp Vĩnh Thành và Tề quản gia nghe người canh gác báo Diệp An về một cái là đã sốt sắng đi đi lại lại trước sân chờ người rồi.

Thấy chiếc xe bạc dừng lại, Diệp Vĩnh Thành định ra trước đón con gái thì thấy một người đàn ông mặc vest xanh dương đậm sắc mặt âm trầm bước xuống. Hắn ta từ bên này vòng sang bên kia, đứng lại im im một lúc, rồi gõ gõ vào cửa nói vọng vào “Thuộc hạ tự xuống đi chứ đợi chủ nhân mở cửa đón hử?” (Vãi anh =)))

Hắn vừa dứt lời thì cửa cũng mở, cô gái cưng cả ba người ngóng nãy giờ cuối cùng cũng lộ diện. Diệp Vĩnh Thành thở một hơi nhẹ nhõm khi thấy con gái vẫn an toàn, sau đó tiến lên chào hỏi: “Xin chào Nam Cung đại thiếu, cảm ơn ngài đã chiếu cố con gái tôi 2 tuần qua ở biệt thự cổ Lam Dục. Đường xá xa xôi mệt mỏi, mời ngài và các vị đây vào trong dùng chút trà” Tiếp đó Diệp Viễn Thiệu và Diệp Kiến Nguyên ở đằng sau cũng gật đầu cung kính rồi ngay lập tức quay sang em gái hỏi han một lượt.

Nam Cung Lãnh Dịch tuy đi trước nhưng khoẻ mắt vẫn luôn để trên người cô gái nhỏ kia, thấy cả ba thân mật khoác tay nhau làm không khí quanh thân hắn lập tức giảm thêm vài độ.

Tĩnh Sa đi ngay đằng sau thầm kêu không ổn, là anh em mà lão đại cũng ghen ngược vậy sao. Lão đại làm ơn đừng liên tưởng đến anh em Lam Thụy Phong và Lam Cát có được không. Có mỗi cặp đôi đó là phát triển lệch tính hướng thôi còn anh em nhà này hoàn toàn bình thường, nếu lão đại mất hứng tìm đại lý do đuổi hấn đến đào M chung vui với hai tên ngốc kia thì sao? Thế thì biết đến bao giờ hấn mới lại được ôm Giang Hạ mỗi ngày a...

Tĩnh Sa nghĩ đủ đường mới hồi lại về mặt nghiêm cần như cũ thấp giọng ghé gần người Nam Cung Lãnh Dịch “Chủ nhân, ngài bình tĩnh họ là anh em ruột, Diệp tiểu thư sẽ không có tình cảm trai gái với ai ở Diệp gia cả”

“Không phải” Nam Cung Lãnh Dịch lập tức bác bỏ “Ta biết nguồn gốc của cô ấy. Hừm, Tĩnh Sa, có muốn đi luyện tập một chút không?”

Cảnh báo nguy hiểm!!!!

Tĩnh Sa thức thời lập tức lui về sau cách xa Nam Cung Lãnh Dịch và mấy người Diệp gia 5 bước tránh lửa lan đến chân. Lão đại đã cảnh báo nghĩa là hấn sắp phải ôm Giang Hạ cao chạy xa bay một thời gian rồi nha.

Diệp An mãi trò chuyện vui vẻ với Diệp Kiến Nguyên và Diệp Viễn Thiếu nào để ý đến cuộc đối thoại vừa rồi đâu. Vừa nhận cốc nước quả mát lạnh từ Tề quản gia, cô hí hí mắt ngồi xuống ghế mềm mại vui sướng uống hai ngụm lớn cảm thán “Ồ nhà vẫn là thoải mái nhất a~“. Như nghĩ đến điều gì đó cô hỏi.

“Cha, sao con không thấy di Như Bình và anh em Diệp Hoa đâu?”

Diệp Vĩnh Thành vì có người ngoài ở đây nên dù biết con gái không thích mẹ con Hà Như Bình ông vẫn phải nở nụ cười đáp “Em con chuẩn bị làm lễ đính hôn với Triệu thiếu gia vào 2 ngày nữa, nên giờ cả ba đang ở Hà gia tất bật chuẩn bị”

Diệp An nghe xong ngẩng đầu lên ánh mắt thoáng lạnh “Nghĩa là Diệp Môn cũng đang ở đó hả cha?”

“Ừm, nó dạo này cũng bận rộn chuyện học hành thi cử nên ở tại Hà gia luôn, di con và tiểu Hoa thỉnh thoảng cũng về thăm, 2 ngày nay mới về hấn Hà gia để chuẩn bị lễ đính hôn.”

“Vì sao không ở đây để chuẩn bị ạ?” Cô thực thắc mắc Diệp Hoa có bị biến thành tang thi hay không, Diệp Môn theo như lời kể của Đồng Khiết thì đã thành tang thi hoàn toàn. Còn về Diệp Hoa, ký ức nguyên chủ để lại cho cô có lẽ đã không thể dùng được nữa. Cô trọng sinh đã làm quá nhiều chuyện thay đổi rồi.

“Hà gia tuy chỉ thuộc trung lưu nhưng cũng có gia quy riêng, phụ nữ Hà gia trước khi cưới đều có nghi lễ trưởng thành tổ chức riêng trong gia đình”

“Vậy tôi có thể tham gia lễ đính hôn này được chứ Diệp gia chủ?” Nam Cung Lãnh Dịch đang tạo nhã uống trà bất chợt lên tiếng khiến cả bốn người Diệp gia tròn mắt “Diệp An dù sao cũng đã là người nhà của Lam Dục, thân là người đứng đầu chuyện vui của gia đình cô ấy tôi nghĩ mình cũng nên góp vui. Tĩnh Sa”

Tĩnh Sa đang đứng gần cửa lập tức di chuyển lại gần cung kính.

Nam Cung Lãnh Dịch cất giọng trầm trầm bá đạo không để ai có cơ hội phản lại “Về phân phó quản gia trông coi ngân khố xuất mặt ngọc thượng phẩm không gian giới chỉ chứa một số đồ vật ta muốn làm quà tặng Tứ tiểu thư Diệp gia. Ngoài ra toàn bộ chi phí làm lễ bên nhà gái Lam Dục sẽ trả toàn bộ” Sau đó Nam Cung Lãnh Dịch nghĩ nghĩ một chút đến chuyện gì đó không vui mới trả lời tiếp “Nhà Triệu gia ta không quan tâm. Xuất 1 mặt ngọc thôi” (Ông ghen với quá khứ con nhà người ta =)))))

Tĩnh Sa nhận lệnh thâm than trong lòng. Ngài lấy lòng kiểu này người ta sẽ cho là dùng cường quyền áp bức chứ không phải là ngài đang muốn xây dựng quan hệ nhằm tạo ấn tượng tốt đẹp với Diệp gia đâu a...

Diệp An đợi mãi mới đến lúc Nam Cung Lãnh Dịch có việc gấp phải về trung tâm thương mại của Lam Dục xử lý để hỏi lại chuyện này. Tĩnh Sa ăn ý biết cả hai muốn nói chuyện riêng nên cô ý để thuộc hạ cách xa chiếc xe bạc ra một chút rồi mở lồng bảo vệ ngăn cách âm thanh để hai người đang đứng ở cửa xe kia tiện nói chuyện.

“Nam Cung Lãnh Dịch, sao tự nhiên anh lại muốn tham gia lễ đính hôn của Diệp Hoa?” Cô có chút nóng nảy truy hỏi.

Nam Cung Lãnh Dịch hoàn toàn bỏ qua thái độ chất vấn này của Diệp An mà vô cùng vui vẻ trả lời “Cô có biết vì sao Chu Ái Lan lại tự nhiên thả Diệp Môn về không?”

“Không biết” Diệp An lắc lắc đầu

“Vì ả đã lường trước trong lễ đính hôn cô sẽ tham dự nên ả sẽ cho người hành động. Diệp Môn đang là tang thi cao cấp ả ta mới tự nhiên thả về như vậy, nếu không có âm mưu mà chỉ đơn thuần là tham dự lễ đính hôn của em gái mới là chuyện lạ”

“Nhưng tại sao lại nhắm vào tôi?”

“Hừm. Cô là thuộc hạ được sủng ái của tôi, nếu ả đã thương cô hoặc bắt cô đi không phải tôi sẽ bị mất một thuộc hạ năng lực không tồi sao. Lúc đó kế hoạch lật đổ Chu gia của tôi sẽ bị chậm đi nhiều” Nguyên nhân khác lớn hơn thì hấn nghĩ không nên nói ra không thì sẽ dọa cô gái nhỏ này chạy mất.

Ả ta tai mắt khắp nơi không lý nào lại không biết hắn đang nuôi dưỡng đặc biệt một cô gái chứ. Với tính cách biến thái của ả không biết khi nào sẽ động thủ lên cô gái ngọc cây mạnh này, chỉ bằng hắn tìm mọi cách có thể đặt được cô trong tầm mắt của mình mà không làm cô mất hứng là tốt nhất.

Con đường thu người về tay, vẫn còn gian nan lắm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Cho Dù Cùng Sinh Ra Ta Cũng Sẽ Giết

Buổi đêm náo nhiệt tại Diệp gia, các đầu bếp giỏi nhất của hệ thống nhà hàng Sở Trác Nghiêm mở ra đều được triệu tập để phục vụ bữa tiệc mừng Diệp tam tiểu thư về thăm nhà.

Là “về thăm” nha... chứ không phải về luôn.

Cho nên dù Diệp An có muốn quên hết tất cả cái gì mà “chủ nhân”, cái gì mà Lam Dục, thì Minh Nhiễm được Nam Cung Lãnh Dịch cử ở lại luôn luôn quan sát và theo cô không rời chính là minh chứng rõ ràng nhất thân phận của cô

Ai mới là chủ nhân của mi vậy hả thằng nhóc phản bội ==

Oán thì oán cho dù bề ngoài cô được gọi là thuộc hạ của Nam Cung Lãnh Dịch, nhưng hầu như cô chưa từng phải làm các công việc giống như đám người Nhất Diễm. Hơn 2 tuần ở biệt thự cổ công việc của Diệp An mỗi ngày đó là ăn uống, luyện tập kỹ năng cùng người gọi là “chủ nhân”, đến thư phòng đọc đủ các loại tài liệu và kiến thức của thời không này, thỉnh thoảng bàn luận một số chiến lược và công việc liên quan đến Lam Dục, đến trường - đương nhiên có Minh Nhiễm đi theo.

Nhắc đến đại học T, chẳng biết từ khi nào cái lớp C kia đã hoàn toàn phục tùng Lam Đông Đông.

Là Lam Đông Đông chứ không phải Lam gia nha. Mà cái tên tâm thần phân liệt này lại nhất nhất nghe theo cô nên thành ra chẳng biết từ lúc nào cô trở thành người đứng đầu của lớp C.

Từ sau cái vụ lớp A đến gây sự nhưng bị đập cho tơi tả lại, tất cả những con cháu thế gia lớp A dính vào vụ này thì công ty gia đình của chúng đều bị gặp rắc rối liên tục đến mức gần như phá sản, tài chính bị rút một cách khó hiểu đến kiệt quệ thì tình trạng những loạn mới dừng lại.

Đến lúc tất cả đều biết được nguyên nhân do Nhất Diễm gửi văn kiện đến thì các bậc phụ huynh liền xách tai con mình đến cửa Diệp gia tạ tội. Nhưng Diệp An nào có ở nhà, biết cô đang ở biệt thự cổ Lam Dục thì chẳng ai dám đến gần, đành ngậm ngùi đồng ý nhượng quyền điều hành phía sau của công ty cho Lam Dục thì mới được yên ổn trở lại.

Đến Triệu gia cũng không nằm ngoài danh sách bị Lam Dục thu tóm, nên Triệu gia mới gấp gấp đốc thúc Triệu Lâm tổ chức lễ đính hôn với Diệp Hoa hy vọng vì mối quan hệ chị em của Diệp An và cô ta Lam Dục sẽ nể tình mà nương tay. Cái tin Nam Cung Lãnh Dịch tham dự đã làm cho Triệu gia đứng ngồi không yên một hồi, mong sau buổi lễ này Triệu gia biểu hiện tốt Lam Dục sẽ không còn gây sức ép đoạt quyền điều hành nữa.

Diệp An cầm ly rượu hoa quả lên nhấp một ngụm nhìn anh hai có chút mờ ám với Sở đại thiếu. Cũng không phải cả hai làm ra hành động yêu thương gì thậm chí là anh hai Diệp Viễn Thiếu của cô còn có ý đứng cách xa Sở đại thiếu kia. Nhưng những người có tình ý với nhau thường nhìn đôi phương bằng ánh mắt dịu dàng khác hẳn so với những người khác, nên dừng hỏi vì sao cô lại biết.

Sở Trác Nghiêm đánh xong một ván bài thì nhìn thoáng qua Diệp An một cái sau đó cầm theo một ly rượu đi về phía ban công.

Hiểu ý, Diệp An cũng cầm theo rượu hoa quả của mình đi ngay phía sau.

Khi cả hai dừng lại ở lan can, Sở Trác Nghiêm nói băng quơ.

“Cô không phản đối tôi và Tiểu Viễn chứ?”

Diệp An thông dong nhấp ngụm rượu chậm rãi trả lời “Bây giờ tình yêu và hôn nhân rất thoải mái trong vấn đề giới tính, sao tôi phải phản đối?”

“Thực ra 200 năm trở lại đây dân số người trẻ đang suy giảm đáng kể nên hôn nhân đồng giới đã bị hạn chế một mức nhất định rồi. Tôi không rõ Diệp gia có phản ứng tiêu cực nếu tôi muốn công khai yêu Tiểu Viễn hay không?”

Diệp An không dám trả lời bừa vì thực sự cô cũng không rõ. Từ thời đại lúc cô còn là Cố Minh Tuyên tình yêu đồng giới đã phổ biến rồi. Hoá ra sau 2000 năm giữa mặt thể và lối sống tình dục thay đổi của con người, trẻ em sinh ra mỗi năm đều giảm cho đến hiện tại co cụm cả thể giới to lớn đến vậy chỉ còn đặt 4 cái tên cho 4 Đại Lục có con người sinh sống, còn lại thì bỏ không nuôi động thực vật biến dị khai thác phục vụ nhu cầu khác hàng ngày. Nên thành ra bây giờ con người mới biết sốt sắng hậu duệ mai sau, bắt đầu hạn chế hôn nhân đồng giới. 200 năm trước làm quá gắt nên lớp sau tự nhiên lại quay lại thời e dè biểu hiện tính hướng.

Diệp An cảm thấy hơi bị nực cười. Cô không biết nên ủng hộ hay ngăn lại chuyện của Diệp Viễn Thiệu và Sở Trác Nghiêm, đành phải nói nước đôi “Có phản đối hay không anh nên thử mới biết được. Nếu anh cảm thấy mình đủ mạnh để bảo vệ cả bản thân và anh tôi thì cứ việc”

Sở Trác Nghiêm đương nhiên đoán được ý tứ nên bật cười rồi cũng nhấp một ngụm rượu, liếc thoáng vào hình bóng người kia đang ở bên trong, ánh mắt hần nhu hoà hân.

“Đồng Đại Lục đã bắt đầu có động tĩnh. Những ngày tháng sắp tới sẽ không còn yên bình.” Thở dài một cái Sở Trác Nghiêm nói tiếp “Lam Thụy Phong là bạn tốt của tôi, hẳn từng nói ‘không quan tâm sống chết xã hội bên ngoài ra sao, đơn giản chỉ muốn người quan trọng của mình được sống trong thời đại an bình’. Nếu lật đổ lại được Chu gia, tôi sẽ công khai cưới Tiểu Viễn. Sẽ bảo vệ anh trai cô thật tốt không phải chịu bất kỳ thương tổn nào từ ai”

Diệp An cảm thấy lòng mình tĩnh lặng như màu của màn đêm trước mắt.

Cô cũng không phải thánh mẫu hay siêu nhân mà bảo vệ được những người không liên quan rồi ung dung tiêu diệt kẻ đầu sỏ, cô chỉ đơn giản mang trong mình dị năng từ đời trước đến đây, mạnh đến đâu cũng sẽ có lúc cạn kiệt thần lực, cũng có ích kỷ, có sợ hãi muốn trốn tránh.

Nhưng đã chết một lần, đã trải nghiệm cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế, thì còn gì để mà sợ hãi hơn thêm nữa?

Người đáng lẽ đã bị thiêu rụi tro cốt không còn trong căn nhà nhỏ ở thủ đô thời mạt thế, lại hừ hừ thực thực trọng sinh có một cuộc sống cực kỳ tốt đẹp. Tận hưởng tình thương của Diệp gia và cảm giác ưu việt từ dị năng quý hiếm khiến nhiều lúc cô thấy đây như một mộng ảo.

Rũ mắt xuống nhìn ly rượu trong tay, Diệp An nhớ đến cuốn sổ da, nhớ đến những viên tinh hạch tang thi rực rỡ, nhớ đến những bữa chú cỗ xưa đầy ma lực, nhớ đến lời cuối cùng của Đồng Khiết.

Cô biết.

Là Minh Hi đã đưa cô đến đây.

Chị gái đã tự tay đưa cô đến với cái chết kiếp trước đang có mưu tính gì, cô hoàn toàn không đoán được. Cho nên cô thực lòng chưa sẵn sàng đối mặt với những thứ chị ấy để lại.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, Diệp An nheo nheo mắt nghĩ đến bầu trời đêm 2000 năm trước. Qua một lúc lâu cô mới cất tiếng “Có lẽ số phận của tôi đã định”

Sở Trác Nghiêm im lặng quay đầu sang nhìn sườn mặt tinh xảo của cô gái đang không có tiêu cự nhìn lên trời.

Diệp An vô thức miết cổ tay có gắn mặt ngọc chậm rãi nói tiếp “Sở Trác Nghiêm, có thể cuộc chiến này sẽ không tránh khỏi có người chết, có khi lại chính là người thân luôn ở ngay bên cạnh.

Nhưng anh có tin cái gì gọi là sửa chữa thời gian không?”

Nói đoạn, Diệp An cúi lại đầu xuống quay sang nhìn thẳng vào mắt của Sở Trác Nghiêm.

“Nếu thời gian được sửa chữa, anh hãy thực hiện tốt lời hứa của mình”

Trước khi xoay người vào trong cô bỏ lại thêm một câu “Tôi cũng không phải người nhân từ độ lượng, muốn qua cửa Diệp gia đưa người đi thì anh còn phải cố gắng nhiều”

....

Đêm đó, Diệp An sau một tối ăn uống chơi đùa mệt đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Bấy giờ không gian nứt vỡ dần xuất hiện, một người đàn ông có mái tóc bạc dài đến eo mặc đồ đen tuyền im lặng bước ra không chút tiếng động kể cả âm thanh của hai thanh kiếm đeo bên hông. Dễ dàng vô hiệu cấm chế bảo vệ quanh căn phòng rồi nhẹ đến bên cạnh giường. Hắn ta cúi đầu xuống dùng đôi mắt bạc lạnh lùng nhìn người đang say ngủ sau đó dùng ngón tay vẽ vẽ cái gì đó trong không khí, chẳng mấy chốc hình thù kỳ diệu phát sáng lên thành bùa cổ lập tức chui vào trong đầu cô gái vẫn đang yên giấc.

Rồi hắn vô thanh vô thức y hệt như lúc đến lúc biến mất vào trong các mảnh vỡ không gian.

Nhưng khi hắn vừa đi, có một người đàn ông ngồi âm trầm trong góc tối cũng đứng dậy, hắn bước đến nhìn cô gái phút trước còn an nhiên ngủ, phút sau mây đã nhù chặt trần lấm tấm mồ hôi. Bàn tay người đàn ông bao phủ ánh sáng trắng rồi đặt lên chỗ ấn ký lạ đã in dấu lên, lập tức Quang hệ phát huy tác dụng chữa trị đẩy lùi khiến ấn ký phát ánh sáng rực màu xanh nước biển.

Ánh mắt hắn càng lúc càng tối tăm lạnh lẽo, cho đến khi ấn ký hoàn toàn biến mất, người con gái cũng có lại giấc ngủ an ổn hắn mới luyến tiếc nhấc tay ra. Quay đầu nhìn về phía các mảnh nứt vỡ không gian người hắn sắc mặt sẫm lại, đáy mắt đỏ ngầu “Đừng đến người của Nam Cung Lãnh Dịch này, cho dù là cùng sinh ra với cô ấy ta cũng sẽ giết”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Lễ Đính Hôn

Kia không phải là Nam Cung đại thiếu đó sao.

”Diệp gia chủ” Nam Cung Lãnh Dịch gọi một tiếng thay cho lời chào làm Diệp Vĩnh Thành đang ngây người hồi thần lại.

”Nam Cung đại thiếu, vinh hạnh cho Diệp gia khi ngài đến dự, mời ngài ngồi ở bàn quan trọng trên kia”

Nam Cung Lãnh Dịch không từ chối, cầm lấy tay Diệp An trước con mắt kinh ngạc của Diệp Vĩnh Thành và Hà Như Bình kéo về phía chỗ ngồi cùng mình. Còn Diệp Kiến Nguyên và Diệp Viễn Thiếu đã được đánh tiếng trước nên không còn ngạc nhiên nữa, thay vào đó là lo em gái mới 19 tuổi đã bị người ta quang minh chính đại bắt đi mất mà không làm gì được.

Thân phận quá khủng bố có được không, phận anh trai bọn họ chẳng thể có cơ hội điều tra người kia xem có hợp với em gái không nữa rồi. Diệp Viễn Thiếu quay sang trừng mắt anh trai -nếu anh không cho An An ở lại biệt thự cổ Lam Dục tĩnh dưỡng thì bây giờ em ấy vẫn đang an nhiên ở bên cạnh chúng ta rồi-

Diệp Kiến Nguyên: ... (bỗng thấy mình như một kẻ tội đồ (o•_•)〃)(/_ _

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Diệp Môn Xuất Thủ

Hít sâu một hơi, Diệp An huy động Tinh Thần hệ lan toả kiểm tra xem xung quanh có ai không, sau đó tinh thần lực trong cơ thể điều động đến hai bàn tay. Tay phải chẳng mấy chốc đã ngưng tụ cây kiếm bằng dài chạm đất tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, tay trái một đồng gai bằng sắc nhọn từ từ kết tinh thành một chiếc khiên bán kính 40cm, điểm trên mặt khiên là hình thù bông tuyết tượng trưng cho dị năng của cô. Diệp An đưa khiên ra chắn phía trước, trọng tâm dồn về sau, ánh mắt nhìn đậm đậm sẵn sàng nghênh chiến.

Diệp Môn không chút biểu cảm ngạc nhiên nào, chỉ nhại một câu “Lên đi” sau đó Lam Đông Đông như được kẻ điều khiển rồi cắt đứt dây trời mà lao nhanh về trước, cây Thanh Đăng nhọn hoắt vươn cành về phía Diệp An cực nhanh, đập phải tấm khiên cứng hơn kim cương mà tạo ra âm thanh rít rít chói tai vô cùng. Cô lập tức dùng khiên nhanh nhẹn vung ra 4 hướng chắn cành cây tấn công trước mặt mình, nhún chân xoay người bật lên thật cao, tay kia dùng kiếm chặt xuống đến tận gốc Thanh Đăng gần bàn tay của Lam Đông Đông rồi nhẹ nhàng tiếp đất.

Nhưng chưa được 1s, cảm ứng nguy hiểm cực cao khiến chân cô tự động lùi nhanh về sau 1 bước dài. Cái chỗ Diệp An vừa đứng đang bốc lên khói đen ăn mòn toàn bộ cỏ và đất bị chúng chạm phải.

Là Hắc Diễm

Trong đầu Diệp An lập tức nghĩ ra dị năng Hỏa hệ biến dị ở mặt thể cô từng chứng kiến này. Màu đen đặc và khí tức u ám kia, chứng tỏ đã vượt qua cấp 5. Dị năng của Diệp môn không lẽ lúc tang thi hóa đã kích thích biến dị rồi sao.

”Mày biết mục đích hôm nay tao đến đây để làm gì không”

Diệp An nắm chặt thanh gươm trong tay thủ thế, nhìn Diệp Môn đang dầm từng bước lên đám đất bị Hắc Diễm ăn mòn, cô nhún mày “Tại sao anh lại chấp nhận biến thành tang thi làm thuộc hạ cho Chu gia?”

Diệp Môn khinh bỉ cười gằn “Chấp nhận? Tao chưa bao giờ chấp nhận biến thành cái thứ ghê tởm này cả. Chỉ vì mày... tất cả chỉ tại mày mà tao mới mất đi Tiểu Vệ”

Dứt lời, xung quanh cơ thể Diệp Môn xuất hiện vô số hỏa cầu bé bằng đầu ngón tay cái bắn về phía Diệp An với tốc độ nhanh như đạn. Băng Thủ dưới chân cô thi triển nhanh chóng tạo nên tấm chắn cực dày ngăn lại hầu hết Hỏa Cầu, thế nhưng vẫn tạo nên vài đạo vết thương trên gò má và cánh tay phải. Dị năng ăn mòn khiến Diệp An nhăn mặt lại vì đau đớn, cô phải vận động Băng hệ kết tinh trên miêng vết thương nhằm làm dừng lại hoàn toàn tốc độ ăn mòn. Đôi môi tô son đỏ rực mím lại nhìn Lam Đông Đông đang tấn công mình một lần nữa bằng cây Thanh Đăng, Diệp An “chặc” một tiếng nhỏ rồi dồn sức về chân trái bật người lên lap vào ngay giữa lúc cây Thanh Đăng đang sinh trưởng rất mạnh, vuron chiếc lá sắc bén về phía mình.

”LÔI ĐOẠN !!!!”

Quất lên một tiếng, lập tức những luồng điện to bằng cổ tay từ cây kiếm Băng hệ chém xuống khiến Lam Đông Đông không chỉ bị gặp tác động lên cơ thể rất lớn, lại còn xung kích điện từ khiến cả người bị dòng điện tím bao phủ, xẹt xẹt liên hồi rồi lập tức bị đánh bay về phía sau rất xa.

Cây Thanh Đằng đã cào rách tà váy và vài đạo vết thương mới trên người cùng hai cánh tay, Diệp An thở ra một hơi nhìn Lam Đông Đông có chút chật vật đã hoàn toàn bất tỉnh, sau đó quay về phía Diệp Môn

”Thằng nhóc này không liên quan, đây là trận chiến của tôi và anh”

Trong lúc đó, Nam Cung Lãnh Dịch và Tinh Sa đang bận rộn xử lý đám tang thi thối rửa ghê tởm, mỗi con ít nhất phải đạt cấp 2 trung kì không ngừng gào thét ý đồ tấn công vào bên trong lễ đường. Hắn và đám thuộc hạ nếu đánh hết khả năng thì hơn 1000 con này có thể dễ dàng đánh bay, nhưng vẫn đề quan trọng ở đây là Giang Hạ, Kim Ảnh và Nhất Diễm đã bị khống chế đang đứng về phe địch mà tấn công bọn họ.

Tinh Sa nghiêng rằng “Cmn hai người kia mới từ đảo M về chưa ghê sao đã dễ dàng bị thao túng rồi? Nếu lỡ Giang Hạ của tôi mà bị tang thi nào cào trúng tôi sẽ tính sổ lên cả hai người”

Nam Cung Lãnh Dịch đánh bay được hai con tang thi nữa quay sang nói “Vô nghĩa, bọn họ bị Tinh Thần hệ của Chu Ái Lan khống chế, cấp bậc ả là thứ các cậu không thể chống lại được. ả ta không có ở đây nghĩa là có kẻ nào đó là trung gian cho tinh thần lực của ả. Giết hắn thì họ mới được cứu”

Sau đó hắn liền quay sang Minh Nhiễm và đám ám vệ tinh nhuệ “Mau ra phía sau lễ đường tìm bảo vệ Diệp An”

Minh Nhiễm không do dự tuân lệnh rồi rút nhanh khỏi trận chiến. Lúc chạy qua sảnh, khách khứa dự lễ đang được người của Lam Dục đứng xung quanh bảo vệ, Minh Nhiễm thấy Diệp Kiến Nguyên và Diệp Viễn Thiệu đang tiến về phía mình, không khỏi dừng lại.

”Minh Nhiễm, ngươi có thấy Diệp An đâu không? Có đi cùng Nam Cung đại thiếu không?”

Minh Nhiễm biết không được vô lễ với anh trai của cô chủ nếu không cô ấy sẽ tức giận như lần trước ở Diệp gia, nên kiên nhẫn giải thích “Tôi đi bảo vệ tiểu thư, cô ấy đang ở phía sau giao thủ với tang thi”

Khi Diệp Viễn Thiệu đang muốn hỏi tiếp thì bỗng giọng nữ có vài phần tức giận cất lên

”Tại sao lễ đính hôn của chúng tôi lại bị gặp rắc rối thế này? Rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra? Nếu chuyện này giải quyết không ổn thỏa thì danh tiếng của Diệp gia và Triệu gia sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ. Ngươi mau báo cấp trên của đám người này đến giải thích với khách khứa giúp chúng ta đi”

Minh Nhiễm nhìn Diệp Hoa mang vẻ mặt khó chịu vừa chạy đến chỗ mình nói linh tinh không khỏi cảm thấy tức giận. Đã bảo vệ không công cho đám người các ngươi còn không biết điều?

”Chủ nhân của ta là ai cũng không đến phiên ngươi được phép nhắc đến. Ngươi cũng chỉ là đứa con gái không được vào cửa Diệp gia dâng hoàng lấy quyền gì chất vấn hai vị chủ nhân của ta?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Hai Anh Em Lam Gia

Diệp Viễn Thiệu và Sở Trác Nghiêm bước xuống từ chiếc xe cao tần xám bạc trước một nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố.

Đương nhiên nó thuộc quyền sở hữu của người mà ai cũng biết là ai đấy.

Diệp Viễn Thiệu đã đến quá nhiều nơi trên thế giới rồi nên dù là lần đầu đến đây cũng không tỏ vẻ kinh ngạc trước kiến trúc và đồ dùng tinh mỹ của nơi này.

Tuy mới khai trương 1 tháng nhưng khách của nhà hàng đã chủ yếu tiếp đón toàn những người có tiếng tăm ở thủ đô. Đương nhiên người có tiếng mở ra thì khách đến ăn cũng phải ở đẳng cấp tương tự. Không chỉ đề kháng định bản thân, mà còn là xây dựng giao tình cho các mối làm ăn sau này.

Sở Trác Nghiêm dẫn Diệp Viễn Thiệu đến căn phòng VIP nhất của nhà hàng, chỗ dành riêng cho hắn tiếp khách. Ở đó có hai người một trai một gái ngồi chờ sẵn.

Cô gái có mái tóc ngắn nhuộm light thời thượng mặc bộ váy đen của đại học T giống hệt em gái anh, đang đọc một cái gì đó trên trang sách ào cười khúc khích. Người đàn ông đeo kính gọng vàng ngồi cạnh sừng sừng nhìn cô gái kia với ánh mắt vô cùng ôn nhu. Bộ dáng ngồi cạnh muốn bao nhiêu thương yêu che chở thì có bấy nhiêu

”Cả hai là anh em của Lam gia.”

Ừm. Anh em Lam gia... Cái gì? Anh em?

Diệp Viễn Thiệu ngược mắt nhìn Sở Trác Nghiêm vừa cất tiếng. Anh nhìn kiểu gì cũng không thấy giống anh em ruột một chút nào.

Sở Trác Nghiêm từ chối trả lời đôi mắt nghi hoặc kia. Cười cười kéo Diệp Viễn Thiệu đến chỗ ngồi đối diện.

”Xin lỗi đã đến muộn. Tiểu Viễn đây là Lam Cát nhị tiểu thư và Lam Thụy Phong đại thiếu gia của Lam gia” Sau đó quay sang hai anh em “Cả hai đến lâu chưa?”

”Đã ở đây từ lúc cậu nói 'đang ở Diệp gia đón người yêu' “

Diệp Viễn Thiệu trực tiếp đen mặt, híp híp mắt kín đáo lườm Sở Trác Nghiêm một cái sắc lém.

Hắn nhún vai tỏ vẻ vô tội. (Tiểu Viễn càng ngày càng đánh đá nha)

(Anh trai... đánh đá không thể dùng cho đàn ông =_|||)

”Thôi ngay trò liếc mắt đưa tình đi” Lam Thụy Phong tao nhã nhấp một ngụm trà, không nề tình bạn thân hay người yêu của bạn mà giữ lễ.

Diệp Viễn Thiệu: ... (tôi đưa tình hắn lúc nào?)

”Ra đây là anh Diệp Viễn Thiệu nổi tiếng của đại học T 3 nhiệm kỳ trước. Xin chào! Em là Lam Cát, đang học năm 2 tại đại học T. Em gái anh Diệp An em đã tình cờ gặp vài lần”

Diệp Viễn Thiệu đưa tay ra bắt lại giọng từ tốn “Chào em, Diệp An cũng có kể với anh về em. Em ấy vào học lớp C một phần cũng là nhờ em chỉ dẫn. Sau này mong em chiếu cố An An giúp anh”

Lam Cát cười tí mắt “Đương nhiên rồi ạ. Không ngờ anh Viễn Thiệu lại đẹp trai như vậy, sau này chắc em sẽ thường xuyên ghé Diệp gia lấy cớ tìm Diệp An để gặp anh mất thôi”

Trong khi Diệp Viễn Thiệu và Lam Cát 'khanh khanh ta ta' vui vẻ, ngược lại Lam Thụy Phong và Sở Trác Nghiêm mặt đen thui âm trầm. Cả hai lập tức chặn cuộc nói chuyện lại.

”Tiểu Viễn, chúng ta nên gọi món rồi”

”Cát Nhi, em xem thực đơn món này có vẻ rất ngon”

Biết làm sao được hai người đàn ông cũng gọi là có khả năng hô phong hoán vũ trên thương trường, lại dễ dàng ghen tuông chỉ đơn giản vì chút chuyện nhỏ có liên quan đến người họ yêu cơ chứ.

Thức ăn rất nhanh được mang lên, chẳng mấy chốc đã dùng xong món khai vị. Lam Cát liên tục khen nức nở “Nghiêm ca, đồ ăn nhà anh rất ngon nha, ngon hơn đồ mẹ em nấu rồi”

Lam Thụy Phong gấp cho Lam Cát một miếng rau Lan Từ Đơn ăn giòn sừn sựt sốt với tiêu đỏ, cười mỉm”Cát Nhi, vậy từ giờ anh khỏi cần vào bếp nữa đúng không?”

Lam Cát dùng đũa mặt biến sắc vội xua tay “Không có, không có, anh hai nấu vẫn là nhất, là em thuận miệng chê mẹ nấu không ngon bằng nơi này chứ anh hai nấu ăn chiếm vị trí số 1 rồi. Em thích ăn đồ anh hai nấu nhất”

Lam Thụy Phong bấy giờ mới gạt đầu hài lòng “Cát Nhi ngoan. Ăn thêm đi”

Diệp Viễn Thiệu bỏ ngoài tai màn phấn hưởng chậm rãi thưởng thức như lúc Sở Trác Nghiêm cho đầu bếp đến nấu trực tiếp ở Diệp gia. Tay nghề đầu bếp so với lúc đó bây giờ cao hơn không ít. Sở gia đào tạo quả là khắc nghiệt.

”Sở Trác Nghiêm, dùng bữa xong tôi muốn về công ty gọi anh trai tôi cùng đến biệt thự cổ đón em gái. Có lẽ lát nữa cả ba có dự định đi đâu chơi tôi không thể tiếp tục đi theo bồi cảnh được”

Sở Trác Nghiêm cảm thấy đã đến thời điểm thích hợp nên cũng lựa lời chuyển đề tài.

”Ừm. Thụy Phong, ý cậu thế nào?”

”Thế nào là thế nào?” Lam Thụy Phong nhướn mi.

”Khỏi cần giả vờ. Để Diệp An ở lại đó tính đường là ý định của cậu quân sư cho Nam Cung đại thiếu không phải sao?”

Diệp Viễn Thiệu nghe đến đó không khỏi ngạc nhiên một chút. Lam Thụy Phong kia có quen biết với Nam Cung Lãnh Dịch đứng đầu thế lực Lam Dục? Lại còn là quân sư?

Lam Thụy Phong cười cười, tay vẫn ôn nhu gấp thức ăn cho em gái bày tỏ không chút che giấu. “Để chặn được thế lực của Chu gia, tôi buộc lòng phải ghép Diệp An tam tiểu thư, em gái của Diệp Viễn Thiệu đây với Nam Cung đại thiếu. Bữa tiệc ở biệt thự cổ Lam Dục lúc đó tôi cũng có mặt. Tuy không sở hữu dị năng quý hiếm gì chỉ đơn giản là Phong hệ, nhưng dị năng của tôi đã biến dị, vì vậy có thể dễ dàng cảm nhận được biến hoá của tất cả mọi người lúc đó.

Diệp Viễn Thiệu, em gái cậu sở hữu Tinh Thần hệ, thể chất cơ thể cực tốt, chỉ cần một ngọn gió của tôi lướt qua, đã đủ để tôi tính toán cực chính xác tình huống và xem xét em gái cậu mang dị năng đó có thể giúp được Lam Dục hay không”

“Em gái tôi không phải để cho bất kỳ ai lợi dụng. Em ấy có cuộc sống riêng của mình. 19 năm qua đã có cuộc sống êm đềm, vậy thì các người kể cả Lam Dục không thể để em ấy tiếp tục sống an nhiên hay sao?” Diệp Viễn Thiệu ánh mắt âm trầm hơn rất nhiều, khí tức quay lại giống hệt thường ngày như khi anh đang sát phạt một đối thủ kinh tế nào đó thừa sống thiếu chết cùng anh trai Diệp Kiến Nguyên. Cuộc sống sắp tới của em gái nếu bây giờ anh không giải quyết tốt, rất có thể Diệp gia sẽ mất đi Diệp An vĩnh viễn. Đó là điều ba cha con anh không bao giờ muốn xảy ra nhất.

Lam Thụy Phong thái độ vẫn điềm nhiên không để ý, tay nhẹ nhàng lật vỏ một con Hải Đồng biển bỏ vào bát em gái.

“Diệp Viễn Thiệu, tôi đi du học ở Tây Đại Lục và Bắc Đại Lục hiểu rõ tình hình thế nào. Cậu biết năng lực em gái mình muốn giấu khỏi tai mắt người đời chúng tôi không can thiệp nếu Diệp gia đủ sức ếm nhèm

Nói theo kiểu thánh thiện thì đây là chuyện liên quan đến sống còn của rất nhiều người. Có khi là cả thế giới. Nói một cách ích kỷ, thì tôi yêu mạng sống của những người quan trọng đối với tôi hơn cả nên xã hội sống chết tôi sẽ mặc kệ.

Nếu bây giờ em gái cậu không sát cánh cùng Lam Dục. Đừng nói là cuộc sống an nhiên tự tại, chẳng mấy chốc nữa mặt đất tràn ngập quái vật thì mạng sống còn khó giữ nữa là giấu dị năng”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Hãy Để Em Gái Cậu Đầu Nhập Lam Dục Đi!

Diệp Viễn Thiệu nhíu mày xử lý nhanh thông tin vừa nhận được.

Quái vật?

Chu gia?

Lam gia có quan hệ với Nam Cung gia?

Sở Trác Nghiêm nhìn Tiểu Viễn của mình hơi rối rắm hần đành mở lời giải vây.

“Tiểu Viễn. Những điều sau đây anh nói không còn là chuyện cơ mật quốc gia nữa nên sớm muộn gì em cũng sẽ biết.

Chu gia là gia tộc cổ xưa đứng đầu Đông Đại Lục. Thế lực của chúng đã bành trướng đến Bắc và Tây Đại Lục. Bắc Đại Lục đã đầu nhập dưới trướng Chu gia 3 năm nay. Còn Tây Đại Lục chỉ còn vùng vẫy chút hơi tàn. Quân sự không còn được đầu tư do bọn chúng chặn đứng, chẳng mấy chốc Tây Đại Lục sẽ mất thôi.

Nam Đại Lục chúng ta thì đang bị nhắm nhe. Nhưng những năm gần đây người tài và dị năng mang sức mạnh khủng bố căm ghét Chu gia lui về Nam Đại Lục rất nhiều nên bọn chúng cần thời gian thu thập”

Lam Cát đang ăn cũng ngừng đầu lên tiếp lời “Đúng vậy, em họ em rất giỏi phát minh đã đưa máy thăm dò khắp quốc gia và ven biển báo lại Nam Đại Lục tạm thời an toàn do người sở hữu dị năng hiếm ẩn thân không ít. Tuy vậy bên Đông Đại Lục quái vật khó xác định tụ hội về rất nhiều, có lẽ không lâu nữa bên đó sẽ có động tĩnh”

Lam Thụy Phong ôn nhu xoa đầu em gái cười nimb với cô.”Đại học T có con cháu gia tộc lớn học tập rất nhiều, đã có trên dưới 13 gia tộc âm thầm quy phục Chu gia. Bọn chúng là kẻ xúi giục học sinh lớp A yểm ký trùng Âm hệ lên người em gái cậu. Có thể là do chúng đã đánh hơi được điều gì đó nên mới muốn diệt trừ.

Cậu yên tâm. Tất cả những kẻ liên quan đó đều đã bị Nam Cung Lãnh Dịch xử lý ở tầng hầm của biệt thự cổ Lam Dục rồi”

Sở Trác Nghiêm gật gật đầu “Ừm. Có khi sẽ dùng chiêu như mọi lần là Hoà tiền độ nóng cực hạn đốt chúng thành tro tàn”

Diệp Viễn Thiệu nghi hoặc “Nếu Nam Cung Lãnh Dịch đã biết trước sự việc tại sao không ngăn chặn sớm mà lại để em gái tôi bị thương?”

Lam Thụy Phong thần nhiên đáp lại, tay bắt đầu bóc con Hải Đồng biển thứ hai cho em gái.

”Cậu ở thương trường phải hiểu cái gì gọi là đánh rắn động cỏ chứ. Nếu Lam Dực ngang nhiên diệt trừ, thì những con cáo già trong 13 gia tộc đó sẽ đánh hơi được mà báo động cho Chu gia. Chiến tranh xảy ra sớm sẽ khiến chúng ta không chuẩn bị kịp”

Sở Trác Nghiêm thấy Diệp Viễn Thiệu ngây ngốc tiếp nhận lượng lớn thông tin, hần hoi hơi đau lòng nhẹ nhàng rót cho Diệp Viễn Thiệu một cốc nước quả “Bây giờ ở biệt thự cổ Lam Dực đang tiếp đãi những kẻ phản bội đó. Có kẻ còn liên quan cả vụ bắt cóc em gái em 10 năm trước. Tiểu Viễn, chắc chắn Diệp An sẽ được Nam Cung đại thiếu giải thích tỉ mỉ dự định chống lại thế lực Chu gia. Với tính cách em ấy không thích hợp làm thuộc hạ nghe lệnh ai mà chỉ có thể cùng là đồng minh kẻ vai sát cánh chiến đấu, anh chắc chắn với em Diệp An sẽ an toàn khi đi cùng Nam Cung đại thiếu”

Lam Thụy Phong tao nhã lấy khăn lau lau tay sạch sẽ, nhấp ngụm trà nhỏ sau đó mới lên tiếng.

”Diệp Viễn Thiệu, cuối cùng thì quyết định sẽ nằm ở em gái cậu chứ không phải do ai khác. Bây giờ cậu lo lắng cũng bằng thừa. Buổi tiệc ở biệt thự cổ Lam Dực chắc cũng sắp bắt đầu rồi.

An nhàn cũng đã lâu, cậu cũng nên để cô em gái của mình đối diện với thực tế. Năng lực mạnh, thể chất vượt trội chỉ để làm cảnh cho Diệp gia ngắm thì quá uổng phí.

Tôi nói không phải là thay mặt xã hội thánh nhân khuyên nhủ gì. Mà đơn giản tôi chỉ muốn người quan trọng của tôi được sống trong thời đại an bình.

Diệp Viễn Thiệu. Hãy để em gái cậu đầu nhập vào Lam Dực đi.

Đừng ngăn cản”

”Nam Cung Lãnh Dịch, tôi đã từng không thể tha thứ cho anh, anh nói xem làm sao tôi có thể tin tưởng anh được đây?”

”Diệp An, nếu ngay từ đầu tôi muốn hãm hại cô thì tôi đã không bố trí người của mình ở bên cạnh để bảo vệ cô rồi”

”Minh Nhiễm là thuộc hạ của anh, nó đi theo để giám sát tôi thì có”

”Lam Đông Đông là người tôi an bài đi theo hỗ trợ cô. Lam gia kể cả Lam Cát hay Lam Thụy Phong là chi nhánh của Nam Cung gia, cũng là tôi bố trí hỗ trợ diệt trừ những thứ không sạch sẽ”

Diệp An nghi hoặc “Không sạch sẽ?”

Nam Cung Lãnh Dịch nhếch khóe môi “Sau này cô sẽ biết. Với lại tôi nhớ mình chưa từng làm gì cần được tha thứ cả.”

Diệp An nheo mắt nguy hiểm “Anh không nói không rằng giam cầm tôi, vô lễ với tôi, lại còn ép tôi làm thuộc hạ của anh. Đúng là khốn nạn mà =”=

Nam Cung Lãnh Dịch càng lúc càng buồn cười với suy nghĩ và tính cách của cô gái này, không khỏi nhướn mi đáp thay cho câu trả lời.

Diệp An cứng họng mấy mấy môi không nói thêm được lời nào.

Cmm tên biến thái nhìn cả quần lót cô không chớp mắt bây giờ tỏ thái độ tất cả lỗi là do cô tự dè ra sao??

Nhất Diễm nhìn thấy chủ nhân của mình mang tâm trạng khá tốt đi cùng Diệp An đang tiến lại về phía cửa phòng tiệc không khỏi thờ phào nhẹ nhõm thầm nghĩ “Lay Hoà Tĩnh, Lam Thụy Phong bày cho cách phụ nữ chỉ thích ăn mềm không ăn cứng nghe về có hiệu lực. Chứ với tính khí thường ngày của chủ nhân gặp người không biết nghe lời sẽ tặng ngay một đạo Hoà tiễn kèm câu nói 'Người tưởng rằng không có người Nam Cung Lãnh Dịch ta sẽ không làm được?'.”

”Nhất Diễm. Nghĩ nhiều sẽ tổn thọ”

Nhất Diễm bị chỉ điểm trán chảy giọt mồ hôi lạnh lập tức làm tròn chức trách cung kính mở cửa dẫn Diệp An đến phòng tiệc. Còn Nam Cung Lãnh Dịch thì đi chuyển đến một căn phòng khác.

Diệp An và Nam Cung Lãnh Dịch giao nhau một ánh mắt sau đó lập tức quay đi trở lại bình thường.

Không khí im lặng đến quý dị, chỉ còn tiếng gót giày vang lên đều đặn nhẹ nhàng báo hiệu cho những kẻ ngồi trong căn phòng kia biết rằng lát nữa chúng sẽ được tiếp đón vô cùng tử tế.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Bữa Tiệc Ngon Miệng

Khi Diệp An bước vào phòng, tất cả những người khác cảm nhận được khí tức của cô đồng loạt quay lại nhìn mang theo nhiều biểu cảm. Thú vị có, kinh diễm có, suy tư có, thường thức có, ...

Cô gái vừa bước vào mặc bộ váy xanh nhạt không tay khoe cổ trắng nõn thon thả, vài lọn tóc xoắn nhẹ vô ý lướt qua bờ vai làm tăng thêm vài phần quyến rũ. Hai má hiện hai rặng mây hồng mà vẻ mặt cô gái lại vô cùng thần nhiên lạnh nhạt, đôi mắt bạc thờ ơ cụp xuống không nhìn bất cứ ai đưa bàn tay ngọc đặt lên trên cánh tay Nhất Điểm mà nhẹ bước để hân đưa về chỗ ngồi của mình.

Khi an vị, bấy giờ Diệp An mới ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn quanh một lượt, cất giọng thanh thúy “Xin chào, tiểu nữ là Diệp An, con gái thứ ba của Diệp Vĩnh Thành chủ tịch Diệp thị chuyên kinh doanh về vốn và bất động sản. May mắn trong bữa tiệc lần trước tại biệt thự cổ Lam Dục tiểu nữ có thu được một khế ước về tay. Ngày hôm nay mong các bậc tiền bối chỉ bảo”

“Ra đây là tam tiểu thư Diệp gia, cô gái duy nhất thu phục được một dị năng hiếm. Lúc đó quá xa chưa kịp chiêm ngưỡng, nay nhìn thấy ở khoảng cách gần thế này quả thực nhan sắc khó ai bì kịp”

“Ha ha ha... ngài Mông Nghị nói đúng lắm. Năm xưa Hà Vĩnh Cơ đã làm điên đảo thủ đô bằng sắc đẹp và tài trí của mình, con gái của bà ấy sao có thể thua kém”

Diệp An nghe xong thâm cười khẩy, hai kẻ này...

“Gia chủ Mông gia, gia chủ Lưu gia. Cảm ơn hai bậc tiền bối quá khen. Tiểu nữ tài mọn sức hèn, chỉ là gặp may mà thôi. Thời gian đã điểm, mời các bậc tiền bối khai tiệc”

Nam Cung Lãnh Dịch từ trong căn phòng khác quan sát nhìn chăm chú cô gái nhỏ đối đáp, khoe miệng cong lên một vòng cung nhỏ khiến Mộc Tự, Tinh Sa nhìn thấy sống lưng run lên một chút.

Cái nụ cười này là thể hiện có kẻ bị chủ nhân nhầm tưởng. Nên niệm kinh thôi a....

Nam Cung Lãnh Dịch đứng dậy hô nhỏ một câu “Nhất Điểm” sau đó lác mình biến mất vào bóng đêm theo sau đó là Mộc Tự và Tinh Sa.

Nên bắt đầu rồi !!

Trong khung cảnh của ánh sáng màu vàng từ đèn chùm kim cương hoa lệ. Đáng lẽ đây sẽ là bữa tiệc ấm áp đầy ắp tình hữu nghị, nhưng thoang thoang trong không gian hàn khí lại dần bủa vây, chẳng mấy chốc bóng dáng Nam Cung Lãnh Dịch vô thanh vô thức xuất hiện ngay vị trí chủ tọa của bàn tiệc. Đứng ngay phía sau là Mộc Tự và Tinh Sa như hai hộ vệ trung thành không rời 1 tấc.

“Cảm ơn quý vị đã hạ cố ghé biệt thự cổ Lam Dục. Nam Cung Lãnh Dịch tôi có một vài món quà nhỏ. Hy vọng quý vị sẽ cảm thấy thích”

Ngay lập tức, từ phía sau của mỗi ghế ngồi đều có một hầu bàn cầm trên tay một chiếc khay vuông phủ một tấm vải đỏ thẫm, đặt xuống bàn rồi lui lại.

“Xin mời” Theo tiếng nói và ngoắc ngón tay cực nhẹ của Nam Cung Lãnh Dịch, tất cả các tấm vải đều cháy rụi biến mất hoàn toàn kể cả chút tro tàn.

Trước mắt tất cả những người ngồi tại ghế đều hoa lên bởi ánh sáng chói lòa của viên tinh hạch tang thi Vương đang phát ra ánh sáng dịu nhẹ, nhưng bên trong lại cuộn cuộn năng lượng khiến tất cả những kẻ đang sở hữu khế ước đều hưng phấn suýt nữa thì nhỏ dãi.

Ở bữa tiệc họ phải tranh nhau sút đầu mẻ trán vì một viên tinh hạch tang thi Vương Lam Dục đấu giá. Ở đây lại có những 10 viên. Mà còn là tặng mỗi người một viên.

Đại thiếu Tô gia tuy rất giỏi nhưng còn quá trẻ tuổi, hần kim lòng không đậu cảm viên tinh hạch lên cẩn thận hỏi “Nam Cung đại thiếu, thứ quý giá này quả thực là ngài tặng cho chúng tôi sao?”

Nam Cung Lãnh Dịch mỉm cười xã giao cúi đầu nhanh xuống một góc 5 độ thay câu trả lời.

Diệp An mắt không thèm liếc lấy một cái. Lờ mờ thoáng Nam Cung Lãnh Dịch. Tinh hạch tôi có cả một vali, thành ý như này đối với Diệp An tôi hơi bị ít nha =_=

Thấy Tô Trạch Á cầm lên trước mà không xảy ra tình trạng gì, bấy giờ tất cả mới không kiêng kị mà đụng vào viên tinh hạch trước mắt mình.

Ngắm đến muốn nổ con mắt họ rất nóng lòng muốn chạm vào rồi a....

Tất cả đều đang vô cùng bình thường nâng viên tinh hạch lên suýt xoa cảm thán, bỗng nhiên có 2 viên tinh hạch đang tỏa ánh sáng rực rỡ lập tức tắt ngấm biến thành viên thủy tinh đen sì bản thủ.

Chưa kịp để ai lên tiếng giải thích hay thắc mắc bất kỳ điều gì. Mộc Tự và Tinh Sa không chậm trễ lập tức xuất kích về phía hai kẻ bị phát hiện không phải là con người kia.

Không gian căn phòng như bị rơi vào Hội pháp sư Diệp An thường thấy trên tivi đang dần xoay chuyển biến đổi kiến trúc, không ngừng mở rộng và biến đổi bằng khung cảnh khác.

Hàng vạn chi tiết bị thay thế khiến con người rơi vào ảo giác vô cùng chóng mặt.

Diệp An ngay từ lúc cảm nhận sự biến hoá đã không tiếp tục ngồi lại nữa mà bật lên thật nhanh về phía hai kẻ Mông Nghị và Luru Mạnh Sâm. Trong lúc bọn chúng đang hoang mang khai triển dị năng cho an tâm thì tầm nhìn bị thay đổi chỉ trong chớp mắt.

Một căn phòng tối đen không có điểm chạm lấy hai kẻ đó làm trung tâm mà ban cho chút ánh sáng, đang tỏ rõ có một thứ đáng sợ ẩn trong bóng tối chậm rãi quan sát.

Bàn chân thon đã vút bỏ đôi cao gót từ lúc nào, đi từng bước nhẹ nhàng như một con báo nhỏ đang săn mồi sẵn sàng lao ra cắn chết kẻ có ý định phản kháng. Dùng giọng nói không mang chút độ ảm Diệp An nói bằng quơ.

”Sợ sao??

Ta là người có thù tất báo.

Đừng hòng nghĩ ta sẽ bỏ qua.”

Theo hướng phát ra âm thanh Mông Nghị và Luru Mạnh Sâm quay đầu sang thì thấy gương mặt của cô gái duy nhất trong buổi tiệc đang nửa sáng nửa tối nhìn bọn họ như nhìn một vật chết.

”Có phải các nguoi thắc mắc ta có dị năng gì lại thu phục được kẻ ước?”

Rõ ràng trước mắt là một cô gái độ tuổi còn nhỏ hơn cả con của họ. Nhưng có một lực uy áp vô hình bao trùm khiến Mông Nghị và Luru Mạnh Sâm hoàn toàn không thể cử động.

Là Vực. Cô ta mở được Vực?

Đã là dị năng giả qua cấp 4 nhưng đứng trước cô gái nhìn có vẻ vô hại này họ lại chỉ có thể buông bỏ làm cá chết mặc người định đoạt mà thôi.

Diệp An cười cười. Nụ cười run run trong mắt Mông Nghị và Luru Mạnh Sâm y hệt ác quỷ địa ngục.

”Vậy thì để ta cho các nguoi thấy”

Vừa dứt lời, bóng dáng đang đứng cách xa 5m nhanh như thiểm điện di chuyển đến trước mặt hai kẻ xấu số. Bàn tay ngọc búp lấy trán của chúng rồi ánh sáng màu vàng nhạt dần dần bộc lộ. Đôi mắt chúng tròn to không thể tin cảm nhận lực tinh thần đang bị rút cạn.

”Ký ức sao? Thứ ghê tởm của các nguoi để ta xem một chút”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tang Thi Cao Cấp

Giữa căn phòng tối đen ánh lên một chút ánh sáng lơ mơ. Có hai bóng dáng đã khụy gối xuống sàn nhà, bị bàn tay trắng nõn mảnh mai tóm lại khiến đầu bọn chúng phải ngước lên miệng há hốc, mắt trắng dã vô hồn biểu hiện kẻ này đã bị thao túng hoàn toàn.

Diệp An nãy giờ vẫn nhắm mắt lúc này mới từ từ mở ra, đôi mắt bạc chăm chú nhìn vào khoảng không trước mặt. Hoàn toàn không biểu hiện lên chút cảm xúc.

Cô thu tinh thần lực lại buông tay ra, lập tức Mông Nghị và Luru Mạnh Sâm như điều đứt dây ngã phịch xuống mặt sàn lạnh băng.

Không gian im ắng. Diệp An lắc mình biến mất để lại hai kẻ không khác gì thi thể nằm đó tro trọi.

Thấy không khí có dao động. Minh Nhiễm đang gia nhập cuộc chiến chém đứt đầu của một con tang thi sau đó hô về phía Nam Cung Lãnh Dịch “Chủ nhân, tiểu thư đã quay lại”

Vừa dứt lời, giữa trần nhà có một vòng xoáy nứt vỡ không gian xuất hiện. Cô gái mặc chiếc váy xanh rơi ra từ chiếc hố nhẹ nhàng đáp xuống mặt bàn hỗn độn thức ăn, rượu và máu. Vừa ổn định đứng thẳng lại thân mình, ba con tang thi đứng xung quanh lập tức bị chém bay đầu khi cô gái vừa vung nhẹ tay lên.

Những người nhìn thấy dị trạng không khỏi tròn mắt kinh ngạc. Cô gái họ Diệp kia vừa quay lại chưa kịp thích ứng tình hình thế nào đã biết cần phải giết ai. Đây..... tình huống quá khoa trương máu chó rồi.

Nam Cung Lãnh Dịch tay đang cầm một đầu hủ thi vừa chặt đứt, vút lộc cộc rơi xuống mặt sàn, khoan thai bước đến gần Diệp An đưa tay ra tỏ ý đỡ cô xuống.

”Đã xong rồi?”

(Anh zai lại phong bạo rồi.... người ta có chân nha ai mượn anh)

Diệp An không từ chối, cô đặt tay lên đó rồi nhảy xuống.

”Chẳng kẻ nào có thể thoát được khỏi Vực của tôi cả”

Nam Cung Lãnh Dịch thuận tay phóng ra 3 đạo hỏa tiễn đốt cháy mấy con tiếp cận định phá hỏng không khí, nở nụ cười tán thưởng “Đã lĩnh ngộ được Vực, cô khá hơn tôi nghĩ rất nhiều đấy Diệp tam tiểu thư”

Diệp An cười cười đáp lại. “Là Nam Cung đại thiếu lúc ở khu vườn kia chỉ điểm rất rõ nên tôi mới có thể mở ra Vực nhanh đến vậy. Tình huống xung quanh này là gì?”

Cả hai đứng cạnh nhau vừa giết tang thi vừa nói chuyện nhìn qua vô cùng khoan thai, khiến 5 người đám Nhất Diễm và X01 âm thầm rơi lệ...

Người ta thì tập trung toàn lực tiêu diệt mấy con quái vật bản thù này, hai người kia thì nhẹ nhàng xuất thủ như đang tập luyện không bằng. Lại còn giết xong rồi mới hỏi tình huống gì xảy ra có phải hơi quá ngược đời rồi không a.....

”Hai kẻ lúc đầu làm biến chất tinh hạch là tang thi cao cấp đã tiến hóa và có suy nghĩ của con người. Hai bọn chúng có khả năng phân thân nên nếu chưa tìm được thân xác chính và tiêu diệt thì tình trạng này sẽ lặp lại mãi, chẳng mấy chốc xác thối sẽ ngập cả tòa nhà này”

Diệp An nghe xong nhướn mi, phân thân? Có phải tuyên tranh Naruto đâu mà đòi có chiêu Kage Bunshin No Jutsu cơ chứ. Rõ là lừa đảo mà. Cô hừ mũi “Tôi chưa bao giờ gặp Ninja từ trước đến nay biết phân thân cả, mấy kẻ giả mạo nhần giả này phải cho chúng ít Tinh Thần lực mới sợ”

Nam Cung Lãnh Dịch đơ vài giây không hiểu thuật ngữ Diệp An vừa dùng, chưa kịp hỏi 'cô định làm thế nào' thì cái cô gái đáng chết kia đã chạy về phía đám tang thi phóng Tinh Thần lực bao trùm cả khu vực.

Phân thân thì chỉ nghe theo lệnh của con đầu sỏ nên không có trí năng cũng như năng lực phán xét, mà Diệp An thì lại có khả năng lĩnh ngộ trong mắt thế đó là điều khiển được tang thi, điều mà cô đoán có thể do cơ thể bị thực vật biến dị cải tạo mà thành. Vì vậy khi Tinh Thần hệ dạng Trôi được thi triển. Ngay lập tức cô thấy trong đầu mô phỏng hình ảnh một con tang thi núp trong góc tối và một con tang thi treo mình tâng hình trên trần nhà khựng lại cử động.

”Tìm thấy rồi ~~~”

Bóng dáng màu xanh nhanh như thiểm điện vọt lên trần nhà tóm lấy cái gì đó mà đám người Nam Cung Lãnh Dịch chỉ có thể nhìn thấy rõ khi con tang thi kia bị Diệp An tóm được, hóa giải chiêu thức ẩn thân. Cô cầm lấy đầu của nó lôi xuống ném về phía con tang thi đang núp trong góc tối còn lại. Tiếng rơi bịch một cái của vật nặng làm những người khác cũng phải đình chỉ động tác quay lại xem.

Khi vừa đứng trước mặt chúng Diệp An cười khẩy “Muốn trốn khỏi Trôi của tao thì chúng mày phải xem hôm nay bước ra đường bằng chân nào trước” Rồi đôi tay ngọc mảnh mai nhẹ nhàng đặt lên trán hai con tang thi cao cấp thi triển dị năng y hệt như với Lưu Mạnh Sâm và Mông Nghị. Thú vui mới của cô bây giờ là xem, xem và xem. Dị năng không nên để làm cảnh sẽ rất lãng phí.

Kim Ảnh, Nhất Diễm và các X01 thấy tang thi phân thân khác đứng im không còn cử động do kẻ đầu sỏ đã bị bắt có chút chấn động nhìn về phía cô gái họ Diệp.

Điều khiển tang thi... Là điều khiển tang thi chân chân thực thực.... Điều khiển được đám quái vật của Đông Đại Lục thì năng lực cỡ nào nghịch thiên. Chúng không giống con người, không có ký ức, là vật chết chỉ biết nghe lệnh chủ nhân, ấy vậy mà cô gái kia lại có thể khống chế được. Đến Nam Cung Lãnh Dịch bức mình biến dị dị năng Tinh Thần hệ cũng chưa thể thi triển huống hồ kia lại là một cô gái 19 tuổi là ngọc cành vàng sống an nhàn sung sướng không lo toan công việc gia tộc.

Diệp An đang thông qua hai kẻ này nhìn một chút người sai khiến chúng là ai. Lưới tinh thần lực của cô xen vào mọi góc ngách mô não, phân lớp từng tế bào để không bỏ sót bất kỳ chi tiết gì.

Một toàn kiến trúc quân sự cực lớn đứng sừng sững trên vách đá cheo leo, người canh gác trang bị vũ khí hạng nặng tân tiến nhất mang gương mặt vô cảm không chút sức sống, con người và những kẻ mang hình hài giống người di chuyển qua lại thình thoảng rỗng lên vài tiếng như thể là giao tiếp ngôn ngữ của riêng chúng.

Đó là tiếng kêu đặc trưng của tang thi.

Tầm nhìn dịch chuyển, một màu đỏ như máu che chắn toàn bộ tầm nhìn. Đôi môi như đã nhuộm màu huyết tươi của quá nhiều người đang nở nụ cười mỉa mai.

Khuôn mặt dần rõ ràng.

Đôi mắt màu đen kịt không ánh lên chút màu sắc nào khác nhìn chăm chú về phía tầm nhìn của Diệp An. Cô ta liếm liếm môi thăm thẳm.

”Đến Lam Dục, không cần giết Nam Cung Lãnh Dịch. Hãy lấy máu và một đốt xương sống của hắn về đây cho ta”

Lập tức cơ thể của Diệp An bị hai kẻ cô đang khống chế đẩy lùi về phía sau lực cực mạnh khiến thân thể bay ngược lại không ai cản được mà đập mạnh vào tường.

Như đã có tính toán từ trước, hai con tang thi kia phân thân thêm 100 con nữa cho tán ra tứ phía tung hoành mà cảm chân những kẻ khác, miệng nó gào thét hưng phấn bỏ nhào về phía Diệp An vừa rơi từ vách tường xuống. Kẻ đầu số được tự do nên những con tang thi khác lập tức cử động lại muốn giết chết người sống đứng gần mình nhất làm đám Nhất Điểm và X01 một phen xoay người có chút chật vật vì mỗi người đã giết phải đến hơn 200 con, bây giờ thêm 100 con nữa ai cũng đã có chút mệt.

Nhìn thấy Nam Cung Lãnh Dịch phán đoán tình hình rồi tự thân vừa giết tang thi vừa chạy về phía mình Diệp An kinh sợ hô lên “KHÔNG !!!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Băng Hệ

Tiếng hét vừa dứt, Diệp An mở trừng đôi mắt nhìn bàn tay của con tang thi cao cấp đang chuẩn bị đâm thủng lưng của Nam Cung Lãnh Dịch.

Giương mặt vẫn giữ nét điềm tĩnh, Nam Cung Lãnh Dịch xoay người dùng Quang hệ bắn ra lưỡi dao laser vô cực cắt đứt lợi trảo của con tang thi sau đó lui cực nhanh về phía Diệp An.

Nhưng đâu có đơn giản vậy. Con tang thi đã tiến hoá kia như gián hôi đập mãi không chết. Nó kêu lên hai tiếng “krec krec” rồi cơ thể lập tức xảy ra biến hoá. Thoát vỏ bọc mang hình hài con người, cánh tay bị đứt mọc lại về nhóp nhép, tứ chi của nó dài ra cực nhanh móng vuốt cong cong hình lưỡi liềm, lớp da được bao bọc lần phiên màu xanh đậm như vảy rồng cực kỳ cứng rắn toả ra hắc khí nồng đậm. Cái lưỡi đỏ tươi dài thêm hai tấc thè ra ngoài những chiếc răng dài sắc nhọn miệng bốc mùi hôi tanh tươi nhỏ cả dịch vàng khiến người nhìn buồn nôn. Đôi mắt trắng dã không có đồng tử xéch lên kéo dài ra hai bên thái dương, chúng ló ra ngoài nhiều hơn bình thường đến mức cảm tưởng muốn nổ tung đến nơi.

Diệp An chán ghét nhú mày, cô không biết có phải do mình trùng sinh gây ra hiệu ứng hồ điệp hay không. Nhưng trong mạng ký ức Diệp An kia để lại trong vòng 10 năm tới Nam Đại Lục không hề có sự xuất hiện của tang thi và thú biến dị, tại sao cô vừa xuyên đến chưa được bao lâu đã đụng độ rồi.

Vậy mới biết Diệp An kia được bảo bọc kỹ lưỡng và ngu ngốc đến mức nào, đến tình hình chính trị an ninh cũng mặc kệ cứ bàng quang theo đuổi Triệu Lâm.

Mà có khi trong lúc cô ấy không biết, Nam Đại Lục đã rơi vào tay Chu gia rồi cũng nên.

Con quái vật kia biến đổi trong tích tắc xong gào thét hưng phấn nhắc thân thể ghé tằm của mình phóng cực nhanh về phía Diệp An và Nam Cung Lãnh Dịch.

Tổ chất thân thể cấp 7 không phải để làm cảnh, dù bị va đập rất mạnh nhưng ngoài vài chỗ bị xây xước nhẹ, nội tạng của cô vẫn rất bình thường. Xé lớp vảy vương vãi lộ ra cặp chân thon dài, Diệp An bật lên trước mặt con tang thi biến dị gặm nhẹ “Băng hoá”

Tức thì lấy chỗ Diệp An làm tâm dưới đất mọc lên vô số những gai băng nhọn hoắt chạy về phía con tang thi. Hàn khí lạnh lẽo của Băng hệ chui vào từng tế bào khiến đám thuộc hạ đang chiến đấu không khỏi run mình..

Là Băng hệ... cô gái họ Diệp kia không kiêng dè phóng ra dị năng quý hiếm của mình cực bá đạo khiến lớp lân phiên ở chân con tang thi bị bong tróc chảy máu đen sì bốc khói như axit.

Băng hoá bị tang thi tức giận dùng tay đập vỡ, Nam Cung Lãnh Dịch phóng ra Hoả Điểm cực nóng đốt cháy phần thịt lộ ra bên ngoài của tang thi khiến nó phải gặm rú lên đau đớn. Chưa dừng lại ở đó. Vô số tia sáng khúc xạ từ năng lực Quang hệ bắn xuyên qua cơ thể nó lỗ chỗ càng chảy ra thêm nhiều máu đen hắc mủ.

Diệp An trong lúc Nam Cung Lãnh Dịch bận rộn đang dùng Băng hệ xử lý tốt con tang thi cao cấp còn lại. Chưa kịp để bản thân tiến hoá như con kia đã bị nữ nhân loài người làm đông cứng tế bào làm nó vô cùng tức giận gào rống. Máu thịt đông cứng, khớp xương lúc di chuyển vang lên tiếng khắc khắc rợn người khó khăn, nhưng tự tôn của giống loài nó tự cho là cao cấp hơn con người bản thủ khiến sức mạnh tế bào tự nhiên áp bức tăng lên gấp bội.

Diệp An cười khẩy, ánh mắt tối thêm vài phần cuồng bạo. Tay phải ngưng tụ một cây kiếm cực dài bằng Băng ánh lên ánh sáng rực rỡ xinh đẹp, tay trái

tạo lốc xoáy gió tuyết dần trưởng lớn phóng về phía con tang thi kia.

Chẳng mấy chốc tiếng gió rít gào hoà cùng tiếng va chạm lợi trào từ tay tang thi chống lại những bông tuyết sắc nhọn như lưỡi lam vang lên leng keng rất chói tai nhức óc.

Gió tuyết càng lúc càng mạnh thổi bay cả những con tang thi phân thân và đám thuộc hạ khiến bọn họ thảm kêu. Dị năng của cô không biết phân biệt địch ta sao? Có cần phải khoa trương sức mạnh đến vậy không a....

Con biến dị đang chật vật đấu lại Nam Cung Lãnh Dịch cũng bị gió tuyết và hàn khí làm ảnh hưởng tứ chi đã có chút cử động khó khăn do đứng gần tâm bão nhất. Căn phòng hỗn độn, đồ vật va đập lung tung nát bét, bông tuyết dị năng bay đến đâu mang theo cái lạnh thấu xương tới đó làm tang thi ngu ngốc không biết tránh đi đâu đành chịu trận khựng lại, đám thuộc hạ tranh thủ cơ hội giết chết tất cả tang thi ở gần mình nhất rất nhanh chóng dù họ cũng lạnh vãi ra rồi có được không. >~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Thời Gian Của Tôi Sắp Hết

Đám người Nhất Điểm nghe Mộc Tự hô lên liền bỏ ngay công việc đang làm dở chạy đến xem tình hình Nam Cung Lãnh Dịch.

Vết thương không sâu lắm nhưng đã bắt đầu chảy ra máu lẫn giữa màu đỏ và tím nhạt chứng tỏ độc đang xâm nhập qua đường máu vào cơ thể.

Trường hợp bị tang thi cào trúng họ chưa từng gặp qua nhưng được kể lại trong văn tự sách cổ thì khi máu chuyển thành đen sì giống hệt hai con vừa rồi nghĩa là Nam Cung Lãnh Dịch sẽ chính thức trở thành tang thi không thể cứu vãn được nữa. Đó là điều cực kỳ tồi tệ mà đám thuộc hạ Lam Dực không mong muốn xảy ra nhất. Nếu Nam Cung Lãnh Dịch xảy ra chuyện gì, thì đứa em trai của chủ nhân mà bọn họ ghét cay ghét đắng quần áo lượt là kia sẽ nhảy lên chiếm chỗ nắm quyền hành toàn bộ Lam Dực.

Nhất Điểm xem miệng vết thương xong phân phó “Giang Hạ mau đến phòng thí nghiệm lấy máu Phượng Hoàng đến đây bức độc tố, Tĩnh Sa lệnh thuộc hạ điều tra tình hình X01-3 và X01-6 trước lúc đến biệt thự xảy ra chuyện gì, Kim Ánh gọi đội ngũ y sĩ chuẩn bị nơi chữa trị và pháp sư thanh tẩy toàn bộ biệt thự tránh uế khí, Mộc Tự lấy dị năng của cậu phong bế độc tố lại chờ Giang Hạ”

Sau đó tất cả đều tản đi vô cùng nhanh chóng. X01-3 và X01-6 nguy trang đến đây là tang thi cao cấp những đã bị diệt trừ nhanh chóng vì chúng chưa thực sự tiến hóa giống hai con kia. Buổi sáng trước khi đến đây hai kẻ ước đã báo cáo tình hình đầy đủ và chủ nhân của chúng vẫn bình thường, vậy có nghĩa là trên đường đến đây đã xảy ra chuyện. Tuy Lam Dực nhiều nhân tài nhưng tổn thất mất hai dị năng quý hiếm hệ Băng và hệ Âm thì tất nhiên vẫn phải đau lòng, nhất là do Tĩnh Sa dốc lòng đào tạo.

Nam Cung Lãnh Dịch được đỡ đến ghế ngồi, trán lấm tấm mồ hôi may nhũ càng lúc càng sâu khiến Nhất Điểm và mộc Tự diễm tĩnh đến mấy cũng có chút cuồng tay chân. Biểu hiện này họ cực hiếm thấy ở chủ nhân, với thể chất và sức chịu đựng cực cao đến đám quái vật đảo M ngài ấy cũng có thể ứng phó mặt mày không nhăn, vậy thì sự khó chịu thể hiện hẳn ra ngoài thể này chứng tỏ đau đớn đã vượt qua cả sức chịu đựng của ngài ấy rồi.

“Chủ nhân cố lên, Giang Hạ rất nhanh sẽ mang thuốc giải quay lại”

Nam Cung Lãnh Dịch cảm thấy toàn thân đều đau nhức, từng tế bào như có hàng vạn con ký trùng Âm hệ gặm nhấm đau đớn hơn cả ngàn lần hấn trúng phải mảy mui trước.. Đầu óc càng lúc càng mơ hồ, càng lúc càng quay cuồng, lớp màng mắt đã bắt đầu đục, hít thở cũng vô cùng khó khăn. Nghĩ đến bản thân chẳng mấy chốc nữa sẽ thối rữa, bần thiêu, ghê tởm như những con tang thi hôm nay hấn tiêu diệt, trong ngực lại thấy một trận buồn nôn khó nén. Tứ chi tê dại chuẩn bị hoàn toàn mất cảm giác nhưng bàn tay vẫn bấu vào thành ghế đến trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy thấm ướt cả áo, lúc ý thức của hấn chuẩn bị mất đi thì bên tai mơ hồ vang lên tiếng nói của một cô gái “Không được làm gì cả, để hấn tự vượt qua” sau đó thì bản thân dần chìm sâu vào trong bóng tối. Bên tai giọng nói của cô ta và thuộc hạ quen thuộc lúc rõ lúc không.

“Tôi bảo anh cứ ta.. không được cho uống..”

“Diệp An đừng có quá...”

“Con mẹ nó tôi cứ không cho đấy.. BĂNG VỆ!!”

“Không... Á... cô... Dừng dừng”

Cái gì vậy? Chuyện gì đang diễn ra?

“LẠNH QUÁ!!! KHÔN KIẾP...”

“KHÔNG LUI CÓ TIN TÔI NƯỚNG CHÁY ANH KHÔNG!!”

Mấy người này ồn ào cái gì vậy?

Trong đầu Nam Cung Lãnh Dịch lúc đó có một ý niệm mãnh liệt khi cố gắng phân tích đoạn đối thoại vừa nghe được...

Sau này nhất định phải ép khô cô ta thành con cá mắm mới hả dạ.. dám truyền bá tư tưởng lung tung cho đám thuộc hạ của hắn như vậy.

Lúc tỉnh lại, nhất định phải ép khô.....

Đồng Khiết sắc mặt tái nhợt nằm trên giường hít thở từng ngụm từng ngụm lớn.. Khoé môi run rẩy trào ra tia máu đỏ đậm đặc trôi dần xuống cổ hoà lẫn cùng mồ hôi thấm ướt cả cô áo..

Những ký ức vụn vặt và ác mộng khủng bố giày vò từng giờ từng phút khiến cơ thể Đồng Khiết chỉ sau vài hôm đã gầy rộc ảm đạm.

Bàn tay bấu chặt vào ga giường cô ta thì thảo.... Diệp Môn bị bắt rồi, Diệp Hoa đang bị ả thao túng... Không còn thời gian nữa... không còn kịp đợi Diệp An trở về nữa..

Phải đi... phải mau đi.

Nếu không mau ả ta sẽ đạt được năng lượng tối thượng không ai cản được ả nữa...

Phải mau lên..

Bật dậy loạng choạng lao ra khỏi phòng Đồng Khiết hét lớn.

”DIỆP KIẾN NGUYỄN... DIỆP VIỄN THIẾU... LÀM ƠN CÓ AI Ở ĐÂY KHÔNG???”

Tề quản gia đang đứng ở sảnh nhìn cô bạn của Tứ tiểu thư đứng ở hành lang tầng 1 đập cửa từng phòng âm ỹ không khỏi nhú mày “Đồng tiểu thư. Các thiếu gia đang đi đón tứ tiểu thư, nếu cô muốn gặp hãy đợi đến tối”

Đồng Khiết bàng hoàng, cô ta suýt ngã mấy lần khi chạy xuống cầu thang chứng tỏ đôi chân còn chưa hết run rẩy. Đứng trước mặt Tề quản gia cô ta nghẹn giọng nài nỉ “Quản gia, xin ông cho tôi đi tìm Diệp An ngay bây giờ. Xin ông cho tôi đi cùng các thiếu gia đến biệt thự cổ gặp cô ấy. Tôi sắp hết thời gian rồi... Xin ông”

Tề quản gia vẫn bất thanh sở động nhú mày “Đồng tiểu thư, có thể tối nay các thiếu gia sẽ đón tam tiểu thư về rồi cô đừng gấp”

Đồng Khiết hét lên tuyệt vọng đánh gãy lời Tề quản gia định nói tiếp “KHÔNGGGG!!! TÔI XIN ÔNG....

DIỆP MÔN ĐÃ THÀNH TANG THI RỒI!!! DIỆP HOA CŨNG ĐANG Ở ĐÓ.

XIN ÔNG ĐƯA TÔI ĐI CÙNG HỌ ĐẾN GẶP DIỆP AN, XIN ÔNG!!!”

Trong lúc Tề quản gia cứng người nghe Đồng Khiết thông báo tin động trời và cũng không hiểu vì sao cô ta lại nói như vậy, thì có hai người mặc áo đen mang mặt nạ đặc hữu của tổ chức Lam Dục vô thanh vô thức xuất hiện ngay bên cạnh hai người khiến cả hai phải giật mình.

”Cô Đồng. Chúng tôi sẽ đưa cô đến biệt thự cổ Lam Dục. Cô mau chuẩn bị đi”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Cái Chết Của Đồng Khiết

Nhìn nam nhân an ổn nằm trên giường Diệp An không khỏi cảm thấy hài lòng, bắt chéo chân chễm chệ ngồi trên ghế nháp một ngụm trà nhỏ cô thấp giọng “Nhất Diễm, nếu anh cứ đi đi lại lại nữa mắt của tôi sẽ vì đảo liên tục mà rớt ra đó.”

Nhất Diễm mặt mày có chút vết xước nhỏ do xung đột với Diệp An lo lắng nói “Cô chắc chắn ngài ấy sẽ thắng được loại virus tang thi này chứ?”

”Hừm. Hắn ta từng cải tạo thể chất qua động vật biến dị, nếu không chống chọi lại được bệnh độc thì cái danh lão đại vứt đi bón cây sao?” Diệp An bừa môi lườm người nằm trên giường thỉnh thoảng giãy dụa sắc mặt vẫn tái nhợt có chút thống khổ.

”Nếu ngài ấy không..”

”Chắc chắn sẽ. Hẳn ta thích nhất là hiệp đáp người yếu thế, đến mấy con virus bé xíu cũng không ăn lại được thì để em trai hấn lên làm lão đại cho hấn biết thế nào là hối hận”

Nhất Diễm...

Minh Nhiễm...

Giang Hạ...

Cả chuyện này mà cô ta cũng biết?

Nói mạnh mẽ vậy chứ suy tính ra sự việc một chút, Diệp An thấy trong ký ức tương lai buổi họp báo ra mắt dự án mới của Nam Cung gia không hề có sự xuất hiện của Nam Cung Lãnh Dịch hay thuộc hạ, thay vào đó là khuôn mặt có vài phần giống hấn của một nam nhân trẻ hơn giữ cương vị Tổng giám đốc tập đoàn.

Không biết lúc đó Nam Cung Lãnh Dịch đang ở đâu, hay là đã thất bại trong cuộc chiến với tang thi giống như hôm nay rồi. Vì cho dù không có sự xuất hiện của cô thì buổi đấu giá vẫn diễn ra, bữa tiệc chào đón 10 kẻ sở hữu kẻ uốc vẫn được sắp đặt. Nếu điều đó là thật, thì ván cược 50:50 này cô phải liều một phen xem sao. Á đàn bà họ Chu kia.. chắc chắn sẽ không buông tha miếng mồi ngon như Lam Dực để đầu tôm thống nhất bốn Đại Lục đâu. Vậy thì để chặn lại á cũng như trả được mối thù cô đã hứa với Minh Nhiễm, thì chỉ có thể bắt tay làm đồng minh với Lam Dực và nâng cao dị năng của Nam Cung Lãnh Dịch để nhiệt huyết của đám thuộc hạ khác càng thêm tin tưởng sát cánh.

”Ngài Nhất Diễm, người mà ngài Mộc Tự phái đi bảo vệ Đồng gia đã mang người trở về”

Nhất Diễm thu lại biểu tình trên mặt, nghiêm nghị ra lệnh “Bảo hộ mang cô ta đến phòng riêng cuối hành lang đợi tôi”

”Vâng”

Đội thuộc hạ đi khỏi Nhất Diễm quay lại phía cô gái này giờ vẫn ngồi bên cạnh giường ra vẻ nhàn nhã uống trà, nhưng mắt thì liên tục đảo đến trên người ngài Lãnh Dịch thỉnh thoảng còn phóng tính thần lực nhu hoà hỗ trợ. Khoé miệng giật giật khắc chế ý cười tránh chọc cô gái xấu hổ, Nhất Diễm gọi “Diệp An, có người muốn gặp cô, đi thôi”

Đang tập trung khai triển tinh thần lực lên giúp Nam Cung Lãnh Dịch, Diệp An không khỏi giật mình hơi xấu hổ sợ bị phát hiện, hắng giọng ho khan một tiếng hỏi lại “Muốn gặp tôi? Anh trai đến đón rồi ư?”

”Không. Đó là cháu gái của Đồng gia”

Diệp An nhú nhú mày nghĩ đến hai từ -Đồng gia-, cô có quen ai ở bên đó đâu nhỉ.

Lúc đi theo Nhất Diễm đến căn phòng sắp xếp ổn thoả, vừa bước vào thì đập vào mắt Diệp An là một cô gái trẻ tuổi suy yếu, đang ngồi thụp trên ghế hơi thờ có chút móng vuốt, sắc mặt trắng bệch.

Thấy người vào là Diệp An mà mình luôn mong ngóng, Đồng Khiết dồn hết sức bình sinh loạng choạng chạy về phía cô. Những người không liên quan tự động rời khỏi phòng khép cửa lại canh giữ bên ngoài chỉ còn Nhất Diễm nghiêm chỉnh đứng ở một bên phòng chuyện bất trắc.

”Diệp... Diệp An.. Tôi là Đồng Khiết, chắc chắn cô đã xem kỹ vật mẹ cô Hà Vĩnh Cơ để lại rồi đúng chứ...”

Gia tộc của tôi giữ chiếc hộp máu cất bùa chú và bà ấy khi còn trẻ đã mang đi... khụ khụ!!”

Nhìn cô gái xa lạ tái nhợt khăn thiết nắm lấy tay mình Diệp An không tránh khỏi luống cuống.

”Cô bình tĩnh, mau ngồi xuống ghế tôi sẽ gọi y sĩ đến điều trị cho cô rồi từ từ nói”

”Không” Đồng Khiết lập tức từ chối, cô ta gắng gượng giọng run rẩy “Diệp An, Đồng gia đã bị Chu Ái Lan tiêu diệt sạch sẽ rồi.. Là tang thi, cô biết loài đó đúng không...”

Chúng đã ăn thịt toàn bộ người thân của tôi... chỉ còn mình tôi thôi... Cái này...”

Nói đoạn, Đồng Khiết giật lấy dây chuyền đeo ở cổ dúi vào tay Diệp An “Đây là ông của tôi giao phó mang đến cho cô... khi ở một mình hãy niệm đi vào. Diệp An, anh trai Diệp Hoa đã bị Chu Ái Lan thu phục biến thành tang thi rồi, Diệp Hoa cũng đang ở đó... Tuy tôi biết cô ta không tốt đẹp gì nhưng đầu sao chúng tôi cũng từng là bạn... làm ơn cứu cô ta ra khỏi đó”

Diệp An nhú mày “Cô nói Diệp Môn đã biến thành tang thi?”

Đồng Khiết ho vài tiếng khó nhọc ra cả máu, không thêm để ý mà nói tiếp.

”Nghe tôi nói, thời gian của tôi đã hết rồi. Linh lực đã cho tôi thấy rất nhiều thứ ở quá khứ và đi đến tận thời đại vừa bắt đầu kỷ nguyên Bóng tối... khụ khụ...”

... Diệp An, nếu cô muốn kết thúc chuyện này... thì bên trong mặt ngọc sẽ có thứ cô cần...

Tìm thấy rồi hãy sử dụng nó, bằng máu của thứ sinh ra cô... khụ... nhô lên tấm bùa, nó sẽ gọi những người liên quan đến chuyện này quay về thời điểm chưa bắt đầu...

Bà nội của tôi... bà ấy đã dùng chính sinh mạng để làm ra tấm bùa đó... nó rất quan trọng... hãy cố gắng. khụ khụ khụ!!”

Nhìn cô gái họ Đồng ho càng lúc càng nhiều máu, Diệp An sợ hãi “Cô bị trúng độc từ không gian, tại sao cô lại hao mòn tuổi thọ để nhìn những thứ cô không có khả năng được phép biết?”

”VÌ ĐÓ LÀ SỐ MỆNH CỦA TÔI...

... Vì cô đã sống lại, nên vận mệnh của rất nhiều người bị thay đổi... trong đó có tôi và Nam Cung gia..

Vì lúc đó cô chết đi, nên người kia mới điên cuồng lập ra kế hoạch này để đem tất cả chôn cùng... khụ...”

Diệp An bàng hoàng, ngây ra một lúc mới thì thào “Cô đang nói cái gì...”

Đồng Khiết tay ôm ngực, cố gắng chút hơi tàn truyền lại “Tôi cũng muốn sống, nhưng nếu cô không kết thúc chuyện này, thì tương lai tôi và cả người thân của tôi không sống lại được...”

Nhớ mặt ngọc này cất giữ thứ cô cần... khụ!! Hãy dùng máu kẻ sinh cô ra làm ướt tấm bùa để mở Truyền Tống trận... Đến đó và kết thúc tất cả.. Ở đây cô không làm được gì đâu... Chu gia đã quá mạnh rồi...

Khụ khụ!!”

Nhìn Đồng Khiết mất bắt đầu mờ đục không tiêu cự, Diệp An cuống lên “Nhất Diễm, giúp tôi gọi y sĩ đến đây ngay”

”Muộn rồi” Nhất Diễm không động trả lời “Mạng của cô ta đã tận”

Diệp An ngây người quay lại nhìn Đồng Khiết đang hấp hối trước mặt mình, tay cô ta run rẩy vẫn bám lấy cô thật chặt.

”Đúng vậy... Diệp An, vì quá gấp nên tôi mới phải đến tận đây gặp cô...

Số mạng những người bị kéo vào chuyện này...

Cô mới chính là người bắt đầu...

Vậy thì... hãy trở lại mà...

...

Kết thúc nó!”

Dứt lời, thân thể Đồng Khiết lập tức ngã xuống sàn nhà, thi thể bắt đầu sa hoá bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được. Chẳng mấy chốc đến mảnh tóc cũng chẳng còn.

Cứ thế mà biến thành cát ngay trước mắt Nhất Diễm và Diệp An.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Ngũ Hệ Dị Năng

Không biết qua bao lâu tưởng chừng như đã đấu tranh dài cả thế kỷ, bấy giờ người trên giường mới từ từ mở mắt.

Nhìn trần nhà quen thuộc, Nam Cung Lãnh Dịch hơi hơi nghiêng đầu thì thấy một cô gái có mái tóc đen dài nổi bật làn da trắng mịn ngồi ngủ gật ở tròng kỷ ngay bên cạnh. Nhìn thấy biểu cảm say ngủ của cô, khoẻ mỗi Nam Cung Lãnh Dịch cong lên nhu hoà, hẳn biết trong lúc chống lại virus tang thi, cô gái trong ngoài bất nhất này vẫn hay lên rút tinh thần lực vào hỗ trợ hẳn.

Thoải mái ngồi dậy định xuống giường thì Nam Cung Lãnh Dịch lập tức đen mặt. Cái tên Kim Ảnh chết tiệt kia tại sao lại ở đây? Lại còn xếp ghế ngồi ngay bên cạnh Diệp An dựa ngủ ngon lành? Nhìn thế nào cũng quá chướng mắt.

Không nương tay chút nào cho người tận tâm phục vụ mình từ nhỏ, Nam Cung Lãnh Dịch mở Khoá Không bao bọc Diệp An lại tránh có tiếng ồn đánh thức cô dậy, sau đó tạo một chiếc hộp nhỏ đập thẳng vào trán của Kim Ảnh khiến anh ta suýt nữa thì ngã bật ngửa ra sau. Vừa ổn trọng lại cơ thể Kim Ảnh hét lên “AI? AI ĐÙA VỚI LÃO TU”

”Ta đói. Gọi người mang đồ lên”

Kim Ảnh sững sờ “Ngài Lãnh Dịch, hay quá ngài thực sự tỉnh lại rồi. Mọi người đều rất lo cho ngài” Rồi nói vào mặt ngọc đeo cổ “Chủ nhân tỉnh mau phân phó phòng bếp làm chút đồ thanh đạm”

Nam Cung Lãnh Dịch thoải mái xuống giường đi về phía cô gái đang ngủ bé cô lên.

(Là bé nha má ôi @@)

”Ta bất tỉnh bao lâu rồi”

Kim Ảnh cung kính “Tròn 6 ngày ạ” Sau đó nghĩ nghĩ trả lời thêm “Diệp An hầu như mỗi ngày đều ở đây túc trực đến tối mới về phòng nghỉ ngơi, cô ấy vẫn dùng tinh thần lực trợ giúp ngài nên có lẽ nhờ đó chủ nhân mới tỉnh nhanh vậy.

Tĩnh Sa đã tìm ra thi thể của X01-6 và X01-3 tại nhà riêng của Phúc gia và Khiêm gia. Hiện Giang Hạ và Tĩnh Sa đang xử lý ở đó. Trừ 2 con tang thi đã chết, 2 kẻ nằm trong Vực Diệp An thao túng đã cho trở lại nhà riêng nằm vùng thăm dò tình hình, còn lại 5 người kia cũng đã bị Tinh Thần hệ nhân tạo của chúng ta không chế trả về chưa bị nghi ngờ”

Nam Cung Lãnh Dịch vừa đặt cô gái nhỏ xuống giường đắp chăn lại, nghe xong độ âm quanh thân hắn giảm xuống không ít, quay đầu lại cười lạnh “Hay thật, mới mấy ngày đã thân mật đến mức gọi cả tên nhau rồi hửm?”

Kim Ảnh mồ hôi mẹ mồ hôi con tức khắc thi nhau rơi xuống khóc ròng.. Cái tình hình này là gì a... Cả báo cáo dài như vậy ngài ấy chỉ nắm được hai chữ “Diệp An” thôi sao?

Oan uổng a... Đám người kia tại sao lúc ở đây canh không bị lão đại tỉnh cho dính chương mà chỉ có mình hắn thôi a... o(〒_〒)o

”Đi ngủ cũng không biết phòng bị như vậy chắc khả năng đã xuống thấp không ít. Mau cút đến đảo M rèn luyện, không lấy được đoá Linh Sơn thì đừng về”

ÀM!! (Tiếng đồ vỡ trong lòng của tên thuộc hạ xui xẻo đầu tiên)/(° _ ° ʌʌ)

Kim Ảnh lệ nóng quanh tròng không ngừng mắng mình ngu ngốc, đau đớn tiếp nhận chỉ thị rồi lết ra phía cửa. Biết ngay mà...

Đúng là đụng vào người của lão đại chẳng bao giờ nhận được kết cục tốt đẹp a...

Thấy Kim Ảnh đã đi rồi, Nam Cung Lãnh Dịch nhìn lại cô gái nhỏ nằm trên giường ngủ an ổn, khoẻ miệng còn hơi cong cong biểu hiện giấc mơ của cô đang có chút vui vẻ. Nở nụ cười thoáng ôn nhu, Nam Cung Lãnh Dịch đứng dậy tiến vào phòng tắm, rất nhanh bên trong đã rào rào tiếng nước chảy để lại bên ngoài có một người đang mơ về kiếp trước.

Cô thấy mình đang là Cố Minh Tuyền vẫn đang sống thực sung sướng bên cạnh cha mẹ và chị gái, mặt thể chưa đến, mẹ đang trong bếp nấu món ăn cô thích, cha đang ngồi đọc báo uống trà. Chị gái Minh Hi thì đan chiếc khăn len mà mấy hôm trước cô đòi chị đan bằng được cho cô quà dịp Giáng Sinh.

Cố Minh Tuyền ngồi bên cạnh cầm Ipad xem chương trình ca nhạc yêu thích thì bỗng dưng có mùi hương gì đó rất quyến rũ bay đến, vừa ngẩng đầu lên thì một người đàn ông đứng lù lù từ trên cao nhìn xuống nhếch khoé miệng sai sử “Cố Minh Tuyền, khu rừng phía Tây có mấy con quái thú cần cô đi trước dọn đường, mau dậy”

Cố Minh Tuyền bực mình kháng cự “Anh phát điên cái gì đó, đang hoà bình mà quái vật cái em gái nhà anh”

”Nếu cô không dậy có tin tôi ôm cô vác đi không?”

Cố Minh Tuyền đen mặt quát “Đồ thần kinh Nam Cung Lãnh Dạ, ôm cái đầu mi tên khốn kiếp ám què” (ノ`口’)

”Nam Cung Lãnh Dạ là ai?”

”What the fu...” Diệp An nở mắt bùng tình khỏi ác mộng gặp kẻ xúi quẩy, miệng cũng ngừng nói mớ. Cô chớp chớp mắt nhìn người đàn ông nằm cạnh mình toả ra mùi hương đã ngửi thấy trong giấc mơ. Cmn ra là anh phá rồi hạnh phúc nhỏ nhoi của tôi chứ không phải tên chết bầm Nam Cung Lãnh Dạ...

”Đây là lần thứ 2 cô gọi tên hắn. Đó là ai vậy? Lại còn ôm nhau hửm?”

Diệp An giật giật khoé miệng từ chối trả lời “Trước hết tôi muốn biết tại sao anh lại nằm ở bên cạnh tôi, và nhất là sao tôi lại ôm chân của anh nằm trên giường????” Đến cái câu -anh tỉnh rồi ư?- cô cũng chẳng buồn nói.

Nam Cung Lãnh Dịch điềm nhiên trả lời “Tôi vừa tỉnh đã thấy cô, đừng nói người mới ốm dậy như tôi rảnh rồi đốt năng lượng xuống bế cô lên. Mau dậy

mang đồ ăn lên cho tôi đi” Còn về kẻ kia hẳn không tin về sau không ép cô nói ra được. Hừ! Đã là thuộc hạ của Nam Cung Lãnh Dịch này còn tơ tưởng ôm nam nhân khác.

(Dịch boss người ta là thuộc hạ anh đã quản, lúc làm bạn gái rồi thì anh sẽ trói buộc luôn theo bên mình sao 0_0)

Diệp An vừa thẹn vừa tức bật dậy thoát khỏi lồng ngực của ai kia lững thững đi về phía bàn thức ăn người hầu đã mang lên ổn thoả. Phải nhẩn... phải nhẩn... nếu không phải do trước đó cô cho hắn ăn một trượng băng xuyên lồng ngực thì không đến nỗi hắn bị tang thi cào trúng... phải nhẩn...

Cmm bị thương ở ngực xong hàn khí chạy thẳng lên não thành kẻ thần kinh luôn rồi... phải nhẩn~~

Đặt xong thức ăn lên bàn nhỏ trên giường, Diệp An gượng nở nụ cười gượng gạo xúc sang một bên tò mò.

”Thế nào? Anh có cảm nhận được dòng khí mới nào dao động ở đan điền không?”

Nam Cung Lãnh Dịch tao nhã nhận đĩa gấp thức ăn, nhướn mi “Muốn biết?”

”Muốn, muốn” Diệp An chân chó mím cười lấy lòng. Đùa sao mà bảo cô đối kháng lại tên này, không bằng tìm đường chết nha. Đây là bệnh nhân thần kinh a...

Nam Cung Lãnh Dịch hài lòng thấy biểu hiện tích cực của Diệp An, gấp một miếng thịt hấp vừa ngọt vừa béo đưa đến bên miệng ý bảo cô ăn. Đương nhiên cô nàng ngốc nghếch nào đó mãi tò mò muốn biết dị năng mới của người ta là gì đầu ể ý đến không khí ái muội hương phấn ngập phòng đâu a... Cứ thản nhiên mà há miệng ăn thôi.

Nhìn cánh môi hồng hồng ướt át nhai miếng thịt con người Nam Cung Lãnh Dịch không khỏi tối thêm vài phần. Hắn thấp giọng từ tính.

”Diệp An, tôi biết trong lúc chống lại virus tang thi cô đã dùng Tinh Thần lực giúp tôi rất nhiều. Vì vậy tôi cho cô niềm vinh dự là người đầu tiên nhìn dị năng mới sinh ra này của tôi”

Hít sâu một hơi vận khí chuyển đi khắp các mạch máu, Nam Cung Lãnh Dịch hô nhỏ “Hắc Huyền”

Lập tức lấy hắn và Diệp An làm trung tâm, khung cảnh xung quanh chìm vào bóng tối đen đặc không một điểm sáng. Diệp An tròn mắt kinh ngạc... Dị năng này đến cả kiếp trước cô cũng chỉ nghe danh chứ chưa từng được chứng kiến, nó hiếm đến mức sách cổ gần như quên lãng mà không còn ghi chép vào ai từng sở hữu...

Dị năng thuộc về bóng tối trái ngược với Quang hệ, đại diện cho sự huyền bí đồng thời nhiều khi cả sự kinh dị.

Hắc hệ...

Dị năng cùng loại với Âm hệ nhưng bậc cao hơn nhiều, chưa biến dị đã đủ nuốt chửng tất cả những thứ trong phạm vi nó muốn bằng chính sự khủng bố của mình.

Nam Cung Lãnh Dịch khá hài lòng với biểu hiện này của Diệp An, có chút ý cười hỏi “Sợ sao? Tôi đâu có nuốt chửng cô.. Cô nên cảm thấy may mắn khi làm thuộc hạ của tôi đi.”

Diệp An:.... (biến thái, tự luyện vài chương) (ノ`□`)凸

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Anh Trai Em Gái

“Cháu gái Đồng gia chết rồi?”

Chu Ái Lan đang thực hiện công việc cô ta thích thú nhất, móc lấy tinh hạch từ trong đầu dị năng giả vừa nghe người con trai có mái tóc xám bạc báo cáo...

Nở nụ cười ôn nhu nuốt xuống tinh hạch liếm nhẹ môi thoả mãn. Cô ta phẩy tay cho thuộc hạ đem dị năng giả nằm trên bàn thí nghiệm lui ra sau đó tiến về phía tủ kính cạnh người con trai kia.

”Lăng, có biết trước lúc chết cô ta làm gì không?”

Người con trai gọi là Lăng kia mang về mặt vận năm không đổi trả lời “Cô ta được người của Lam Dực đưa đi giao nộp ngọc Đồng gia cho vị Tam tiểu thư kia”

Chu Ái Lan rót cho mình một ly rượu màu đỏ tươi như máu khiến ả vô cùng hài lòng, nhấp một ngụm cảm thán “Chắc, lão già đó trước lúc chết vẫn giấu đồ giỏi thật, đẩy cháu gái mình thoát được khỏi các bẽ hủ thi của ta chứng tỏ lão không phải đèn dầu cạn”

”Tiểu thư muốn thanh trừ Diệp gia chứ”

Chu Ái Lan cười khì khì.. “Lăng, ít ra cũng phải là một câu hỏi nha đừng khẳng định vậy.. Thật là, không biết ta nuôi người kiểu gì mà đến gia đình em gái người cũng không nương tay vậy a~”

“... Thuộc hạ không có cảm giác về người em này”

Chu Ái Lan nở nụ cười càng sâu, uống non nửa ly rượu híp mắt cất giọng nhẹ nhàng.

”Dù sao đó cũng là nơi ta gả vào hơn 20 năm. Giờ người bảo thanh trừng ta có chút không nề.. Diệp gia đối xử với Hà Vĩnh Cơ rất tốt nha”

”Giờ người là Chu tiểu thư danh giá nhất quyền lực nhất Chu gia, không phải là Hà Vĩnh Cơ nữa, người không cần phải vương vấn về chúng. Cái tiểu thư nên quan tâm đó là tiêu diệt Lam Dục thống nhất 4 Đại Lục”

Chu Ái Lan ngồi xuống chiếc ghế yêu thích phóng tầm mắt xuống sảnh quân sự tập nập người và máy bay chuyên dụng đang đi lại, miệng treo ý cười hỏi “Tiểu An là em gái cùng nằm trong bụng Hắc Long với người, nếu phải giết con bé người chấp nhận?”

Người con trai mang mái tóc màu xám bạc thán nhiên trả lời “Chỉ cần tiểu thư muốn. Ngay lúc này thuộc hạ sẽ điều người đi xử lý Diệp gia ở Nam Đại Lục”

”Không vội” Chu Ái Lan cười khê “Ta muốn xem cảnh hai anh em người trùng phùng đã. Đi mang Diệp Môn đến đây ta có việc cho nó” Hắn cúi đầu nhận lệnh rồi lui ra ngoài. Chu Ái Lan vẫn tiếp tục nhìn xuống dưới sân quan sát từng đoàn quân tang thì cấp cao di chuyển. Ắ thăm thì..

”Không biết em đã đến đây chưa. Chờ em thật lâu...

... thật mệt mỏi... “

”Ừm... em nói em là bạn học của An An?” Diệp Viễn Thiệu ngồi ở sảnh tiếp đón vị khách Sở Trắc Nghiệm đã báo trước.

”Vâng ạ!!! Em là Lam Đông Đông của Lam gia, cách đây không lâu anh đã gặp anh Thụy Phong và chị Cát Cát đó ạ. Cũng không có gì to tát cả, anh Thụy Phong và anh Trắc Nghiệm dự đoán sắp tới sẽ có nhiều chuyện không hay nên cử em đến đây bố trí một số vật bảo vệ cho Diệp gia. Tất cả các chi khác của Diệp gia em đã cử người tiến hành, riêng nhà của anh thì em phải tự mình làm anh Trắc Nghiệm mới yên tâm” lý thuyết không ngừng bonus thêm nụ cười toả nắng.

Diệp Viễn Thiệu.... (từ khi nào An An lại kết bạn với người nói nhiều thế này?)

”Tại sao hai người đó lại biết....”

”Anh Viễn” Lam Đông Đông đánh gãy lời Diệp Viễn Thiệu định nói tiếp “Em hiểu điều anh thắc mắc. Thực ra Sở gia và Lam gia đều là chi nhánh ngầm của Nam Cung gia. Anh Thụy Phong và anh Trắc Nghiệm đều theo học tập cùng Nam Cung đại thiếu từ nhỏ, rất nhiều chuyện Nam Cung đại thiếu không thể trực tiếp ra mặt thì hai người này đều giải quyết thay cùng thuộc hạ thân tín Nhất Điểm của Lam Dục.

Anh yên tâm em được nghe chị Giang Hạ cũng là thân tín của Nam Cung đại thiếu báo lại nguyên văn “Lão đại nở tâm xuân đầu tiên, đang trên con đường gian nan đưa người về tay. Nhấn Diệp gia không cần lo lắng”

Diệp Viễn Thiệu ngây ra “Hà?”

Lam Đông Đông cười tươi rất không cần suy nghĩ thêm gì đáp “ Anh Viễn... An An được Nam Cung đại thiếu nhắm trúng rồi. Ha ha!!”

Diệp Viễn Thiệu: Xoàngggg!!! (Tiếng lòng vỡ nát)

(Tội anh Viễn chuẩn bị mắt em gái cung =))))))

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Cô Gái Mà Hắc Đế Ý

“An An... khi nào thì em trở về?” Diệp Kiến Nguyên lúc về đến nhà nghe em trai kể lại không khỏi sốt sắng gọi điện ngay cho em gái. Đùa sao con bé còn quá nhỏ để hiểu hết sự nguy hiểm ngoài kia, nếu đi theo Lam Dục chẳng phải với tính khí dễ tin người sẽ bị bọn họ thao túng hoàn toàn thành con rối sao.

Mà đáng lo hơn là bị Nam Cung đại thiếu nhìn trúng.

(Chị An nhà anh sắp đề đầu cười cổ lão đại nhà người ta thì có =_||)

”Anh cả... anh hai.. Nam Cung Lãnh Dịch vì em dùng dị năng làm bị thương nên bây giờ hẳn vẫn chưa hồi phục em không thể về”

Diệp Viễn Thiếu nhìn hình ảnh em gái khoẻ mạnh thờ phào một tiếng an tâm, nhưng nghe đến câu Nam Cung đại thiếu bị em gái làm bị thương không khỏi có chút sốt sắng hỏi lại “Em chọc giận ngài ấy không sao chứ. Có bị ngài ấy sai sử thuộc hạ ép buộc làm gì không?”

Nhất Diễm đứng gần đó sắp xếp đồng văn kiện quan trọng tồn đọng 6 ngày vừa rồi khoẻ miệng hơi giật giật. Hai anh em nhà này bị cuồng em gái sao? Có thể thôi ngay cái kiểu quy chụp tội danh xấu xa lên đầu bọn họ được không hả (; ￣ ▽ ￣) Chính những người hết lòng vun vén cho đôi này lại với nhau mới xui xẻo đến nằm ngủ cũng trúng đạn có được không. Kim Ảnh đáng thương của hắn còn đang lưu lạc ngoài đảo M ngày ngày khóc than số phận với hắn đây này nha

Hôm nay tuy Nam Cung Lãnh Dịch mới tỉnh lại nhưng sức khoẻ không đến nỗi không giải quyết được đồng văn kiện quan trọng mà phải tự tay hắn phê duyệt tồn đọng trong mấy ngày hắn bất tỉnh. Đương nhiên có nhiều tài liệu hay ho liên quan lẫn không liên quan đến Diệp An hắn muốn cho cô xem nên kéo theo cả cô đến thư phòng, dẫn đến tình trạng Nam Cung Lãnh Dịch ở bàn làm việc tập trung xem tư liệu, còn Diệp An thì ngoan ngoãn ngồi một bên đọc sách uống nước quả vừa mới nhận điện thoại của anh trai.

Nghe thấy đoạn đối thoại, hắn buông bút chậm rãi lại gần cô gái đang bắt đắc dĩ trấn an hai người anh trên màn hình mô phỏng của máy điện tann.

Diệp Viễn Thiếu và Diệp Kiến Nguyên đang khuyên nhủ em gái mau chóng về nhà thì cứng họng, thấy phía sau có một người đàn ông đang lù lù đi tới mang thái độ lạnh nhạt xa cách vô cùng.

(Hai anh đang cản trở con đường cướp người về tay thì ai mang sắc mặt tốt cho được (o_ _)ノ≡☆

Tuy trong lòng Nam Cung Lãnh Dịch có chút không vui nhưng dù sao đây cũng là người nhà của cô gái hắn để ý (Dịch ca ngầm thừa nhận rồi á á á á á (*ノωノ)) hắn cũng nên đối xử nền nã hơn một chút. Ít nhất cũng phải có thái độ gần gũi như khi nói chuyện với đám người Nhất Diễm.

Quyết định xong hắn đẩy Diệp An sang nhấc quả cầu điện tann lên, Nam Cung Lãnh Dịch hơi hơi nhếch khoẻ miệng cất tiếng “Hai vị thiếu gia Diệp gia, Diệp An ở đây rất tốt, không cần lo lắng. Lúc nào tôi thấy thích hợp sẽ đưa cô ấy về thăm nhà một chút. Đã đến giờ dùng bữa trưa. Tạm biệt” Cô thấy không, chỉ riêng người thân của cô thôi mới cho chút mặt mũi kiên nhẫn giải thích đấy nhé. Mau mau cảm động đi. Hừm!

Điện tann tắt. Hai vị anh trai bên kia triệt để hoá đá...

Diệp An... (￣ □ ￣J)

Nhất Diễm... (￣ Θ ￣) (không phải ai cũng hiểu tính khí ngài như chúng thuộc hạ đâu a...)

Nam Cung Lãnh Dịch, anh có cần phải dùng gương mặt dọa người hơn bình thường như vậy không?

Tiếp xúc một khoảng thời gian Diệp An nhận thấy Nam Cung Lãnh Dịch không phải là dạng người khó nói chuyện, thậm chí nhiều lúc hắn còn nói mấy câu đùa lại với cô cho dù làm cô tức muốn học máu. Nhưng chung quy lại Nam Cung Lãnh Dịch ôn hoà hơn những lời đồn về hắn cô nghe thấy hơn nhiều lắm.

Những lời này nếu để Nhất Diễm biết được chắc chắn Diệp An sẽ bị hắn nhỏ nước bọt khinh bỉ trong lòng từ ngày này qua ngày khác. Cái kế hoạch ban đầu là thu phục cô về làm đồng minh phục vụ chủ nhân, chẳng biết từ lúc nào đã đổi thành bọn hắn thay nhau phải lấy lòng phục vụ lại cô ấy rồi có được không. Người chủ nhân nhắm trúng họ không thể không thuận theo tránh ngài ấy lên con đuối hết đến đảo M dạo chơi nha...

Người ngoài được ngài ấy cho sắc mặt tốt đêm trên đầu ngón tay. Nếu không phải vì cô đặc biệt thì đừng hòng với Diệp thị nhỏ bé ngài ấy sẽ nhường nhịn bất kỳ ai. Hừ.

Người sống chết bên cạnh bao năm thì ngài không trọng, người đến được vài ngày ngài lại sùng đến mức lấy lòng giai nhân không ngại trừ dập thuộc hạ.

Đầu năm nay làm thân tín trung thành đúng là không dễ dàng mà (T▽T)

”Lãnh Dịch, nếu anh nói như vậy các anh tôi sẽ hiểu lầm không ít đâu a...” Diệp An đầu rơi vài vạch hắc tuyến bắt đắc dĩ nói.

Nam Cung Lãnh Dịch thì lại có chút không hiểu liếc mắt nhìn Nhất Diễm kiểu -ta làm gì không đúng?-

Nhất Diễm có cảm giác đảo M đang vẫy gọi nếu lần này ứng xử không khéo nên đành thấp giọng giải thích “Diệp... Tiểu thư Diệp An, cô yên tâm lát nữa tôi sẽ đích thân giải thích với Diệp gia chuyện này. Ngài Lãnh Dịch ứng xử như người đứng đầu Lam Dục đã lâu nên không quen nhẹ nhàng với ai. Tiểu thư Diệp An là trường hợp đầu tiên trong 30 năm qua đó a... Cái sự việc này đúng ra phải là mong tiểu thư đừng hiểu lầm ý tốt của chủ nhân chúng tôi mới đúng”

Nhất Điểm thở phào may mắn trong lòng một cái. Thật may hắn đã đổi lại xưng hô, không lại ngu ngốc như Kim Ảnh thì mấy ngày tới hắn sẽ phơi thây ở đảo M mất.

Nam Cung Lãnh Dịch đương nhiên rất hài lòng với biểu hiện của Nhất Điểm liền phát tay cho hắn tiếp tục công việc, còn mình thì dắt tay dẫn theo cô gái nhỏ đang cảm động kia đến phòng ăn. Nhìn biểu cảm biến hoá của cô, Nam Cung Lãnh Dịch tràn đầy ý cười nhẹ nhàng đưa tay lên xoa vài cái lên mái tóc mềm mại kia. Ừm. Xúc cảm vẫn rất tốt, sau này nhất định nếu thấy thích hợp sẽ không ngại mà sờ đầu cô gái này thêm vài lần.

Diệp An thực chất lúc đó... (Hàn khí vẫn còn để lại di chứng trong não hắn sao? Dám hắn một nhát không những vẫn còn sống lại được đối xử đặc biệt? Không muốn dùng Băng hệ vào hắn nữa đâu a... rất kinh dị... biểu hiện ôn hoà của hắn thực sự rất kinh dị có được không. Hậu duệ của Nam Cung Lãnh Dạ thực biến thái mà (T_T)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Về Nhà

Cô gái họ Diệp muốn thử xem mình được sủng ái như lời Nhất Điểm nói đến đâu nên liền thử xin Nam Cung Lãnh Dịch về nhà. Đương nhiên là không được đồng ý rồi. Đưa sao mãi mới để chuyện tình diễn biến tốt lên một chút đã thả người về, thì cá là mấy người cuồng em gái Diệp gia kia sẽ "hi sinh đến giọt máu cuối cùng" để giấu em gái cưng của họ đi không ai tìm được đến cuối đời. Lúc đó thì ai đen đủi? Đám thuộc hạ thần tín là họ đây chứ ai. Dễ lắm lão đại sẽ nói câu "mấy người ăn no rửng mỡ đến Diệp gia bé xiu cũng không giải quyết được?" Lúc đó thì xong đời.

Diễn hình là ông Kim Ảnh, tiếp đó là Nhất Điểm. Vì sao ư? Vì ngay khi cô gái họ Diệp kia nói xin về nhà Nhất Điểm tưởng bản thân đã qua cơn hoạn nạn lập tức bị lão đại bóp vỡ ngọc không gian đá thẳng cửa đến đảo M không một lời trần trối.

Dẫn đến tình hình là Tĩnh Sa hắn đây phải thay Nhất Điểm ngu ngốc tiếp quản các công việc cho đến khi hắn lấy được đoá Linh Sơn trên đỉnh núi cao nhất đảo M mang về.

Năng lực của cô gái họ Diệp kia không biết cao minh đến đâu. 5 người thì đã cho 2 người đi du lịch đảo quái vật rồi có khi nào Tĩnh Sa hắn là người tiếp theo không a...

Dù sao Nam Cung Lãnh Dịch cũng là người dễ mềm lòng với cô gái nhỏ của hắn. Thế nên sau một hồi năn nỉ Diệp An đã được phép về nhà nhưng chỉ được về 3 ngày, và Nam Cung Lãnh Dịch lấy cương vị là chủ nhân sẽ tận chức tận trách đưa cô về nhà an toàn.

Cho dù Diệp An có thâm mắng hắn biến thái bao nhiêu lần đi nữa cô vẫn phải cố gắng nở nụ cười từ bi đồng ý. Vì cái kẻ vô sỉ kia mỗi ngày đều nhân cơ hội nhắc nhở cô nhớ.

- Đừng quên vì ai cho tôi một trượng băng nên tôi mới sợ sẩy trúng độc tang thi. -

- Đừng quên cô nợ tôi 2 mạng. -

- Đừng quên cô đang là thuộc hạ của Nam Cung Lãnh Dịch này. Đã là thuộc hạ thì phải ở bên chủ nhân mọi lúc mọi nơi, chủ nhân triệu tập trong vòng 10 phút không có mặt sẽ bị phạt. Còn phạt cái gì, cái tên Lam Dục cũng không phải trung bày mới lớn mạnh. -

Cho nên là lúc khởi hành về Diệp gia, đoàn siêu xe cao tốc đen bóng, nổi nhất là chiếc màu bạc chở Nam Cung Lãnh Dịch và Diệp An cứ thế diễu trên cung đường lên khu biệt thự nhà họ Diệp khiến người thường hai bên hoa cả mắt. Không chỉ đơn giản do đoàn này đều là những chiếc xe nằm trong danh sách có giá trị cực kỳ xa xỉ, mà còn là cỗ máy chiến đấu bất khả xâm phạm có thể tiêu diệt được cả một quân đoàn lên đến hơn 1000 người không mấy may xước sát.

Chưa kể ký hiệu cờ xanh lam đặc trưng của Lam Dục bay phấp phất trên chiếc xe dẫn đầu ai mà chẳng có vài phần run rẩy.

Đi hết đoạn đường dây thường xuyên tìm là đến cổng biệt thự Diệp gia, ba cha con Diệp Vĩnh Thành và Tề quản gia nghe người canh gác báo Diệp An về một cái là đã sốt sắng đi đi lại lại trước sân chờ người rồi.

Thấy chiếc xe bạc dừng lại, Diệp Vĩnh Thành định ra trước đón con gái thì thấy một người đàn ông mặc vest xanh dương đậm sắc mặt âm trầm bước xuống. Hắn ta từ bên này vòng sang bên kia, đứng lại im im một lúc, rồi gõ gõ vào cửa nói vọng vào "Thuộc hạ tự xuống đi chứ đợi chủ nhân mở cửa đón hửm?" (Vãi anh =)))

Hắn vừa dứt lời thì cửa cũng mở, cô gái cùng cả ba người ngóng nãy giờ cuối cùng cũng lộ diện. Diệp Vĩnh Thành thở một hơi nhẹ nhõm khi thấy con gái vẫn an toàn, sau đó tiến lên chào hỏi: "Xin chào Nam Cung đại thiếu, cảm ơn ngài đã chiêu cố con gái tôi 2 tuần qua ở biệt thự cổ Lam Dục. Đường xa xa xôi mệt mỏi, mời ngài và các vị đây vào trong dùng chút trà" Tiếp đó Diệp Viễn Thiệu và Diệp Kiến Nguyên ở đằng sau cũng gật đầu cung kính rồi ngay lập tức quay sang em gái hỏi han một lượt.

Nam Cung Lãnh Dịch tuy đi trước nhưng khoẻ mắt vẫn luôn để trên người cô gái nhỏ kia, thấy cả ba thân mật khoác tay nhau làm không khí quanh thân hẳn lập tức giảm thêm vài độ.

Tĩnh Sa đi ngay đằng sau thềm kêu không ổn, là anh em mà lão đại cũng ghen ngược vậy sao. Lão đại làm ơn đừng liên tưởng đến anh em Lam Thụy Phong và Lam Cát có được không. Có mỗi cặp đôi đó là phát triển lệch tính hướng thôi còn anh em nhà này hoàn toàn bình thường, nếu lão đại mất hứng tìm đại lý do đuổi hẳn đến đảo M chung vui với hai tên ngốc kia thì sao? Thế thì biết đến bao giờ hẳn mới lại được ôm Giang Hạ mỗi ngày a...

Tĩnh Sa nghĩ đủ đường mới hồi lại vẻ mặt nghiêm cẩn như cũ thấp giọng ghé gần người Nam Cung Lãnh Dịch “Chủ nhân, ngài bình tĩnh họ là anh em ruột, Diệp tiểu thư sẽ không có tình cảm trai gái với ai ở Diệp gia cả”

“Không phải” Nam Cung Lãnh Dịch lập tức bác bỏ “Ta biết nguồn gốc của cô ấy. Hừm, Tĩnh Sa, có muốn đi luyện tập một chút không?”

Cảnh báo nguy hiểm!!!

Tĩnh Sa thức thời lập tức lui về sau cách xa Nam Cung Lãnh Dịch và mấy người Diệp gia 5 bước tránh lửa lan đến chân. Lão đại đã cảnh báo nghĩa là hẳn sắp phải ôm Giang Hạ cao chạy xa bay một thời gian rồi nha.

Diệp An mãi trò chuyện vui vẻ với Diệp Kiến Nguyên và Diệp Viễn Thiếu nào để ý đến cuộc đối thoại vừa rồi đâu. Vừa nhận cốc nước quả mát lạnh từ Tề quản gia, cô hí hí mất ngồi xuống ghế mềm mại vui sướng uống hai ngụm lớn cảm thán “Ồ nhà vẫn là thoải mái nhất a~“. Như nghĩ đến điều gì đó cô hỏi.

“Cha, sao con không thấy di Như Bình và anh em Diệp Hoa đâu?”

Diệp Vĩnh Thành vì có người ngoài ở đây nên dù biết con gái không thích mẹ con Hà Như Bình ông vẫn phải nở nụ cười đáp “Em con chuẩn bị làm lễ đính hôn với Triệu thiếu gia vào 2 ngày nữa, nên giờ cả ba đang ở Hà gia tất bật chuẩn bị”

Diệp An nghe xong ngẩng đầu lên ánh mắt thoáng lạnh “Nghĩa là Diệp Môn cũng đang ở đó hả cha?”

“Ừm, nó dạo này cũng bận rộn chuyện học hành thi cử nên ở tại Hà gia luôn, di con và tiểu Hoa thỉnh thoảng cũng về thăm, 2 ngày nay mới về hẳn Hà gia để chuẩn bị lễ đính hôn.”

“Vi sao không ở đây để chuẩn bị ạ?” Cô thực thắc mắc Diệp Hoa có bị biến thành tang thi hay không, Diệp Môn theo như lời kể của Đồng Khiết thì đã thành tang thi hoàn toàn. Còn về Diệp Hoa, ký ức nguyên chủ để lại cho cô có lẽ đã không thể dùng được nữa. Cô trọng sinh đã làm quá nhiều chuyện thay đổi rồi.

“Hà gia tuy chỉ thuộc trung lưu nhưng cũng có gia quy riêng, phụ nữ Hà gia trước khi cưới đều có nghi lễ trưởng thành tổ chức riêng trong gia đình”

“Vậy tôi có thể tham gia lễ đính hôn này được chứ Diệp gia chứ?” Nam Cung Lãnh Dịch đang tao nhã uống trà bất chợt lên tiếng khiến cả bốn người Diệp gia tròn mắt “Diệp An dù sao cũng đã là người nhà của Lam Dục, thân là người đứng đầu chuyện vui của gia đình cô ấy tôi nghĩ mình cũng nên góp vui. Tĩnh Sa”

Tĩnh Sa đang đứng gần cửa lập tức di chuyển lại gần cung kính.

Nam Cung Lãnh Dịch cất giọng trầm trầm bá đạo không để ai có cơ hội phản lại “Về phân phó quản gia trông coi ngân khố xuất mặt ngọc thượng phẩm không gian giới chỉ chứa một số đồ vật ta muốn làm quà tặng Tứ tiểu thư Diệp gia. Ngoài ra toàn bộ chi phí làm lễ bên nhà gái Lam Dục sẽ trả toàn bộ” Sau đó Nam Cung Lãnh Dịch nghĩ nghĩ một chút đến chuyện gì đó không vui mới trả lời tiếp “Nhà Triệu gia ta không quan tâm. Xuất 1 mặt ngọc thôi” (Ông ghen với quá khứ con nhà người ta =))

Tĩnh Sa nhận lệnh thâm than trong lòng. Ngài lấy lòng kiểu này người ta sẽ cho là dùng cường quyền áp bức chứ không phải là ngài đang muốn xây dựng quan hệ nhằm tạo ấn tượng tốt đẹp với Diệp gia đâu a...

Diệp An đợi mãi mới đến lúc Nam Cung Lãnh Dịch có việc gấp phải về trung tâm thương mại của Lam Dục xử lý để hỏi lại chuyện này. Tĩnh Sa ăn ý biết cả hai muốn nói chuyện riêng nên cô ý để thuộc hạ cách xa chiếc xe bạc ra một chút rồi mở lồng bảo vệ ngăn cách âm thanh để hai người đang đứng ở cửa xe kia tiện nói chuyện.

“Nam Cung Lãnh Dịch, sao tự nhiên anh lại muốn tham gia lễ đính hôn của Diệp Hoa?” Cô có chút nóng nảy truy hỏi.

Nam Cung Lãnh Dịch hoàn toàn bỏ qua thái độ chất vấn này của Diệp An mà vô cùng vui vẻ trả lời “Cô có biết vì sao Chu Ái Lan lại tự nhiên thả Diệp Môn về không?”

“Không biết” Diệp An lắc lắc đầu

“Vi đã lường trước trong lễ đính hôn cô sẽ tham dự nên ả sẽ cho người hành động. Diệp Môn đang là tang thi cao cấp ả ta mới tự nhiên thả về như vậy, nếu không có âm mưu mà chỉ đơn thuần là tham dự lễ đính hôn của em gái mới là chuyện lạ”

“Nhưng tại sao lại nhắm vào tôi?”

“Hừm. Cô là thuộc hạ được sủng ái của tôi, nếu ả đã thương cô hoặc bắt cô đi không phải tôi sẽ bị mất một thuộc hạ năng lực không tồi sao. Lúc đó kể

hoạch lật đổ Chu gia của tôi sẽ bị chậm đi nhiều” Nguyên nhân khác lớn hơn thì hẳn nghĩ không nên nói ra không thì sẽ dọa cô gái nhỏ này chạy mất.

À ta tai mắt khắp nơi không lý nào lại không biết hắn đang nuôi dưỡng đặc biệt một cô gái chứ. Với tính cách biến thái của ả không biết khi nào sẽ động thủ lên cô gái ngọc cây mạnh này, chỉ bằng hắn tìm mọi cách có thể đặt được cô trong tầm mắt của mình mà không làm cô mất hứng là tốt nhất.

Con đường thu người về tay, vẫn còn gian nan lắm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Cho Dù Cùng Sinh Ra Ta Cũng Sẽ Giết

Buổi đêm náo nhiệt tại Diệp gia, các đầu bếp giỏi nhất của hệ thống nhà hàng Sở Trác Nghiễm mở ra đều được triệu tập để phục vụ bữa tiệc mừng Diệp tam tiểu thư về thăm nhà.

Là “về thăm” nha... chứ không phải về luôn.

Cho nên dù Diệp An có muốn quên hết tất cả cái gì mà “chủ nhân”, cái gì mà Lam Dục, thì Minh Nhiễm được Nam Cung Lãnh Dịch cử ở lại luôn luôn quan sát và theo cô không rời chính là minh chứng rõ ràng nhất thân phận của cô

Ai mới là chủ nhân của mi vậy hả thẳng nhóc phản bội ==

Oán thì oán cho dù bề ngoài cô được gọi là thuộc hạ của Nam Cung Lãnh Dịch, nhưng hầu như cô chưa từng phải làm các công việc giống như đám người Nhất Diễm. Hơn 2 tuần ở biệt thự cổ công việc của Diệp An mỗi ngày đó là ăn uống, luyện tập kỹ năng cùng người gọi là “chủ nhân”, đến thư phòng đọc đủ các loại tài liệu và kiến thức của thời không này, thỉnh thoảng bàn luận một số chiến lược và công việc liên quan đến Lam Dục, đến trường - đương nhiên có Minh Nhiễm đi theo.

Nhắc đến đại học T, chẳng biết từ khi nào cái lớp C kia đã hoàn toàn phục tùng Lam Đông Đông.

Là Lam Đông Đông chứ không phải Lam gia nha. Mà cái tên tâm thần phân liệt này lại nhất nhất nghe theo cô nên thành ra chẳng biết từ lúc nào cô trở thành người đứng đầu của lớp C.

Từ sau cái vụ lớp A đến gây sự nhưng bị đập cho tơi tả lại, tất cả những con cháu thế gia lớp A dính vào vụ này thì công ty gia đình của chúng đều bị gặp rắc rối liên tục đến mức gần như phá sản, tài chính bị rút một cách khó hiểu đến kiệt quệ thì tình trạng những loạn mới dừng lại.

Đến lúc tất cả đều biết được nguyên nhân do Nhất Diễm gửi văn kiện đến thì các bậc phụ huynh liền xách tai con mình đến cửa Diệp gia tạ tội. Nhưng Diệp An nào có ở nhà, biết cô đang ở biệt thự cổ Lam Dục thì chẳng ai dám đến gần, đành ngậm ngùi đồng ý nhượng quyền điều hành phía sau của công ty cho Lam Dục thì mới được yên ổn trở lại.

Đến Triệu gia cũng không nằm ngoài danh sách bị Lam Dục thu tóm, nên Triệu gia mới gấp gáp đốc thúc Triệu Lâm tổ chức lễ đính hôn với Diệp Hoa hy vọng vì mối quan hệ chị em của Diệp An và cô ta Lam Dục sẽ nể tình mà nương tay. Cái tin Nam Cung Lãnh Dịch tham dự đã làm cho Triệu gia đứng ngồi không yên một hồi, mong sau buổi lễ này Triệu gia biểu hiện tốt Lam Dục sẽ không còn gây sức ép đoạt quyền điều hành nữa.

Diệp An cầm ly rượu hoa quả lên nhấp một ngụm nhìn anh hai có chút mờ ám với Sở đại thiếu. Cũng không phải cả hai làm ra hành động yêu thương gì thật chỉ là anh hai Diệp Viễn Thiếu của cô còn có ý đứng cách xa Sở đại thiếu kia. Nhưng những người có tình ý với nhau thường nhìn đối phương bằng ánh mắt dịu dàng khác hẳn so với những người khác, nên đừng hỏi vì sao cô lại biết.

Sở Trác Nghiễm đánh xong một ván bài thì nhìn thoáng qua Diệp An một cái sau đó cầm theo một ly rượu đỏ đi về phía ban công.

Hiểu ý, Diệp An cũng cầm theo rượu hoa quả của mình đi ngay phía sau.

Khi cả hai dừng lại ở lan can, Sở Trác Nghiễm nói băng quơ.

“Cô không phản đối tôi và Tiểu Viễn chứ?”

Diệp An thong dong nhấp ngụm rượu chậm rãi trả lời “Bây giờ tình yêu và hôn nhân rất thoải mái trong vấn đề giới tính, sao tôi phải phản đối?”

“Thực ra 200 năm trở lại đây dân số người trẻ đang suy giảm đáng kể nên hôn nhân đồng giới đã bị hạn chế một mức nhất định rồi. Tôi không rõ Diệp gia có phản ứng tiêu cực nếu tôi muốn công khai yêu Tiểu Viễn hay không”

Diệp An không dám trả lời bừa vì thực sự cô cũng không rõ. Từ thời đại lúc cô còn là Cố Minh Tuyền tình yêu đồng giới đã phổ biến rồi. Hoá ra sau 2000 năm giữa mặt thể và lối sống tình dục thay đổi của con người, trẻ em sinh ra mỗi năm đều giảm cho đến hiện tại co cụm cả thế giới to lớn đến vậy chỉ còn đặt 4 cái tên cho 4 Đại Lục có con người sinh sống, còn lại thì bỏ không nuôi động thực vật biến dị khai thác phục vụ nhu cầu khác hàng ngày.

Nên thành ra bây giờ con người mới biết sốt sắng hậu duệ mai sau, bắt đầu hạn chế hôn nhân đồng giới. 200 năm trước làm quá gắt nên lớp sau tự nhiên lại quay lại thời e dè biểu hiện tính hướng.

Diệp An cảm thấy hơi bị nực cười. Cô không biết nên ủng hộ hay ngăn lại chuyện của Diệp Viễn Thiệu và Sở Trác Nghiêm, đành phải nói nước đôi “Có phản đối hay không anh nên thử mới biết được. Nếu anh cảm thấy mình đủ mạnh để bảo vệ cả bản thân và anh tôi thì cứ việc”

Sở Trác Nghiêm đương nhiên đoán được ý tứ nên bật cười rồi cũng nhấp một ngụm rượu, liếc thoáng vào hình bóng người kia đang ở bên trong, ánh mắt hần nhu hoà lẫn.

“Đồng Đại Lục đã bắt đầu có động tĩnh. Những ngày tháng sắp tới sẽ không còn yên bình.” Thở dài một cái Sở Trác Nghiêm nói tiếp “Lam Thụy Phong là bạn tốt của tôi, hẳn từng nói “không quan tâm sống chết xã hội bên ngoài ra sao, đơn giản chỉ muốn người quan trọng của mình được sống trong thời đại an bình“. Nếu lật đổ lại được Chu gia, tôi sẽ công khai cưới Tiểu Viễn. Sẽ bảo vệ anh trai cô thật tốt không phải chịu bất kỳ thương tổn nào từ ai”

Diệp An cảm thấy lòng mình tĩnh lặng như màu của màn đêm trước mắt.

Cô cũng không phải thánh mẫu hay siêu nhân mà bảo vệ được những người không liên quan rồi ung dung tiêu diệt kẻ đầu sỏ, cô chỉ đơn giản mang trong mình dị năng từ đời trước đến đây, mạnh đến đâu cũng sẽ có lúc cạn tình thần lực, cũng có ích kỷ, có sợ hãi muốn trốn tránh.

Nhưng đã chết một lần, đã trải nghiệm cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế, thì còn gì để mà sợ hãi hơn thêm nữa?

Người đáng lẽ đã bị thiêu rụi tro cốt không còn trong căn nhà nhỏ ở thủ đô thời mạt thế, lại hừ hừ thực thực trọng sinh có một cuộc sống cực kỳ tốt đẹp. Tận hưởng tình thương của Diệp gia và cảm giác ưu việt từ dị năng quý hiếm khiến nhiều lúc cô thấy đây như một mộng ảo.

Rũ mắt xuống nhìn ly rượu trong tay, Diệp An nhớ đến cuốn sổ da, nhớ đến những viên tinh hạch tang thi rực rỡ, nhớ đến những bữa chú cỗ xưa đầy ma lực, nhớ đến lời cuối cùng của Đồng Khiết.

Cô biết.

Là Minh Hi đã đưa cô đến đây.

Chị gái đã tự tay đưa cô đến với cái chết kiếp trước đang có mưu tính gì, cô hoàn toàn không đoán được. Cho nên cô thực lòng chưa sẵn sàng đối mặt với những thứ chị ấy để lại.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, Diệp An nheo nheo mắt nghĩ đến bầu trời đêm 2000 năm trước. Qua một lúc lâu cô mới cất tiếng “Có lẽ số phận của tôi đã định”

Sở Trác Nghiêm im lặng quay đầu sang nhìn sùn mặt tinh xảo của cô gái đang không có tiêu cự nhìn lên trời.

Diệp An vô thức miết cổ tay có gắn mặt ngọc chậm rãi nói tiếp “Sở Trác Nghiêm, có thể cuộc chiến này sẽ không tránh khỏi có người chết, có khi lại chính là người thân luôn ở ngay bên cạnh.

Nhưng anh có tin cái gì gọi là sửa chữa thời gian không?”

Nói đoạn, Diệp An cúi lại đầu xuống quay sang nhìn thẳng vào mắt của Sở Trác Nghiêm.

“Nếu thời gian được sửa chữa, anh hãy thực hiện tốt lời hứa của mình”

Trước khi xoay người vào trong cô bỏ lại thêm một câu “Tôi cũng không phải người nhân từ độ lượng, muốn qua cửa Diệp gia đưa người đi thì anh còn phải cố gắng nhiều”

....

Đêm đó, Diệp An sau một tối ăn uống chơi đùa mệt đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Bấy giờ không gian nứt vỡ dần xuất hiện, một người đàn ông có mái tóc bạc dài đến eo mặc đồ đen tuyền im lặng bước ra không chút tiếng động kể cả âm thanh của hai thanh kiếm đeo bên hông. Dễ dàng vô hiệu cấm chế bảo vệ quanh căn phòng rồi nhẹ đến bên cạnh giường. Hắn ta cúi đầu xuống dùng đôi mắt bạc lạnh lùng nhìn người đang say ngủ sau đó dùng ngón tay vẽ vẽ cái gì đó trong không khí, chẳng mấy chốc hình thù ký hiệu phát sáng lên thành bùa cổ lập tức chui vào trong đầu cô gái vẫn đang yên giấc.

Rồi hắn vô thanh vô thức y hệt như lúc đến lúc mình biến mất vào trong các mảnh vỡ không gian.

Nhưng khi hắn vừa đi, có một người đàn ông ngồi âm trầm trong góc tối cũng đứng dậy, hắn bước đến nhìn cô gái phút trước còn an nhiên ngủ, phút sau này đã nhũn chặt trán lấm tấm mồ hôi. Bàn tay người đàn ông bao phủ ánh sáng trắng rồi đặt lên chỗ ấn ký lạ đã in dấu lên, lập tức Quang hệ phát huy tác dụng chữa trị đẩy lùi khiến ấn ký phát ánh sáng rực màu xanh nước biển.

Ánh mắt hắn càng lúc càng tối tăm lạnh lẽo, cho đến khi ấn ký hoàn toàn biến mất, người con gái cũng có lại giấc ngủ an ổn hắn mới luyến tiếc nhấc tay ra. Quay đầu nhìn về phía các mảnh nứt vỡ không gian người hắn sặc mùi sát khí, đáy mắt đỏ ngầu “Đụng đến người của Nam Cung Lãnh Dịch này, cho dù là cùng sinh ra với cô ấy ta cũng sẽ giết”

Chương 102: Lễ Đính Hôn

Kia không phải là Nam Cung đại thiếu đó sao.

”Diệp gia chủ” Nam Cung Lãnh Dịch gọi một tiếng thay cho lời chào làm Diệp Vĩnh Thành đang ngây người hồi thần lại.

”Nam Cung đại thiếu, vinh hạnh cho Diệp gia khi ngài đến dự, mời ngài ngồi ở bàn quan trọng trên kia”

Nam Cung Lãnh Dịch không từ chối, cầm lấy tay Diệp An trước con mắt kinh ngạc của Diệp Vĩnh Thành và Hà Như Bình kéo về phía chỗ ngồi cùng mình. Còn Diệp Kiến Nguyên và Diệp Viễn Thiếu đã được đánh tiếng trước nên không còn ngạc nhiên nữa, thay vào đó là lo em gái mới 19 tuổi đã bị người ta quang minh chính đại bắt đi mất mà không làm gì được.

Thân phận quá khủng bố có được không, phận anh trai bọn họ chẳng thể có cơ hội điều tra người kia xem có hợp với em gái không nữa rồi. Diệp Viễn Thiếu quay sang trừng mắt anh trai - nếu anh không cho An An ở lại biệt thự cổ Lam Dục tĩnh dưỡng thì bây giờ em ấy vẫn đang an nhiên ở bên cạnh chúng ta rồi-

Diệp Kiến Nguyên: ... (bỗng thấy mình như một kẻ tội đồ (o•_•)〃(/_/_

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Diệp Môn Xuất Thủ

Hít sâu một hơi, Diệp An huy động Tinh Thần hệ lan toả kiểm tra xem xung quanh có ai không, sau đó tinh thần lực trong cơ thể điều động đến hai bàn tay. Tay phải chẳng mấy chốc đã ngưng tụ cây kiếm bằng dài chạm đất tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, tay trái một đồng gai bằng sắc nhọn từ từ kết tinh thành một chiếc khiên bán kính 40cm, điểm trên mặt khiên là hình thù bông tuyết tượng trưng cho dị năng của cô. Diệp An đưa khiên ra chắn phía trước, trọng tâm dồn về sau, ánh mắt nhìn đăm đăm sẵn sàng nghênh chiến.

Diệp Môn không chút biểu cảm ngạc nhiên nào, chỉ nháy một cái “Lên đi” sau đó Lam Đông Đông như được kẻ điều khiển rồi cắt đứt dây trời mà lao nhanh về trước, cây Thanh Đăng nhọn hoắt vươn cành về phía Diệp An cực nhanh, đập phải tấm khiên cứng hơn kim cương mà tạo ra âm thanh rít rít chói tai vô cùng. Cô lập tức dùng khiên nhanh nhẹn vung ra 4 hướng chắn cành cây tấn công trước mặt mình, nhún chân xoay người bật lên thật cao, tay kia dùng kiếm chặt xuống đến tận gốc Thanh Đăng gần bàn tay của Lam Đông Đông rồi nhẹ nhàng tiếp đất.

Nhưng chưa được 1s, cảm ứng nguy hiểm cực cao khiến chân cô tự động lùi nhanh về sau 1 bước dài. Cái chỗ Diệp An vừa đứng đang bốc lên khói đen ăn mòn toàn bộ cỏ và đất bị chúng chạm phải.

Là Hắc Diễm

Trong đầu Diệp An lập tức nghĩ ra dị năng Hỏa hệ biến dị ở mặt thể cô từng chứng kiến này. Màu đen đặc và khí tức u ám kia, chứng tỏ đã vượt qua cấp 5. Dị năng của Diệp môn không lẽ lúc tang thi hóa đã kích thích biến dị rồi sao.

”Mày biết mục đích hôm nay tao đến đây để làm gì không?”

Diệp An nắm chặt thanh gươm trong tay thủ thế, nhìn Diệp Môn đang dẫm từng bước lên đám đất bị Hắc Diễm ăn mòn, cô nhíu mày “Tại sao anh lại chấp nhận biến thành tang thi làm thuộc hạ cho Chu gia?”

Diệp Môn khinh bỉ cười gằn “Chấp nhận? Tao chưa bao giờ chấp nhận biến thành cái thứ ghê tởm này cả. Chỉ vì mày... tất cả chỉ tại mày mà tao mới mất đi Tiểu Vệ”

Dứt lời, xung quanh cơ thể Diệp Môn xuất hiện vô số hỏa cầu bé bằng đầu ngón tay cái bắn về phía Diệp An với tốc độ nhanh như đạn. Băng Thủ dưới chân cô thi triển nhanh chóng tạo nên tấm chắn cực dày ngăn lại hầu hết Hỏa Cầu, thế nhưng vẫn tạo nên vài đạo vết thương trên gò má và cánh tay phải. Dị năng ăn mòn khiến Diệp An nhăn mặt lại vì đau đớn, cô phải vận động Băng hệ kết tinh trên miệng vết thương nhằm làm dừng lại hoàn toàn tốc độ ăn mòn. Đôi môi đỏ son đỏ rực mím lại nhìn Lam Đông Đông đang tấn công mình một lần nữa bằng cây Thanh Đăng, Diệp An “chặc” một tiếng nhỏ rồi dồn sức về chân trái bật người lên lap vào ngay giữa lúc cây Thanh Đăng đang sinh trưởng rất mạnh, vươn chiếc lá sắc bén về phía mình.

”LÔI ĐOẠN !!!!”

Quát lên một tiếng, lập tức những luồng điện to bằng cổ tay từ cây kiếm Băng hệ chém xuống khiến Lam Đông Đông không chỉ bị gặp tác động lên cơ thể rất lớn, lại còn xung kích điện từ khiến cả người bị dòng điện tím bao phủ, xẹt xẹt liên hồi rồi lập tức bị đánh bay về phía sau rất xa.

Cây Thanh Đằng đã cào rách tà váy và vài đạo vết thương mới trên người cùng hai cánh tay, Diệp An thở ra một hơi nhìn Lam Đông Đông có chút chật vật đã hoàn toàn bất tỉnh, sau đó quay về phía Diệp Môn

”Thằng nhóc này không liên quan, đây là trận chiến của tôi và anh”

Trong lúc đó, Nam Cung Lãnh Dịch và Tinh Sa đang bận rộn xử lý đám tang thi thối rửa ghê tởm, mỗi con ít nhất phải đạt cấp 2 trung kì không ngừng gào thét ý đồ tấn công vào bên trong lễ đường. Hắn và đám thuộc hạ nếu đánh hết khả năng thì hơn 1000 con này có thể dễ dàng đánh bay, nhưng vẫn đề quan trọng ở đây là Giang Hạ, Kim Ảnh và Nhất Diễm đã bị khống chế đang đứng về phe địch mà tấn công bọn họ.

Tinh Sa nghiêng rằng “Cmn hai người kia mới từ đảo M về chưa ghê sao đã dễ dàng bị thao túng rồi? Nếu lỡ Giang Hạ của tôi mà bị tang thi nào cào trúng tôi sẽ tính sổ lên cả hai người”

Nam Cung Lãnh Dịch đánh bay được hai con tang thi nữa quay sang nói “Vô nghĩa, bọn họ bị Tinh Thần hệ của Chu Ái Lan khống chế, cấp bậc ả là thứ các cậu không thể chống lại được. ả ta không có ở đây nghĩa là có kẻ nào đó là trung gian cho tinh thần lực của ả. Giết hắn thì họ mới được cứu”

Sau đó hắn liền quay sang Minh Nhiễm và đám ám vệ tinh nhuệ “Mau ra phía sau lễ đường tìm bảo vệ Diệp An”

Minh Nhiễm không do dự tuân lệnh rồi rút nhanh khỏi trận chiến. Lúc chạy qua sảnh, khách khứa dự lễ đang được người của Lam Dục đứng xung quanh bảo vệ, Minh Nhiễm thấy Diệp Kiến Nguyên và Diệp Viễn Thiếu đang tiến về phía mình, không khỏi dừng lại.

”Minh Nhiễm, ngươi có thấy Diệp An đâu không? Có đi cùng Nam Cung đại thiếu không?”

Minh Nhiễm biết không được vô lễ với anh trai của cô chủ nếu không cô ấy sẽ tức giận như lần trước ở Diệp gia, nên kiên nhẫn giải thích “Tôi đi bảo vệ tiểu thư, cô ấy đang ở phía sau giao thủ với tang thi”

Khi Diệp Viễn Thiếu đang muốn hỏi tiếp thì bỗng giọng nữ có vài phần tức giận cất lên

”Tại sao lễ đính hôn của chúng tôi lại bị gặp rắc rối thế này? Rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra? Nếu chuyện này giải quyết không ổn thỏa thì danh tiếng của Diệp gia và Triệu gia sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ. Ngươi mau báo cấp trên của đám người này đến giải thích với khách khứa giúp chúng ta đi”

Minh Nhiễm nhìn Diệp Hoa mang vẻ mặt khó chịu vừa chạy đến chỗ mình nói linh tinh không khỏi cảm thấy tức giận. Đã bảo vệ không công cho đám người các ngươi còn không biết điều?

”Chủ nhân của ta là ai cũng không đến phiên ngươi được phép nhắc đến. Ngươi cũng chỉ là đứa con gái không được vào cửa Diệp gia đằng hoàng lấy quyền gì chất vấn hai vị chủ nhân của ta?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: A Môn ... Anh Có Yêu Em Không?

Hắn đang khóc.

Không kịp né, bả vai bị hắn đánh trúng khiến Diệp An rên lên đau đớn, tiếng xương rạn vang lên rõ ràng làm sắc mặt Diệp An tái nhợt.

Diệp Môn rít từng chữ qua kẽ răng “Mày không hiểu ... Ngon nguồn là do mày ... cũng do cả Chu gia. Tao đã ở đó.

Nếu không phải do tất cả lũ ích kỷ bọn mày, tao đã không bị biến thành tang thi ngay lúc đang ở bên cô ấy ...

Tao sẽ giết mày sau đó sẽ đi cùng Tiểu Vệ ... Cái thế giới ghê tởm này nên sống trong địa ngục một lần nữa từ tang thi Chu gia.

Chết - hết - tất - cả - đi”

- Anh vẫn sẽ yêu em chứ? Khi bị biến đổi rồi ... anh vẫn sẽ nhớ tới em chứ?

Sẽ nhớ đến em phải không ?? A Môn ... -

Diệp An bàng hoàng nghe những lời Diệp Môn vừa nói. Thân ảnh hắn cô độc đầy đau đớn đứng đó, đơn bạc, chật vật không khác gì cô. Mắt hắn đầm huyết lệ, răng nanh nghiền ken kết cắn nát khoe môi rỉ ra máu đen...

Hắn ta đã ăn cô gái đó.

Ăn người con gái mà hắn yêu nhất.

Tâm trạng đau khổ gãy dựa khi cho từng miếng thịt của người yêu vào miệng ... mấy ai có thể hiểu được.

...

"A Môn ... đừng chạy nữa ... sẽ không thoát được ..."

"Tiểu Vệ ... gắng một chút, anh sẽ đưa em ra khỏi đây, sau đó anh sẽ đi ngay"

"Không" cô lắc đầu "Muộn rồi ... con sốt không hề giảm ... máu của anh thành màu đen rồi ... động tác cũng đã cứng ngắc. Mà chân em thế này, cũng không chạy được"

"Không, Tiểu Vệ, vậy anh sẽ đi... anh sẽ đi"

"Đừng, anh có đi em cũng sẽ chết, tang thi còn ở phía sau rất đông" cô níu tay người yêu lại

"Tiểu Vệ.. vậy anh phải làm sao ... nếu cứ thế này em sẽ ..."

"Giết em đi ... đúng rồi ... Không sao đâu, hãy giết em đi.

Đừng sợ, A Môn, răng nanh của anh đã dài ra rồi. Thà chết trong tay anh chứ em không muốn chết trong tay chúng"

"Không ... Tiểu Vệ, đừng ôm anh, mau... buông anh ra nếu không em sẽ chết"

Cô siết chặt lấy eo người yêu, hôn lên môi hắn, vùi đầu hắn vào hõm cổ mình, mỉm cười "Em yêu anh ... A Môn, sau khi em chết, hãy ăn cơ thể của em đừng chừa lại gì ... Nhớ ăn cả xương của em cho sạch.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Cô Gái Luôn Say Ngủ

"Ha ha ha ha ...

A Ha ha ha ... "

...

Trong khu vườn trồng toàn hoa Tinh Lệ trắng muốt mòng manh, Chu Ái Lan đang ôm một khóm vào ngực cười không ngừng đến chảy cả nước mắt trước gương mặt vẫn bất động, không chút cảm xúc của Lăng hộ vệ.

"Ha ha ha ... hay quá đi mất ... ha ha ha ha ... "

Lúc đó, một nữ hầu cung kính bước vào, tuân thủ luật lệ cúi mặt không được nhìn trực diện chủ nhân đặt khay trà và bánh lên mặt bàn làm bằng gỗ quý thơm phức, sau đó im lặng y như lúc đến lui xuống.

Lăng hộ vệ bấy giờ mới cử động, đến gần bàn trà rót một ly, cầm lên tiến đến chỗ Chu Ái Lan vẫn đang rất phấn khích.

Nhìn lên ly trà, à ta không từ chối nhận lấy, mỉm cười nhẹ như gió xuân uống nửa ly trà rồi nghiêng đầu, cong cong ánh mắt vui vẻ nhìn hắn.

"Lăng, tuy con tốt của ta đã chết, những kẻ bù nhìn cũng được giải phóng. Nhưng mà cái chết của hắn rất đáng giá"

À ta cười càng lúc càng sâu, càng lúc càng âm trầm, ánh mắt cũng tối theo nhìn đắm đắm vào các khóm Tinh Lệ vườn lá mảnh mai đượm sương đọng đưa trong gió. Bàn tay trắng nõn, thon nhỏ tựa búp măng được sơn đỏ tỉ mỉ đưa lên vuốt nhẹ một cánh hoa.

"Không cần đợi nữa. Lát nữa ta sẽ trực tiếp đi đến đó xem người ...

Em ấy đã về rồi”

Vừa dứt lời, bóng đen từ chân à lan rộng ra xung quanh, chạy men mặt đất đến từng cây Tinh Lệ. Không có hắc khí, cũng chẳng có sự vật bị ăn mòn, lá cây cũng nguyên vẹn xanh mướt. Nhưng cánh hoa trắng tinh khiết bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu biến đen. Chẳng mấy chốc cả vườn hoa Tinh Lệ bị nhuộm màu từ khí cảm giác còn hắc ám thâm lương hơn cả Bỉ Ngạn hoa.

Lăng hộ vệ vẫn bảo trì trầm mặc. Hắn ta nhìn gương mặt của Chu Ái Lan như nghĩ đến điều gì đó rồi lại không dấu vết cúp mắt xuống rất nhanh.

Con người Chu Ái Lan hồ hững lạnh nhạt, khoe miệng à cong lên, khóm hoa trong tay bỗng chốc héo úa, hoá tan thành tro bụi. Á cát trọng trầm trầm

”Chuẩn bị điều quân giết sạch sẽ Diệp gia.

Chúng không còn giá trị lợi dụng nữa”

...

Giữa khung cảnh im ắng, lạnh lẽo trên hành lang dài dằng dặc ở khu nhà riêng của Chu Ái Lan bên sườn núi, cạnh toà quân sự Chu gia tộc. Chu Lăng hữu lực bước đi những bước ngắn, tiếng vang từ gót giày không hề có khiến người khác nhìn vào có cảm giác hẫng hụt như một bóng ma.

Chu Lăng sở hữu gương mặt vạn năm không đổi, không chút cảm xúc dư thừa, mỗi mông kiếm lời mím một đường thẳng tắp chỉ chịu hé khi Chu Ái Lan có điều sai bảo.

Hắn đi đến cuối dãy hành lang, ở đó có một cánh cửa đúc thiếp trang trí hoa văn cổ xưa được khóa trái cẩn thận. Hắn đặt bàn tay lên ổ khóa lẩm nhẩm chú ngữ. Cách một tiếng, cánh cửa kéo kẹt tự mở ra.

Trong không gian tối tăm im lìm, hắn nhẹ nhàng bước đi không gặp chút khó khăn nào như đã quá quen thuộc với bài trí đồ vật trong đây. Đến bên một bức tường, hắn nhấn ngón tay lên trên một viên đá vuông lập tức căn phòng ánh lên ánh sáng dịu dịu, ấm áp của những ngọn đèn vàng bao bọc trong lồng thủy tinh được mài góc cạnh lấp lánh đặt ở bốn phía.

Hắn tiếp tục đi, đến cạnh chiếc giường thì dừng lại. Rõ ràng nó trống không nhưng chỉ vài phút sau một luồng ánh sáng màu xanh giống hệt ánh sáng bùa chú sử dụng trên người Diệp An xuất hiện, bay phiêu du trên chiếc nệm nhung lông cừu dần hình thành bóng dáng của một con người.

Khi ánh sáng xanh biến mất, cô gái có mái tóc màu đỏ rượu an nhiên nằm trên đệm tựa đang ngủ hoàn toàn xuất hiện nguyên vẹn trước tầm mắt của hắn.

Mắt bạc lạnh lùng bấy giờ mới có chút dao động, nhưng hắn vẫn chỉ đứng đó nhìn chăm chăm cô gái đang ngủ. Và có vẻ như cô gái kia cũng có cảm ứng, run run rèm mi dày cong vút từ từ mở mắt ra đối diện với hắn. Vài giây sau định thần lại cô lập tức mỉm cười vui mừng.

”Lăng ca, em được ra ngoài rồi ư? Hi tiểu thư đang ra ngoài có việc ạ?”

Gương mặt vạn năm không đổi sắc kia bắt ngờ lại có biểu hiện nhu hòa, dù rất nhẹ nhưng đúng là hắn đang tỏ ra dịu dàng.

”Ừm. Tiểu thư đã tìm được em gái. Đang đi nhìn”

Cô gái đã ngồi dậy bước xuống giường, mái tóc xoắn đỏ xoắn tung nhẹ đưa qua gương mặt trắng nõn đọng đầy ý cười ấm áp. Cô đi đến bên cửa sổ, kéo chốt mở nó ra, vườn hai cánh tay thon ra ngoài hứng gió.

”Em vui quá, đã hơn nửa năm rồi mới được tỉnh dậy. Hi tiểu thư cũng tăng năng lực lên rất cao. Cảm giác này hình như đã gần tiến đến cấp bạc lãnh chủ rồi”

(Cấp lãnh chủ chỉ có thể vươn đến khi dị năng của dị năng giả đạt cấp 10)

Hắn nhìn chăm chú cô gái đang vì được tỉnh dậy mà phấn khích kia, khoe môi cong lên một vòng cung nhỏ.

”Ái Lan. Rồi em sẽ được quay lại khi tâm nguyện của tiểu thư hoàn thành”

Cô gái được gọi “Ái Lan” kia bỗng đông cứng nụ cười, cô rút tay quay lại, tiến gần đến hắn giọng nói có chút chua xót “Lăng ca, liệu em làm thế này có đúng không? Cho Hi tiểu thư mượn thân thể, đổi lại em được thỏa mãn hư vinh làm Chu đại tiểu thư năng lực biến thái không ai địch lại được, không ai đe dọa vị trí kế thừa Chu gia của em được. Nhưng em lại đang tiếp tay đưa con người vào diệt tuyệt. Em là kẻ tội đồ ...”

Lăng hộ vệ im lặng nhìn đôi mắt màu ruby thuần khiết không vương chút chấp niệm của Ái Lan bây giờ khiến tâm hắn thực mềm mại. Hắn nhớ đến cái ngày Hi tiểu thư nhét hắn vào bụng Hắc Hải Long, cố gắng giết chết đứa con của Hắc Hải Long để sinh tồn, được kế thừa sức mạnh và phục vụ cho tiểu thư. Khi hắn giết chết đứa con, Hắc Hải Long đã điên cuồng gào rống đau đớn khiến hắn cũng suýt nữa chết trong đó do năng lượng bạo động và chất dịch túi ối bị kích thích biến chất. Nếu không phải Hi tiểu thư vẫn đang ở hình hài cũ làm đại tiểu thư Hà gia dùng 10 bùa chú nguyên rửa kim chế nó lại khuất phục làm nô lệ, có lẽ bây giờ hắn cũng không thể ở đây.

Hắn đưa bàn tay lên nhẹ vuốt mái tóc đỏ rực mềm mướt, giọng nói nhu hòa vài phần “Ái Lan, tôi mới là người tiếp tay cho Hi tiểu thư. Em nên hận tôi

khi đã để ngài ấy gặp được em”

Là hắn đã tình cờ để ngài ấy gặp được em, và rồi vô pháp ngăn chặn ham muốn chiếm đoạt thể xác của em. Có trách, thì người đáng trách nhất chính là hắn.

Khi Hi tiểu thư ở trong căn phòng bệnh chuẩn bị chiếm lấy thể xác của Ái Lan, hắn đã cố gắng lần cuối ngăn cản ngài nhưng có vẻ như chỉ thêm vô dụng.

”Ngài định đoạt thân xác cô bé này bây giờ sao? Liệu có thích hợp không? Con gái ngài Diệp An chuẩn bị quay lại rồi”

Hà Vĩnh Cơ mỉm cười “Càng tốt, con bé sẽ nghĩ là ta tự bạo thôi. Với lại con nhóc Chu gia này đã qua tuổi xúc phát 2 tuổi, nếu không nhanh thì những kẻ ghen tị khác trong Chu gia tộc sẽ giết nó. Kế hoạch của ta sẽ bị chậm lại rất lâu nữa”

” ... Hi tiểu thư. Ngài chắc chắn muốn tiêu diệt thế giới này ư?”

Nụ cười trên môi lập tức tắt, ánh mắt Hà Vĩnh Cơ lóe lên sự tàn nhẫn giết chóc “Ngươi có hiểu cảm giác mất đi người mình yêu nhất thế nào không? ...

Là một hộ vệ trung thành, ngươi không được phép đưa ra bất kỳ ý kiến nào với chủ nhân mình. Dù chủ nhân bảo ngươi giết ai ngươi cũng phải hoàn thành nhiệm vụ không nửa chữ thắc mắc, bảo ngươi phải chết, ngươi cũng phải chết. Với lại, nhìn cơ thể xây xát của nó đi, nếu ta không dùng thân xác con bé này, ngươi nghĩ với khả năng của nó sẽ sống sót qua được năm nay sao? Phục tùng ta, là con đường duy nhất của ngươi”

” ... Vâng ... chủ nhân”

...

Hà Vĩnh Cơ đặt Chu Ái Lan ngồi xuống đối diện mình, bà dùng răng nanh cắn đầu ngón trỏ, nhỏ máu xuống lá bùa cổ rồi vẽ ký tự tên của mình lên trên. Tiếp đó lấy ngón tay nhỏ bé của Chu Ái Lan làm hành động tương tự.

”Tất cả xong xuôi ngươi và cơ thể mới của ta sẽ tự động đến phòng riêng của con nhóc này ở Chu gia. Trong lúc ta ngủ phải bảo vệ cơ thể mới này thật tốt chờ ta tỉnh lại”

Lăng lúc đó đã 17 tuổi, cậu nhìn chăm chú vào gương mặt Chu Ái Lan đang bất tỉnh, nhớ khoảnh khắc cô cứu cậu khỏi chợ nô lệ ở Đông Đại Lục, khoảnh khắc cô ôm lấy cậu toàn thân bị đánh đập đầy thương tích, khoảnh khắc bất lực không thể ngăn lại hành động bất nạt cô của anh em họ hàng Chu gia, khoảnh khắc hai gò má cô đỏ hồng do sốt vừa chạy lại vừa gọi hắn - Lăng ca ...

Mím chặt môi, cậu cúi đầu xuống không muốn nhìn nữa.

Hà Vĩnh Cơ đã hoàn thành bước cuối cùng, ánh sáng màu xanh như hàng vạn con đom đóm từ bùa chú bay ra tiến vào cơ thể bà, lập tức máu tươi từ những chỗ ánh sáng chạm đến chảy ra ồ ạt. Luồng ánh sáng đã nhuộm qua máu của Hà Vĩnh Cơ lại quay sang nhập vào cơ thể của cô bé đối diện, từ từ rút cạn sự sống của bà ta mà chuyển giao cho Chu Ái Lan.

Trước lúc hoàn toàn hôn mê, Hà Vĩnh Cơ vẫn nở nụ cười âm trầm quen thuộc “Rất nhanh thôi, ta sẽ đưa thế giới ghê tởm này phải quỳ phục. Ta là thần, là người đã vẽ nên tương lai này cho các ngươi. 2000 năm trôi qua, sống vậy cũng quá lâu rồi ... “

--- -----

Ái Lan. Để em có một cuộc sống an ổn, không bị bất cứ kẻ nào chạm đến. Tội tình nguyện làm kẻ tội đồ của toàn bộ loài người.

Tình nguyện quay lưng lại với cả thế giới để giữ lại sự sống của em.

”Lăng, ngươi không có sự lựa chọn. Nếu con bé này không thuộc về ta, bất cứ lúc nào nó cũng sẽ chết. Đến anh em ruột còn muốn giết nó, ngươi nghĩ mình có thể bảo vệ được cô ta trong bao lâu?”

Ngươi muốn có sức mạnh, thì hãy cướp lấy máu thịt của Hắc Hải Long đi.

Giết chết con của nó.

Ngươi sẽ có sức mạnh bảo vệ được cô gái của ngươi”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Tại Vì Em

“Bác Tề, An An thế nào rồi?”

Diệp Kiến Nguyên mới từ công ty trở về liền tìm Tề quản gia hỏi thăm tình hình của em gái. Từ hôm chuyện đó xảy ra ở lễ đính hôn, con bé đã báo muốn yên tĩnh trong phòng lúc nào xong việc sẽ ra ngoài. Nhưng anh và cha vẫn không tránh khỏi lo lắng.

Sự việc em gái bỗng nhiên giết Diệp Môn tuy đã được ngài Nhất Diễm của Lam Dục giải thích do Diệp Môn đã biến thành tang thi, nhưng trong lòng Hà gia không hề cảm thấy dễ chịu. Nhất là Hà Như Bình, bà ta tự nhiên mất đi đứa con trai chắc chắn sẽ không dễ yên cho An An dù lý do có là gì đi chăng nữa.

Tề quản gia hơi cúi đầu chào đại thiếu gia, sau đó mới mở miệng “Tam tiểu thư vẫn ở trong phòng chưa hề ra ngoài. Người làm canh giữ gần đó không nghe thấy tiếng động lạ nào cũng như cảm ứng nguy hiểm, nên thiếu gia xin yên tâm. Hãy tin tưởng tiểu thư”

Quả thật Diệp An không hề làm gì nguy hiểm, cũng không hề suy sụp tinh thần. Cô đang ở trong Vực, cầm trong tay một viên tinh hạch tang thi vương Hà Vinh Cơ để lại chậm rãi điều tức hấp thụ đề cao dị năng. Trên cổ tay trái đeo mặt ngọc xanh biếc loé sáng thỉnh thoảng phát ra một đạo bụi dạ quang tiến nhập vào cơ thể cô lần theo các đường kinh mạch chạy về đan điền.

Đồ của Đồng gia quả là thứ tốt.

Bên ngoài là Minh Nhiễm, Giang Hạ cũng đang canh giữ nghiêm cẩn, luôn trong tư thái phòng bị sẵn sàng tấn công kẻ nào có địch ý tiếp cận ...

Sau buổi lễ đính hôn của Diệp Hoa, Nam Cung Lãnh Dịch phải gấp về trụ sở Lam Dục giải quyết rắc rối, nên để lại Minh Nhiễm và Giang Hạ đi theo bảo vệ cô. Trước lúc đi, hắn còn cẩn thận dặn dò

”Mặt ngọc của Đồng gia để lại cô nhớ phải xem lần nữa cho kỹ. Còn nữa, hấp thụ tinh hạch để tấn giai. Ngoan ngoan ở Diệp gia đợi tôi trở về.”

Nghe đến câu này khoe miệng Diệp An không khỏi giật giật - Anh phát điên cái gì vậy hả, Diệp gia là nhà tôi anh bảo trở về làm cái lông gì vậy (¬_¬:)

”Anh đang lo lắng cái gì. Là tôi giết hắn nếu Hà gia có động tĩnh tôi có thể ứng phó được không ảnh hưởng đến ai”

Nam Cung Lãnh Dịch cốc một cái rất nhẹ vào trán Diệp An, hắn nhỏ giọng “Đồ ngốc, cô quên Diệp Môn mang họ Tống sao. Cha đẻ của hắn sẽ không bàng quang đứng bên ngoài, tuy gia thế Tống gia không quá cao nhưng không thể loại trừ khả năng hắn liên kết với kẻ khác để gây khó dễ Diệp gia ... Chưa kể Tống Chiêu Quân bị Sở Trác Nghiêm phế dị năng trực xuất khỏi Nam Đại Lục, ít hay nhiều ông ta cũng sẽ tính sổ một thể “

Diệp An nghiêng nghiêng đầu nhú mày nghi hoặc “Tống Chiêu Quân là ai???”

Trong lúc Nam Cung Lãnh Dịch đang “ôn nhu” dặn dò giải đáp thắc mắc cho cô gái của hắn, đám người Nhất Diễm đứng một bên thăm thì bàn luận

Kim Ảnh: Xem kia bộ dáng lão đại rơi vào bẫy tình hành vi ôn nhu thật khủng bố. (눈_눈)

Nhất Diễm: Lại còn 'đánh yêu' người ta, da gà tôi nổi hết lên đây này. (T_T)

Tĩnh Sa: Cái không khí hừng phấn kia sắp chột mù mắt ông đây rồi có được không. (ಠ_ಠ)

Giang Hạ: Quả thực trên đời có tồn tại người trấn áp được bộ mặt hắc ám của lão đại a~. Nếu sinh lý của lão đại được giải tỏa chẳng phải ngày tháng khổ cực của chúng ta sẽ chấm dứt sao. ٩(๑'^')๑)ੜ

Nhất Diễm: Cô gái kia đầu gối lại còn búống, biết bao giờ lão đại mới ném được người ta lên giường chứ? 0\(: ٩_٩)

Tĩnh Sa: Đến tôi còn mất mấy năm ròng Giang Hạ mới chịu để tôi ôm ... (ノ_ノ)

Kim Ảnh khinh bỉ: Là do cậu không có tiền đồ. [±_±]

Giang Hạ: Vậy thì chúng ta phải giúp một tay kéo gần khoảng cách của họ thôi. Trong thời gian ngắn nhất phải ném được Diệp tiểu thư lên giường của lão đại. (ಠ_ಠ)

Mộc Tự: ... (không phải là nên trình tự có tình cảm trước sao?) (๑_๑)

...

Nam Cung Lãnh Dịch trước khi lên đoàn xe Lam Dục còn ôn nhu vuốt nhẹ đỉnh đầu Diệp An một cái, hắn hài lòng cong khóe miệng lên nói “Người của tôi bảo vệ toàn bộ Diệp gia đã bố trí xong. Có gì bất trắc tôi sẽ đến ngay” Sau đó mới chịu đi.

Diệp An đầu đầy hắc tuyến đứng cạnh Giang Hạ và Minh Nhiễm thăm mắng “Xem tôi là chó đến nghiện rồi sao. Đúng là không hiểu nổi suy nghĩ của mấy kẻ biến thái”

Giang Hạ: ... (Oa... đúng là cô gái không ngại mạng sống quá dài như Tĩnh Sa nói mà) (づ^ 3 ^)づ

Minh Nhiễm: ... (Đã quen rồi)(~_~)

...

Rống rống !!!!

Khắp nơi đều là hình ảnh đỏ nát và máu tươi, tang thi gương mặt thối rữa gào rống từ bốn phía vọng lại, con người chật vật chạy trốn hòng tránh được móng vuốt sắc nhọn định cắm sâu vào máu thịt của mình.

Diệp An ở trong Vực cảm nhận nỗi đau từ mặt ngọc truyền đến, hình ảnh tàn sát Đồng gia của Chu gia mang lại khung cảnh thê lương đến đáng sợ. Họ giống hệt như thời Cổ Minh Tuyên mới bắt đầu biết đến mặt thể và tang thi. Yếu ớt, bất lực. Khung cảnh tối tăm im lìm chỉ có tiếng la hét khắp nơi, trẻ con người nhuốm đầy máu me khóc lạc cả giọng ôm lấy một phần thi thể của cha mẹ nó, tiếng kêu cứu và hoảng sợ tột cùng. Bọn quái vật này như máy dò tìm hơi người, có thể chui vào mọi ngóc ngách kéo người sống ra nhai ngấu nghiến. Không ai có thể chạy thoát, kể cả trẻ nhỏ mới mấy tháng tuổi chúng cũng có thể hung hăng ngoạm một nhát vào cổ, xé làm đôi rồi vứt cho tang thi chó.

Diệp An nhú mày ghê tởm. Nhìn lão Đồng trước khi đẩy Đồng Khiết vào vòng xoáy không gian đã chật vật dùng dị năng đáng thương chống lại chúng thể nào.

Chỉ vì một chiếc hộp mà gần 210 người trực thuộc Đồng gia ở thành tây bị giết sạch, ăn tươi nuốt sống chỉ trong một đêm. Vậy thì những người khác rải rác khắp thế giới số phận cũng sẽ bị định đoạt như vậy luôn ư?

Rốt cuộc thì người này muốn gì ... Tại sao lại có thể nhẫn tâm đến mức đó?

“Em muốn biết?”

Diệp An nghe giọng nói bất chợt giật mình mở mắt thì thấy bản thân đã bị kéo ra khỏi Vực một cách khó tin, cô bàng hoàng nhìn thấy một người con gái có mái tóc màu đỏ rượu đang đứng trong phòng mình, hai tay của cô ta đang phóng ra một đạo ánh sáng vàng không chế Minh Nhiệm và Giang Hạ.

Thật mẹ nó khôn kiếp. Cái gương mặt kia tuy đã lớn rồi nhưng cô làm sao quên được ký ức về nó cơ chứ. Tóc và mắt màu đỏ rượu yêu nghiệt, dị năng biến thái, kẻ kiếp trước đã phá hủy hoàn toàn tinh thần lực của Cổ Minh Tuyên.

Cô bé Chu Nhi.

Không nghĩ rằng lại gặp 'cố nhân yêu thương' kiếp trước trong hoàn cảnh này, năng lực lại rất mạnh. Không biết đã biến hóa thành nhân vật lớn nào rồi.

Diệp An nhú mi thật sâu cảnh giác “Buông họ ra. Cô là ai?” Có thể dễ dàng bắt được hai cao thủ của Nam Cung Lãnh Dịch chứng tỏ khả năng không hề thấp chút nào. Nếu bây giờ cô có bất kỳ hành động gì khiến cô ta bất mãn, chắc chắn hai người kia sẽ chết không thể nghi ngờ.

Cô ta liếm môi một cái mỉm cười thích thú, liếc mắt sang Minh Nhiệm đang trừng mình, ngữ điệu bỗng lạnh lẽo “Sao? Mày nhìn cái gì? Tao đã tha chết cho mày một lần còn vẫn ảo tưởng là tự mình thoát được à? Cút đi”

Sau đó chỉ một cái khoát tay, Minh Nhiệm lập tức bị ném vào một khoảng nứt vỡ không gian rồi hoàn toàn biến mất. Diệp An vùng dậy hét lên “CÔ LÀM GÌ ĐÓ ??? TRẢ LẠI MINH NHIỆM CHO TÔI !!! “

Cô ta vẫn không quan tâm, vung nốt tay còn lại khiến Giang Hạ bay cả cơ thể đập vào góc tường lực cực mạnh, nội tạng bị đập nát Giang Hạ liền phun ra một ngụm máu tươi, động tác vô lực run run yếu ớt nằm đó.

Ánh mắt Diệp An trừng lớn, cô tức giận vận dị năng tập trung ở lòng bàn tay phải rồi tạo một quả cầu điện tím được nén lại với cường độ dao động nhanh khủng khiếp, cô lấy tay còn lại nắm lấy cô tay phải hướng về chỗ ả, bắn mạnh về phía người đàn bà khôn kiếp đã đã thương Minh Nhiệm và Giang Hạ.

Thế nhưng chỉ một cái lắc mình, ả ta bay lên rất nhanh chạm chân vào trần nhà rồi đáp xuống ngay trước mặt Diệp An, để lại phía sau một lỗ hổng cực lớn đánh sập cả bức tường và thổi bay một nửa tán cây sồi già từ Lôi hệ. Cô ta đưa tay lên, mang nhiệt độ lạnh lẽo vượt nhẹ má Diệp An thăm thẳm “Gặp lại em chị rất vui ... Em có biết chị đã chờ em rất lâu rồi hay không?

Minh Tuyên của chị ...

... Đã lâu thật lâu ...”

Diệp An bàng hoàng ngưng lại mọi động tác, cô nhìn xoáy sâu vào đôi mắt đỏ rực rỡ kia. Rõ ràng cấu tạo khác nhau nhưng ánh nhìn quen thuộc kia suốt đời suốt kiếp cô cũng không thể nào quên được... Diệp An mãi sau mới chậm chạp run rẩy cất giọng

“Chị Minh ... Hi ... ???”

Ả nở nụ cười ôn nhu hài lòng “Tốt lắm, em không quên chị. bao nhiêu năm trôi qua chờ đợi... cuối cùng cũng không uổng công”

Nước mắt Diệp An lăn dài trên gò má, cô vẫn đứng im như vậy nhìn người đã từng là chị ruột của mình, yêu thương mình. Bây giờ lại là Chu đại tiểu thư cao quý của Chu gia, kẻ đã khiến Minh Nhiệm sống cuộc sống heo chó không bằng suốt 10 năm trời, kẻ đã diệt toàn bộ Đồng gia không ghê tay, kẻ đã nuôi dị năng của mình bằng tinh hạch của chính những dị năng giả khác, kẻ đang nuôi dưỡng quân đoàn tang thi ghê tởm ăn thịt người.

Và là kẻ đã khóa ký ức của Diệp An, làm trí não cô ấy trì độn mê muội bao nhiêu năm trời cho đến khi cái chết đến, giải phóng cuộc sống tràn ngập đau đớn thống khổ này. Tội ác Chu Ái Lan từng làm, Nam Cung Lãnh Dịch đã cho cô xem rất nhiều bắt đầu từ khi cô ta thức tỉnh dị năng đến nay.

Cuối cùng thì người đang đứng trước mặt cô là ai? Là chị Minh Hi nhẹ nhàng che chở cô cho dù cuối cùng nó cũng chỉ là điều giả dối, hay là Chu Ái Lan, Chu đại tiểu thư nổi tiếng tàn độc giết người không ghê tay các thế lực khắp 4 đại lục đều e sợ.

Diệp An run rẩy siết chặt nắm tay lấy thêm dũng khí, cô thấp giọng khò khé thanh âm đã lạc đi

”Tại sao... chị lại làm vậy?”

...Tại sao lúc đó chị lại giết em?

Tại sao ... tại sao đã giết em rồi còn làm em sống lại ...

Tại sao vậy ??? Chị ...”

Chu Ái Lan vẫn mỉm cười thờnh một cái, ả đưa ngón tay vuốt nhẹ lên sườn mặt Diệp An, xúc cảm từ ngón tay không mang theo chút độ ấm nào chậm chạp dôi đến môi, mằn mê rồi dừng lại. Ầ ồ tiếng nỉ non

”Tại vì chính em”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Mọi Việc Ta Làm ... Đều Rất Đáng

Cô thấy Chu Ái Lan trong ký ức của Minh Nhiễm là một cái bóng ảm đạm nửa người trong tối có mái tóc đỏ rực xoắn nhẹ óng ả. Chu Ái Lan trong những tập hồ sơ Nam Cung Lãnh Dịch cho cô xem cũng là một người đàn bà hắc ám, lạnh lẽo và khát máu.

Các hình ảnh thay phiên nhau đập vào mắt, đã biến thành người đang đứng trước mặt cô đây.

Lại là chị gái Cố Minh Hi.

Diệp An không biết diễn tả tâm trạng của mình lúc này thế nào. Đau xót có, giận dữ có, hận có, bất đắc dĩ có. Cô cũng từng nghĩ thoáng qua Chu Ái Lan chính là Chu Nhi kiếp trước hoá thành, cũng chỉ từng cho rằng Hà Vĩnh Cơ là chị gái cô đã tự bạo biến mất khỏi cõi đời rồi, ai ngờ đâu chị gái cô lại sang một cơ thể khác, lại còn từng là mẹ của chủ cơ thể này.

Chu Ái Lan vẫn đưa bàn tay lạnh lẽo vuốt nhẹ mái tóc đen mềm của cô, giọng nhỏ nhẹ “Em có biết vì sao ta không tức thì lấy máu 'Diệp An' nhỏ lên tám bùa để khỏi phải mất thời gian đến thế này không?”

Cô cố gắng mở đôi mắt đã nhoe nước nhìn thẳng vào người từng là chị gái mình. Đôi tay này, đôi tay này đã từng nhân lúc Cố Minh Tuyền bị băng biến dị phá huỷ da thịt cô đến bong vảy chảy máu đầm đìa, cào lên vết thương trên mặt do Nam Cung Lãnh Dạ khắc lên khiến nó đã kinh dị lại càng thêm khủng bố. Đôi môi đỏ tươi này trước lúc cô chết đã buông lời cay nghiệt, tát vào mặt cô những cú thật đau đớn để cô biết gió mình gieo bão sẽ nổi. Để cô biết ngu ngốc sẽ có ngày rước họa vào thân.

Diệp An bặm môi, run run nhấc tay trái lên, áp bàn tay mình vào mu bàn tay của Chu Ái Lan đang chạm lên tóc cô, kéo nó xuống bên má, cô cảm nhận nhiệt độ lạnh lẽo của bàn tay trắng nõn kia đem lại, Diệp An nhắm nghiền mắt, nước mắt tuôn như mưa. Nếu là trước kia có lẽ cô đã không có đủ lý trí giữ mình tỉnh táo để giữ mình không nhảy bổ vào bám vào người này, thế nhưng trải qua một lần chết đi, đau đớn xé tâm xé thịt, trải nghiệm nỗi sợ hãi thê lương của Đồng gia, cô đã biết tội của mình lớn đến mức nào.

Cô đã làm gì khiến chị gái mình thay đổi đến mức như thế này cơ chứ.

”Chị ... chị ... “

Chu Ái Lan nghe cô em gái bé bỏng ngày nào cất tiếng gọi mình, cô ta thở hắt ra một hơi thoả mãn sau đó nói tiếp “Vì ta không chắc chắn em sẽ đến, con bé không đủ đau thương để có thể gọi được em về. Vì vậy ... ta đã dùng bùa chú thôi miên nó cực mạnh, khiến trong đầu nó sớm có ảo giác đã bị hôn phu phản bội, bị em gái hãm hại, bạn thân cướp đi thân xác người yêu, bị bạn bè xa lánh ... “

Diệp An chỉ có thể nấc lên những tiếng nhỏ, đầu cô cúi gằm xuống, bàn tay nắm lấy tay Chu Ái Lan và bờ vai run lên liên tục.

Cô đang vô cùng sợ hãi.

Chu Ái Lan nhìn em gái như vậy giọng mềm mỏng hơn rất nhiều, ả kéo cô lại, ghé sát vào tai cô, tay kia ôm lấy bờ vai gầy, đôi mắt ả mơ màng như màu rượu nho đầu mùa chưa được con người hái gặt. Ả hít sâu một hơi cảm nhận khí tức quen thuộc của em gái, chậm rãi cất tiếng.

”Nếu nó hôn được Triệu Lâm, bùa chú ta ám sẽ bắt đầu có hiệu lực. Mất 11 năm mới có nụ hôn đầu với thằng nhóc, có vẻ hơi kém cỏi... “ Ả cười khẽ.

”Sau đó thì sao nhỉ, sau đó suốt 1 tuần liên tục con bé sẽ bị mộng ảo giày vò, sự việc hư hư thực thực liên tục trong tương lai đáng lẽ diễn ra sẽ tái hiện sớm trong đầu nó, khiến nó có thể phát điên.

Ừm... nhưng mà cơ thể ta trao tặng sao có thể kém thế được. Dù em có mở khóa được phong ấn ký ức, em cũng sẽ không đủ năng lực biết ta đã làm những gì hơn nữa đâu.

Dù sao bây giờ, ta đã có thể được gặp em ở đây.

Minh Tuyền.

Mọi việc ta làm... đều rất đáng”

...

Diệp An ngẩng đầu lên, hốc mắt cô nóng bỏng, gương mặt lấm lem vết máu, đôi môi hồng xinh đã bị răng nanh cắn đến chảy máu. Cô nhỏ giọng nức nở

”Chị ... em xin lỗi ... Em xin lỗi chị ...

Vì em đã không hiểu bất cứ chuyện gì ...

Vì em mà cha bị tang thi ăn thịt

... Vì em mà mẹ phải ngủ với lão Vương Kiến ...

... Vì em ... mà chị phải che giấu mình, chịu đựng tính khí bốc đồng của em

Minh Hi ... cả hai kiếp này. Em chỉ luôn muốn được nói xin lỗi.

...

Em xin lỗi ...”

Chu Ái Lan thần tình nhàn nhạt nhưng ánh mắt lại thoáng chút dịu dàng nhìn em gái mình. Cô ta dờn khỏi vai Diệp An, kéo sát mặt cô lại gần mình, hai cái trán cụng nhau, Chu Ái Lan nhỏ giọng.

”Nếu em đã đáng yêu đến vậy ... chị sẽ mang em đi. Minh Tuyền của chị.

Chúng ta cùng quay về, làm lại tất cả từ đầu ...” Chu Ái Lan nâng mặt Diệp An lên, mỉm cười

”Buông - cô - ấy - ra !!! “

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, Chu Ái Lan lập tức bị một quả cầu lửa thổi bay người ra phía lỗ hổng mà Lôi Cầu của Diệp An tạo ra. Diệp An như con rối đứt dây, ánh mắt vô hồn mất đi trọng tâm chuẩn bị ngã xuống.

Nam Cung Lãnh Dịch đã vọt đến ôm Diệp An vào trong ngực thật chặt, ánh mắt hắn ngập tràn sát khí giết chóc hướng về phía kẻ đã trở lại nguyên vẹn đứng cách không xa. Đáng ngạc nhiên là ả không sao cả, phần thân thể bị mất như sương khói lơ lửng đang dần nhập lại thành hình ban đầu.

Tại vì đây không phải là một thực thể.

”Chu Ái Lan, mau cút về chỗ của ngươi đi. Ngươi thật quá ghê tởm”

Ánh mắt Chu Ái Lan thâm trầm nhìn em gái bị kẻ khác ôm lấy, không khỏi cảm thấy tức giận liền nhíu mày cười khinh khinh

”Nam Cung Lãnh Dịch, nói năng như vậy với vị hôn thê được đính ước từ nhỏ không hay một chút nào đâu.

Huống hồ, bây giờ ta mạnh hơn ngươi rất nhiều. Muốn cướp Minh Tuyền khỏi tay ta lần nữa.

Không có cửa.

Rất nhanh thôi ta sẽ thanh trừ tất cả các ngươi và mang em ấy về lại.

Bây giờ có cô làm gì nữa cũng vô dụng”

Ả nói xong, đẩy mắt nồng đậm hận ý, nhìn hần cười mỉa một cái, bóng dáng cứ như vậy biến thành một làn sương mỏng dần biến mất.

Nam Cung Lãnh Dịch cúi xuống nhìn người trong ngực đã thiếp đi từ lúc nào. Hần ôn nhu lau nhẹ vệt nước ở khoé mắt cô, bế cô lên bước ra khỏi cửa phòng.

Bên ngoài đã trở thành một bãi chiến trường đầy máu và xác tang thi.

Hần nhún một cái trực tiếp nhảy xuống tầng 1, sau đó Nhất Diễm đang xử lý nốt mọi việc liền dừng lại chạy đến bên Nam Cung Lãnh Dịch báo cáo “Ngài Lãnh Dịch, tang thi đã xử lý xong, người Diệp gia tất cả các chi gần một nửa số người đều đã di dời an toàn, người có thương tích đều đã đưa đi kiểm tra, nửa khác chủ yếu là người làm công trong lúc ám vệ chiến đấu đã tự phá vỡ vòng phòng vệ khiến tang thi tràn vào, đã xử lý ổn thoả ...

Chỉ có điều ... Diệp nhị thiếu và Diệp gia chủ trong lúc bị 20 con vây lại đã bị tang thi cào trúng, hiện đã chuyển đến phòng cách ly đặc biệt của biệt thự cổ Lam Dục. Một số người khác có vai vế trong Diệp gia cũng bị tang thi cố tấn công tạo vết thương, cũng đang cách ly”

Nam Cung Lãnh Dịch nhíu mi thật sâu, hần mím môi nhìn Diệp An đang một môi nhắm nghiền mắt như có điều do dự, ra lệnh “Đợi cô ấy tỉnh lại ta sẽ bố trí người trong phòng canh giữ thông báo cho cô ấy, bây giờ người tập trung tất cả người Diệp gia không bị thương đến biệt thự cổ, chiến tranh sắp đến, nơi đó là an toàn nhất. Mau chuẩn bị toàn bộ nhân lực tiến hành đi”

Nhất Diễm hiểu ý, vẻ mặt cũng thoáng nghiêm túc thêm, tức khắc cúi đầu xuống tuân lệnh rồi nhanh chóng thực thi.

Chỉ trong tích tắc 30 phút ngắn ngủi, Chu Ái Lan đã sử dụng 200 viên đá xuyên không gian để đưa tang thi tràn vào mọi chi của Diệp gia, tấn công cực nhanh khiến ám vệ Lam Dục mất nhiều công sức mới xoay chuyển tình thế được.

Nếu không phải Giang Hạ cố dùng chút hơi sức còn lại truyền tín hiệu Diệp An gặp nguy có lẽ hần đã không đến kịp khi hần đang ở tận Bắc Đại Lục đàm phán vũ khí quân sự.

Dù vậy, hần cũng đã chậm mất rồi. Không biết lúc tỉnh lại nghe tin tình hình Diệp gia, cô ấy sẽ có phản ứng thế nào đây. Có trách hần hay không, và có căm ghét sự chậm trễ của hần hay không.

Đập vỡ đá không gian, Nam Cung Lãnh Dịch đã quay lại căn phòng trước đây của Diệp An ở Lam Dục, nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường, hần ngồi xuống mép chăn đã đắp xong cho cô ngay ngắn, cúi đầu xuống nhìn vào gương mặt cô thật gần, thật lâu, như tỉ mỉ khắc từng đường nét của cô vào tim, sau đó hôn nhẹ lên đôi môi đã bị máu nhuộm đỏ. Hần thầm thì

”Hóa ra em thật sự không phải người ở đây. Tại sao em lại đến từ nơi khác? Có phải nếu tôi chậm một chút nữa, em sẽ đi phải không? Sẽ biến mất hoàn toàn trước tầm mắt của tôi phải không?”

Em là ai...

... tôi không quan tâm. Cũng không quan tâm kẻ mang hình dáng giống tôi đã từng làm gì có lỗi với em.

Chỉ cần em hãy nhớ kỹ, tôi là Lãnh Dịch.

... Nếu một ngày kẻ canh giữ thời không phát hiện em không thuộc về thế giới này và mang em đi. Tôi sẵn sàng cường ngạnh bẻ cong thời gian để mang em quay trở lại. Cho dù phải trả cái giá đắt đến thế nào đi chăng nữa.

Em chính là người bạn đời duy nhất mà Nam Cung Lãnh Dịch này đã định.

Khi em tỉnh lại ... mọi nỗi đau của em tôi sẽ cố gắng gánh chịu”

Nam Cung Lãnh Dịch cười nhẹ, ôn nhu vuốt ve lên mái tóc đen mềm, di chuyển ngón tay đến đôi mắt hoe đỏ đang nhắm nghiền còn vương ánh nước, sống mũi, và cuối cùng là đôi môi vẫn không có động tĩnh gì khác, đỏ máu khiến tâm hần đau không thôi. Lại cúi xuống lần nữa và lưu giữ hơi ấm ở môi cô lâu hơn, hần mới luyến tiếc rời đi, mày nhíu lại. Giọng hần trầm khàn

”Sau lần này không biết có gặp lại em nữa hay không.

... Tôi sẽ cố gắng, vì mong muốn em được sống an nhiên trong thời đại yên bình.

...

Tạm biệt”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Em Chính Là Duy Nhất

Đôi chân trần trắng nõn của Diệp An đang dẫm lên vô số tro bụi đen xì bước về một hướng nào đó, cô đi đến đâu, tro bụi theo dao động khí mà tung bay, cuốn lên cao rồi biến mất.

Nước mắt chảy dài trên gương mặt xinh xắn nhưng thần tình của cô lại vô cùng bình thản, Diệp An thỉnh thoảng lại nâng tay lên lau thật mạnh nhằm giữ bản thân ổn định trước vô vàn hình ảnh, ký ức người kia nếm trải truyền đến cho cô.

Nó quá dài, quá lâu, quá cô độc

Khi mặt thế đã trải qua một thời gian, ly khai đội ngũ cũ người kia lại tiếp tục đi một mình, tiếp tục chiến đấu cho đến khi lấy được máu Hắc Hải Long và làm bị thương chính bản thân mình. Diệp An nén tiếng khóc trong cổ họng nhìn gương mặt Cố Minh Hi bị hủy, nhìn tay chân chị không còn lành lặn. Cho đến tận lúc chị trở thành Chu đại tiểu thư cao cao tại thượng, người người kính sợ không dám thất lễ nắm trong tay hàng vạn người tinh nhuệ và tang thi.

Trong thâm tâm cô đủ loại cảm xúc quay cuồng tựa như lốc xoáy, hỗn loạn trăm ngàn tư vị khác nhau không thể tả hết, đau đớn như thế, khổ sở như thế, chờ đợi mòn mỏi đến như thế, nhuộm đỏ hai bàn tay đầy máu người. Cuối cùng cũng chỉ để kéo linh hồn Cố Minh Tuyền trở lại, và trả thù sự bạc bẽo thối nát của con người.

Chị ấy giết chết cô, rồi lại làm đủ mọi cách để cô sống lại.

Chị ấy giết chết mình, để rồi tự tạo nên những sinh mệnh mới, những dòng chảy số phận mới cuốn họ theo cùng bi thống bất lực khi sự sống hành tinh ngày càng khô kiệt, con người ngày càng tội tệ, ngày càng dối trá.

Diệp An bắt lấy hồi ức về Cố Minh Hi, bắt lấy sự đau khổ của chị, chậm rãi nắm nó trong lòng bàn tay, rồi mỉm cười chua xót.

Vô số hồi ức hỗn loạn vụn vụn ngang cang rõ ràng, nổi lên trên mặt nước tĩnh lặng, mặt ngọc Đồng gia trên cổ tay càng lúc càng rực rỡ, tỏa ra linh khí nồng đậm tiến sâu vào từng mạch máu của Diệp An. Linh cảm nguyên thủy từ cơ thể trỗi dậy, tắt chấy mọi suy nghĩ của Diệp An ngừng trệ, để mặc bản thân trôi theo dòng máu nóng đang thét gào trong tâm khảm.

Nó tự nhiên xuất hiện, linh khí ôm lấy cô, trải qua hàng ngàn hàng vạn xoay chuyển, thanh tẩy từng tế bào, từng mạch máu. Cơ thể nhẹ phiêu bay lên rồi khỏi mặt đất phủ kín tro bụi, tay cô khẽ động, ánh mắt khép hờ, giống như muốn cảm nhận âm thanh đang khuấy động trong tư tưởng, giống như muốn nắm lấy cơ hội cho bản thân và những người vô tội bị cuốn theo số phận bị sắp đặt này...

Giống như ... trên thế giới này có những thứ còn quan trọng hơn cả sinh lý từ biệt. Quan trọng hơn cả mạng sống của chính mình.

...

Trong không gian tối tăm tĩnh lặng của Vực, cô tưởng như tiếng thét dã thú ngày một gần, tiếng kêu rống thảm thiết của tang thi và người sống sót vang vọng, trộn lẫn, tiếng người thân trong Diệp gia và tiếng bạn bè vây quanh cô, tiếng khóc số phận của những người bị Chu gia tàn sát. Và cả tiếng nỉ non của chị gái ôm lấy mình.

Diệp An chột vồng tay lên nắm lấy đầu gối, co mình lại, cô nghe thấy tiếng Nam Cung Lãnh Dịch ôn nhu thủ thủ... Trên làn da của cô vài vết nứt nhỏ như đất sa mạc khô cằn, dần dần lan rộng, bong ra, biến thành vô số hạt bụi li ti trộn lẫn cùng tro bụi dưới mặt đất, nhưng Diệp An vẫn chẳng buồn động đậy.

Tất cả mọi âm thanh trên đời đều lắng lại, chỉ còn giọng nói ấy trầm nhẹ, từ từ mà chậm rãi, như xa như gần mà bày tỏ, ... một tầng hơi nước khác trong mắt cứ thế mà thân nhiên xuất hiện ...

...

”Em chính là người bạn đời duy nhất của Nam Cung Lãnh Dịch này”

...

”Tạm biệt”

...

Thế nhưng !

... Hẳn lại từng là kẻ thù của cô.

--- -----

[.. Đồng Đại Lục]

...

”Chủ nhân”

Nhất Diễm đứng trên một ngọn đồi, tay phải cung kính đặt lên ngực trái báo cáo “Tất cả mọi thứ đã chuẩn bị xong”

Nam Cung Lãnh Dịch ngồi trên một mỏm đá cao, ánh mắt xa xăm nhìn về căn cứ Chu gia nằm trên lưng chừng núi. Đoạn, hần khẽ miết ngón trỏ lên chuôi dao găm trong bàn tay, nhàn nhạt nói “4 người các người đã theo ta tròn 23 năm, Nam Cung gia bồi dưỡng các người cũng tròn 23 năm. Đây chính là lúc các người dùng tất cả sinh mệnh và năng lực bao năm qua cho trận chiến này.

Không còn có thể chậm trễ thêm nữa”

Tĩnh Sa, Mộc Tự, Kim Ảnh, Nhất Diễm cúi đầu quỳ một chân xuống đất đưa tay lên chạm vào lồng ngực trái, các ám vệ nhìn thấy vậy cũng đồng loạt làm theo, ánh mắt trung tình không chút gợn sóng.

Họ hiểu, có thể sau trận chiến này sẽ rất nhiều người không thể quay về Nam Đại Lục nữa. Nhưng họ cam lòng tình nguyện.

Nam Cung Lãnh Dịch vẫn bất động, ngón tay vẫn xoay xoay con dao găm có gắn một viên đá trong suốt đỏ rực rỡ, ánh sáng đỏ ấy càng ngày càng nồng đậm sau đó hần chợt ném con dao xuống dưới vực ngay chân hần. Rồi lập tức nhảy xuống biển mất trước một tấm màn trong suốt do nó tạo nên.

Đồng thời cùng lúc Nam Cung Lãnh Dịch hành động, cả 4 người Nhất Diễm cũng nhảy theo, kéo theo sau là các đội ám vệ, F01 cho đến X01 kiên định nói gót.

Phía xa, ở đỉnh toà căn cứ quân sự Chu gia lốc xoáy đỏ rực xuất hiện, các chấm đen như những hạt năng lượng không ngừng tăng tốc rơi xuống, biến mất đến những địa điểm đã định, đạn pháo nã lên phía vòng tròn và chấm đen xâm phạm dày đặc cũng chẳng thể cản trở được bất kỳ một ám vệ chuyên nghiệp nào của Lam Dực.

Nam Cung Lãnh Dịch thoát ần thoát hiện bên những toà đạn pháo canh phòng, bẻ gãy cổ từng người canh gác một sau đó để ám vệ tiếp nhận, điều khiển cỗ pháo nã vào các toà nhà khác.

Khói bụi mù mịt, tiếng súng đạn, tiếng con người chỉ huy và chẳng mấy chốc là tiếng dã thú, tang thi gào rống, thi nhau vang lên liên tiếp. Diệp An nằm trên giường ở biệt thự cổ mở tròng đôi mắt tỉnh giấc khỏi Vực, cô nắm chặt hai bàn tay vào chần, lồng ngực phập phồng.

Con người vốn màu xám bạc trong veo tinh khiết, bỗng dưng biến đổi thành đồng tử của dã thú, thủy tinh thể elip dựng đứng nồng đậm khí tức cổ xưa, màu vàng kim xen lẫn màu xám bạc bỗng dưng tăng thêm mấy phần yêu dị trên gương mặt trắng nõn hơi kém sắc. Trán cô lấm tấm mồ hôi, Diệp An chớp mắt vài cái, đồng tử trở lại bình thường sau đó cô vùng dậy xuống giường.

Vừa mở cửa, nữ hầu lần trước phục vụ cô đang nghiêm chỉnh đứng bên ngoài, nhìn thấy cô liền cúi đầu “Tiểu thư đã tỉnh rồi. Có cảm thấy chỗ nào không khoẻ hay không?”

Diệp An gật đầu “Không sao, Nam Cung Lãnh Dịch đâu”

Cô hầu nữ đã được dặn trước, không có nửa điểm chần chừ lập tức trả lời “Chủ nhân đang cùng các ngài Nhất Diễm đến Chu gia của Đông Đại Lục. Ngài dặn dò nếu có chuyện gì xấu, tiểu thư và những người Diệp gia còn sống sót khác sẽ di chuyển xuống tầng hầm của biệt thự cổ. Tiếp tục sống mãi ở dưới đó”

Diệp An nghe đến đoạn di chuyển xuống căn hầm lần trước cô được Nam Cung Lãnh Dịch đưa xuống, không khỏi nhú chặt chân mày. “Có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại sắp xếp như vậy? Nam Cung Lãnh Dịch đến Đông Đại Lục làm gì vậy?”

Nữ hầu vẫn cúi đầu, thêm vài phần nghiêm trọng mà đáp “Tiểu thư, người bất tỉnh 2 ngày, chủ nhân cũng đã đi 2 ngày, quyết định tuyên chiến tiêu diệt căn cứ quân sự Chu gia. 2 ngày này tang thi và quái vật liên tục tấn công Nam Đại Lục. Diệp gia trong đoạn Chu Ai Lan đến gặp tiểu thư đã kéo quân đoàn tang thi đến tàn sát, vì lúc đó tiểu thư đã bị ả thôi miên nên không biết động tĩnh bên ngoài. Chỉ có một nửa người Diệp gia vượt qua được và đang ở đây.

Tiểu thư, xin hãy chuẩn bị tâm lý. Người thân của người đã bị tang thi cào trúng”

Diệp An chỉ thấy đầu óc nổ ầm một cái. Lượng thông tin mới nhận được quá bất ngờ khiến trí óc cô đau đớn đến phát điên.

”Minh Tuyền, em có biết thế giới này từ khi em đi nó chỉ còn màu tro tàn trong mắt ta không? Con người ... tất cả đều đáng chết”

”Tại sao đến bây giờ ta vẫn chưa nhận được tin tức gì của em ... cái tấm bùa đó không hiệu quả sao? ...

... Em đang ở đâu chứ”

”Vì ta không chắc chắn em sẽ đến, con bé không đủ đau thương để có thể gọi được em về. Vì vậy ... ta đã dùng bùa chú thôi miên nó cực mạnh, khiến trong đầu nó sớm có ảo giác ... “

”Minh Tuyền ... Hần từng gây đau đớn cho em, mà em lại thích hần, có lẽ ta nên cho hần cái chết đau đớn nhất. Ta ghét hần”

”Em có thích thân thể mới này không nhỉ? Nếu em không thích ta sẽ huỷ nó. Ta chỉ đơn giản nghĩ, máu thịt con người không xứng đáng với em”

”Trong thâm tâm ta, em chính là duy nhất, chẳng ai có thể quan trọng hơn em. Em mới chính là máu mủ duy nhất của ta”

”Minh Tuyền ... cái thế giới ghê tởm không có em ... nên bị huỷ diệt đi”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Chúng Ta Sẽ Cùng Nhau Bắt Đầu Lại Từ Đầu

[..]

Ruỳnh !! Ruỳnh !! RUỖNH !!

...

Sâu dưới căn hầm khu biệt thự cổ, dãy phía Đông được cách ly phủ một màu trắng đặc trưng dành riêng cho công việc nghiên cứu của y sĩ và pháp sư.

Tại đây có hai con người đặc biệt bị trói cả hai chân hai tay bằng xích Thiết Giáp ghim lên tường cực chắc chắn, thế nhưng sự giận giữ của họ thỉnh thoảng làm bộ xích nặng nề nện xuống sàn nhà gây nên những tiếng động vang vọng mà bất kỳ ai ở trong khu vực này đều nghe rõ.

Diệp An chậm chạp đi theo nữ hầu quen thuộc chẳng buồn ngược lên nhìn diễn biến xung quanh đến 1s, cô cup mắt nhìn xuống mặt sàn đá trắng bóng. Tâm tình hỗn loạn vô cùng.

Hai bàn tay miết vào mép váy đã bị vò đến nhăn nhúm, tim cô càng lúc càng đập mạnh, cảm nhận hơi thở thân thiết từ hai con người cô chuẩn bị đối mặt. Những tiếng kêu gào từ người Diệp gia bị thương không vượt qua được virus tang thi vô cùng âm ỷ, họ kêu gào vì đói, vì thèm khát máu thịt con người đang di chuyển trước mắt mà không thể chạm đến. Người của Lam Dực không ai dám tự ý làm bất kỳ điều gì lên người Diệp gia, tất cả đều chờ đợi cô gái của ngài Lãnh Dịch quyết định, vì vậy mới xảy ra tình trạng khu phía Đông ngập tràn tang thi mà không có một con nào bị giết.

Đôi vai gầy của Diệp An vô ý run rẩy một chút, đôi tai như ù đi khi khoảng cách ngày càng gần.

”Tiểu thư, đã đến nơi. Xin hãy đứng cách xa tám kính”

Diệp An đứng bất động, cô gắng sức nhắc mi mắt lên nhìn trực diện hai người bị trói trước mắt. Trong lòng hỗn tạp trăm ngàn tư vị khác nhau, đôi mắt ánh bạc nhiễm một tầng hơi nước mỏng, sâu trong con người phủ đầy tự trách và xấu hổ không thôi.

Mặc kệ nữ hầu đã dẫn trước, Diệp An cứ thế đặt tay lên tám kính đẩy bước vào. Hai người bị trói như ngửi thấy mùi thịt người sống thơm ngon liền hưng phấn gào thét, tiếng xích đập xuống nền RUỖNH !! RUỖNH !! càng lúc càng to, thân thể lao về trước như muốn xé cô gái trước mặt nhét vào bụng cho thỏa mãn cơn đói cồn cào. Tang thi xung quanh như đồng cảm cũng gào rống lên theo, tiếng xích nặng nề va đập biểu thị hưng phấn chém giết.

Diệp An cách chỗ hai người 3 bước thì dừng lại, môi cô run run chậm chạp mãi sau mới cất tiếng “Cha... anh hai ... con đã làm gì hai người thế này ...” sau đó không kìm được đưa bàn tay lên bịt mắt, nấc những tiếng nhỏ bất lực ngồi thụp xuống sàn nhà. Diệp Viễn Thiệu và Diệp Vĩnh Thành đã hoàn toàn biến thành tang thi vào ngày hôm qua. Diệp Viễn Thiệu thì bị cào vào lưng, còn Diệp Vĩnh Thành thì bị cắn mất một miếng thịt lớn ở bả vai phải bởi sơ suất không tránh được 7 con tang thi vây lại cùng lúc.

Sở Trác Nghiêm vô hồn ngồi dựa vào tường chẳng buồn ngẩng đầu nhìn Diệp An, hẳn đã ở đây 2 ngày nay không ăn không uống, quần áo nhem nhuốc dính đầy máu người khô kết lại lên chiếc áo phông dài tay, đen xì, tóc tai lộn xộn phủ xuống gương mặt tiêu tụy do mất sức và đầy nỗi đau đớn vì người yêu của hắn.

Hắn nhớ rõ lúc đó đang vui vẻ vì Tiểu Viễn cuối cùng cũng chịu chấp thuận và để hắn ôm vào lòng, chẳng ngờ khi ngọt ngào chưa đông đầy đã cảm nhận được không gian dị động, mấy chục con tang thi ghê tởm ở đâu phá vỡ không gian nhảy xuống vây lại xung quanh họ rất nhanh chóng. Tuy dị năng đã lập tức thi triển, nhưng Tiểu Viễn vẫn không thể chống lại số lượng tang thi quá đông nên lưng em ấy bị cào xước một mảng lớn. Hắn kinh hoàng, mặc kệ âm vệ Lam Dực đã xuất hiện kịp thời và thanh lý chúng, Sở Trác Nghiêm buông bỏ tất cả sự nguy hiểm hắn có thể gặp phải mà lao đến ôm lấy Diệp Viễn Thiệu.

Nhìn người trong lòng sắc mặt tái nhợt, Sở Trác Nghiêm có cảm giác không tốt một chút nào. Hắn bắt lực nhìn Diệp Viễn Thiệu, Diệp Vĩnh Thành và một số người Diệp gia khác được y sĩ của Lam Dực đưa đi. Còn hắn, mỗi ngày chỉ có thể luống cuống tay chân vô dụng nhìn Diệp Viễn Thiệu đau đớn thống khổ do nhiễm virus mà không thể làm gì khác được, cho đến lúc em ấy đã hoàn toàn tang thi hoá, hắn cũng chỉ có thể hèn hạ ngồi ngốc lẳng ở đây, nhìn em ngày đêm gào thét những tiếng kêu không còn là của con người.

Hạnh phúc tương lai hắn vẽ ra cho cả hai, đã chính thức chấm dứt ở đây mất rồi.

Diệp An khóc một hồi mới ngược mắt lên nhìn Diệp Vĩnh Thành và Diệp Viễn Thiệu đang nhe răng nhả cả ra dịch vàng nhìn mình thèm thuồng. Cô mím

môi, nhắm mắt lại vận động Tinh Thần hệ tác động lên họ. Cái dị năng biến dị này, cô đã luyện hoá nó đến mức điều khiển được tang thì thời mạt thế rồi.

Tập trung lắng nghe tiếng nói phát ra từ suy nghĩ của họ, Diệp An nhủ mày ...

- An ... An !! Mau giết ... anh đi, anh không muốn ... ăn thịt... người -

- Tiểu An, cha đã ... giết Tề quân gia và rất nhiều ... người làm khác ... con mau giúp cha được ... đi gặp mẹ con dưới ... địa phủ. Cha không muốn ... tiếp tục sống... trong ... hình hài ghê rợn này -

- An ... An ... giết anh đi .... mau đưa... Sở Trắc Nghiêm đi đi ... van cầu ... em. Giết - anh - đi -

Sau đó là cả hai đồng loạt kêu lên những tiếng ô ô đau khổ giống như đang khóc, Diệp An cũng kim lòng chẳng dặng rơi xuống hai hàng nước mắt dài, đôi môi bị thương vừa mới lành lại đã bị cô tiếp tục cắn đến bật cả máu tươi. Cô cúi gầm đầu xuống, mắt hằn tơ máu, nắm đấm siết chặt như lấy thêm dũng khí cho việc tiếp theo.

Bằng hệ dị năng mạnh mẽ thi triển, Diệp An đưa hai tay ra phía trước tạo Băng Hoá, hàn khí bao phủ đầu ngón tay rồi hình thành những mũi lê nhọn hoắt tập trung lại chạy dọc về phía Diệp Viễn Thiếu và Diệp Vĩnh Thành.

Sở Trắc Nghiêm bị khí lạnh làm tỉnh, lập tức ngẩng đầu lên hần học phóng ra dị năng đánh bật cô đập vào bức tường bên phải, hần hung dữ hét lên “CÔ ĐỊNH LÀM GÌ ?? CÔ ĐỊNH LÀM GÌ TIỂU VIỄN ??? MAU CÚT RA KHỎI ĐÂY !!!”

Diệp An vừa chống tay đứng dậy cũng đạp chân sau thật mạnh làm lực, tay trái tạo Roi Nước Lục Sát quét Sở Trắc Nghiêm va vào cửa kính làm nó vỡ tan thành hàng ngàn mảnh. Hần vừa tiếp đất đã đứng ngay dậy, tạo ba đạo Phong Nhận sắc lẹm lĩa về phía Diệp An không cần biết cô có né được hay không.

Trong đầu hần lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất. Tiểu Viễn của hần đang gặp nguy hiểm.

Thế nhưng Phong Nhận vừa cắt nát bức tường do Diệp An né được, Sở Trắc Nghiêm chỉ cảm thấy một trận tê dại truyền đến đại não. Cơ thể không còn hoạt động theo mong muốn, tứ chi vô lực, hần ngã gục xuống sàn nhà mắt trừng long sòng sọc nhìn em gái của người hần yêu sau khi thu hồi Lôi hệ, từng bước chậm rãi tiếp cận vị trí của cha và anh trai cô ta.

Vung tay lên lần nữa, hàn khí lạnh lèo chui thẳng vào khí quản của Sở Trắc Nghiêm siết lấy phổi khiến hần thờ ra những hơi khò khè đứt quãng. Hần bắt lực nằm đó nhìn dị năng băng lam vốn dĩ hần từng cho rằng rất xinh đẹp, đang dần dần từ bàn chân, lan đến bụng, ngực và đầu của cả hai người đang bị trời ... Tiếng lách tách đóng băng từng thớ thịt vang lên nhỏ nhặt, tiếng kêu ô ô đầy thương thảm cất lên lần cuối cùng, sau đó biến mất hẳn. Diệp Vĩnh Thành thoả năn nhắm mắt, ông nghĩ có lẽ rất nhanh thôi, Vĩnh Cơ và ông sẽ được đoàn tụ rồi.

Diệp Viễn Thiếu trước khi chết như vẫn còn chút lý trí cuối cùng, đôi mắt đỏ quạch thâm quầng liếc về phía Sở Trắc Nghiêm thoáng dịu dàng yêu thương, như từ trước đến nay tình cảm anh dành cho hần chưa bao giờ thay đổi. Đôi mắt cho dù đã thành tang thì vẫn dịu dàng ấy, giờ phút này chỉ muốn lưu giữ hình ảnh cuối cùng của hần, cất vào sâu trong tim mà hải lòng biến thành tro bụi.

Sở Trắc Nghiêm bản thân.

”Trắc Nghiêm... tôi quyết định rồi. Anh đã rất cố gắng để làm tôi cảm động đấy”

”Trắc Nghiêm ... chúng ta từ giờ phải tin tưởng lẫn nhau nhé.

Tôi biết anh yêu tôi ...

... Và tôi cũng vậy”

Tâm khảm hần như vỡ tan hàng ngàn mảnh, theo từng khối băng giam giữ máu thịt người hần yêu. Roi xuống sàn nhà lạnh giá.

Vỡ vụn.

...

Đàn ông không bao giờ được phép rơi lệ vì bất kỳ một ai ngoài máu mủ. Sở Trắc Nghiêm hần vẫn luôn nhớ, thế nhưng tầm nhìn của hần đã nhoè đi tự lúc nào. Xúc cảm ẩm ướt chạy dọc trên thái dương rơi xuống nền, giống như sự sống của hần cũng đã muốn hoà tan vào cùng con người kia rồi.

Tiểu Viễn.

Anh mất em thật rồi sao ...

Tiểu Viễn ...

...

”Trắc Nghiêm, em xin lỗi vì đã yêu anh. Xin đừng ghét bỏ em.. Chúng ta sẽ lại quay lại như lúc đầu ... Có được không?”

”Em chỉ đến nhìn anh một chút. Tạm biệt”

”Nghiem ... Trác Nghiem ... ôm lấy em. Hôn em đi. Đừng lạnh lùng với em nữa.

Có được không?”

”Trác Nghiem ... tôi tha thứ cho anh. Dẫu sao tôi vẫn còn yêu anh mà.

Chúng ta sẽ cùng nhau bắt đầu lại từ đầu”

...

Em chính là tất cả những gì anh có.

Là cuộc gặp gỡ tuyệt đẹp nhất trong cuộc đời này !!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Xin Lỗi Người

Tình yêu của anh, cho dù em không dám tin tưởng, anh cũng sẽ luôn nhớ kỹ mà cất sâu nó trong lòng.

Thời gian xa em, mỗi khi thấy nhớ đến đau đớn tim gan, anh lại lời ký ức về em ra ngắm một chút. Thiết nghĩ như vậy sẽ không còn đau nữa.

Từ trên cao nhìn xuống Sở Trác Nghiem đang như chết lặng nằm dưới đất. Diệp An sắc mặt hơi trắng bệch, cô cất giọng lạnh lẽo nhưng lại có chút khàn khàn run rẩy “Anh hãy bỏ ngay cái ý nghĩ từ giờ sẽ giết người để nuôi anh hai đi. Tôi không quan tâm anh muốn gì. Tôi chỉ quan tâm anh hai tôi muốn gì mà thôi. Vì vậy đừng có làm cản”

Sở Trác Nghiem chẳng buồn để ý đến cô, khi đã cử động được một chút, hấn chống hai tay xuống sàn gắng sức bò, đáng thương nhích người từng chút một đến chỗ thi thể đã thành ngăn mảnh băng vỡ của Diệp Viễn Thiều. Dang tay vơ các mảnh vụn lại rồi tiếp tục nằm đó ôm chúng vào lòng, mặc kệ những mảnh nhỏ sắc bén cứa vào da thịt, mặc kệ hấn có thể sẽ nhiễm virus biến thành tang thi.

Hấn không quan tâm cái mùi thối rữa này bốc lên ghê tởm thế nào, hấn không quan tâm ngoài kia đang loạn ra sao.

Hấn chỉ biết hấn sẽ không bao giờ được nhìn thấy người quan trọng hơn tất cả trên đời mỉm cười nữa. Không bao giờ còn có thể ôm lấy. Không còn có thể chạm vào và cảm nhận ấm áp quen thuộc nữa.

Hấn đã hoàn toàn thành người cô độc.

Nước mắt của hấn đều đã hoá thành nỗi đau khác khoải, cất giữ trong lòng mà chất thành mộ hoa. Hấn ước gì có thể về lại quá khứ, để tất cả những điều đau buồn có thể dễ dàng xóa mờ chỉ bằng một cái gạt tay, và bù đắp cho em thành những điều tốt nhất, khoảnh khắc tuyệt vời nhất. Nhưng điều đó sẽ chẳng bao giờ trở thành hiện thực cả, sự lạnh lẽo từ máu thịt, xương cốt của Tiểu Viễn, như cuốn lấy cả tâm hồn hấn, cuốn lấy không ngừng nghỉ. Và mạnh mẽ nhấn chìm

Trong cả triệu người trên đại lục này, tôi lại chỉ lạc mất em mà không phải là ai khác. Trong cả ngàn tình yêu trao nhau mỗi ngày trên thế giới này, tôi chỉ đánh rơi tình cảm của em mà không phải bất kỳ thứ nào khác.

Vì chúng ta khác nhau, hay tại tôi yêu em chưa đủ. Vì tôi đã từng khinh khi tình cảm của em, nên lúc giữ lấy em có thể đã là quá muộn màng.

Sở Trác Nghiem ghi chặt từng mảnh vụn vào lòng, cất tiếng ní non “Có thể bây giờ anh có nói với em cũng đã muộn rồi. Nhưng anh đã từng xem nhẹ tình cảm của em. Anh xin lỗi”

...

Diệp An nhắm mắt thật chặt, lau giọt nước còn vương lại, xoay người bước đi những bước hữu lực trên các mảnh kính vỡ ly khai ra ngoài hành lang.

Thời gian xung quanh như chậm lại, tất cả sự vật tĩnh lặng như thể chỉ tập trung vào một mình Diệp An. Cô nâng tay lên, Lôi hệ mạnh mẽ của người đã thành công tấn cấp lên cấp 7 trong thời gian bất tỉnh 2 ngày qua tụ lại trong lòng bàn tay, dần hình thành nên quả cầu sấm sét màu trắng tím yêu dị, ma sát với không khí cực nhanh tạo nên những tiếng nổ lách tách nhỏ vụn, rồi bay về phía lòng kính hai bên có tang thi từng là người Diệp gia.

Căn phòng nổ tan tành. Cô lại rảo bước tiếp tục, hai bàn tay nâng lên lúc nào thì chỗ đó có bãi thịt cháy khét, có hàn băng lạnh buốt vỡ tan tành bao bọc những mảnh thịt vụn. Cô bước đi một đường thẳng trên hành lang phía Đông không hề dừng chân lại, y hệt một Atula sứ giả địa ngục hải xuống sinh mạng của mấy chục con người chỉ trong một đoạn thời gian ngắn.

Cho đến lúc bước qua ngã rẽ giao với khu phía Tây, cô mới dừng chân, bỏ lại khung cảnh phía sau hoang tàn đồ nát, nơi nơi vương vãi máu thịt của tang thi để lại. Trong số đó có người đã từng nói chuyện với cô, có người từng yêu thương cô, có người chăm lo cho các bữa ăn, quần áo của cô. Tất cả đều đã không còn trên cõi đời dưới bàn tay này nữa rồi.

Nữ hầu đi sát theo phía sau Diệp An sau khi thấy cô dừng lại liền nhỏ giọng “Tiểu thư, người có cần gì hoặc gặp ai nữa không ạ?”

Diệp An tập trung tinh thần lực bao trùm căn hầm, dò tìm vị trí gặp người mình muốn, sau đó mới đáp lại câu hỏi của nữ hầu “Không cần, cô bố trí người dọn dẹp và chôn cất họ đi. Còn Sở Trắc Nghiêm, cứ người trông chừng nếu anh ta rời khỏi đó”

Nữ hầu nhận mệnh rồi lui lại bắt đầu công việc, Diệp An mắt nhìn thẳng về phía trước, định hình con đường mình sẽ đến căn phòng đó rồi bắt đầu di chuyển.

Chẳng mấy chốc đã đến, cô hít sâu một hơi, gõ cửa nhịp nhịp vài cái rồi bước vào. Ngay khi Diệp Chính đang ngồi trên ghế trông ra cửa sổ ảo vừa quay người lại, thì Diệp An đã quỳ rạp người xuống đất cúi gầm mặt, giọng cô thành khẩn nghiêm túc thú tội “Ông nội, con xin lỗi, con đã giết tất cả tang thi là người Diệp gia. Con đã giết con trai và cháu trai ông, giết cha và anh con.

Con không mong ông tha thứ, con chỉ đến cầu khẩn ông một điều, xin hãy cho con được đến nhà chính vào thư phòng của ông, xem tất cả sách mẹ con đã từng đọc. Sau khi mọi chuyện đã được giải quyết, con sẽ về chịu tội với ông”

Diệp Chính im lặng, sau 2 ngày ngắn ngủi như đã già đi cả chục tuổi, quần áo ông có chút nhăn nhúm, đầu tóc bạc hơi mất trật tự, da dẻ mất đi sự hồng hào và khô kiệt, tuy vậy ánh mắt vẫn sáng ngời kiên định. Ông nhìn cháu gái cung quý dưới sàn kể ra mọi tội lỗi của mình, ông nói “Muộn rồi, nhà chính đã bị thiêu rụi, toàn bộ sổ sách trong thư phòng ta cũng không còn đâu.

Con muốn tìm cái gì. Ta thuộc nằm lòng nội dung tất cả các cuốn sách do chính tay ta sưu tập”

Diệp An chần chừ một hồi, sau đó tháo mặt ngọc Đồng gia ở cổ tay xuống, tư thế cúi không thay đổi, cô kính cẩn đặt mặt ngọc trong lòng hai bàn tay đưa lên trước mặt Diệp Chính

“Ông nội, đây là mặt ngọc không gian gia chủ Đồng gia đã giao lại cho con trước khi Đồng gia bị tang thi tuyệt diệt. Trong đó có nhiều văn tự và vũ khí con không hiểu rõ lắm, chỉ biết rằng chúng đều được tạo ra để giúp con tiêu diệt Chu gia.

Nam Cung Lãnh Dịch đang vì Nam Đại Lục mà đến Đông Đại Lục khiêu chiến Chu Ái Lan, nếu con không nhanh chóng biết cách làm người đó ngừng tay lại, thế giới sẽ một lần nữa lâm vào Kỷ Nguyên Bóng Tối.

Ông nội, xin hãy dùng hết tất cả trí tuệ người có để dạy bảo con phải làm gì với số vật phẩm này”

Nhìn mặt ngọc thượng đẳng mà lão gia chủ Đồng gia quý như sinh mệnh nằm trong tay Diệp An, bấy giờ Diệp Chính mới hơi bất ngờ, thần sắc ông đánh lại, phong thái uy nghiêm của người đứng đầu Diệp gia bộc lộ mà tra hỏi

“Tề quân gia và Vĩnh Thành nói với ta con đã thay đổi, nhưng thay đổi đến mức chóng mặt thế này quả thực con đang khiến ta nghi ngờ.

Tang thi đang lớn mạnh do Chu gia là những tin tuyệt mật, tại sao con lại biết?

Vật gia truyền của Đồng gia là vật tượng trưng cho quyền uy đại gia tộc, chỉ người đứng đầu và người kế thừa mới được cầm. Nói cho ta nghe rốt cuộc là con đang làm cái gì?”

Diệp An mím môi, gương mặt của Diệp Vĩnh Thành, Diệp Viễn Thiệu và những người Diệp gia khác chết dưới tay cô, chết dưới tay một kẻ ngoại đạo ở nhờ thân xác của -Diệp An- hiện lên rõ mồn một. Rõ ràng họ đã có thể an nhiên sống cuộc sống tốt đẹp, Diệp Vĩnh Thành đã có thể sống răng long đầu bạc viên mãn bên Hà Vĩnh Cơ, Sở Trắc Nghiêm đã có thể công khai yêu thương Diệp Viễn Thiệu, Diệp Môn được kết hôn sống cuộc sống hạnh phúc với Đồng Vệ. Ấy vậy mà tất cả lại thay đổi, đi lệch hoàn toàn khỏi quỹ đạo. Chỉ vì cô và Cố Minh Hi trùng sinh.

Chính cô mới là kẻ tội đồ đáng chết nhất chứ không phải họ.

Hốc mắt đảo quanh nóng bỏng, màng nước trào ra ướt đẫm con ngươi, rơi xuống sàn. Diệp An cảm thấy xấu hổ vô cùng, xấu hổ với Diệp Chính, xấu hổ với những người Diệp gia, Đồng gia, với Sở Trắc Nghiêm và những người Lam Dục mất mạng trận chiến vừa rồi. Giọng đã khản đặc, Diệp An run run cất tiếng

“Ông nội ... xin hãy trừng phạt con.. Con rất mệt mỏi, rất muốn dừng lại. Nhưng nếu con dừng lại, thì người kia vẫn sẽ tiếp tục cho đến khi nào con người cuối cùng trên thế giới ngã xuống.”

Diệp An kim tiếng nấc, trán cô cụng xuống sàn nhà, nuốt một hơi thật mạnh lấy dũng khí cô nghèn nghẹn thốt ra lời trong lòng từ lúc trùng sinh đến nay mới dám nói

“Ông nội, con không phải là con cháu Diệp gia.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Hang Đá Và Hồ Nước

Tiếng nước nhỏ xuống mặt đá đen toả ra khí lạnh trong không gian im ắng, có một cậu bé người lấm lem, nhem nhuốc bởi máu do những trận đòn roi tra tấn khủng bố, tóc tai cậu tán loạn, xơ cứng, đầu cậu cúi gằm xuống nếu không phải do lồng ngực còn phập phồng thì ai nhìn qua cũng tưởng là đã chết.

Hai tay cậu bị trói treo ngang ra hai bên trên mặt động, chân buông thõng, vì dây trói quá lâu mà hai bàn tay đã gần như tím tái mất cảm giác.

Cảm nhận có người tới gần, biết là ai, bờ vai cậu run rẩy một chút nghênh đón trận đòn tiếp theo.

“Sao hả ?!”

Chu Ái Lan thông dong bước từng nhịp đến chỗ Minh Nhiễm đang gần như thoi thóp, ả nở nụ cười

“Tao đã muốn trừng phạt mày không biết điều từ lâu rồi. Cả kiếp trước hay kiếp này, mày đều đáng ghét như nhau”

Ả đưa tay trái xuống sàn đá, tức thì vô số dây leo đen xì hắc ám mọc lên nhanh chóng thành bàn đỡ đưa Chu Ái Lan lên cao, ả đứng ngang với Minh Nhiễm, bóp lấy cằm cậu bé nâng lên đối diện với mình, cười gần “Ranh con, mày dám ở cạnh Minh Tuyên của tao, dám chạm vào em ấy, nói chuyện với em ấy. Cái thứ từng gây đau đớn cho em ấy như mày lấy tư cách gì mà làm kẻ ước bảo vệ Minh Tuyên hửm? Cũng chỉ là con chó rách trốn chui trốn nhủi ở phòng thí nghiệm của tao mà thôi”

Dứt lời, tức thì dây leo nở hoa Tinh Lệ trắng muốt mọc ra từ bàn tay Chu Ái Lan quấn quanh cổ Minh Nhiễm, siết lấy thật chặt.

Cậu chẳng buồn vùng vẫy, chỉ thờ hất ra những hơi đứt quãng, nhắm mắt lại đợi chờ sự giải thoát. Chu Ái Lan siết cho đến khi cảm nhận sự sống của cậu dần tắt mới buông lỏng ra nhảy xuống dưới đất. ả cất giọng hồ hững:

“Khi nào ta bắt được Minh Tuyên và giam lại, lúc đó ta sẽ giết ngươi trước mặt em ấy. Không chỉ riêng ngươi, ta sẽ bắt cả Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh, và cả cái thân thể Chu Nhi này. Ta sẽ giết từng người một báo thù cho Minh Tuyên, để em ấy biết rằng trên đời này ngoài ta ra chẳng có ai có thể bao dung, che chở và yêu thương em ấy hơn ta cả.

Tất cả lũ mang hình dáng con người đó đều ghê tởm và ích kỷ.”

Nghe đến đó, thân thể của Lăng hộ vệ run lên rất nhỏ, hẩn ở bên Chu Ái Lan lâu rồi, hẩn hiểu kế hoạch của cô. Hẩn từng thể sẽ một lòng trung thành và nghe theo mọi mệnh lệnh của cô không nửa câu hỏi, thế nhưng bây giờ cô lại nói sẽ huỷ đi thân thể của Ái Lan. Vậy hẩn phải làm sao đây.

Chu Ái Lan nhìn ra biến hoá của hộ vệ, ả cười khê.

Dáng đi phát ra 7 phần mê hoặc chậm rãi lại gần Lăng hộ vệ, ả quàng cánh tay vào sau gáy hẩn, dựa đầu vào vai hẩn, môi kề gần cổ hẩn thăm thì “Sao hả? Nghe thấy ta định giết cô gái này ngươi đau lòng à?

Ha ha ... Lăng, là người của ta, dù bây giờ ta có nói ngươi phải dùng thanh kiếm này đâm vào trái tim ta, ngươi cũng phải làm... Hiểu chưa ?!”

Hẩn giữ nguyên biểu cảm lạnh băng như cũ, gật đầu thay câu trả lời. Chu Ái Lan hài lòng hôn một cái phớt qua má hẩn, cười khúc khích thích thú “Nuôi ngươi lớn đến bằng ngần này, nếu không phải trong lòng ta chỉ có em ấy thì ta đã ăn sạch ngươi rồi đó a~ Tiểu Lăng~”

Lăng hộ vệ mặt không đổi sắc như đã quá quen với thái độ này của Chu Ái Lan, hẩn nhẹ giọng “Chỉ cần Hi tiểu thư không làm gì Ái Lan và thả cho cô ấy cuộc sống vô lo vô nghĩ, mạng sống này của tôi chính là của ngài, tùy ngài định đoạt”

Chu Ái Lan bĩu môi “Lại học được mấy cái thứ ngôn lù này ở đâu rồi. Đừng có tỏ thái độ mặc người ngắt hái như vậy với ta.

Chỉ cần bắt được em ấy và kế hoạch thành công, thân thể này sẽ trả ngươi”

Ngẫm nghĩ một lúc, ả nói tiếp “Bây giờ thì tiếp tục đùa giỡn với mấy kẻ Lam Dục đi, em ấy sẽ tự động đến nhanh thôi”

Nói đoạn, Chu Ái Lan quay gót bỏ đi. Lăng hộ vệ lập tức đi theo sau, bỗng dưng hẩn cảm nhận được gì đó, liền dừng lại quan sát. Nhưng qua một lúc lâu vẫn chẳng có gì dị thường ngoại trừ hồ nước của con súc sinh kia thỉnh thoảng nổi bọt khí, hẩn đành đóng cửa đá lại rồi biến mất.

Ngay khi không gian chìm vào trong bóng tối, một bóng dáng từ dưới mặt nước trồi lên, nhanh nhẹn phi đến chỗ Minh Nhiễm. Cảm nhận khí tức quen thuộc, Minh Nhiễm khó nhọc ngẩng đầu lên, tuy vẻ mặt không biểu hiện ra ngoài nhưng ánh mắt lại hiện lên thoáng kinh ngạc vui mừng.

Diệp An nâng gương mặt cậu bé lên xoa nắn lau lau vết bẩn, trợn mắt nhỏ giọng mắng “Cái gì vậy hả? Sao lại tàn tạ thế này? Cmn ta mắt công võ béo mi trắng trẻo dễ phá hoại thành như vậy?”

Minh Nhiễm mím môi mặt xụ xuống, trong mắt Diệp An thì cô có thể nhìn thấy hai cái tai như tai chó đang cụp xuống tỏ vẻ đáng thương uỷ khuất vô cùng, cô vỗ vỗ đầu “Ngoan, khóc cái gì, ai đánh người bốn tiểu thư sẽ tính sổ cả”

Minh Nhiễm : .... (͡° ͜ʖ ͡°)

”Sao tiểu thư vào được đây” Minh Nhiễm giọng khàn đặc do bị hành hạ và siết cổ quá nhiều, nói được một câu hoàn chỉnh cậu bé cũng phải hắng giọng và ho mấy lần. Diệp An nắm tay vào hai bên xích trói vận động Băng hệ đóng băng chỗ tiếp xúc với tay cô cho nó giòn đi, sau đó biến ra lưỡi dao sắc bén cắt phăng một tiếng, đỡ lấy cậu bé rồi tiếp đất. Cô thở dài “Đồ Đông gia để lại ta đang theo ông nội học tập cách sử dụng. Thực ra đây là phân thân của ta thôi nên không thể mang người theo được. Biết tìm đường thoát chứ?”

Minh Nhiễm gật đầu. Cậu bé thoáng nhìn thấy hai cánh tay cô vết thương cũ do đánh nhau với Diệp Môn gây ra chưa lành đã có thêm vết mới, cậu liền hỏi “Tay tiểu thư sao vậy? Có phải tang thi tấn công Diệp gia làm tiểu thư bị thương không?”

Diệp An nghe Minh Nhiễm hỏi, cô đưa tay lên nhìn nhìn “Cái này hả?” Dừng một lúc như có điều suy nghĩ, cô bặm môi “Ông nội đánh đó, tại vì suy nghĩ của ta tiêu cực quá không học được nên ông mới vụt cho vài cái để tỉnh ra”

Cô lấy khăn tay chấm nước lau qua gương mặt của Minh Nhiễm, mỉm cười “Người yên tâm, ta đã biết phải làm gì rồi. Ông nội quả là một bách khoa toàn thư sống, cái gì cũng biết. Ta sẽ đến Đông Đại Lục sớm thôi, người đi tìm Nam Cung Lãnh Dịch và quay về đi. Ta sẽ tự giải quyết”

Minh Nhiễm thấy cô đứng dậy chuẩn bị đi liền níu lấy tay cô sốt sắng “Vậy người định làm gì? Cô ta rất mạnh, đã sắp đạt cấp bậc lãnh chủ rồi, nếu tiểu thư và chủ nhân hợp sức tỷ lệ thắng cũng rất thấp”

Diệp An vỗ vỗ mu bàn tay cậu bé trấn an “Ta nói người yên tâm chính là người nên yên tâm. Mới có mười mấy tuổi đầu không nên suy nghĩ nhiều. Mau thoát khỏi đây đi, ta quay về Truyền Tống trận khởi điểm đây”

Nói xong Diệp An quay người di chuyển ra phía hồ nước, nơi làm vật dẫn có thuộc tính dị năng của cô để làm cửa không gian nhảy đến đây. Minh Nhiễm rụt rè “Tiểu ... tiểu thư”

Diệp An quay đầu lại “Sao?”

”Bách khoa toàn thư là gì?”

Diệp An: ...

Quả là nên phổ cập giáo dục lại cho thằng nhỏ này. Chẳng có tí phối hợp nào với câu chuyện của cô mà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Thần Vật

”Cô hãy giết tôi đi, tâm ma đã trở dậy hoàn toàn, Tiểu Vệ sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy tôi thế này... Tôi muốn được đi theo cô ấy. Bại trong Vực của cô, tôi không nên sống. Huống chi, nếu tôi không chết, cấm chế lên thuộc hạ của Nam Cung Lãnh Dịch sẽ không được giải”

”Tiểu An, con về rồi. Hôm nay cha đã dặn nhà bếp làm toàn món con thích”

”CÔ ĐỊNH LÀM GÌ TIỂU VIÊN?? CÚT ĐI”

”Tao chán ghét mày ... vốn dĩ từ nhỏ tao đã vô cùng chán ghét mày”

”Chết đôi khi lại là sự giải thoát, tôi muốn cô ta sống cuộc sống sống không bằng chết”

”Hoá ra em không phải là người thời không này ...”

”Tại sao ư? Tại vì chính em”

”Nếu em đã dễ thương như vậy. Chị sẽ mang em đi”

...

”Đứa ngốc !! Không thoát được khỏi ảo cảnh của nó à?”

Diệp Chính và Diệp An đang đứng trong không gian giới chỉ đặc biệt từ mặt ngọc Đồng gia, ông hướng dẫn dạy bảo cô sử dụng một loại hạt giống ảo giác cực mạnh không cần dị năng đang dần lây lan sinh trưởng với tốc độ chóng mặt. Ông nhìn cô đang bị nó trói lại y hệt một cái bánh, chờ đợi khoảnh khắc ý thức của cô tiến giai. Khi nắm được sợi tinh thần của cô mỏng đến mức tận cùng, ông liền nện cây gậy xuống mặt sàn phóng uy áp quát “MAU ĐÁNH THỨC NÓ ĐI !!!”

Nghe được giọng Diệp Chính giữa muôn vàn âm thanh, Diệp An mày nhú chặt, trán ướt đầm mồ hôi. Ảo cảnh và hiện thực đan xen trộn lẫn khiến cô không tài nào thoát ra được. Có cái gì đó từ đan điền của cô thoát ra liên tục theo kinh mạch chạy dọc khắp cơ thể, dòng khí đó vô cùng thoải mái, thân thiết.

”An An ... cho dù thế nào đi nữa ... em vẫn sẽ luôn là em gái cưng của anh. Hãy cố gắng sống sót”

...

Những tạp âm quái nhiễu cô càng lúc càng nhỏ, hình ảnh tái hiện nhòe dần. Bỗng nhiên có một bóng đen to lớn mờ nhạt nằm phía xa sở hữu con ngươi màu vàng kim dã thú rực rỡ và nồng đậm khí tức cổ xưa. Đôi mắt đó cứ nhìn cô chăm chú như muốn xuyên thấu, bóc tách một cái gì đó tận sâu bên trong lớp da này. Tuy vậy, cô lại không hề cảm thấy sợ hãi hay ghê rợn bóng dáng đó chút nào, thậm chí là vô cùng thân thiết, giống như nó cũng là một phần máu thịt của cô vậy.

Đôi mắt dã thú không chút sát khí kia bỗng nhiên âm thầm chậm rãi khép lại, một mùi lui mình vào màn đêm đen đặc.

”Cuối cùng thì ta cũng có thể tìm thấy được con”

....

Tách !!!

Diệp An mở bừng mắt, sóng nước lưu chuyển khiến thủy mâu đang từ màu bạc tinh khiết như ánh trăng dần dần bị màu vàng kim thay thế. Răng nanh của cô dài ra, nghiêng ken kết, trên má dần dần xuất hiện những đường vân như sa mạc khô cằn, lan rộng xuống cổ.

Diệp Chính ngạc nhiên trước biến hoá của cháu gái, liền cắn đầu ngón tay thật sâu, lập tức dòng máu đỏ thẫm của ông như có pháp lực mạnh mẽ lao đến bên cô gái đang bức bối giữa. Dòng máu bao quanh thân thể cô vẽ nên những vòng ký tự, tạo trận đồ hình trụ hồng áp chế khí tức tán loạn trong kinh mạch của Diệp An, tránh cô không kiểm soát được nó mà tự bạo.

Diệp An kêu nhỏ mấy tiếng “gru ... gru ... gru” rồi an tĩnh lại, thậm chí cơ thể cũng chẳng buồn cử động. Chỉ có hàng loạt những dải ánh sáng đỏ từ máu của trận đồ bao quanh không ngừng tiến nhập, chữa trị.

Đám mây bao quanh cô không còn sinh trưởng nữa, chúng run rẩy như gặp phải cái gì đó khắc chế và có ý định sẽ nghiền nát nếu chúng không an phận.

Đôi mắt nhắm nghiền của Diệp An qua một lúc lâu bấy giờ mới khẽ động. Hai bờ mi dần dần mở, hiện hữu đôi con ngươi màu bạc tinh xảo, trong vắt như hồ thu. Máu vàng kim loé loé, dịu nhẹ bao quanh thủy tinh thể đen láy càng tăng thêm vẻ ma mị.

Đám mây bỗng dịu ngoan nói lòng vòng vậy, thả cô xuống đất. Diệp An ổn định được cơ thể, thở hắt ra

”Thật mẹ nó suýt chết mà. Ông nội người tin được không, trong một vài giây lên thiên đàng con đã nhìn thấy Tôn Ngộ Không tè vào ngón tay Phật tổ đó”

Diệp Chính: .... (có liên quan một chút nào đến không khí hư ảo vừa rồi không? Mà Tôn Ngộ Không là ai vậy??)

Thái dương giật giật, ông hắng giọng hồng áp xuống cảm xúc muốn đánh cho con nhỏ ngốc kia một trận nhọc công ông lo lắng, lấy gậy chỉ về phía các pháp bảo đặt trên giá “Thời gian không còn nhiều, giờ con đã lĩnh ngộ được một chút nguồn gốc của mình mau dùng nó để sử dụng đi.

Thần vật của các đế chế suy tàn để lại, nếu con không dùng dòng máu đỏ điều khiển, thì chúng sẽ mãi là đồ bỏ đi. Đó chính là lý do vì sao Đồng gia chỉ có thể cảm mà không thể dụng”

Trong lúc đó, ở bờ biển phía Bắc của Nam Đại Lục Lăng hộ vệ đang đứng trên đầu của một quái vật biển to lớn khí tràng mạnh mẽ, hai cặp sừng uốn lượn dài ra phía sau lưng uy nghi vô cùng. Nó là con đầu đàn cấp bậc đã lên đến cấp SS, xung quanh là những con cấp A, cấp B đang đợi lệnh của nó tiến hành tuyệt diệt, chúng gào thét, rống lên những tiếng dài tuyên bố sức mạnh.

Lăng hộ vệ trầm ngâm, thần tình lạnh nhạt nhìn về hướng đi đến tòa biệt thự cổ Lam Dực, cảm nhận được một dòng khí dao động cực nhỏ ở đó đã thức tỉnh. Hắn ra lệnh “Đi thẳng đến đó, các người được tùy ý tàn sát bất kỳ cái gì cản đường”

Con Giao Long nghe được lệnh phát động, lập tức ngửa đầu lên trời rống lên một tiếng dài, kêu gọi thuộc hạ đã có thể hành động. Tất cả bọn chúng thét

lên những tiếng chói tai như óc ròi như một đại quân địa ngục chạy rầm rập về hướng chỉ định.

Quân đội chính phủ nhận được lệnh báo động đã sớm dàn quân nghênh chiến, thế nhưng hơn 4 giờ đồng hồ bọn chúng cứ đứng ở bờ biển không chịu di chuyển giống như đợi chờ cái gì đó. Rồi sau tiếng hét của con đầu đàn, bọn họ có chút run sợ chứng kiến cảnh tượng hàng ngàn con quái vật cả hiện hữu trên bờ và dần trôi lên từ biển như bị chặt đứt xích trói lao đến hưng phấn giết chóc.

Sở Niệm Hàn là cha của Sở Trác Nghiêm, hiện đang giữ chức Tổng Tư Lệnh quân sự trẻ nhất lịch sử Nam Đại Lục đứng ở trung tâm cỗ máy chiến đấu, kiểm soát lực lượng nòng cốt trận chiến hòng đưa ra các chiến lược kịp thời và an toàn nhất. Nhìn con Giao Long uy mãnh dẫn đầu nhìn bọn họ như nhìn vật chết, Sở Niệm Hàn quay sang nói với cháu trai “Mặc trung tá, mau vào vị trí chiến đấu”

Mặc Khải Thiên trải qua bao rèn luyện và đấu tranh bảo vệ bờ cõi, an ninh quốc gia sớm đã không còn coi trọng tính mạng bằng việc đem lại hòa bình cho con dân Nam Đại Lục, anh đưa tay lên chào đúng kiểu phong cách quân đội, khẩu khí vững vàng “Vâng. Nguyên vì Đất Nam phục vụ”

Sở Niệm Hàn trước khi quay lưng tiến vào vị trí bỏ lại một câu “Cảm ơn con đã thay Trác Nghiêm đi theo ta”

Mặc Khải Thiên cước bộ dừng một chút, sau đó vẫn tiếp tục chạy xuống phía dưới ra quân lệnh. Sở Niệm Hàn đứng trước bảng điều khiển, âm vực nghiêm nghị truyền vào viên đá khuếch tán đến toàn bộ quân sĩ đang ở mặt trận cùng mình

”Hôm nay là ngày trọng đại nhất trong lịch sử văn minh loài người chúng ta. Cách đây 2000 năm, tổ tiên đã cố gắng hết mình đẩy lùi Kỷ Nguyên Bóng Tối và mang đến cho chúng ta một cuộc sống mới vô cùng tốt đẹp.

Tây Đại Lục, Đông Đại Lục, Bắc Đại Lục, Nam Đại Lục.

Thật đáng buồn khi thế giới này càng ngày càng loạn do những kẻ ích kỷ muốn làm bá chủ thế giới loài người, sẵn sàng triệu hồi những con quái vật từng suýt nữa đưa con người vào tuyệt diệt”

Ngừng một lúc, Sở Niệm Hàn nhìn đám khói bụi mù mịt phía xa, nơi có hàng ngàn con vật khát máu chuẩn bị san bằng vùng đất bao thế hệ bọn họ gồng sức giữ gìn.

”Nam Cung gia đã điều toàn bộ quân đến Đông Đại Lục khiêu chiến, chúng ta là những người trấn thủ, các cậu hãy cố gắng hết sức có thể để gìn giữ công sức tổ tiên gây dựng nên ngày hôm nay.

Sở Niệm Hàn tôi vô cùng cảm ơn các cậu, đã không đào quân bỏ trốn hay đầu hàng Đông Đại Lục. Hôm nay, chúng ta hãy dùng tất cả những năm sống và ý chí kế thừa, chiến đấu cho đến khi người cuối cùng ngã xuống. Không hổ thẹn với tổ tiên và con cháu mai sau”

Nói xong, ông nghiêm trang đưa tay lên chào, ánh mắt kiên định “Nguyên vì Đất Nam phục vụ”

Tất cả các quân sĩ và binh lính thấy chỉ huy làm vậy cũng đồng loạt làm theo và hét to “NGUYỄN VÌ ĐẤT NAM PHỤC VỤ. CHIẾN ĐẤU CHO ĐẾN KHI NGƯỜI CUỐI CÙNG NGẢ XUỐNG”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Quái Vật Đồ Bộ

Giao Long nhìn hàng người tỏa ra mùi dị năng ngon lành, nó chột thà chậm cước bộ gặm nhẹ một tiếng nhường đường cho mấy con Thủy Độc Xà quảng mình lên phía trước phá trận địa con người bày ra.

RẦM RẦM !!!

Sở Niệm Hàn đang ra lệnh các đội ngũ tiếp tục củng cố phòng tuyến, chuẩn bị tường lửa thì bỗng nhiên một tiếng nổ to ầm ầm từ xa truyền đến. Ông lập tức căng mắt nhìn ra phía cuối đường cao tốc, thì thấy có vô số điểm nhỏ màu sắc sặc sỡ nhanh chóng tiếp cận. Khi bọn chúng hoàn toàn bại lộ hình dáng, Sở Niệm Hàn mới nhìn ra đó là một đàn Thủy Độc Xà to lớn bằng 10 tầng tòa nhà đang trườn rất nhanh, tất cả những chỗ chúng đi qua đều bị càn quét tan hoang và sụp đổ. Sở Niệm Hàn hô vào tinh cầu “Đàn Thủy Độc Xà này đã biến dị. Đội 7, đội 8 và đội 12 lưu ý vây của chúng rất chắc chắn vũ khí bình thường không thể xuyên qua. Nhắm vào dưới hàm nó”

Sau đó quay sang phụ tá bên cạnh “Mau nói với Mặc trung tá củng cố dị năng cường hoá đề cao Hoả hệ làm loạn nhiệt giác của chúng đi”

Người phụ tá chấp hành mệnh lệnh xong lập tức biến mất.

Sở Niệm Hàn bắt đầu thao tác nhanh trên bảng điều khiển, phóng ra vô số những quả đạn pháo mang hơi nóng khủng khiếp về lũ rắn. Chúng là loài bò sát nhạy cảm về nhiệt, chỉ có dùng lửa mới có thể đánh lừa được thị giác của chúng mà tấn công.

Đàn Thuỷ Độc Xà bị Hoả Đạn chọc tức, cái lưỡi dài dính đầy dịch axit thò ra thụt vào, cặp đồng tử giãn giữ đồ ngẫu dừng đứng nhiễm đầy sát khí. Cái miệng mở lớn lồm chồm răng nanh bén nhọn chứa kịch độc, phóng thẳng nhanh như chớp về phía Hoả Đạn cực nóng như chẳng quan tâm đến mấy cái thứ vật vãnh này, rồi quét một đường dài xuống mặt đất. Vung cái đuôi lớn to khoẻ về phía mấy chấm đen như chấy rận cứ loe ngoe phía bụng nó, rồi đập xuống cực mạnh gần chục cái khiến mặt đất lồm xướng những hố sâu hoắm, nứt toác.

Toàn đội 7 và 8 bị diệt.

Đội 12 phía sau nhìn đồng đội hi sinh trong chớp mắt, hẳn còn chưa kịp cảm nhận chút đau đớn nào đã nát bét xương cốt dưới lớp vảy kia rồi.

Cái lớp vảy chi huy đã nhắc nhở kia phản chiếu kim quang dưới ánh mặt trời rực rỡ, toả ra hắc khí và sự chắc chắn không thể phá vỡ.

Mạc Khải Thiên nhìn biến hoá trước mắt, ra lệnh 5 cường hoá giả gia tăng thể chất và dị năng của anh lên gấp 5 lần, sau đó chạy cực nhanh về phía sau đội 12. Nén dị hoá cầu thể tích đại xuống diện tích nhỏ bằng lòng bàn tay, hơi nóng cuộn cuộn xoáy mạnh khiến không gian xung quanh hơi vẩn vơ, Mạc Khải Thiên bật lên cao tốc độ như đạn pháo về phía con Thuỷ Độc Xà gần nhất, rồi vung Hoả Cầu Đạn vào dưới hàm nó.

Tiếng nổ lớn vang lên, cảm của con quái lập tức vỡ nát dưới sức mạnh nặng như núi giáng lên, đầu không tự chủ được ngã đổ về sau lên mấy con Thuỷ Độc Xà khác.

Các đội trưởng khác thấy vậy cũng không chậm trễ lập tức lao về trước sau khi đã được cường hoá dị năng, giải quyết nốt những con cự xà còn lại.

Lớp vảy sắc sỡ cứng rắn va chạm với dị năng nén cực hạn, ma sát toé lửa trên không trung, những cái đầu rắn liên tục bị phản lực nên mạnh xuống mặt đất tạo hố sâu vạn trượng. Chưa kịp ngóc đầu lên đã bị nắm đấm của dị năng giả cường hoá đâm liên tiếp khiến hàm của chúng lồm xướng, suýt rụng rời.

Các binh sĩ khác thấy tình cảnh như vậy, ý chí chiến đấu sục sôi hồ hào đồng đội quyết tử.

Chẳng mấy chốc khói bụi xung quanh mù mịt, tiếng đạn pháo, tiếng quái thú gào thét ầm ầm vang dội cả một vùng, báo hiệu trận chiến chỉ vừa mới bắt đầu.

Trong khu vườn dưới hầm biệt thự cổ ở bên bờ suối nhân tạo, mặt nước đang lăn tăn yên lặng bỗng nhiên xảy ra dị trạng. Từ dưới đó chọt trời lên bóng dáng của một cô gái có nước da trắng ngần nổi bật dưới nền mái tóc đen nhánh mềm mại, cô nhảy ra khỏi mặt nước thờ dốc “Ông nội, cái nơi đó là nơi nào vậy??? Cháu vừa bước vào di tích cổ đã bị mấy kẻ canh giữ đuổi một trận bán sống bán chết rồi không kịp lấy bảo vật gì cả”

Diệp Chính đứng quay lưng lại với cô, lẩm nhẩm một chút mới trả lời “Cái di tích đó ta xem trong sách thì đã có niên sử 4 vạn năm. Bọn họ cũng gặp phải kiếp nạn mặt thể dẫn đến toàn bộ con người loài vật biến mất, ta nghĩ có thể họ sẽ để lại cái gì đó cứu giúp thế hệ sau nên mới cho con đi”

Diệp An mặt đen thui giọng ảm ức “Ông không biết họ cao lớn thế nào đâu, như alien vậy đó. Người kỷ nguyên trước đều dị như vậy sao?”

Diệp Chính cảm cây gậy hướng ra sau cổc đầu cô một cái “Con thôi ngay sử dụng mấy cái cụm từ vô nghĩa ở thời đại của con cho ta nghe đi. Giờ thì mau theo ta lên trên. Nhanh”

Diệp An đầy dấu hỏi nghi hoặc, tuy vậy vẫn cất bước theo ông “Ông nội, sao tự nhiên lại lên trên, không phải ông nói con chưa qua cửa được di tích này sẽ không được lên ăn cơm sao?”

Diệp Chính vẫn thong dong đứng vào vị trí khiến di chuyển, để cô ồn ào một hồi kể khổ mới nói tiếp “Con đã linh ngộ được nguồn gốc của mình, bước chân vào di lịch kỷ nguyên văn minh đã bị tuyệt diệt, sử dụng pháp bảo Đồng gia để lại. Ta đoán, dù bây giờ con còn rất mỏng lung, nhưng khi con gặp được -nó-, con sẽ hiểu thôi”

Diệp An trầm mặc, quả thực cô không ngờ rằng trong những tài liệu ghi chép trong mặt ngọc Đồng gia, lại tồn tại một nền văn minh đã bị dòng lũ lịch sử nhấn chìm sâu dưới lòng đại dương. Ở nền văn minh đó còn tiến hoá vượt trội hơn thời không này rất nhiều, thậm chí đã xuất hiện được cả “thần”, những người là “thần” đó bao bọc xung quanh cơ thể một vầng sáng nhân nhật, tạo hình cũng tựa tựa như những vị tối cao trong thần thoại Hy Lạp mà cô hay đọc. Ghi chép nói rằng, khi nền văn minh đã đạt đến ngưỡng cao nhất trong tiến hoá, tự khắc thiên nhiên sẽ biến đổi để bắt con người phải trả lại sự nguyên thủy ban đầu cho đất mẹ. Sinh sôi, phát triển rồi bài trừ.

Đó là tuần hoàn sự sống ở hành tinh này.

”Diệp An”

Diệp Chính thấy cháu gái lâm vào trầm tư liền nhắc nhở, khiến di chuyển đã đứng lại trên mặt đất, ông quay người lại nói với cô “Từ giờ con hãy cố gắng, những gì ta dạy con không được phép quên... Diệp An, dù con có từng là ai, con cũng sẽ mãi là cháu gái của Diệp Chính này....”

Ông nở nụ cười hiền từ

”Cháu gái ngoan”

Sau đó ngã xuống. Bây giờ Diệp An mới chú ý có một đạo vết thương dài và sâu từ ngực phải xuống bụng ông đang bị dị năng cầm cự không chảy máu, trái tim và nội tạng khác bị rạch thành vệt nổi lên Diệp Chính đã phải gắng gồng thể nào để xuống gặp cô. Diệp An hoảng hốt ngồi thụp xuống đỡ đầu

ông dậy “Ông nội ... ông nội .... ông bị sao thế này??

Luống cuống không biết phải làm gì để chữa trị, Diệp An hét lớn “CÓ AI KHÔNG? Ở ĐÂY CÓ NGƯỜI BỊ THƯƠNG...

HOẮC LỆ ... HOẮC LỆ”

Diệp An gọi cô hầu nữ của mình đáng lẽ luôn thành thành thật thật đứng ở vị trí cô dễ dàng thấy nhất thì bây giờ đến một bóng người ở khu vực rộng lớn này cũng không thấy đâu.

Diệp An lệ nóng quanh tròn ôm lấy thi thể Diệp Chính đang dần nguội lạnh, run giọng “Ông nội ... trong lúc con đang ở di tích thì người đi đâu vậy hả?? Sao người lại bị thế này??

Trời ơi ... ít ra ông phải nói với con ông bị thương do cái gì chứ.. ông đi tìm tình như vậy cho ai xem hả ...???”

Diệp An để ý thấy nơi Diệp Chính đưa cô đến là bìa ngoài phía Tây của biệt thự, cô quay đầu lại, liền thấy có rất nhiều quái vật đang bao vây Lan Dục, chúng liên tục dùng dị năng và sức mạnh đào sâu xuống hòng tiếp cận căn hầm.

Diệp An bản thân, sống lưng lạnh toát, vòng tay vẫn ôm lấy thi thể Diệp Chính. Cô chợt nhận ra khi người dẫn dắt cô chết đi, cô chẳng còn biết phương hướng mình nên đi thế nào nữa. Như người đi trên sa mạc bị lạc lối dù có cố gắng thế nào cũng không hề thấy được ảo ảnh ốc đảo, hướng hồ là một ngọn cỏ khô. Diệp An run rẩy lẩm bẩm “Ông nội ... ông nội”

Cô ghì chặt người vào lòng, không quan tâm máu đang dần thấm ướt áo, nước mắt cứ thế trào ra chảy lên mái tóc bạc của Diệp Chính, rơi xuống đất.

”Biết ngay là ở đây”

Nghe thấy giọng nam xa lạ, Diệp An chợt nhận ra trên đầu cô có một con Bằng Diểu rất lớn đậm mùi tử khí sà xuống. Nam tử cười trên lưng nó chậm rãi tiếp đất, đi đến trước mặt cô. Ánh mắt hân hạnh băng.

”Chém ông ta một nhát trường sẽ chết, ai ngờ lại chạy được ra tận đây”

Diệp An siết chặt tay, máu nóng trong người sôi sục, cô cảm nhận khí tức quen thuộc từ người hân phát ra, nhìn sâu vào đôi mắt bạc giống hệt mình, gần giọng “Lâm ông ấy bị thương...

Tiếp tay Minh Hi quay lưng lại với con người.

Dẫn quái vật tiêu diệt Nam Đại Lục.

Thậm chí giết cả một sinh vật vô tội chưa chào đời để đoạt sức mạnh.

...

Thật ghê tởm.. cho dù mục đích làm vậy có là gì. Nó đã quá ghê tởm rồi.

Anh trai. Phải chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Đôi Cánh Nguyên Thủy

Lăng hộ vệ từ trên cao nhìn xuống cô gái của chủ nhân đang run rẩy tỏ vẻ mạnh mẽ ngồi dưới đất, ôm lấy thi thể Diệp Chính mà nhìn hân.

Nhưng lạ là, ánh mắt kia không hề có oán hận, chỉ có bi thương và khô sở bất lực nhểm đầy trong con ngươi màu bạc tương tự hân. Im lặng một lúc, hân nói “Ta không hiểu ngươi có gì tốt đẹp mà Hi tiểu thư phải ra tay đến mức này. Nhưng đến bây giờ, mọi chuyện đã không thể挽 hồi.

Thế giới này sẽ chết”

Diệp An cười khẩy một cái, cô cúi gầm mặt, nhẹ nhàng nhìn gương mặt ông nội, sau đó khí lạnh từ hai bàn tay bắt đầu chạy dọc khắp thi thể Diệp Chính. Đóng băng lại từng tế bào.

Crawk ... crawk .... !!

”Ông nội ... cảm ơn người” Cô thăm thì ..

CROANG !!!!

...

...

Những mảnh băng nhuộm màu máu cứ thế vỡ vụn nằm trong lòng Diệp An, làn gió lạnh quét qua thổi bay những mảnh băng li ti lên không trung. Biển mất.

Lăng hộ vệ nhìn diễn biến trước mắt, mày nhíu lại. Hắn bỗng cảm ứng thấy năng lượng tế bào trong cơ thể “em gái” hắn đang không ngừng bành trướng bạo động. Tốc độ chuyển hoá này vô cùng nhanh, khiến hắn có ảo giác cái cơ thể bé nhỏ kia sẽ không chịu được mà nổ tung.

Cái lớp da trắng ngần kia tự dưng xuất hiện vô số các vết nứt khô cằn, mái tóc đen nhánh bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được biến hoá từ chân xuống ngọn thành màu bạc xoả tung trước gió. Có tiếng gầm gừ nghẹn trong cổ họng phát ra, răng nanh nghiền vào nhau vang lên ken két.

Khi hắn còn đang nghi hoặc chuyện đang phát sinh thì bỗng nhiên sau lưng cô ta nổi cộm lên cái gì đó, càng lúc càng lớn và có ý định sẽ xé rách lớp vải mà chui ra ngoài.

Roạt !!! ...

PHỐC !!

Một luồng khí mạnh mẽ lấy Diệp An làm trung tâm lập tức đẩy lùi tất cả mọi vật xung quanh ra cực xa...

Những con quái vật đang đập phá biệt thự cổ Lam Dục dường như cảm nhận được khí tức cường đại nào đó khiến chúng phải rống lên e sợ.

Cái khí tức cổ xưa này còn mạnh hơn cả con người đã dẫn chúng đến đây.

Khói bụi tàn đi một chút, Lăng hộ vệ mới có thể nheo nheo mắt nhìn về phía vừa xảy ra biến hoá lạ. Khi đã nhìn được mờ mờ, hắn ngạc nhiên.

Lốc xoáy bao quanh thân thể cô gái kia không ngừng nghi, như bị cái gì đó ám vào mà màu gió đã phảng phất khói đen.

Đó là một đôi cánh rồng đen kịt mọc lên từ phía tấm lưng mảnh mai, toả hắc khí. Ánh mắt màu vàng kim đã thủ tục rõ nổi bật trên nền tóc bạc, nhìn xoáy sâu vào hắn như thể chỉ cần có vậy đã đủ để giết chết hắn rồi.

Lớp vảy như vảy rắn bao đuôi mắt chạy qua thái dương, lan xuống cổ, hai bàn tay móng vuốt sắc bén cắm xuống đất, đã cào rách cả tà váy từ lúc nào. Chợt cả thân thể kia lao vút lên xuyên qua hắn chỉ dư lại tàn ảnh phảng phất màu điện tím, xé nát con Bằng Diểu rồi vỗ cánh bay vút đến biệt thự cổ, nơi bọn quái vật đang e ngại trước khí tức cổ xưa vừa xuất hiện.

Lăng hộ vệ quay ngoắt lại định đuổi theo thì phát hiện ổ bụng hắn đã bị thủng một vết lớn, nội tạng nát bấy bay ra phía xa xa. Hắn hít thở nguy hiểm vận dòng khí từ đan điền đã từng nuốt của Hắc Hải Long chạy dọc cơ thể, lập tức vết thương được chữa trị và dần dần kết lại, lấp lỗ hổng dày đặc như mạng nhện.

Trong lúc đó, Diệp An như một sát thần hét lên những tiếng dài vỗ cánh rồng lao vào đàn quái vật đang gặm nhấm dị năng giả. Cô bao Lôi hệ quanh cơ thể cứ thế xuyên thẳng qua cơ thể chúng, rồi vận Băng Hoá thành những mũi tên cứng rắn bắn ra bốn hướng làm lũ quái vật trúng phải nằm xuống như rạ. Vây rồng tiếp tục lan rộng lên hai bàn tay, khiến tất cả những dị năng Diệp An phóng ra đều ám theo đó lan khói đen hắc ám, đại diện cho nguồn gốc của cô.

Người con gái của Long Tộc.

Những con quái lúc trước đã tàn sát sạch sẽ quân đội cản đường vô cùng dũng mãnh, giờ chỉ có thể hoang mang chống cự lại sinh vật rõ ràng vô cùng nhỏ bé kia mà sức mạnh và khí tức chúng đều theo không kịp.

Giao Long đứng ở phía xa quan sát thấy tình thế không ổn, thủ hạ ngã xuống càng lúc càng nhiều khiến nó vô cùng giận giữ. Cặp sừng dài uốn lượn phát ra ánh sáng chói mắt sau đó nó nhấc thân thể to lớn của mình bay vút đến chỗ sinh vật nhỏ bé đang tác quái kia.

Diệp An lúc này đã hoàn toàn mất đi ý thức, thấy quái vật cấp SS tấn công cũng không hề e ngại mà sẵn sàng lao đến nghênh chiến. Lớp vảy rồng phảng phất màu xanh đen trên lớp da của cô càng lúc càng đậm, đôi con ngươi vàng kim dựng đứng nhiễm đầy sát khí cứ thế tập trung vào con mối duy nhất mà đánh. Chợt cô vỗ cánh lao lên trên rất cao rồi sau đó lượn vài vòng và rơi thẳng xuống, kèm theo tia điện tím bao cơ thể xẹt xẹt liên hồi y hệt một quả cầu điện mang lực phá khủng khiếp.

”THIÊN - PHẬT”

Âm vực mạnh mẽ trộn lẫn uy nghi, cứ thế vô số tia sét từ bầu trời giáng thẳng xuống khu biệt thự cổ với đường kính 30km, khiến tất cả những con quái dính phải đều bị đốt cháy và nặng nhất là thành một cục than đen xì không rõ hình dạng.

Trời sinh Lôi hệ là khắc tinh của mọi sinh vật hắc ám, bất kỳ loài nào cũng dễ dàng bị năng lượng tự nhiên của trời này chế trụ và phá hủy do thương tổn

Lôi hệ mang lại đặc biệt lớn và cực khó chữa lành đối với chúng.

Riêng Giao Long hứng trọn cả cơ thể và dị năng nhân loại bé nhỏ kia rơi xuống, đã khiến đầu nó hoàn toàn bể nát, cặp sừng phát sáng đại biểu sức mạnh của nó đang hưng thịnh cũng dần âm ảm rồi tắt hẳn.

Diệp An lao lên từ huyết nhục của con Giao Long, trong tay nắm khối dị đan màu trắng tinh khiết hơn cả tinh hạch tang thi, trực tiếp lấy móng vuốt cắt thành 5 mảnh rồi ngửa đầu ném vào miệng nhai rau rầu. Phong thái đứng đó bề ngễ của sinh vật cao quý nhất mà tất cả những loài khác không thể so bì.

Đôi kháng lại Long Tộc, chỉ có đường chết.

Xung quanh là những con quái vật phơi thây cháy đen không còn nhúc nhích nằm rải rác khắp vùng đất của biệt thự.

Khi cô chưa kịp vỗ cánh bay lên thì bỗng nhiên từ bụng truyền đến cảm giác vô cùng đau đớn, có một cánh tay nhiễm đầy máu tươi của cô xuyên qua ổ bụng cầm một viên ngọc trắng tinh - đan điền của Hắc Hải Long và đan điền của cô đã nhập làm một, cứ thế lộ ra ngoài giữ nguyên ở đó như thể muốn cô nhìn thấy mình đã mất nó như thế nào.

Đôi mắt vàng kim dần rút đi quay trở lại màu bạc ban đầu, mái tóc biến lại như cũ, lớp vảy rắn ắn đi trả lại màu da trắng ngần nay vì mất máu mà hơi trắng bệch yếu ớt.

Cơ thể của Lăng hộ vệ áp sát phía sau cô, gương mặt của hắn cũng hằn lên vảy rồng màu đen cực chắc chắn, đôi mắt màu bạc đã thú hơi nhiễm ánh vàng kim, hồ hững nhìn xuống viên ngọc.

”Đừng tưởng chỉ mình cô mới sở hữu huyết Long Tộc. Đừng quên. Tôi đã cắn nuốt người anh còn chưa được sinh ra của cô.

Thật tự mãn”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Ngoại Truyện: Chúng Ta Đã Gặp Nhau Như Thế Đây

Chát !!

Chát !!

Chát !!

”THẰNG RANH CON. CHO MÀY ĂN MÀY CÒN KHÔNG BIẾT ĐIỀU PHẢI KHÔNG? NÀY THÌ BỎ TRỐN NÀY”

CHÁT !!!

CHÁT !!!

”TAO ĐẬP GÃY CHÂN MÀY XEM MÀY CÒN DÁM CHẠY KHÔNG”

CHÁT !!!

Trong góc tối bản thiêu sau con hẻm một nhà hàng sang trọng, người đàn bà béo núc ních phấn son dày cộm đang liên tục vệt những vết roi lên lưng cậu bé quần áo đã bị vùi cho rách rưới rướm máu. Cậu thờ hất ra những tiếng nặng nề vì đau đớn nhưng ánh mắt lại bình thản, khuôn miệng cũng chẳng thêm mở ra một câu xin lỗi nào.

”Dừng lại”

Bỗng nhiên có một giọng nói trẻ con trong trẻo cất lên. “Bà không thể đánh đập con trai của mình tàn nhẫn như vậy được, như vậy là phạm pháp”

Người đàn bà béo núc quay lưng lại, ôm bụng ngửa mặt lên cười hô hô như thể vừa nghe phải câu nói buồn cười nhất thế gian “Tiểu thư nhỏ, tuy có luật cấm cha mẹ hành hung con cái, nhưng mà không hề có luật cấm hành hung nô lệ nha. Vì vậy tiểu thư mau đi khỏi đây không bần đất sẽ làm bẩn hết đôi giày trắng tinh của cô đó”

Cô bé mỉm cười, quay lưng lại nói với nữ hầu “Ta muốn mua cậu bé này, mau đưa cho bà ấy 3000 kim tinh”

(3000 kim tinh tương đương 300 triệu VNĐ)

Nữ hầu nhanh nhẹn lấy một túi vải thương hạng, mở miệng ra sau đó rót tiền xuống từ trong nhẫn không gian. Tiếng kim tinh trắng loá rơi xuống ting tang vang vọng cả ngõ hẻm bẩn thỉu. Rót xong, người nữ hầu về mặt vô cảm ném chuẩn xác về phía trước.

Người đàn bà thấy túi tiền thấy về phía mình liền vút ngay cây roi xuống đất hồ hởi đón lấy, xóc xóc một chút ước lượng nghĩ rằng đã vớ phải con mồi béo bở, bà ta híп đôi mắt 1 mí béo núc cười cười “Tiểu thư nhỏ, thằng bé này ta nuôi nó tốn không ít com gạo, với lại nó vừa làm vỡ cái bình quý của ta nên cái giá này vẫn còn hơi thấp một chút”

Nữ hầu nhìn thoáng thái độ chủ nhân, liền đi lên phía trước rút roi ra ở hông quát một đạo kinh phong cực mạnh khiến bà ta chưa kịp phản ứng đã lập tức bị mất đi bàn tay phải. Gió sắc chém đứt túi vải đựng tiền nên 3000 kim tinh cứ thế rơi xuống đổ tràn ra mặt đất. Bà ta hét lên đau đớn quỳ gối xuống van xin tha mạng, không biết nên nhặt tay trước hay nhặt tiền trước nên cứ quỳ ở đó thất cổ tay lại cho máu khô chảy, chân quàng qua quàng lại sợ ai nhìn thấy cướp mất.

Mặc kệ người đàn bà kia có bao nhiêu đau đớn, cô bé đi qua bà ta cúi xuống người con trai vừa chống tay ngồi dậy, ánh mắt ôn nhu “Tự đi được chứ? Từ giờ người là người của ta. Đi theo ta nào”

Đó là cuộc gặp gỡ đầu tiên của Lăng Cảnh Sinh và Chu Ái Lan. Lúc đó Chu Ái Lan vẫn còn là một cô bé 12 tuổi. Cô chuẩn bị đến kỳ kiểm tra dị năng xem có linh căn trong cơ thể hay không, tất cả những anh chị em khác ở Chu gia đều thức tỉnh dị năng từ rất sớm, muộn nhất là 9 tuổi đã xúc phát rồi ấy vậy mà cô chậm chạp mãi chưa có biến hoá gì cả dù đã cố gắng khai triển tinh thần lực theo lời của ông ngoại.

Ở Chu gia, bất cứ ai kém cỏi đều sẽ bị đem ra làm trò cười và bêu riếu dù đó là công khai hay giấu giếm, chuyện bị đánh sẽ diễn ra như cơm bữa, kể cả người có đang là đại tiểu thư dòng chính hay bất kỳ ai.

Chu Ái Lan trời sinh cơ thể yếu ớt, nhỏ bé, cô chỉ có mái tóc đỏ rượu dài óng hơi gọn xoắn là thứ phát triển tốt nhất mà thôi. Nhiều cô gái trong Chu gia ghen ghét đều cố tình nhắm mái tóc của cô bé mà giật, mà cắt bằng dị năng cho hả hê, ai có thấy cũng chỉ chặc lưỡi mắt nhắm mắt mở cho qua chẳng buồn báo lại cho cha mẹ cô làm gì.

Ai bảo khả năng kém cỏi.

Lăng Cảnh Sinh đi phía sau cô bé vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy một vài vết thương ở cánh tay mà áo rộng không thể che hết, cái mái tóc đỏ óng lộn ngổn dài được túm sau gáy cũng không thể nói rằng là do chủ nhân mái tóc không chăm sóc kỹ được.

Lăng Cảnh Sinh thuận lợi tiến vào nhà chính Chu gia, rất nhiều con mắt giễu cợt nhìn chằm chằm khi bọn họ đi qua.

Bất chợt bóng dáng cậu loé lên, trên hông thủ sẵn một con dao găm bén nhọn, kề vào cổ một kẻ đang cười cợt. Đó là anh họ xa của Chu Ái Lan, 7 tuổi đã xúc phát dị năng Hoả hệ mạnh mẽ nên chuyên môn tác quái tác quái không xem ai ra gì.

Nhìn thẳng ăn mày lem luốc vô lễ với mình, hắn liền nổi sung “Con mẹ nó ai cho phép mày dùng bàn tay bẩn thỉu chạm vào tao? Có tin mày sẽ không thể sống nổi qua ngày mai bởi tay tao không?”

”Tôi không quan tâm lúc nào mình chết. Tôi chỉ biết anh đã từng làm chủ nhân tôi bị thương. Đáng đánh”

”Hả? Mày nói cái *** *** gì vậy???”

Lăng Cảnh Sinh không nói nhiều, hạ đao xuống tà áo hắn rách một đường cực nhanh và chuẩn rơi cả mảnh vải xuống đất. Lộ ra bên trong là một lọn tóc đỏ rượu thom ngát buộc nơ kỹ càng.

Hắn ta lập tức biến sắc, vội vàng cúi xuống giật lấy nhưng tốc độ đã chậm hơn Lăng Cảnh Sinh. Cậu giơ lọn tóc lên ở tầm tất cả mọi người đều nhìn thấy sau đó điềm tĩnh nói “Đây là tóc của tiểu thư tôi, anh đã giật đứt lại còn mang theo mình thế này. Còn gì để chối là không đã thương hả?”

Thẹn đến đỏ bừng cả mặt, hắn ta lắp bắp chửi đồng vãi câu rồi chạy mất. Chu Ái Lan tròn mắt ngạc nhiên nhưng hào cảm dành cho Lăng Cảnh Sinh tăng lên rất nhiều, hình như cô nhặt được bảo bối rồi. Vui vẻ gọi cậu lại sau đó tiến về phía dãy phòng của mình chuẩn bị tắm rửa dùng bữa tối với đại gia đình.

Suốt 2 năm đi bên cạnh và hết lòng phục vụ, cùng Chu Ái Lan học tập và phản kháng lại những anh chị em hay bắt nạt mình, tình cảm của cả hai càng lúc càng thân thiết như ranh giới thân phận đã bị xoá bỏ hoàn toàn.

”Lăng ca ... em không sao. Một người yếu ớt như em không xứng đáng được ứng cử vị trí kế thừa Chu gia. Họ ưu tú hơn em, ghen tị là điều tất nhiên”

Lăng Cảnh Sinh đang phui bụi đất trên váy cô do vừa nãy bị xô ngã. Cậu nhún mày lại, gương mặt vì không vui mà nghiêm nghị, già dặn hẳn lên, cô bé Chu Ái Lan liền cuống quýt áp hai bàn tay vào má cậu gấp gấp nói như sợ lát nữa cậu lại đi tìm họ tính sổ “Lăng ca ... em không sao thật mà .. anh đừng nóng, có được không. Anh xem, đây cũng là một cách rèn luyện cơ thể khi em chưa xúc phát dị năng mà”

Lăng Cảnh Sinh nhìn đôi mắt màu đỏ rượu tràn ngập bối rối cùng hai gò má ửng hồng, có chút đau lòng đành mỉm cười xoa đầu cô ý bảo cô bé an tâm.

Nhưng rồi một ngày, nữ hầu của Chu Ái Lan chết.

Người nữ hầu này đã theo cô từ khi cô mới 5 tuổi, chăm sóc và bảo vệ cô như một người chị gái. Cô ấy chết vì đỡ thay Chu Ái Lan 3 đạo Phong Tiền, đập toàn bộ nội tạng mà kết thúc mạng sống không nhắm mắt. Còn Lăng Cảnh Sinh cũng bị đánh hội đồng thâm vô cùng, chân tay suýt nữa thì gãy vì bọn chúng sử dụng trùng độc để cậu không cử động được

Suốt 3 ngày sau cô bé nhốt mình trong phòng không ăn uống, tự trách bản thân vô dụng nên đã không can thiệp được bọn họ. Lăng Cảnh Sinh khá lên một chút cũng tức trực bên cạnh an ủi vỗ về cô, cậu nhẹ giọng

“Không sao cả, rồi em sẽ có dị năng, có sức mạnh để bảo vệ những thứ quan trọng và vốn dĩ thuộc về em. Anh sẽ giúp em”

Chu Ái Lan ngẩng đầu, đôi mắt ầng ậc nước hoe đỏ cố gắng mở to nhìn Lăng Cảnh Sinh vết thương chẳng chịt trên mặt “Thật sao Lăng ca ... em sẽ có thể trả thù cho chị ấy và bảo vệ anh chứ?”

“Cho dù nguoi không để ta gặp con bé đó, nó cũng sẽ chết. Không sớm thì muộn, nguoi không đủ mạnh để ngăn cản cái chết tìm đến nó”

Như nhớ lại cái gì khiến cậu ngừng lại một chút, Lăng Cảnh Sinh vuốt nhẹ lên đầu cô, ôn nhu vô cùng “Ái Lan, chúng ta cùng đến Nam Đại Lục. Ở đó có người sẽ giúp em”

...

“Con bé thế nào?”

“Đầu tháng sau đã có thể xuất phát thừa Hi tiểu thư”

Hà Vĩnh Cơ ngồi trong thư phòng đọc sách, tay mân mê quả cầu kiểm trắc dị năng hài lòng nở nụ cười. Nghe tin tốt từ Đông Đại Lục, bà không thể không vui cho được.

“Vậy thì ta bắt đầu kế hoạch được rồi. Nguoi hãy đến bệnh viện trung tâm thủ đô, ta ở đó chờ nguoi”

Lăng Cảnh Sinh gật đầu “Thuộc hạ đã rõ”

Hà Vĩnh Cơ đặt sách xuống bàn, đứng lên di chuyển về phía cửa sổ nhìn xuống khoảng sân vườn mà con gái và con trai đang đùa nghịch, bà cong khoe môi “Như ta đã nói trước, nếu cơ thể con bé do ta tùy ý sử dụng, thì không chỉ tính mạng và địa vị của nó được giữ, mà tất cả những kẻ ngang đường. Ta sẽ diệt sạch...”

Lăng”

“Có thuộc hạ”

“Ngay lần đầu gặp con bé mấy năm trước ta đã biết sẽ cho nó dị năng gì rồi. Nguoi tò mò không?”

Lăng Cảnh Sinh trầm mặc không nói gì, Hà Vĩnh Cơ phấn khích cười khẽ nhìn ba người con đang quơ quơ tay về phía mình.

“Yên tâm. Ta đã sắp đặt xong xuôi cả.

Tình yêu. Màu đỏ rượu. Thật là đẹp nhỉ”

Thông báo ngắn:

Ở wattpat up chương chính của mình đã có thông báo chính thức rồi nên mình sẽ cập nhật tiếp ở đây.

Vì một số lý do bất khả kháng là nhiều phốt quá với độc giả nhiều bạn rất khiếm nhã nên khi kết thúc phần 1 mình sẽ drop.

Ở wattpat đã up chương xong rồi còn giờ mình đang mệt mỏi quá nên copy sang đây up dần vậy... Tổng cộng có 111 chương trừ 3 chương vớ vẩn.

Haizzz ... viết truyện mất rất nhiều tinh lực mà nhiều bạn đọc chùa còn nằng chửi. Mệt...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Ngoại Truyện: Giấc Mơ Không Có Em

Tại thư phòng của biệt thự cổ Lam Dục, Nam Cung Lãnh Dịch sau khi giải quyết xong văn kiện cuối cùng có chút mệt mỏi, vứt cây bút xuống bàn ngửa

đầu ra lưng ghế thờ dài một hơi. Đã 3 ngày không chớp mắt từ khi tỉnh lại thành công xúc phát dị năng thứ 5, hấn nhắc mắt lên hỏi Mộc Tự “Diệp An đâu?”

Mộc Tự nghiêm cẩn sắp xếp tài liệu vừa trả lời “Đã đi học, vẫn có X01-5 đi cùng”

Nam Cung Lãnh Dịch gật đầu một cái sau đó tiến vào phòng ngủ định bụng nghỉ ngơi một chút.

Vừa nằm xuống thiếp đi, hấn chỉ thấy tiềm thức có cái gì đó biến đổi, xoay không ngừng nghỉ rồi đưa hấn chìm sâu vào khe vực đen thẳm không thấy đáy. Cố gắng nhúc nhích nhưng không được, hấn chỉ thấy ý thức càng lúc càng mơ hồ, rồi sau đó triệt để chìm xuống.

...

Không biết trôi qua bao lâu để gắng gượng tỉnh, trán đã rịn ra một tầng mồ hôi Nam Cung Lãnh Dịch chống tay ngồi dậy mắt nhắm chặt, đầu mảy xò lại với nhau tỏ vẻ mệt mỏi vô cùng. Tuy không nhớ rõ giấc mơ nói về cái gì nhưng có vẻ như hấn vừa trải qua một cơn ác mộng.

”Mộc Tự”

Cắt một tiếng khàn khàn Nam Cung Lãnh Dịch quyết định không ngủ nữa, liếc mắt nhìn điện tử trên cổ tay đã là đầu giờ chiều, thuộc hạ đi vào yên lặng đứng bên cạnh hấn mới hỏi “Cô gái gốc đó đã về chưa”

Mọi ngày chẳng phải tầm này là cô đã lú lừ ằm ỷ ở sân sau nướng thịt cho bữa tối rồi sao. Mộc Tự nghe Nam Cung Lãnh Dịch hỏi xong có chút nghi hoặc khó hiểu liền nhẹ giọng “Thật xin lỗi thuộc hạ không hiểu ngài muốn nhắc đến ai”

Nam Cung Lãnh Dịch tay vẫn day day ấn đường mệt mỏi nói “Diệp An, cô ấy vẫn chưa từ trường về sao?”

Mộc Tự mảy hơi nhíu lại, hơi cúi đầu đáp “Chủ nhân, ở đây không có ai tên Diệp An cả. Đó là thuộc hạ ngài mới bổ nhiệm?”

”Người già vờ hay không biết? Cô ấy ở đây đã 1 tuần rồi và các người suốt ngày không phải đều bám lấy cô ấy sao?” Nhất là Nhất Diễm với Kim Ảnh, một ngày không quấn lấy con gái nhà người ta đủ 2 tiếng là không làm được việc gì khác.

Mộc Tự thoáng chút tự trách cúi đầu thấp hơn “Thực sự thuộc hạ không biết. Nếu có người ngoài bước vào biệt thự cổ Lam Dục thuộc hạ đã ghi nhớ đầy đủ thông tin để kiểm soát rồi”

Nam Cung Lãnh Dịch nghe đến đây thì hơi giật mình, liền ngược mắt lên nghiêm túc đánh giá thái độ Mộc Tự. Mộc Tự là thuộc hạ kiêu lời và cực hiểm khi nói đùa cái gì dù là với nhóm người Nhất Diễm, Tinh Sa đã ở bên nhau từ nhỏ. Ấy vậy mà bây giờ lại nói không biết cô gái gốc kia là ai, còn ý biểu hiện chưa từng có người nào mang tên đó xuất hiện ở biệt thự cổ.

Còn nếu lừa nhau nói đùa hoặc trêu chọc hấn, bọn họ không có gan.

Không cảm nhận được một chút dấu vết dị năng nào đã bị thi triển ở không gian này, Nam Cung Lãnh Dịch lập tức bước xuống giường đi đến bên bàn làm việc, tìm kiếm tập hồ sơ về Diệp gia mà hấn đã cho Mộc Tự điều tra.

Không có. Hôm qua vẫn còn nằm ở đây, vậy mà bây giờ lại bốc hơi đâu không thấy. Không có khả năng bất kỳ ai được phép vào đây chạm vào vật gì của hấn nếu hấn chưa đồng ý.

”Nhất Diễm đâu” Nam Cung Lãnh Dịch mắt vẫn nhìn xuống nơi để tập hồ sơ tìm kiếm một lần nữa.

”Đang đi tham dự hội nghị mua bán vũ khí với Khiêm gia ở Bắc Đại Lục cùng Kim Ảnh” Vừa nói Mộc Tự vừa đưa thiết bị cao sóng ở tay phản chiếu hình ảnh hội nghị.

Nam Cung Lãnh Dịch ngồi xuống ghế, thái dương không tự chủ giật giật liên hồi khiến hấn phải đưa tay lên bóp trán và che đi ánh sáng đang hắt vào tầm mắt. Mới mấy hôm trước còn tổng đi đảo M chưa cho quay lại, sao giờ đã đi dự hội nghị rồi?

Hấn cần suy nghĩ một chút chuyện quái quỷ gì đang diễn ra.

”Trong vòng 5 phút điều tra xem Diệp An tam tiểu thư Diệp gia đang ở đâu và 1 tháng qua làm gì. Nhanh lên”

Mộc Tự không chút thắc mắc liền cúi đầu nhận lệnh ra ngoài. Tự nhiên chủ nhân nhắc đến cái tên xa lạ như vậy hấn đều có mục đích, rõ ràng đã ở bên phục vụ hơn 20 năm, chưa bao giờ bọn họ nhìn thấy chủ nhân nhắc đến tên cô gái nào một cách thân quen như vậy ngay khi vừa tỉnh ngủ. Thực quái lạ.

Rất nhanh, tất cả hồ sơ liên quan đến Diệp tam tiểu thư Diệp gia đã ngay ngắn đặt trên mặt bàn làm việc của Nam Cung Lãnh Dịch.

Hấn chậm rãi lật từng tờ một như những dao động vừa rồi Mộc Tự nhìn thấy chỉ là hư ảo. Các dòng thông tin hiển thị nổi trước mặt như giáng những đòn nặng nề vào nhận biết của hấn.

19 tuổi nhưng không hề có dấu hiệu sẽ xúc phát dị năng, hiện đang theo học tại đại học T khu nhà Xám dành cho người bình thường.

Đang đuổi theo vị hôn phu Triệu Lâm đến Vịnh Bắc Đại Lục nghỉ dưỡng gần 2 tuần nay. Tham dự tiệc ngoài trời tối hôm qua của Triệu gia tổ chức, cãi

nhau với vị hôn phu và đã đập phá tan tành buổi tiệc cho hả giận vì thấy anh ta ôm eo một cô gái lạ.

Hình ảnh mới nhất đính kèm

Nam Cung Lãnh Dịch càng đọc càng thấy đầu đau nhức liên với tay tắt đi. Không muốn suy nghĩ nhiều, hắn liền bóp vỡ một viên ngọc không gian sau đó biến mất trước mắt Mộc Tự. Như đã quá quen với điều này rồi, Mộc Tự lại tiếp tục di chuyển đến các giá sách và sắp xếp các văn kiện cần thiết cho công việc ngày mai chờ Nam Cung Lãnh Dịch quay lại.

...

Lúc này, Nam Cung Lãnh Dịch đang đứng trong căn phòng riêng của Diệp An ở Vĩnh Bắc Đại Lục. Nhìn người xa lạ tự dung xuất hiện trong phòng mình, Diệp An hơi bức mình quát lên “Anh là ai? Sao lại tự tiện xông vào phòng tôi?” Rồi hướng ra ngoài cửa gọi to “NGƯỜI ĐẦU? CỔ KẾ LẠ ĐANG XÂM NHẬP PHÒNG CỦA BỒN TIỂU THU”

Vẫn là giọng nói đó, hình dáng đó và cả gương mặt không sai biệt, nhưng lúc này ngữ điệu hoàn toàn khác, phần son dày cộm, váy vóc lòe loẹt, xịt hương liệu rất nồng, hơn nữa cái ánh mắt nhìn hắn như người lạ kia đã hoàn toàn bộc lộ cho hắn thấy rằng. Cô thực sự không quen biết hắn.

Nam Cung Lãnh Dịch muốn có câu khẳng định từ cô gái này nên mới đến đây, vì vậy có chút ngờ vực cất tiếng hỏi “Cô là Diệp An, con gái thứ 3 của Diệp Vĩnh Thành, năm nay 19 tuổi và không hề có dị năng, cũng như chưa từng đến biệt thự cổ Lam Dục cùng hai người anh trai. Tôi nói đúng chứ?”

Diệp An nghe một kẻ thần kinh biến thái tự tiện vào phòng cô, biết tường tận lý lịch của cô không khỏi có chút run sợ lùi bước về sau, cực kỳ đề phòng cầm một cái gậy tự vệ đặt đầu giường giờ về phía trước nói “Anh ... anh là ai? Mục đích của anh đến tìm tôi là gì? Bắt cóc? Hay là giết?” Tại sao người làm của cô luôn túc trực ngoài cửa lại chạy đi đâu mất rồi? Nếu còn sống mà ra khỏi đây cô sẽ đánh gãy chân gãy tay nó cho hả giận can tội vô trách nhiệm.

Nam Cung Lãnh Dịch nghe cô gái không phủ nhận điều mình vừa nói, có chút thất vọng cúi đầu xuống rồi xoay người bước vào khe nứt không gian.

Không phải cô ấy, rõ ràng đó là thân phận của cô ấy nhưng con người hắn biết lại không hề tồn tại trong thân thể đó.

Đúng là hắn đã từng điều tra cô, rất tường tận, cũng từng ngờ vực về những biến hóa chóng mặt ở cô gái hắn biết trong thời gian gần đây. Ở cô có cái gì đó buồn bình, nhẹ nhàng, dễ dàng chọc hắn vui bởi những câu nói và hành động đặc biệt thu hút, cả cái khí chất cổ xưa đó nữa. Đúng rồi, ở cô ấy hắn cảm nhận được cái gì đó rất cổ, rất lạ khiến hắn không tài nào lý giải được và bị cuốn theo, đôi khi còn động lại chút ký ức thân quen như cả hai đã từng gặp nhau ở đâu đó rồi. Ngay từ lúc bị lưỡi dao băng đâm vào lồng ngực, hắn đã phảng phất nhìn thấy trong ánh mắt kia là bao bi thương căn hận như thể cô ấy đã từng phải trải qua những điều rất kinh khủng, thống khổ tuyệt vọng, điều mà những vị tiểu thư con thế gia bây giờ không ai có. Nhất là dạng người an nhàn sung sướng như Diệp An hắn vừa tìm gặp, lại càng không có khả năng gặp bất cứ chuyện gì quá đau khổ được.

Bằng trí thông minh thiên tài, hắn tự suy luận, kiểm chứng và nhận ra bản thân đang ở trong hoàn cảnh nào, hắn dần biết sự tồn tại của cô gái kia tại biệt thự cổ đều bốc hơi sạch sẽ như chưa từng có cô gái nào khác họ Diệp đặt chân đến cả.

Hắn đang sống ở không gian cô gái đã từng là Diệp An kia chưa từng xuyên đến.

Thế giới này, không hề có cô ấy.

Vậy là hắn đành chấp nhận, vốn dĩ hắn đâu biết cô đến đây bằng cách thức gì, vậy thì làm sao hắn biết được hắn sẽ đi tìm cô bằng cách gì? Đầu phải cứ có tám bùa trong tay khởi động Truyền Tống Trận là xong. Vậy là cuộc sống tiếp theo của hắn bình bình đạm đạm như vậy trôi qua, nhưng hắn vẫn không nhìn được đôi theo cô gái Diệp An thực sự kia, âm thầm bố trí người đi theo bảo vệ cô, chỉ vì đơn giản hắn nuôi tiếc cuộc gặp gỡ với cô gái đó, cũng nuôi chút hy vọng một ngày nào đó cô xuyên đến thì sao.

Rồi 1 năm sau Chu gia tấn công Nam Đại Lục, người đàn bà Chu Ái Lan kia như phát điên tuyên thệ muốn cả thế giới chôn cùng một người quan trọng của ả đã chết.

Thực buồn cười là chính phủ Nam Đại Lục lại nhanh chóng đầu hàng vô điều kiện để bảo toàn mạng sống và hoà bình cho giới trung lưu và thượng lưu, dân người thường, Lam Dục và Nam Cung gia cho Chu gia tùy ý xử trí để bày tỏ hữu hảo, hắn bị đưa ra làm bia đỡ đạn vì chính ả nói rằng phải giao nộp hắn.

Ả ta đã quá mạnh lập tức phá vỡ đan điền và tinh thần lực của Nam Cung Lãnh Dịch, nhốt hắn trong căn hầm sâu dưới tòa quân sự Chu gia suốt 10 năm trời. Ở đó Nam Cung Lãnh Dịch đã biết rất nhiều chuyện, hắn được biết Chu Ái Lan thất lạc một người em gái, chính cô gái đó là nguyên nhân khiến ả muốn hủy diệt thế giới này.

Cô gái đó mãi không đến thân thể ả ta tạo ra, khiến ả mất kiên nhẫn mà tấn công Nam Đại Lục để dễ dàng kiểm soát cuộc sống của thân thể đó, bức linh hồn cô gái kia mau chóng xuyên đến.

Thế nhưng cô ấy lại chết. Con cờ của ả ta vì mục đích cá nhân đã bắt chấp tất cả đẩy Diệp An ngã xuống từ toà nhà cao tầng đến tan xương nát thịt rồi vui vẻ sống cùng vị hôn phu của chị gái.

Nam Cung Lãnh Dịch cảm giác có cái gì đó đè chặt vào lồng ngực không thở được. Thuộc hạ thân tín và tất cả người trung thành đều chết dưới tay Chu Ái Lan và em trai hắn.

Cả cô gái đó cũng đã không còn nguyên vẹn trên cõi đời này.

Lúc hắn chuẩn bị chết đi, hắn chỉ biết cơ thể không còn tí thịt nào, chỉ còn da bọc xương, chỉ còn đôi mắt thêm đen trũng sâu, chỉ còn sinh mệnh khô cạn đợi chờ được giải thoát...

Chỉ còn mình hắn luôn đơn độc.

...

...

...

Đến khi nào sự giày vò này mới kết thúc??

...

...

...

“Này, Nam Cung Lãnh Dịch ngủ không phải lâu quá sao? Tôi rất đói ... đánh thức hắn có được không?”

“Diệp An, hay là cô ăn trước đi”

“Giang Hạ, tôi muốn thấy vẻ mặt hắn khi ăn món thịt hấp mới của tôi a~”

... Nam Cung Lãnh Dịch thấy đầu óc quay cuồng một trận, đầu hắn như nứt làm đôi đến nơi. Vận dị năng Quang hệ bao quanh cơ thể hắn mới thấy đỡ hơn một chút, liền cảm thấy có điều không thích hợp. Hắn sao lại còn dị năng? Căn phòng này là ...

“Tình Sa, mau vào đánh thức chủ nhân anh đi a~ hắn ngủ hơn 5 tiếng rồi đó, tối sẽ mất ngủ cho xem”

“Ngài ấy 3 ngày không ngủ rồi tiểu thư của tôi ơi...”

Nghe giọng nói đã từng rất quen thuộc, tìm Nam Cung Lãnh Dịch có chút đập mạnh, hắn bước xuống giường đẩy cửa phòng ra ngoài sảnh chính thư phòng.

“...”

Cô ấy đang ở đây.

Diệp An nghe tiếng động liền quay đầu lại, mắt cong tí lên vui vẻ vì nghĩ sắp không phải chịu đói nữa “Nam Cung Lãnh Dịch, anh tỉnh rồi nha, mau đi ăn thôi thịt của tôi sắp nguội hết rồi a~”

(Dịch ca người ta vừa mới đi xuyên về chưa kịp hồi thần đầu đại tỷ a =_=)

Hắn quả thực có chút không biết nên tỏ thái độ thế nào, nhẹ nhàng quắc mắt ra phía sau nhìn Tình Sa và Giang Hạ. Hiểu ý, đôi chim câu thức thời liền rút hết ra khỏi thư phòng thật nhanh, như thể chỉ nán lại chút nữa thôi. Họ sẽ bị bóp chết.

Giọng Nam Cung Lãnh Dịch có chút khàn khàn “Đi học về rồi?”

Diệp An gật gật đầu, cô lấy tay chỉ chỉ xuống cái bụng khô quắt khô queo của mình biểu thị -tại anh mà tôi chưa được ăn cơm, đói chết tôi-

“...”

Nam Cung Lãnh Dịch phì cười nhẹ nhõm, câu nói “Tên thực sự của em là gì” nghẹn trong cổ họng không phát ra được, thời gian dài đằng đẳng như địa ngục hắn đã ném trái cũng bay theo ánh nhìn trong suốt này của cô ấy rồi. Hắn nhẹ đưa tay lên vuốt một cái lên cái má sạch sẽ không son phấn và nắm lấy lọn tóc đen mềm của cô, dịu giọng “Đi ăn thôi”

...

...

...

Không gian này thật may là cô ấy có tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Cộng Sinh

[Đồng Đại Lục ...]

”KHÔNG !!!”

....

”LÀM ON THA MẠNG !!!!”

Tại sảnh chính của Chu gia, Chu Ái Lan đang ngồi trên ghế gia chủ nhân nhà vắt chân sang một bên, tay cầm tách trà Mạn Hoa thơm lừng màu cam nhu sống sánh. Nhìn toàn thể người Chu gia an phận quỳ bên dưới lười biếng hỏi “Thế nào ... ta cho cả hai suy nghĩ lại lần cuối. Muốn chọn ai?”

Hai kẻ vừa được nhắc đến là bác bên ngoại của ả. Hai người này trước đây chuyên xúi giục con trai và con gái ra sức đánh đập, si nhục Chu Ái Lan khi chưa xúc phát dị năng. Tuy lúc đó không phải là ả bị đánh nhưng mà với tính cách dù không có thù nhưng ngứa mắt thì vẫn phải báo không lý nào lại dễ dàng bỏ qua được.

”CHA, MẸ !! HAI NGƯỜI MAU CỨU CON, ĐỒNG Ý VỚI CÔ TA ĐI !!!!”

Chu Tinh Nhi nào còn quan tâm đến mặt mũi tiểu thư dòng chính Chu gia cao quý là cái gì nữa, lúc này đầu tóc cô ta rối bù, nước mắt nước mũi tèm lem trên gương mặt trang điểm tí mĩ, vì liên tục gào khóc cầu xin được sống nên miệng cô ta lúc nào cũng mở lớn, nước bọt cứ thế chảy qua hai bên mép hòa vào son môi nhìn càng thêm chật vật.

Nhìn thái độ cúi gằm mặt miễn bàn của hai người bác, Chu Ái Lan tao nhã nhấp một ngụm rồi phất ngón tay ra hiệu cho Lãng hộ vệ, lập tức cái đầu đang tròn trĩnh mắt khiếp sợ của Chu Tinh Nhi cứ thế vô cùng nhanh gọn rơi lộc cộc xuống nền đá lạnh lẽo, máu phun ra xối xả ướt đầm đầu gối đang quỳ xuống của cha mẹ cô ta. Trên thanh gươm mỏng dẹt sắc bén vương mấy giọt máu nhỏ, Lãng hộ vệ mày không nhúu nhìn cái đầu lâu rồi bù đầy kính hoảng đá về phía bọn họ rồi bước về phía bên cạnh chỗ ngồi của Chu Ái Lan.

Nhìn con gái bị giết ngay trước mắt, bọn họ dù căm hận, đau đớn cũng không dám có nửa phần biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể nhắm chặt mắt nhịn nhục vì mạng sống đứa con trai đang quỳ ngay dưới chân Chu Ái Lan kia.

Ả dùng ánh mắt không chút độ ấm nhìn xuống kẻ đang cúi đầu trầm lặng, cười cười “Ai da ... chẳng phải trước anh rất thích nghịch tóc của tôi sao?” Nói đoạn, ả nghiêng người sát gần đầu hắn, đưa tay phải ra nâng cằm hắn lên để cái ánh mắt không cam lòng kia nhìn thẳng vào mình.

”Sao nào? Hắn là cảm thấy hưng phấn lắm khi ngửi thấy mùi hương từ tóc của tôi. Hừm?

Tôi cũng vậy, rất hứng thú với một thứ của anh”

Lúc này, hắn mới thôi cúi gằm đầu xuống, nhếch nhác ngẩng lên có chút run rẩy nhìn Chu Ái Lan, nhưng không khó để bắt gặp tia si mê ở sâu trong đôi mắt của hắn, khiến ả càng lúc cười càng sâu hơn.

Chu Ái Lan đi ngón trỏ từ cằm hắn lên, nhẹ nhàng cào cào trên má, sau đó cụp ngón xuống để mặt móng tay áp vào sống mũi hắn, mềm nhẹ vuốt ve. Chu Trình Xuyên run run dị thường, cố gắng áp chế ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt mà cô em họ của hắn đang không ngừng châm lên. Đến lúc tận 3 ngón tay trượt suốt hầu kết mềm nhẹ như có như không khiến da đầu hắn tê dại, tiếng rên rĩ nhuốm dục vọng gằm gừ trong cổ họng liền cứ thế phát ra. Chu Trình Xuyên khó khăn mở miệng “Ngươi ... định làm gì?”

Cái cảm giác vừa kích thích vừa sợ hãi qua cử động của ả khiến ngọn lửa dục vọng của Chu Trình Xuyên càng lúc càng cao, cho dù em gái hắn đã chết thay hắn rồi nhưng kiểu đùa cợt này của ả vẫn khiến hắn không biết được lúc nào mình sẽ chết dưới ngón tay thon nhỏ như ngọc đã nhuốm máu tươi của biết bao con người. Kể cả máu người Chu gia.

Chu Ái Lan không giết hết tất cả người Chu gia một lúc, ả thích cảm giác bọn họ sợ hãi, liên kết cùng chống lại ả, cuối cùng bị đàn tang thì chó nhai nuốt mảnh xương chẳng còn. Hơn nữa người thuộc Chu gia, trong vòng hai ngày đã chết sạch sẽ đến mức không còn xác để chôn. Những kẻ còn lại thì đầu hàng, quỳ phục dưới chân Chu Ái Lan, thế nhưng tâm tình của ả đứng kiêu sáng nắng chiều mưa, câu trước vừa nói ả sẽ không giết họ, nhưng chẳng bao lâu sau họ đã chết dưới tay thuộc hạ của ả rồi.

Thế nên “Dễ dàng tin tưởng lời nói của kẻ đã có ý định giết mình, chính là điều ngu xuẩn nhất mà ngươi từng làm trong đời đấy”

Chu Ái Lan vừa nói vừa nuốt một viên tinh hạch từ cái đầu còn chưa kịp chảy hết máu của người Chu gia. ả hành động như một con ác quỷ, như thể tất cả những người trên thế giới này đều nợ ả một mạng, quyền sinh sát của bọn họ như đã hoàn toàn nằm trong tay ả.

Đầu hàng cũng chết.

Chống cự cũng chết.

Chu Trinh Xuyên run run nhìn vào đôi môi màu đỏ huyết tinh kia không dứt ra được, đôi môi mọng ướt át đang mỉm cười với hắn, nhẹ nhàng kẻ sát vào tai hắn thì thầm “Ta không trách ngươi, vì ngươi yêu thích ta, tất cả những người yêu ta đều sẽ được ở bên cạnh ta phục vụ.

Và ngươi cũng vậy”

Dứt lời, Chu Ái Lan nâng tay phải lên nắm lấy cổ hắn, cắm sâu 5 đầu ngón tay vào cái cần cổ kia khiến máu tươi cứ vậy chảy ra ồ ạt. Ánh mắt ả lạnh lẽo, khi nhìn thấy dòng máu đỏ kia chuyển dần thành đen ả mới dừng tay vứt Chu Trinh Xuyên nằm dưới đất, rút khăn tay tỉ mỉ lau sạch vết máu, hồ hững nói “Hừm, đây là lý do vì sao ta thích son móng tay sẫm màu. Vậy sẽ dấu chất độc dễ hơn” Sau đó quay sang thuộc hạ đứng phía dưới sảnh “Nhốt ba kẻ này lại với nhau. Cho hai người bác của ta được ôm con trai lần cuối.

Và ...

Đề khi hắn tỉnh dậy sẽ không bị đốt”

Vừa mất đi con gái, con trai thì không rõ sống chết, hai bọn họ cứ vậy ngơ ngác chưa kịp phản ứng đã bị lôi đi xềnh xệch ra bên ngoài rồi.

Lăng hộ vệ nhìn thoáng qua Chu Ái Lan một cái, nhắc nhở “Tiểu thư, đến lúc nên uống thuốc”

Chu Ái Lan vẫn tao nhã cầm tách trà Mạn Hoa lên hớp một ngụm, chậm rì rì mở miệng “Nó hồi phục chậm quá. Ta không muốn uống”

”Tiểu thư bị mất một cánh tay, nội tạng tổn thương nghiêm trọng, hai con Huyết Phượng duy nhất còn lại trên thế giới đều đã rút hết máu điều trị cho tiểu thư, xin hãy tuân thủ tránh trị thương kéo dài”

”Hừm” Chu Ái Lan cau mày, đứng dậy di chuyển về phía hành lang “Ngươi là đang lo thân thể này không lành lặn để đủ sức sinh con cho ngươi sao?

Nếu không phải lúc đó ngươi sơ suất để hắn lọt vào nơi ta đang nuôi dưỡng Tiểu Hắc, lấy được máu của nó, ngươi nghĩ ta sẽ bị thương?? Nó là kẻ cộng sinh của ta, nếu nó có mệnh hệ gì ta sẽ ra sao ngươi biết chứ?”

Đúng vậy, Chu Ái Lan đã đạt cấp bậc Lãnh Chủ trở thành người mạnh nhất thế giới, không ai có thể đã thương ả, thế nhưng điểm yếu của ả nằm ở chính Hắc Hải Long, nó nắm giữ sinh mệnh của Chu Ái Lan, đem đến cho ả nguồn sức mạnh không lồ, cơ thể bất tử không có bất kỳ thứ gì cản phá được nếu trực tiếp bị tấn công.

Thế nhưng nếu bỏ qua Chu Ái Lan mà tấn công Hắc Hải Long. Cô ta sẽ chết dù có ở cách xa cả ngàn dặm là điều không thể nghi ngờ.

Cái kẻ khốn kiếp đáng ghét kia ấy vậy mà lại biết bí mật của ả, sinh mệnh chỉ vừa mới hoạt động được đúng 1 ngày thì hắn cùng đám thuộc hạ tấn công vào căn cứ Chu gia, bằng tất cả mọi cách xông vào lòng đất để đến được hồ nước có Hắc Hải Long đang say ngủ. Quấy nhiễu đã thương nó khiến cả ả cũng bị vạ lây, cánh tay trái lúc giao chiến với hắn đã bị Hắc Huyền nuốt trọn, cái thứ dị năng bóng tối đó cũng chính là cái ả đang rất thèm muốn ấy vậy mà đến cuối cùng khi chưa kịp lấy tinh hạch của hắn để chiếm lấy dị năng, thì hắn lại bao trùm Hắc Huyền khắp cơ thể khiến nó bị ăn mòn đến một sợi tóc cũng không thấy tăm hơi. Để lại ả cảm phần tốt độ cùng Hắc hải Long cũng đã bị thương do cộng hưởng sinh mệnh với ả xong chưa kịp hồi phục.

Máu của nó vô cùng khó tái tạo vì vậy cần thời gian rất lâu để sản sinh máu mới, Hắc Hải Long là thần biển, là thứ không phải kẻ nào cũng thể chạm mặt. Nếu không phải 2000 năm trước Cổ Minh Hi tấn công khi nó vẫn còn là ấu niên, thì với sức lực bây giờ dù có 500 người cấp bậc Lãnh Chủ, thậm chí là cấp bậc Thế Tôn huyền thoại, cũng khó lòng mà thu phục được nó.

Thế nhưng hắn đã chết rồi, cũng khiến ả người ngoai con giận đi phần nào. Thật ngu ngốc khi nghĩ rằng với sức của hắn có thể độ lại được Hắc Hải Long dù nó đang trong lúc suy yếu.

Ấy vậy mà kiếp trước Minh Tuyền lại có thể yêu hắn đến chết đi sống lại, một kẻ ngông cuồng, tự cao tự đại như vậy lại có thể chiếm được tâm của em ấy, khiến em ấy từ lúc nhìn thấy hắn chỉ còn biết đến sự tồn tại của hắn.

Thật đáng chết.

Nếu xác của hắn còn, ả sẽ dùng Chú Khóa Mệnh nốt linh hồn hắn vĩnh viễn không thể chuyển kiếp. Khiến hắn trải nghiệm sự cô đơn tịch mịch đau đớn hơn cả ngàn lần những gì ả đã phải gánh chịu.

Sau đó ả sẽ cùng Minh Tuyền quay lại không gian trước mặt thế khi mà cả hai chị em đều yên ổn hạnh phúc bên nhau trong gia đình có cha mẹ. Hoặc là, chỉ có ả cùng em ấy. Sao cũng được, miễn là có em ấy, ở đâu cũng giống nhau mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Vĩnh Viễn Giữ Em Bên Mình

[...]

Em sẽ ở bên chị mãi mãi chứ?

Chị không ngại đánh đổi

Không ngại em chán ghét.

Chỉ cần em ở bên cạnh

Thế giới ngoài kia...

... có thành bãi hoang tàn chị cũng không để tâm.

[...]

Trong một căn phòng được trang trí kiểu cách vô cùng cổ điển khác xa với sự hiện đại xa hoa của niên kỷ này. Có một cô gái sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, hơi thở mỏng manh như thể chỉ cần đụng nhẹ cô sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cõi đời này vậy. Rèm mi giầy như cánh quạt nhắm nghiền, an tĩnh tựa như chẳng có gì trên thế giới này có thể làm cô ấy bận tâm được nữa.

Có một cô gái khác vô cùng xinh đẹp sở hữu mái tóc đỏ rực ngồi bên mép giường, cô ta đang lồng những ngón tay vào lọn tóc đen của người đang say ngủ mà mềm nhẹ vuốt. Ánh mắt đỏ thẫm của cô ta nhìn vào gương mặt kém huyết sắc kia vô cùng chuyên chú bộc lộ rõ sự chiếm hữu, rõ ràng thái độ rất lạnh nhạt, khóe miệng luôn mỉm nhưng không khó để thấy sự ôn nhu đọng đầy trong đôi mắt kia.

Làm người khác có cảm giác cô ta đã luôn nhìn cô gái này, dù là hàng ngàn năm hay hàng vạn năm nữa. Vẫn sẽ luôn dõi theo như thế.

Bất chợt cô ta mỉm cười, đôi môi đỏ mọng không giấu nổi niềm vui mừng cong lên, nhẹ nhàng cất tiếng “Em tỉnh rồi. Có còn thấy không khỏe chỗ nào hay không?”

Mất một lúc sau, cô gái nằm trên giường mới gắng gượng mở mắt do không kịp thích ứng ánh sáng, lúc nhìn được rõ bóng dáng nhể nhủ đang ở trước mặt mình, cô hơi thất thần sau đó nói bằng giọng khàn khàn đứt quãng

”Minh ... Hi?”

...

Ý cười lan dần sang đuôi mắt, Chu Ái Lan đưa ngón trỏ tay phải lên môi Diệp An, vận tinh thần lực tạo một làn nước nhỏ tươi mát cứ thế chảy vào miệng cô, dứt cô uống cho êm lại giọng.

Diệp An có chút run rẩy khó khăn nuốt xuống từng ngụm nước nhỏ, sóng nước lưu chuyển trong mắt chẳng mấy chốc vỡ oà tràn ra khỏi bờ mi chạy dọc xuống hai bên thái dương, hoà mình vào tóc. Chu Ái Lan dứt cô uống nước xong không thu tay lại mà nhẹ nhàng lau đi vệt nước óng ánh, nhỏ giọng quở trách

”Sao lại khóc rồi? Gặp lại chị em không vui?”

Ngoan. Mau dậy dùng bữa sáng nào.”

Diệp An có chút sợ sệt nghi hoặc nhìn một lượt quanh căn phòng, chưa kịp nói tiếng nào Chu Ái Lan đã thay cô giải đáp “Căn phòng của em chị vẫn giữ nguyên như lúc hai chúng ta còn ở chung với nhau mà. Thôi nào, mau dậy cha mẹ đang đợi rồi”

Nghe đến đây, Diệp An giật mình.

Cha mẹ ...

Cái gì đời??

Cô chống tay ngồi dậy nhưng bụng dưới bỗng quặn lên từng trận khó chịu như hàng ngàn con dao sắc bén đang thi nhau cứa lên những vết thương không bao giờ lành lại được.

Trán lập tức chảy những giọt mồ hôi lớn, cô thử điều tức Thủy hệ trị liệu nhưng không hiểu sao chẳng có bất cứ thứ gì mang dấu hiệu tinh thần lực đang thi triển cả, nó như một mặt hồ tĩnh lặng không khác gì lúc nhỏ còn là đứa trẻ con xem phim siêu nhân rồi ảo tưởng chỉ cần mình giơ tay lên trời sẽ tạo nên sấm sét.

Mặt Diệp An xám ngoét, cô gằn giọng “Là ai ..?? Ai đã cướp đan điền của em?? Minh Hi ... “

Chu Ái Lan vẫn điềm nhiên vén chăn ra khỏi người Diệp An, nhợt nhạt mỉm cười “Em xuống ăn sáng đi, nếu không nhanh, chị sẽ tức giận đấy”

Sau đó cô ta ngồi dậy, đứng đó nhìn xuống người em gái chậm chạp của mình. Diệp An mỉm cười, cô có chút không biết ứng xử ra sao trong hoàn cảnh này. Trước mặt cô là chị gái Minh Hi bằng xương bằng thịt tuy là mang túi da của người khác, cô đang ở trong căn phòng mà trước mặt thể hai chị em đã từng ở, mọi thứ đều nguyên xi không thay đổi chỉ có điều, không có một chút ánh sáng nào lọt qua khung cửa sổ đóng kín kia mà thôi.

Diệp An cố nhìn đầu bước xuống giường, cô đi trước, Chu Ái Lan đi sau, cô có thể cảm nhận từng giờ từng khắc cái ánh mắt nóng bỏng kia vẫn luôn đặt trên người mình chưa từng rời đi.

Tại sao ..

Với cô chỉ mới chớp mắt trùng sinh, Cố Minh Hi thì đã sống dài đằng đẵng biết bao nhiêu năm mòn mỏi chẳng thể hiểu nổi làm như vậy để làm gì, nếu chỉ để cô sống lại. Điều đó đáng sao?

Diệp An bước từng bước khó khăn xuống cầu thang vịn, cô vừa đặt chân đến xuống cửa bếp thì hình ảnh thân quen lập tức đập thẳng vào mắt khiến cô không tài nào thờ nổi.

Người đàn ông trung niên đeo kính ung dung ngồi ghế đọc báo, trước mặt là bữa sáng và cốc cafe đã vơi đi được một nửa. Người phụ nữ đeo tạp dề đứng bên bếp tay đang chu đảo khuấy sữa sòng, thỉnh thoảng lại quay sang bên cạnh lật mấy miếng trứng ốp mà hai chị em cô vẫn luôn yêu thích.

Khung cảnh quá yên bình, ấm áp.

Diệp An có chút run rẩy đứng yên tại chỗ không nhúc nhích cho đến khi người đàn ông trung niên hạ tờ báo xuống dưới tầm mắt, nhướn mày lên khoe mắt đầy ý cười

”Tiểu Hi, Tiểu Tuyền đứng đó làm gì nữa hả mau lại ăn sáng đi còn đi học”

Người phụ nữ gọn gàng, đảm đang cũng hơi chậm tay lại rút sữa ra hai chiếc cốc đặt lên bàn, rồi nhẹ nhàng thúc giục “Tiểu Tuyền, Tiểu Hi, sắp vào học rồi không nhanh sẽ trễ giờ mất”

Từng âm thanh quen thuộc in sâu trong trí não Diệp An cứ thế đánh úp lại khiến tầm mắt cô mơ hồ, tai ù đi, chân tay có chút bủn rủn không đứng vững. Cô ngập ngừng quay đầu lại phía sau thì liền thấy bóng dáng Cố Minh Hi an tĩnh ở đó, là chị gái cô, giống hệt như trong trí nhớ chưa từng thay đổi.

Sau đó cô mới di chuyển tầm nhìn quay lại hai người trong bếp đang mỉm cười với cô kia, nghẹn ngào hô lên “Cha, mẹ !!” Rồi nhào vào vòng tay của người phụ nữ, tham lam ôm lấy không muốn buông. Người đàn ông ngồi dưới ghế cũng không nén nổi buồn cười trêu chọc “Lớn rồi còn không nhẽo mẹ”

Diệp An như thấy mình bé lại, tất cả những điều trải qua giống một cơn ác mộng không hơn không kém, cô thu người thật nhỏ sà vào lòng người phụ nữ mang hình dáng và hơi ấm của người mẹ kiếp trước, mắt ướt ướt nhắm nghiền tỏ vẻ ủy khuất vô cùng. Ngày xưa cô cũng rất hay làm nũng mẹ thế này, những lúc đó cô sẽ được cả cha và mẹ chiều chuộng thêm, bao bọc dung túng thêm gấp nhiều lần để xoa dịu nỗi buồn. Những lúc đó cô chỉ cảm thấy mọi sự ganh tị, ghét bỏ ở những kẻ thấp kém hơn mình ngoài xã hội đã loại bỏ hoàn toàn ra khỏi đầu.

Vì cô luôn có gia đình hết mực yêu thương che chở cô ở phía sau rồi. Còn gì để mà mệt mỏi sợ hãi nữa.

...

Thật tốt khi mọi thứ đã quay trở lại như ban đầu.

...

--- -----

Sâu dưới lòng đất căn cứ quân sự Chu gia, Minh Nhiễm men theo bờ đá nhanh nhẹn nhảy lên gờ trên trần hầm tránh thoát khỏi cảm ứng của lũ tang thi đang đi tuần.

Tang thi không nhìn thấy gì nhưng bù lại chúng có khứu giác rất nhạy cảm, dù vậy Minh Nhiễm vẫn có thể tự do đi lại chỉ cần không gây tiếng động nào mà thôi. Vì ngoài dị năng bảo hộ tạo lòng chắn cực kiên cố ra cậu bé còn có thể bao bọc dị năng quanh thân thể biến mình thành một vật thể không mùi, không nhiệt, không tiết mồ hôi, thậm chí là vô hình nếu muốn. Hệt như một vật chết. Đó chính là lý do vì sao Lam Dực hay điều cậu xâm nhập các căn cứ thông tin để trộm tài liệu mật cũng như chỉ ra các vũ khí sinh học Lam Dực hứng thú.

Và nhiệm vụ mới nhất là đi theo bảo vệ Diệp An cho dù bản thân có phải chết, khi chủ nhân của cậu chuẩn bị hoàn toàn thành tro bụi dưới hồ nước căn cứ lòng đất của Chu gia đã phân phó như vậy.

Đau lòng có.

Sững sờ có.

Thế nhưng đây là mệnh lệnh, chủ nhân đã chết, từ giờ trong mắt cậu chỉ có sự an nguy của cô chủ là quan trọng hơn tất thảy mà thôi.

Việc đầu tiên là tìm kiếm cô chủ và mang cô đến tắm trong dòng máu của Hắc Hải Long.

Quay về mặt thể để giết chết Cố Minh Hi và ...

Chính cả con quái vật này nữa.

Còn thế giới ngoài kia đã nát bét không thể cứu vãn được nữa rồi. Bắc Đại Lục đã bị nô dịch thành nô lệ chính trị kinh tế, Tây Đại Lục bị cả quân đoàn tang thi và quái vật tấn công lan truyền virus khiến nơi nơi hoang tàn đổ nát con người khóc than, dần biến đổi thành xác sống không cảm xúc thối rữa ghê tởm. Còn Nam Đại Lục, sau đợt tấn công đầu tiên của đoàn quái vật với sứ mệnh mang Diệp An đến Chu gia, đã bị đàn quái khác kéo đến san phẳng không cho bất kỳ một kẻ nào sống sót, kể cả trẻ con, động vật nhỏ, và cả tầng hầm Lam Dục chắc chắn. Tất cả đều đã bị chôn vùi dưới sức mạnh khổng lồ của Chu Ái Lan mà biến thành một vùng đất chết.

Kỷ Nguyên Bóng Tối thứ 2 đưa con người vào tuyệt diệt thật đáng buồn lại một lần nữa do chính tay con người sắp đặt. Giống hệt Kỷ Nguyên Bóng Tối 2000 năm trước, cũng chỉ vì đoàn nghiên cứu quốc tế sơ sẩy làm virus lan truyền ra ngoài mà mặt thể đã đến khủng bố kinh dị y hệt phim mỹ mà họ chỉ có thể thấy qua màn ảnh. Thế nhưng lần này con người không kịp giây dựa, đúng hơn là không có cách nào có thể giây dựa, cứ thế mà nằm chờ chết dưới quân đoàn tang thi đã sở hữu sức mạnh gấp trăm lần kỷ nguyên trong quá khứ.

Cứ thế hèn mọn van xin sự sống nhỏ giọt thắm mong kẻ chết ngày mai không phải mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Cô Chủ Mau Tỉnh

Minh Nhiễm cố gắng chịu đựng cơn đói hoa mắt chóng mặt do đã gần 1 tuần chưa được ăn gì chỉ uống nước qua loa, cậu đã nhịn đói quen rồi nhưng mà nếu bây giờ cơ thể không đủ sức lực quả thật chẳng biết đến bao giờ cậu mới có thể tìm thấy được cô chủ trong toà căn cứ rộng lớn này cả.

Bỗng nhiên có tiếng xương nhai rau rầu bên tai khiến Minh Nhiễm phải dừng ngay bước chân lại. Cậu có thể biết được đối phương đang làm gì thông qua từng sợi âm thanh nhỏ nhảy vào tai mình.

Cậu cảm nhận có một bàn tay mang móng vuốt sắc bén đang đâm xuống những miếng thịt người mềm mại, xé toạc nó ra rồi bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, tiếng nức nở nho nhỏ và cả nghiền răng đầy cảm hận rít lên ngay bên cạnh vách đá cậu đang đứng.

Lúc đi ngang qua cái lồng sắt cậu thấy có một tang thi mới sinh miệng như chậu máu đang quỳ xuống bên cạnh hai thi thể mà chỉ cần nhìn cũng biết cả hai cái xác đó đều là người đã có tuổi, nó cử động có chút cứng ngắc vực mặt xuống ổ bụng của nữ thi, vừa nhai vừa kêu khiến cậu không biết tiếng đó là nó đang ung phẫn hay đau khổ nữa.

Nhìn thấy thức ăn thì tang thi làm gì còn chút ý thức nào nữa.

Minh Nhiễm trực tiếp bỏ qua mà cẩn thận bước về phía trước cố gắng cảm nhận khí tức Diệp An phát ra, đây là tầng giữa của căn cứ lòng đất Chu gia vô cùng kiên cố và chắc chắn. Là nơi Chu gia chuyên dùng để nghiên cứu vũ khí và dị năng, những lớp người do Chu gia đào tạo vô cùng tàn nhẫn sở hữu sức mạnh khủng khiếp, nhất là từ khi Chu Ái Lan lên nắm quyền Chu gia càng lúc càng mạnh đến mức lực lượng quốc gia cũng phải kiêng dè 8 phần.

Chu đại tiểu thư Chu gia lúc nhỏ nổi tiếng phế vật vì không những đã qua tuổi xúc phát dị năng vẫn là người thường, mà thể lực còn thấp kém khủng khiếp khi mà không thể chống lại những người đánh đập, dè bida mỗi ngày cũng chẳng ai buồn bênh vực.

Cho đến một hôm bỗng nhiên cô bé nhút nhát tự tay cầm một thanh đao ngắn mà chặt đứt cánh tay của một cô gái khác thuộc Chu gia đã nắm lấy tóc cô giật xuống. Đó chính là ngày Chu Ái Lan biến đổi khiến tất cả mọi người phải thay đổi lại thái độ và đối xử với cô đúng như một đại tiểu thư dòng chính đáng phải được nhận.

Những kẻ cản đường, chỉ có một cách là chết. Chống đối cô ta thì chỉ có thể biết mình sẽ chết trong nhẹ nhàng hay đau đớn mà thôi, vì vậy chẳng mấy năm sau Chu Ái Lan đã nổi danh khắp các Đại Lục vì độ tàn bạo và máu tanh của mình. Dù có căm phẫn, có tức đến mức nào trừ phi người muốn chết, không thì đừng bao giờ đụng vào cô ta.

Được chủ nhân chỉ điểm, cậu cũng lờ mờ hiểu được cô chủ có quan hệ không đơn giản với kẻ tàn độc này, vì vậy mới bằng mọi giá san bằng Nam Đại Lục để tìm cô chủ bắt trở về Chu gia. Minh Nhiễm nhủ mảy cảm nhận sợi tinh thần lực quen thuộc nhưng vô cùng mỏng manh, mỏng đến mức như chỉ cần không cẩn thận thờ nhẹ một hơi nó sẽ biến mất hoàn toàn vậy.

Cậu bé lách người qua đám hộ vệ canh giữ hai bên đường đi, cố gắng trút mọi sức lực điều tức dị năng cuối cùng làm cho mình trở thành người vô hình sau đó len được vào căn phòng có vẻ trang trí vô cùng kỳ quái.

Núp vào một góc khuất, Minh Nhiễm không dám thở mạnh chỉ có thể len lén đưa tay lên lau mồ hôi đã ướt đầm trán do quá đói và mệt mỏi. Đúng lúc

này thì cậu nghe thấy có nhiều tiếng bước chân đang lại gần, nén hơi thở lại mỏng như sợi chỉ, cậu hé mắt qua khe hẹp nhìn những người đang đi đến.

Đó là một nhóm người mặc quần áo rất kỳ quái, cầm trên tay những tệp giấy đủ màu sắc và cả cái gì đó màu nâu sáng bóng được căng dây cước, khi có người chạm tay vào liền vang lên tiếng kêu ting ting như tiếng nhạc. Đang nghĩ hoặc vì những kẻ có vẻ mặt vô cảm này đang được Chu Ái Lan điều đi làm nhiệm vụ gì thì cậu bắt gặp bóng dáng quen thuộc đang cười nói khoác tay hai kẻ cứng đờ như tượng sáp.

Là cô chủ.

Rõ ràng hai kẻ bên cạnh không nói lời nào, vẻ mặt vô cảm thế nhưng cô chủ lại cười thập phần vui vẻ, nói liên tục không ngừng. Không lẽ cô mới bị à ta cho chích phải thuốc gì sao?

(má nó chích ... =)))))) lúc này mới thấy đúng là trẻ con 13 tuổi =))))))

Cậu liệu mình vận thử tinh thần lực truyền âm cho cô thế nhưng lại không có chút bất kỳ tác dụng nào, nếu có, cô chỉ hơi nghiêng đầu nghi hoặc cái gì đó rồi lại quay sang cười nói với hai kẻ bên cạnh như chưa từng có gì phát sinh.

Minh Nhiễm lúc này đã hoa mắt đến cực điểm, lòng phòng hộ bao quanh cơ thể bắt đầu mỏng đi, mấy kẻ đi bên cạnh Diệp An hình như đã nhận ra cậu nên bắt đầu di chuyển bước chân lại gần nơi cậu bé đang núp.

Diệp An thấy các bạn học đang cùng đến lớp, tự nhiên dừng lại và chú ý đến góc tường thì cô thấy nghi hoặc không thôi. Diệp An lay lay cô bạn thân “Sao vậy a~? Ở chỗ đó có gì?”

Minh Nhiễm quan sát thấy tình thế không ổn, liền dùng hết sức bình sinh lao thật nhanh đến chỗ Diệp An, ôm chặt lấy cô đẩy lùi ra sau thật mạnh để tránh xa mấy cái tượng sáp kinh tởm kia rồi lay lay “CÔ CHỦ, MAU TỈNH, CÔ CHỦ, MAU TỈNH LẠI ĐI!“. Thấy cô vẫn ngơ ngác, cậu bé nhớ đến lời chủ nhân trước lúc chết đã dặn liền dứt tay vào túi quần lấy một ống thuốc bẻ gãy nó bóp mũi Diệp An lại rồi bỏ vào miệng cô, xong lấy bàn tay nhỏ bé tát thật mạnh vào hai bên má cô cho đến lúc nó đỏ ửng lên vẫn chưa dừng lại.

Bị tập kích bất ngờ, Diệp An cảm thấy đầu óc ong ong quay cuồng, ký ức sự việc mờ nhạt hư ảo lúc rõ lúc không làm cô chỉ còn thấy có con đầu bóng rắt từ má truyền lại và giọng nói “MAU TỈNH” vang đều đều bên tai. Diệp An dùng sức bắt lấy bàn tay đang không an phận quất lớn “TỈNH, TỈNH RỒI CON MẸ NÓ DỪNG TAY”

Minh Nhiễm hơi mệt nên dù vui mừng vẫn nói có chút đứt quãng “Cô chủ ...nhận ra em không?”

Diệp An xoa xoa má đau rát, ký ức cũng đã rõ ràng đôi chút nên cô nghiêng răng trả lời “Minh - Nhiễm. Đúng - chứ? Ai dạy người cho uống thuốc giải rồi còn phải đánh người thế hả?”

Minh Nhiễm vô tội trả lời “Chủ nhân. Ngài dặn phải làm vậy cô chủ mới thoát khỏi không chế của Mộng”

Chưa kịp nói thêm câu nào, Minh Nhiễm bỗng bị túm cổ áo từ đằng sau rồi quăng đi về phía cái tủ kính ở góc tường khiến nó vỡ tan tành, cậu bé lồm cồm bò dậy không đủ sức để phản kháng nữa vì cậu đã nhịn ăn uống quá lâu rồi.

Diệp An làm như mình vẫn ở trong u mê, cố nén cảm giác buồn nôn khi thấy gương mặt trắng bệch của những kẻ mấy phút trước cô còn tưởng là bạn, cô bò dậy đẩy bọn chúng ra hấp tấp nói “Đó là em tớ, nó đến đón tớ về nhà không phải người lạ đâu, các cậu đi trước đi”

Thế nhưng hình như bọn chúng đã khởi động lại tư thế cảnh giác và sẵn sàng giết chết kẻ tiếp cận khu vực này, thế nên ánh mắt lập tức nhuộm màu sát khí đỏ tươi, miệng hé ra răng nhọn gào thét lao đến muốn xé xác con chuột không biết điều xông vào cấm khu. Diệp An rùng mình, khôn kiếp ra là cô toan ôm ấp cười nói với cương thi thời gian này sao. Hẳn là mấy kẻ từ bên ngoài nhìn vào sẽ thấy cô và mấy đứa thân kinh trốn trại không khác nhau là mấy. Cứ nghĩ lại cái cảnh cô cong tít mắt thân thiết và ăn viên kẹo “bạn thân” đứt cho, Diệp An lại thấy một trận lợ lợ trôi trong cô chực phun ra ngoài.

77 49 ngày chưa muốn ngừng.

Nghe tiếng gào khàn khàn của “lũ bạn”, cô biết bọn chúng sẽ không tổn thương mình, liền cướp lấy cây kéo đàn vĩ cầm thành vũ khí, bẻ đầu thành nhọn hoắt rồi cứ nhắm vị trí trái tim chúng mà tấn công.

Cô mới bị cướp đàn điên, nội thương và ngoại thương đủ cả không thể thực hiện mấy động tác khó như trước được, chỉ có thể nhanh nhẹn xoay người tiếp cận từng người một rồi hung hăng cắm cọc gỗ vào tim chúng. May mắn chúng chỉ có khoảng 5 người nên rất nhanh cô vận dụng mọi kỹ năng cận chiến mình học được trong cả mặt thể để tiết kiệm sức lực nhất.

”Bạn học, xin lỗi nhiều”

Giải quyết xong kẻ cuối cùng, cô chạy lại chỗ Minh Nhiễm đang thở hồng hộc tựa vào vách tường sứt sứt hỏi “Làm sao? Có mảnh thủy tinh nào làm người bị thương ??”

Minh Nhiễm ngược mắt lên nhìn cô, đáng thương nói “ Cô chủ, đói quá”

Diệp An: ...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 120: Linh Hồn Chịu Thiên Kiếp

Chu Ái Lan cảm thấy sợi liên kết giữa cả hai bị cắt đứt, liền quay ra đằng sau nói với Lăng hộ vệ “Mau xem tình hình của Minh Tuyền, con chuột đó lộ diện rồi”

Lăng hộ vệ vâng lời, lập tức xoay người biến mất vô tung vô ảnh. Chu Ái Lan chớp nhẹ mắt vài cái, quay đầu lại hướng về phía tường thành xa xa để mái tóc đỏ xoả tung trong gió. Lúc này ả và đám cận vệ trung thành đang đứng ở đỉnh tháp quân sự phía tây xem diễn biến thế giới qua các màn hình tinh thể nằm trên không trung. Ngoài sân tháp gió thổi mát rượi, tâm tình ả cực tốt phát tay với người đàn bà đang bị khống chế cúi rạp người bên cạnh, chậm rãi cất tiếng “Tâm tình cũng đã đủ rồi, thực hoài niệm nha. Người có biết vì sao ngày xưa người lại tự bỏ lên giường của Diệp Vĩnh Thành không?”

Người đàn bà nghe vậy có chút căm tức đến run người, ngẩng đầu lên ánh mắt hận không thể băm vằm người trước mắt. Bà gần từng chữ một thực rõ ràng

”Không lẽ là chị thiết kế?”

Chu Ái Lan im lặng không nói gì chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái tượng trưng cho câu trả lời.

”Chị gái. Từ nhỏ tôi đã nghĩ chị quá kỳ quặc và u ám.

Tôi biết mọi hành động của chị, biết tham vọng của chị. Tôi chỉ muốn có cuộc sống bình thường nhất tại sao lại lôi tôi vào chuyện này? Tại sao lại hại hai đứa con của tôi trong khi chúng không hề có tội tình gì cơ chứ?”

Hà Như Bình nhớ lại khoảnh khắc nhìn Diệp Môn trắng xanh chảy ra máu đen rồi cứ thế nổ tung trước mặt mình, không khỏi siết chặt nắm đấm cả xương khớp siết vào nhau thành tiếng khắc khắc nho nhỏ đến mức móng tay đâm sâu vào da thịt chảy ra máu tươi.

Chu Ái Lan cười khinh khinh chẳng buồn để ý đến câu hỏi của “người từng là em gái”, cô ta vẫn điềm nhiên nhìn về phía màn hình thương thức khung cảnh thê lương khốn khổ của con người rồi mới lạnh nhạt nói “Ta chỉ có một em gái duy nhất, và đương nhiên đó không phải là người. Ta bắt người đến đây không phải là tha chết vì chúng ta từng chung một dòng máu, mà là ta cần đứa con gái đang đứng ở phía sau người cơ”

Hà Như Bình giật mình nhìn Diệp Hoa đang hoa lê đài vũ sau lưng mình nãy giờ vẫn chưa thể nín. Cô ta vừa mới chứng kiến chồng chưa cưới chết không nhắm mắt dưới móng vuốt tang thi vì che chắn cho mình, cô ta hét lên “RỒ RÀNG LÚC ĐẦU CÔ ĐÃ HỨA VỚI TÔI CHỈ CẦN BÁO CÁO LẠI TÌNH HÌNH DIỆP AN CHO CÔ THÌ TÔI SẼ ĐƯỢC SỐNG SUNG SUỞNG SAO?? TẠI SAO LẠI HẠI ANH ẤY??

Chu Ái Lan híp mắt nguy hiểm lập tức vô thanh vô thức xuất hiện bên cạnh Diệp Hoa, dùng bàn tay phải nắm lấy cổ cô ta nhấc lên trên không trung nhẹ như bẫng. Diệp Hoa giãy dụa cố gắng thoát khỏi thế nhưng cánh tay chắc như gông kìm, dù xô dịch 1mm cô ta cũng không làm nổi huống chi là nháy xuống được. Chu Ái Lan nhếch khóe miệng, đôi mắt nhuộm màu sát khí cuồng bạo, ả vẫn chậm chạp dùng giọng nói đó nhưng không khó để nghe thấy ả đang cực kỳ không vui chút nào với kẻ trước mắt.

”Ta đã nói người quan sát diễn biến của Diệp An và báo cáo lại cho ta nghe, người lại năm lần bảy lượt vượt khỏi quyền hạn của mình làm hại thân thể em ấy.

Ta cho phép người dùng ký trùng Âm hệ? Cho phép người có tình dùng tinh thần dấu vết lên con bé họ Đồng để nó bị ăn mòn cơ thể và giao được mặt ngọc Đồng gia cho em ấy? Cho phép người kích thích Diệp Môn để rồi cuối cùng suýt nữa giết chết em ấy khi mà ta còn chưa kịp biết được em ấy đã quay về vì người đã giấu hết mọi thông tin?

Diệp Hoa, người đừng quên sự sống của người là do ai ban tặng. Sống an nhàn quá lâu nên người nghĩ người là con người sao hà vật bản thiêu đáng lẽ phải sống cô hồn vất vưởng mãi không thể siêu sinh?”

Hà Như Bình nghe đến đây có chút chết lặng nhìn trân trân vào tình cảnh đang diễn ra trước mắt, bà có cảm tưởng thế giới quay cuồng, đầu óc mụ mị đi không thể suy nghĩ. Quả thực là Hà Như Bình không thể suy nghĩ đk nữa, vì đầu của bà đang bị một cô gái khác chế trụ, nắm ngay đỉnh không thể ngo ngoáy.

Lập tức có 3 tia máu từ đầu Hà Như Bình chảy xuống thấm ướt cả cằm và cổ áo, bà không thể kêu lên tiếng nào cứ vậy xuôi tay nhìn chăm chăm vào Diệp Hoa tận cho đến lúc không còn sức cử động được nữa mà từ từ cảm nhận sự sống bị rút cạn.

Diệp Hoa nhìn thấy người đứng sau lưng mẹ mình lập tức tròn tròn mắt.

Là Du Hàm, bạn gái của Diệp Kiến Nguyên. Cô ta hoá ra không phải chỉ là một cô gái bình thường làm nhân viên kinh doanh của Diệp thị, cái ánh mắt kia biểu hiện hoàn toàn không phải do khống chế cũng không biến thành tang thi, mà vốn dĩ ngay từ đầu đã là người của Chu Ái Lan rồi. Trước giờ Diệp Hoa chưa từng thấy cô ta xuất hiện với danh phận người Chu gia, thế thì cô ta là ám vệ ẩn thân của Chu Ái Lan tiếp cận Diệp thị sao?

Chu Ái Lan mắt lạnh nhìn Diệp Hoa rồi nhếch khóe môi trào phúng “Người có tình cảm của con người, người quên mất sứ mệnh của người rồi hửm? Do

tình yêu nam nữ hay là ... bà ta?”

Nói đoạn, Chu Ái Lan chỉ tay về phía Hà Như Bình đang bị Du Hàm chế trụ, ánh mắt bà có chút tan rã chứng tỏ Du Hàm đang vận dị năng ăn mòn tuổi thọ đã xong rồi.

Dị năng này có thể chuyển hoá sự sống của người khác thành của mình thông qua bàn tay trái, và chuyển ngược lại tuổi thọ của bản thân cho người khác bằng tay phải. Đó cũng chính là lý do Chu Ái Lan đặc biệt đào tạo cô ta trở thành cánh tay đắc lực cùng Lăng hộ vệ, một hộ vệ ngấm với thân phận không xác định được sinh ra và rèn luyện ở phòng thí nghiệm của ả.

Thế nên Du Hàm tuyệt đối trung thành.

Diệp Hoa bị dựng lên khá lâu nên lúc này run rẩy một chút, sắc mặt do nghẹn khí khiến nó đỏ bừng lên, mày nhíu chặt như có điều suy nghĩ. Chu Ái Lan thấy có vẻ đã đủ, tay nói lỏng thả cô ta rơi xuống nền cát giọng lạnh lẽo “Biết thân biết phận một chút vẫn hơn”

Thế nhưng vừa dứt lời, ả thấy Diệp Hoa lao về phía Hà Như Bình rất nhanh, cô ta ôm chặt lấy bà rồi lao qua bức tường thành rơi xuống dưới.

”Mẹ ... thế này chúng ta sẽ được giải thoát” Cho dù mẹ đã chết rồi, con cũng không muốn mẹ làm thức ăn cho tang thi ngay trước mặt con để Chu Ái Lan thị uy.

Quả thực cô ta là một linh hồn du đãng chịu thiên kiếp không thể siêu sinh do kiếp trước đã gây nên quá nhiều tội ác, sau đó được Hà Vĩnh Cơ nuôi dưỡng trong thai nhi của Hà Như Bình, dần nuốt lấy linh hồn của đứa trẻ đó và an toàn sinh ra với một thân phận hoàn toàn mới.

Cô ta biết mình nên trả ơn ai, thế nhưng người đàn bà này đã nuôi dưỡng cô ta rất nhiều năm, che chở cô ta hết mực cho dù bản thân chỉ là linh hồn được nhận kế tình cảm mẫu tử. Nhưng kiếp sống chưa từng được cha mẹ yêu thương khiến cô ta dễ dàng chìm đắm, dễ dàng sinh ra ham muốn chiếm đoạt, ghen tị với kẻ vừa là bào thai đã mang sức mạnh của Hắc Hải Long, đã có được tình yêu thương từ người cha mà luôn coi cô ta như sai lầm không đáng có, đã nhận được mối hôn sự tốt với Triệu Lâm người mà cô ta vừa gặp đã yêu.

Không những vậy còn được Chu Ái Lan biến thái hết mực chú ý.

Tất cả những thứ đó khiến cô ta không cam lòng, khiến cô ta ước nếu thân thể Diệp An chết đi thì thật tốt biết mấy.

Cái ác thì không bao giờ tồn tại lâu được, cô ta đã cảm nhận đủ.

Đã đến lúc trả lại hết thảy. Dù phải chịu thiên kiếp muôn đời không thể đầu thai.

Như vậy ...

Đáng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Hắc Hải Long (1)

Lúc này, dưới tầng hầm sâu dưới lòng đất của Chu gia, Diệp An đang siết chặt lấy một cái đầu máu me bết bết bẩn thỉu vô cùng, cô cúi gầm mặt nên không thể nhìn rõ biểu cảm, chỉ biết rằng khoe môi cô nhếch lên vô cùng dữ tợn, khớp ngón tay nổi lên gồ ghề trắng bệch như thể cô đang cố gắng kìm nén cảm xúc rất khủng khiếp vậy.

Minh Nhiễm lúc này khí sắc đã tốt lên nhiều, cậu bé biết tâm trạng cô chủ đang rất xấu nên không dám nói câu nào chỉ im lặng tựa người vào vách đá bên cạnh. Bây giờ bọn họ đang đứng trong một căn phòng nuôi nhốt tang thi mới sinh, đáng lẽ ra cậu đã có thể nhanh chóng dẫn cô đến chỗ của quái vật hắc ám và lấy máu của nó để thi triển chú thuật, thế nhưng ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại đưa cô đi con này khiến cô phải chứng kiến những người từng là thân nhân bạn bè bị biến thành thức ăn cho tang thi.

Xung quanh và dưới chân họ lấp đầy thịt vụn và máu tươi gay mũi do lợi trào của tang thi để lại đã bị Diệp An và Minh Nhiễm giết sạch, đáng lẽ ra cô đã mặc kệ cái chuyện bình thường cô hay thấy ở mặt thế này rồi, thế nhưng người đó cô tình lại là những người cô từng quen biết, cô tình lại là bọn họ.

”Cô chủ, mau đi thôi, không sẽ muộn mất”

Minh Nhiễm rất không muốn làm phiền cô thế nhưng thời gian đang rất gấp rút rồi, nếu Chu Ái Lan không nhìn thấy Diệp An đâu chắc chắn với mạng lưới quân đoàn tang thi của cô ta chẳng mấy chốc sẽ tìm được nơi này rất nhanh thôi.

Diệp An hít một hơi thật sâu, cô đặt cái đầu của Lam Cát xuống bên cạnh thi thể đã nát bét của Lam Thụy Phong rồi dứt khoát xoay người bước đi, đẩy mất cô vô cùng thanh tịnh và không vương một giọt nước mắt nào. Diệp An trầm giọng “Đẫn đường nhanh”

....

Chạy như bay trên con đường tối tăm, Minh Nhiễm vừa phủ lòng bảo hộ xung quanh cả hai che dấu khí tức và nhiệt độ vừa cố gắng cảm nhận mọi góc ngách dẫn đến hồ nước.

Lúc cậu bị Chu Ái Lan trói lại và cô chủ đến cứu, hoá ra hồ nước đó chính là nơi quái vật biển sâu ngủ say, lúc cậu tìm đường thoát khỏi đó thì chợt cảm nhận một ánh mắt màu vàng kim rực rỡ xoáy thẳng vào mình và khí tức cường đại khiến cậu hoàn toàn quỳ xuống quy phục dù trong lòng không muốn một chút nào.

Thật ngạc nhiên là nó không ăn cậu mà lại nói rằng trên người cậu có mùi của Long Tộc vương lại, sau đó khởi động cửa ra thì chủ nhân xuất hiện, dặn dò mấy câu, giao ông thuốc sau đó đuổi cậu đi vì Chu Ái Lan đã phát hiện ra và sẽ đến đây rất nhanh.

Minh Nhiễm đến được chỗ cửa đá thông với hồ nước, suốt dọc đường Diệp An vẫn trầm mặc và đắm chìm vào suy nghĩ riêng nên khi đến nơi cậu cũng không nhiều lời mà tự động truyền tinh thần lực bao khắp cửa đá hồng phá giải bộ khoá sau đó mới nhẹ nói “Cô chủ, mau vào”

Lúc này Diệp An mới hồi thần gật đầu bước nhanh vào trong, thế nhưng khi vừa đến gần mỏm đá cạnh hồ nước thì có một bóng dáng đã đứng sẵn ở đó khiến Diệp An ngay lập tức khựng lại.

Người đó sở hữu mái tóc bạc dài đến eo, hông đeo hai thanh kiếm phối cùng bộ đồ màu đen nhiễm đầy hắc khí, đôi mắt bạc giống hệt Diệp An cứ nhìn xoáy sâu vào cô chưa từng rời mắt khiến cô nhớ đến cảnh tượng biển ra đôi cánh rồng ở biệt thự cổ Lam Dục và mất đi đan điền.

Lăng hộ vệ nhàn nhạt nhìn hai con chuột nhỏ phía trước không khỏi lạnh lùng áp lệnh “Mau trở về, đừng để tôi ra tay”

Minh Nhiễm bước lên trước thủ thế, ánh mắt sắc bén không chút che dấu sát khí không hợp tuổi đối với gương mặt non trẻ chỉ mới 13. Cậu cầm chặt dao găm trong tay, ánh mắt chưa từng rời khỏi Lăng hộ vệ nhưng lại hướng giọng về sau nói “Trong lúc em cầm chân hắn cô chủ mau nhảy xuống hồ nước, lúc đó lá bùa chủ nhân đã đặt sẵn sẽ khởi động”

Diệp An nghe thoáng qua sau đó cố gắng xâu chuỗi sự kiện, cô giật mình “Lãnh Dịch? Anh ta đến đây sao?”

Minh Nhiễm né tránh câu hỏi của cô, cậu bé hơi khựng lại một chút sau đó bóng dáng lao về trước thật nhanh cố gắng đánh lạc hướng hẳn ta tránh xa hồ nước.

”CÔ CHỦ ĐI MAU” Minh Nhiễm hét lên.

Diệp An lập tức không suy nghĩ nhiều, chạy ngay theo phía sau Minh Nhiễm rồi lách người khỏi hai lưỡi kiếm Lăng hộ vệ phóng ra, định bụng nhảy xuống. Thế nhưng ở chuỗi kiếm của hắn có sợi xích mảnh rất dài, lập tức bị hắn quăng ra cầm chân Diệp An lại rồi ném cô lên bờ, ngữ điệu hắn rất lạnh “Không cho phép tiếp cận. Mau ngoan ngoãn trở về phòng đi”

Nội thương Diệp An vốn khá nặng, giờ bị ném thô bạo như vậy sức khoẻ có chút không chịu được, cô khó chịu quát lên “TA KHÔNG THỂ NÀO TIN ĐƯỢC NGƯỜI LẠI GIÚP CHỊ ẤY GIẾT TOÀN BỘ NHÂN LOẠI. NGƯỜI BỊ ĐIÊN SAO?”

Lăng hộ vệ vẫn điềm nhiên như không tránh được một đòn hiểm vào gáy của Minh Nhiễm, lạnh lùng đáp trả “Ta càng không tin được chị em ruột có thể yêu nhau. Lại còn là nữ nhân”

Diệp An khó khăn thoát khỏi xích sắt, lộn hai vòng ra phía sau để lấy đà quay lại hồ nước thế nhưng sợi xích kia lại như cũ, bị điều khiển trói ngay người cô lại ném mạnh ra tận phía cửa ra vào. Diệp An nghiêng rằng “Chị ấy lệch lạc như vậy sao người không ngăn cản? VÌ CÔ GÁI NHẤT GAN SỢ CHẾT TRAO CẢ THẺ XÁC CHO CHỊ ẤY TÙY Ý SỬ DỤNG SAO??? THẦN KINH”

Diệp An dứt câu liền mặc kệ người bị trói siết đau đớn vẫn chạy về nơi cần đến trong lúc Minh Nhiễm đang gắng hết sức bình sinh cản đường hắn. Lăng hộ vệ niệm chú tạo ra một làn khói mỏng bao vây lấy Minh Nhiễm, khiến cậu bé lập tức bị ngừng cử động khó khăn ôm lấy cổ hít lấy không khí. Hắn bàng quang nhìn rồi kéo lại sợi xích, nhìn Diệp An hí hửng “Thì có sao, chỉ cần cô ấy được sống tốt, dù cả thế giới này có chết hết. Ta cũng sẵn sàng.

Vội lại..

Không ai có thể cản được Hi tiểu thư. Chồng lại chỉ có con đường chết”

Diệp An bị siết lại đau đớn phun ra một búng máu, thể chất cấp 7 cũng chỉ có thể phát huy một nửa tác dụng, bây giờ muốn đả thông não hẳn ta cũng không có cửa vì mọi thứ cô biết đều rất mờ nhạt không những vậy hẳn ta đã thức tỉnh dòng máu này từ lâu rồi, đã luyện tập nó nhuần nhuyễn còn cô thì vừa mở được mắt rồng đã bị cướp mất đan điền thì cửa nào mà thắng cho nổi.

Bỗng có một tia tinh thần lực nhu hoà từ trong não bộ chảy dọc xuyên suốt các đường kinh mạch, men theo máu mà bao trùm từng tế bào khiến cơ thể cô vô cùng sáng khoái.

”Đồ ngốc, ta đã dặn không được kiêu ngạo mà vẫn chứng nào tật nấy. Nghĩ mình là thần thánh bất khả xâm phạm sao?”

Diệp An ngáp ngừng “Ông ... ông nội” Là ý niệm cuối cùng của ông lúc chuẩn bị chết đi đã lưu lại.

Giọng nói hữu lực giàu triết lý của Diệp Chính vẫn như chưa hề thay đổi mà giảng giải cho cô “Ta biết sẽ có lúc cái đầu tri độn của con sẽ gây chuyện nên ta đã sử dụng pháp bảo trong mặt ngọc Đồng gia lưu lại niệm lực một phần, lúc nào cơ thể con đến cực hạn đoạn linh hồn này của ta sẽ thoát ra”

Diệp An thấy mình đang lơ lửng trong một không gian trắng xoá không có bất kỳ một vật nào khác, Diệp Chính thì hư hư ảo ảo trước mặt cô như một màn sương mỏng không cần thận thối nhẹ sẽ bay mất. Diệp An theo thói quen cũ xô mảy lại với nhau, bậm môi hơi nghiêng mặt ra bên trái không biết nên nói gì tiếp theo.

Cô thua rồi, ngay từ khi chưa bắt đầu ... cô đã thua thảm hại rồi.

Diệp Chính nhìn cháu gái đang khó xử, ông bật cười thông thả bay về phía cô, giơ bàn tay lên áp vào hai bên thái dương vận dòng khí từ phần hồn mình vào đầu Diệp An. Giọng ông từ tốn vang lên

”Con được sinh ra từ tế bào nguyên thủy sâu dưới lòng đại dương, đừng phụ thuộc vào thứ phẩm tục - đan điền - mà hãy cảm nhận dòng máu của con đang sôi trào trong huyết quản.

Kẻ kia nghĩ rằng đã nắm được tất cả mọi vật trong lòng bàn tay, nhưng thứ sinh ra con đã đi trước một bước không muốn đưa con thứ hai của nó chịu sự chi phối của kẻ khác.

Lúc này, con chỉ cần buông bỏ mọi tạp niệm, mọi thù hận, để tinh thần trống nhất có thể ...

... thứ con nên nắm bắt sẽ dần rõ ràng”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Hắc Hải Long (2)

”Diệp An ... Vì cô đã sống lại, nên vận mệnh của rất nhiều người bị thay đổi... trong đó có tôi và Nam Cung gia..

Vì lúc đó cô chết đi, nên người kia mới điên cuồng lập ra kế hoạch này để đem tất cả chôn cùng... “

... ..

Lúc này Minh Nhiễm đang nằm thoi thóp ở góc tường, đôi con ngươi hơi đục màu máu có chút không thể tin nhìn quang cảnh diễn ra trước mắt, hai bóng dáng đang lao vào nhau ra những đòn hiểm mà mắt thường khó lòng theo kịp.

Là Chu Ái Lan và Lăng hộ vệ của ả xung đột bất ngờ.

Lúc đầu khi cậu còn đang dùng hết tất cả sức lực và kỹ năng cố gắng cản đường hắn ta lại chậm nhất có thể thì cô chủ của cậu tự nhiên khựng lại, trên người ánh lên vàng sáng nhạt rồi cô cứ thế nằm im ở trên mỏm đá không nhúc nhích. Tên hộ vệ như sát thần kia cũng chợt dừng động tác vì bị một lực tác động không nhỏ từ phía hồ nước đánh tới khiến hắn ngã xiù, khi tỉnh lại cũng vừa kịp lúc Chu Ái Lan tìm đến và thành ra cả hai kẻ đó đánh nhau như thế này.

Với cái đầu 13 tuổi của cậu quả thực không hiểu nổi chuyện gì vừa diễn ra, cậu chỉ biết chắc chắn trong lúc hắn ta ngã đi đã có chuyện gì đó xảy ra trong tiềm thức nên hắn mới thay đổi thái độ chóng mặt đến vậy.

Minh Nhiễm mệt mỏi muốn nhắm mắt lại, nhưng cậu nhớ chủ nhân từng nói nhất định phải bảo vệ cô chủ thật tốt, bằng tất cả sinh mệnh và trí tuệ. Thế nên cậu bé lết thân xác đã bị đánh đến gần gãy nát lại gần mỏm đá, ngồi bệt ở đó nhìn chăm chú vào Diệp An hồng sẵn sàng lao đến che chắn cho cô nếu có điều gì bất trắc.

Diệp An mắt hơi mờ, con ngươi không tiêu cự, vẻ mặt an tĩnh, tay chân buông lỏng như một con búp bê không có chút sức sống đã bị chủ nhân trói cứng và sẽ chẳng bao giờ tỉnh lại được nữa.

Chu Ái Lan bay vút qua đỉnh đầu Diệp An tránh hai cây kiếm của Lăng hộ vệ quét tới, ả tiếp xúc với mặt nước rồi cứ thế đứng lên giống hệt như đây là trên mặt đất không gặp chút lão đảo nào vậy. ả lườm kẻ phản bội mặt không đổi sắc “Lăng Cảnh Sinh, ta không hiểu ngươi đang làm gì. Muốn tạo phản?”

Gọi cả tên gốc chứng tỏ Chu Ái Lan hiện giờ thực sự tức giận, ả chỉ cần một lời khẳng định từ hộ vệ của mình thì sẽ dốc toàn sức lực giết chết là điều không thể nghi ngờ. Lăng hộ vệ lấy tay lau vết xước hơi rỉ máu trên má, ánh mắt nhàn nhạt nhưng lại thoáng chút gì đó hơi trầm buồn. Hắn vẫn nắm chặt lấy hai thanh kiếm, nhìn thẳng về phía bóng dáng người con gái hắn yêu mà cất giọng thực nhẹ nhưng rất kiên định

”Quyết định của em, hôm nay tôi có thể đã tán thành”

”Ái Lan, tôi mới là người tiếp tay cho Hi tiểu thư. Em nên hận tôi khi đã để ngài ấy gặp được em”

”Không, Lăng ca ... khi ngủ yên trong cơ thể này em đã nghe thấy tâm của tiểu thư, sự đau khổ và giấy dựa của người. Tình yêu hèn mọn và ích kỷ chiếm đoạt.

Cả tiếng khóc của sinh vật Hắc Hải Long muốn kết thúc chuyện này nữa”

”Ái Lan, tôi đã cố gắng 10 năm qua để đem lại cho em cuộc sống tốt đẹp nhất. Em muốn hủy đi sao?”

”Lăng ca ... cảm ơn anh ! Nhưng em đã thông suốt, không muốn Hi tiểu thư ôm chấp niệm mãi không buông bỏ để rồi bước vào tội nghiệt bị thiên phạt suốt kiếp không thể siêu sinh.

Dù anh có hận em đã đổ bỏ công sức của anh đi ...

Em cũng đành xin lỗi. Chúng ta đã tạo ra quá nhiều sai lầm không thể cứu vãn rồi”

Lăng hộ vệ hít sâu một hơi, thân hình thon dài hơi cúi về sau lấy trọng tâm rồi bật thật nhanh về phía Diệp An vẫn đang nằm thẳng đơ như búp bê, đá thật mạnh vào cô cho rơi trực tiếp xuống hồ sau đó vùng xích sắt khoá Chu Ái Lan lại, Minh Nhiễm đang nắm lấy cổ tay cô cũng bị lôi theo.

Chu Ái Lan nhìn thấy Diệp An chìm xuống nước lập tức mất bình tĩnh quát “GIỚI LẮM. TA THÀNH TOÀN CHO NGƯỜI” sau đó phóng Tinh Thần hệ cực lớn khiến Lăng hộ vệ lập tức cảm thấy hàng ngàn sợi thần kinh bị bóp nghẹt đau đớn đến muốn nổ tung. Cắn đầu lưỡi thật mạnh giữ mình thanh tỉnh, hắn rất quen thuộc cách sử dụng dị năng của Chu Ái Lan nên đã sớm có thể phòng vệ vài phần, hai thanh kiếm chìa vào nhau lóe lên một đường mảnh cắt đứt cổ tay mình cho máu chảy nhuộm đỏ lưỡi kiếm, sau đó hắn hít một hơi thật sâu, mắt hơi nhắm lúng do thần kinh đã bị tổn thương nghiêm trọng. Về ngoài ôn nhuận phổi với gương mặt lạnh lùng lại thêm chút huyết tính máu lạnh, Lăng hộ vệ lúc này giống hệt một sát thủ nhô nhô giấy trước mỉm cười giấy sau đã có thể hái xuống cái đầu của không ít kẻ đã nhắm làm mục tiêu. Hắn có không ít bảo bối cũng như trăm ngàn loại được ẩn trong cơ thể, máu của hắn chứa chất kịch độc do suốt 5 năm qua mỗi ngày hắn đều phải nuốt ít nhất 7 chất độc để cơ thể sinh miễn dịch cũng như làm chất dẫn giết chết kẻ khác.

Có thể đối với Hi tiểu thư điều đó vô dụng, nhưng ít ra hắn sẽ dùng nó để làm tiểu thư tê liệt và sau đó ...

Hắn lao đến nhanh tựa tốc độ ánh sáng, áp sát Chu Ái Lan rồi xuất 108 ảnh kiếm trong 3 giây hòng tạo nên thương tích cho ả. Thuật cận chiến của Chu Ái Lan đương nhiên không thể mạnh và nhanh bằng Lăng hộ vệ được đào tạo từ tận trong máu tủy, ả đã yểm Dấu Vết Nô Lệ lên Lăng Cảnh Sinh nhưng lúc này ả không hiểu tại sao hắn lại có thể phản bội, khiến ả vô cùng mất bình tĩnh và cáu gắt.

...

”Lăng ca ... nếu anh tin có kiếp sau ... em chắc chắn rằng khi chuyện này kết thúc, ở một thế giới khác chúng ta sẽ có được cuộc sống tốt đẹp”

Ái Lan, tôi không cần biết thế giới khác ra sao .... thực sự không cần biết

Máu của Lăng Cảnh Sinh càng lúc chảy ra càng nhiều từ hai lưỡi kiếm, mỗi một cái vung tay, một lần di chuyển, máu dưới chân hắn chảy xuống mặt nước càng lúc càng nhiều thế nhưng mày hắn lại không buồn nhúc nhích lấy một cái, tất cả lực chú ý đều chỉ đặt lên người vị chủ nhân trước mắt này của hắn mà thôi. Vây rồng hắc ám dần khởi động, hắn muốn cầm chân Chu Ái Lan càng chậm càng tốt để cô gái kia có thời gian thức tỉnh hoàn toàn, coi như là lời xin lỗi của hắn vì đã bóp vỡ đàn điền của cô ta đi.

Diệp An đang chìm dần bên dưới có thể lơ mơ nhìn thấy hai bóng dáng va chạm vào nhau liên tục, thế nhưng chân tay cô hoàn toàn không thể cử động, ý niệm của Diệp Chính mang theo cả linh lực của pháp bảo Đông gia đang liên tục tiến nhập vào từng sợi kinh mạch hòng vực dậy “khí” của chính cô. Đan điền bị hủy, chất dẫn mở được “Long khí” cũng theo đó bay mất, thế nhưng lúc này thân thể cô lại vô cùng nhẹ nhàng, có cái gì đó còn thân quen, mạnh mẽ hơn cả lúc cô mở được đôi cánh rồng ở biệt thự cổ Lam Dục, bao bọc lấy cô, vuốt ve tinh thần của cô ... Khiến nó chỉ còn muốn được ngủ say không cần tỉnh dậy.

Diệp An nhắm mắt lại hoàn toàn, hai tay cô buông thõng, mái tóc đen dài phiêu tán trong nước và tiếp tục chìm xuống dưới không hề dừng lại cho đến tận gần đáy hồ ... Miệng Diệp An hơi hé mở, vàng ánh sáng nhạt từ cơ thể cô rút dần từ chân lên bụng, đến ngực, hai cánh tay, bả vai rồi tụ lại ở phía miệng cô ...

Thoát ra ngoài.

...

”Số mạng những người bị kéo vào chuyện này...

Cô mới chính là người bắt đầu...

Vậy thì... hãy trở lại mà...

...

Kết thúc nó!”

...

Máu của Lăng Cảnh Sinh tan vào trong nước ...

...

”Long khỉ” thức tỉnh ...

...

Đã đủ điều kiện. Truyền Tống Trận được khởi động.

...

Chu Ái Lan cảm nhận thấy ánh mắt vàng kim rực rỡ của Hắc Hải Long từ đáy hồ ánh lên sáng quắc, nó chậm rãi từ dưới đáy hồ nhìn thẳng lên về phía mặt nước khiến ả bất giác rùng mình. Dấu Vết Nô Lệ ả từng yếm vĩnh viễn lên nó, bây giờ lại lỏng lẻo vô cùng.

Nếu không nhanh siết chặt nó lại, ả sẽ mất Hắc Hải Long. Và có khi thân thể Minh Tuyền bị lạc dưới đó ả cũng sẽ mất nốt.

Bỗng một đạo kinh khí khổng lồ của Lăng hộ vệ từ phía trước đánh úp lại khiến Chu Ái Lan cau mày đỡ lấy, Mộc hệ lấy nước làm chất dẫn liên tục sinh trưởng bao quanh lấy ả, đồng thời vurun cảnh vọt xuống dưới hồ nước hòng kéo Diệp An lên.

Chỉ cần tóm được, ả sẽ lập tức nhốt người vào Không Gian Thứ Nguyên và thoát khỏi đây. Nội thương lần trước đánh nhau với Nam Cung Lãnh Dịch vẫn chưa khỏi, chưa kể còn bị mất 1 cánh tay ít nhiều cũng làm Chu Ái Lan không thể thi triển toàn bộ sức mạnh, không những thế Hắc Hải Long là vật cộng sinh của ả, không thể làm nó bị thương được. Bỗng một dải ánh sáng xanh quen thuộc từ phía dưới đáy hồ nước phản chiếu khiến Chu Ái Lan mất tập trung.

”Muộn rồi.”

Lăng hộ vệ lúc này đã ở trong trạng thái hóa rồng bao phủ lân phiên toàn cơ thể để phá vỡ được lớp phòng thủ mức cao nhất của Mộc hệ, lập tức đưa hai mũi kiếm đâm một cái thật mạnh vào ổ bụng của Chu Ái Lan khiến động tác của ả bị đình chỉ, máu độc xâm nhập vào nội tạng cực nhanh khiến ả phải vận dị năng chặn ngay độc tố lại. Chu Ái Lan nghiêng răng, ánh mắt hung ác “Đã đến tận bước cuối cùng này, ngươi muốn phát điên cái gì”

Lăng hộ vệ nhú mày nhìn vết thương từ ổ bụng của ả, lần đầu tiên khóe miệng hơi cười, nhẹ giọng nói “Chỉ cần em muốn, tôi đều sẽ thỏa mãn. Sau hôm nay có thể chúng ta sẽ không bao giờ được gặp lại nhau nữa. Hy vọng thế giới kia sẽ tốt đẹp y như những gì em nói”

”Lăng ca ... em không sợ, chỉ cần anh ở cạnh bên em. Cái gì em cũng không sợ”

Nụ cười của em, là thứ đáng giá duy nhất tôi có được trên đời này.

Ký tự Truyền Tống dày đặc, len lỏi qua từng góc ngách dưới đáy hồ, tạo nên một ma trận vô cùng huyền ảo. Ánh sáng xanh bao quanh Diệp An dưới con mắt vàng kim quan sát cẩn thận của Hắc Hải Long, đôi mắt đã thủ nhiệm chút từ ái của người mẹ lần đầu được nhìn thấy đứa con của mình, tuy sẽ phải lập tức chia ly nhưng nó rất thỏa mãn. Cho dù trong cơ thể này là linh hồn của đứa trẻ khác thế nhưng nó không hề để tâm.

Gầm nhẹ hai tiếng, Hắc hải Long đợi ma trận hoàn thành liền há to miệng ngoạm lấy, không biết vô tình hay cố ý mà nuốt luôn cả Minh Nhiễm không rõ sống chết vẫn nắm cổ tay Diệp An không buông. Sau đó nó trôi lên trên mặt nước, nhìn chăm chăm vào Chu Ái Lan đã thoát ra khỏi hai mũi kiếm của Lăng Cảnh Sinh và dùng chính bàn tay của ả xuyên qua vị trí trái tim của hắn.

Hắc Hải Long biết kẻ đã từng nuốt sinh mệnh đứa con của mình đã chết rồi, nó ngoạm lấy bàn tay vẫn còn nhỏ máu của hắn kéo chìm dần xuống đáy hồ, để lại Chu Ái Lan cảm phần cực hạn với những gì đã diễn ra trước mắt.

Máu đỏ lan rộng dưới bàn chân ả, bàn tay vẫn còn nắm lấy quả tim của Lăng hộ vệ nhẹ nhàng siết lại, âm trầm nhìn hướng ánh sáng xanh đã biến mất chỉ còn màu đen vô tận và bọt khí thỉnh thoảng nổi lên.

Minh Tuyền.

Lần thứ hai lại vượt mặt em khỏi tay.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Tiểu Kịch Trường

1: Chu Ái Lan và Lăng Cảnh Sinh

Chu Ái Lan: Lăng ca, bị đâm xuyên tim rất đau phải không?

Lăng hộ vệ: Chỉ cần là em dù có bị đâm xuyên đầu tôi cũng chấp nhận.

Chu Ái Lan: Ca, anh có máu M sao?

Lăng hộ vệ: ... Phần 2 kết thúc sang một thế giới khác tôi sẽ tính đủ nợ lên em

Chu Ái Lan: ....

2: Diệp An và Nam Cung Lãnh Dịch

Diệp An: Mấy chap này tôi rất ít đất diễn a~~ cảm thấy thực vô dụng, toàn nằm ngửa đợi được mang đi~~

Nam Cung Lãnh Dịch: Tôi đã trải trước thảm ở mặt thể cho em đi, đến đó em sẽ vô dụng hơn nữa.

Diệp An: ....

Diệp An: Tôi còn chưa kịp biết anh thích tôi lúc nào, tại sao đã tỏ tình rồi? Tỏ tình xong chạy mất hút vậy anh không có lập trường sao?

Nam Cung Lãnh Dịch: Ai quy định tỏ tình xong phải ở lại nghe đối phương đồng ý hay từ chối chứ?

Diệp An: Anh xuyên đến thời không khác sao tôi biết anh ở đâu mà tìm?

Nam Cung Lãnh Dịch: Ra là vì tìm tôi nên em mới xuyên trở về.

Diệp An: ...

Diệp An: Bà đang làm cái gì vậy hả Tiểu Mạc??

Tác giả: Trái chiếu, con gà ngâm hoa hồng, 3 ly rượu, 3 nén hương, khoanh giò, đèn cầy, không thấy ta đang lập đàn mời các vị cộng tác viên đến copy truyện chắc sẽ mệt cần tắm bổ sao.

Diệp An: Bà mời chúng nó làm chi, cop xong chúng nó cảm ơn hay xin phép bà chắc?

Tác giả: Nên đây là chap cuối cùng ta viết về truyện này, mệt rồi, đi khoanh chân cảm tạ độc giả chân chính đi, lát chúng ta khăn gói lên đường rút khỏi đây.

Diệp An: (lầm lũi đi thu dọn hành lý từ biệt vai diễn)

3: Diệp Viễn Thiếu và Sở Trác Nghiêm

Diệp Viễn Thiếu : Em chết rồi vậy sau đó anh đang ở đâu?

Sở Trác Nghiêm : Đương nhiên là đi theo em

Diệp Viễn Thiếu : Lúc nào?

Sở Trác Nghiêm : Ngay từ lúc em vỡ tan, anh đã đi theo em rồi.

Diệp Viễn Thiếu : (xúc động muốn khóc)

Sở Trác Nghiêm : Khi nào em mới cho anh được "ăn no" vậy? Em có biết kết thúc phần 2 còn lâu lắm không? Chi bằng bây giờ cho anh ăn vụng một chút. *áp sát*

Diệp Viễn Thiếu: .... (Không ai từ chối được bạn đời đã định của mình cả. Trẻ chưa đủ 18 tuổi phi lễ chó nhìn)

4: Du Hàm và Diệp Kiến Nguyên

Du Hàm: Hình như em mới lên sóng được 1 đoạn ngắn bà tác giả quên luôn em rồi

Diệp Kiến Nguyên: Chẳng phải lúc đó em đang tranh thủ đi tìm anh ở dưới địa lao sao?

Du Hàm: ... (Bỗng cảm thấy mình là một mặt vệ rất không có trách nhiệm trăm mê nam sắc bỏ bê nhiệm vụ)

Du Hàm: Em là người của Hi tiểu thư, anh có ghét bỏ em không?

Diệp Kiến Nguyên: Chẳng phải anh từng nói rồi sao? Nếu em gả cho anh em sẽ có một thân phận khác ngay.

Du Hàm: ...

5: Tác giả và các nhân vật sai vật trung thành

Nhất Diễm: Trong lúc cô đang tập trung tìm Diệp An vô dụng chúng tôi đang ở đâu hả??? (↪↪↪)

Tinh Sa: Cái tên Lăng gì gì đó nói thì ít, đầu óc biến thái lại được xuất hiện liên tục mấy chap, cô bị về ngoài ôn nhuận của hấn làm mù rồi hả???
m(↪↪↪)

Giang Hạ + Kim Ảnh: Đúng đó, đồ vô lương tâm, phận sinh ra kiếp nô lệ thì chó lại còn gặp phải bà tác giả óc heo. (●o≥∇≤)o

Mộc Tự: .... (Ánh mắt lóe sát khí)

Tác giả: Ta cho bọn mi làm bàn đạp chết hết để Nam Cung Lãnh Dịch xuống gặp con Rồng thối rồi còn gì. Phế được cánh tay của boss cấp Lãnh Chủ, vậy là giỏi rồi.

Cả đám Nhất Diễm: Không chỉ óc heo lại còn máu lạnh. Chúng tôi muốn đình công a~~~~ huhu.. Đầu năm nay làm cận vệ trung thành thực không dễ dàng mà ~~~~~

Lại còn không kịp có lương đã chết không biết ở chap nào rồi ʘ_ʘ\

-----

chap cuối cùng của bộ truyện đến đây là hết. tạm biệt

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nữ Phụ Được Chuyển Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.